

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIRİSTİYANLIĞIN
KAYBOLAN
TEMEL
TAŞLARI

Cemâleddin Şarkâvî

ÖZGÜN
YAYINCILIK

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hıristiyanlığın Kaybolan Temel Taşları

1. baskı – İstanbul

Haziran 2012

Özgün adı: *Me'âlim esâsiyye dâ'at mine'l-mesîhiyye*

Yazarı: Cemâleddîn Şarkâvî

Arapça neşir: Kahire'de 2006 yılında *Hâdif lin-neşr vet-tevdî'* tarafından.

İSBN: 978-605-4659-01-2

Yayın Editörü: Yusuf Özbek

Tercüme ve Dizgi: Eldar Hasanov

Redaksiyon: Yusuf Özbek

Kapak: Salih Pulcu

İsteme ve Haberleşme Adresi

www.ocakyayincilik.com

OCAK YAYINCILIK

Millet Cad. Gülsen Apt.

No. 19 D. 7

Yusufpaşa

Aksaray, İstanbul

Tel: (0535) 3107416

BASKI

Step Ajans Matbaacılık Ltd. Şti.

Göztepe Mh. Bosna Cad. No.11

Bağcılar - İSTANBUL

Tel.: 0212.446 88 46

stepajans@stepajans.com

Matbaa sertifika no : 12266

HRİSTİYANLIĞIN
KAYBOLAN
TEMEL TAŞLARI

معالم أساسية
ضاعت من المسيحية

CEMÂLEDDÎN ŞARKÂVÎ

YAYINCININ ÖNSÖZÜ

Övgülerin en güzelleri Yüce Allah’a mahsustur. Salavât ve selâmların en güzelleri de O’nun kulu, sevgilisi ve resûlü olan Habîb-i Kibriyâ Muhammed-i Mustafa’nın ve onun pak Ehl-i Beyti’nin üzerlerine olsun. Sallallahu teâla aleyhi ve-âlihi ve-sellem...

2006 yılında gittiğimiz Kahire Uluslararası Kitap fuarı ziyareti sırasında CEVAMİU’L-KELİM hadis programının üreticisi, eski dostumuz UFUK firmasının sahibi Sayın Mahmud MERAKİBÎ’nin bize tanıştırdığı yazarımız Cemâleddîn Şarkâvî’nin dizi halinde çıkardığı Hıristiyanlık eleştirileri çalışmaları bir hayli ilkimizi çekmişti. Bir sene sonra yine aynı fuara yaptığımız ziyaret esnasında yazarımız ile bir araya gelerek şimdiye dek yayınladığı tüm kitaplarının Türkçe çevirilerinin yapıp yayınlanması hususunda bir anlaşma yaptık.

Daha sonra çeviri çalışmaları yapılmaya başlandı. Yazarın eserlerinden ilk yayınladığımız “Hıristiyanlıkta Pavlus Gerçeği” idi. İkinci olarak küçük hacimli elinizdeki eseri yayınlama imkânına kavuştuk.

Mısır, tarihi süreçte Hıristiyanlık ve İslam kültürü açısından oldukça önemli bir konuma sahiptir. Hıristiyanlığın Kudüs dışında taşındığı merkezlerden biri olması yanında Ortodoksluğun doğduğu ilk ülke hüviyetine sahip olması yanında hatır sayılır derecede fazla Hıristiyan nüfusu ile Arap ülkeleri içinde dikkat çekmektedir. Kökleri çok eskilere dayanan bu Hıristiyan toplumu, ekseriyeti

Müslüman olan bir toplum içinde yüzyıllar boyunca barış içinde hayatını sürdürebilmiş olmasına rağmen, iki din arasında inanç savaşları hiç bitmemiştir.

Güntümüzde de Mısır'da barış içinde yaşayan bu iki toplum arasında söz konusu inanç mücadelesi sürmektedir. Hatta din değiştirenlerin haberleri halk arasında derin infialler uyandırmaktadır. Bu noktada Mısır'ın Müslüman aydınlarından birisi olan yazarımız Cemaleddin Şarkâvî de bu mücadelede ön saflarda yer almıştır. Kaleme aldığı eserler başta Mısır olmak üzere geniş halk kitlelerini etkilemiştir.

Yazar, her kitabında ele aldığı konuyu Hristiyanların kendi kaynaklarını kullanarak irdelemekle, çok etkileyici bir üslupla eleştirilerini yapmakta ve başta aydın kesimi olmak üzere Müslüman toplumun diğer katmanlarını da aydınlatmaya çalışmaktadır. Eserlerinin sunuş biçimi ağır akademik formasyondan uzak, basit ve etkileyici bir anlatım biçimine sahiptir.

Elinizdeki bu eserinde yazar; Allah'ın ismi, İsa Mesih'in ve annesi Hz. Meryem'in isimleri, Hz. İsa'nın tebliğ ettiği dinin adı ve onun insanlara sunduğu risâletinin temelleri, İnciller ile Tanrı'nın Egemenliği (=Melekûtullah) mefhumlarını ele alarak bunların şu an itibariyle asılları gibi olmayıp tahrifata uğradıkları gerçeğini yine Hristiyanların halihazırdaki İncilleri ve bazı Hristiyan yazarların eserlerinden alıntılarla ortaya koymaya çalışmaktadır.

Kitaba Giriş

Hamdolsun Allah’a. Evveli ve başlangıcı, sonu ve nihayeti olmayan Allah’a. Kudretinde yegâne, saltanatında Mûteâl olan Allah’a. Gözler O’nu göremez, akıllar O’na eremez. İhsanla gelir, nimetle döner. Hamdolsun o Allah’a ki Kendisini tanımayı zorunlu kılmış, ama Kendisine ibadeti seçime bırakmıştır. Nimet verirken merhametli olan, azap ederken adaletli olan o Allah’a hamdolsun. Herkes O’nun nimetine ve adaletine borçludur. Bu dünyadan irtihal ederken imtihan yerinden karşılık yerine göçerler insanlar. Günahlarımızı bildiği halde yine bize yumuşak davrandığına göre, kudreti yettiği halde bizi affettiğine göre hamd ediyorum Allah’a. Allah bize ihsan ettiği bolca nimetlerin ve celâlinin karşılığı olarak hamd etmemize rıza göstermiş, hamdı rahmetinin kapısı kılmıştır. Cennet ehlinin son duasıdır **“el-Hamdu lillahi rabbi’l-âlemin.”** Asil, yakın şefaathçi olan Peygamber efendimize Allah’ın salatu selamı olsun. O (sallallahu aleyhi vesellem), peygamberlerden en son gönderilen ama, ilk seçilen peygamberdir. Yüce Allah bizi o nebinin itaatine vermiş, şefaatinin kazanmayı bize nasip etmiştir.

Gelelim Konumuza: Gözümüz basirete döndüğünde iman yıldırım gibi çakar ve yakın şimşek gibi parlar. Konumuz uzun zamandan beri bulunan bir problemi anlamak veya çözmek değildir. O, hakkın nuru, sıdkın parıltısı, düşüncenin selametidir. Basiretler onu satırın üzerinden görür, aşına olmak için, o gizli kalanı keşfetmek için, yakın şimşegine sahiplenmek için satırın içine, derinliğine dalmak ister; işte sahih iman da budur. Hakikat her okuyana zatı ile tecelli etmez; hakikat, hevasına ve insanların dedikodusunu tabi olmayan araştırmacı kişilere kendisini belli eder. Basiretler

körelse de Allah'ın nur verme umuduna sahiptir yine de. Hak ve hakikat nurunu.

Ben bu kitabımı okuyandan -Müslüman veya Mesihi olsun fark etmez- sadece bir şey istiyorum: Kitabımı imkân ölçüsünde dikkatle, berrak bir zihinle oku, ne okuduğunun bilincinde ol diyorum. Uyuşmuş kafayla ve önünde yazılmayan şeyleri hayal ederek bakma. Geçen asırlar boyunca yanlış öğretilerin doldurduğu aşırılıklarından zihinlerin müptela olduğu tersyüz rüyalar o kadar çoktur ki...

Şu kitap, zamanımızda ortalarda dolaşan İncil'lerin tercümelerinden delaletleri kaybolan ve buna göre de keskin zihinlerin bile gerçeğinden habersiz kalan bedihi itikâdî **meseleleri** kendisine konu edinmektedir. **Çağın düşüncesiyle asla dönüş hedefiyle**, asıl dil ile ferî dil arasında gidip gelerek Kur'ân ve İncil'den bazı kelimeler üzerine ışık tutan yeni bir metotla, bu ciddi itikâdî meseleleri açıklayıp köküne inmek ve anlamak için/dil bilimden faydalandım.

Bu kitap, bilinen belli kelimeler üzerinde uzun uzadıya durarak, anlayıp derk etmemekten ve hatta dilsel kökenlerine bile uzanmamaktan dolayı dini kitapların annelerinin karınlarının şiştiği bir takım itikatla ilgili bahisleri, temel meseleleri ele alır.

İşte o kelimeler manasını ve içeriğini değiştirmekle Hıristiyan dini tarihinin mecrasını değiştirmiş, bu yanlış anlamlar Hıristiyan akidesi ve imanının temeli haline gelerek dinin eski ve yeni surlarının ve akidesinin temeli olmuştur..!

Araştırmacılar o kelimelerin üzerinde durmamış, dilin asıllarını tetkik edenler onlara iltifat etmemişlerdir. Böylece o kelimelerden **bir kısmı** ortadan tamamen kaybolmuşlar ve hali hazırdaki İncil'lerin müteaddit tercümelerinde bulunmazlar. Onlardan **diğer bir kısmının** içeriği değiştirilmiş, böylece asıl anlamı kaybolmuştur. **Başka bir grup** kelimelerin de tercüme

edilirken yapısında oynanmış, böylece asıl anlamından sapmıştır. İşte kitabımızın bahis ve araştırma konusu edeceği kelimeler şunlardır:

Tanrı; Meryem oğlu Mesih İsa; İncil; Mesih'in (aleyhisselam) **getirmiş olduğu dinin ismi; Mesih'in** (aleyhisselam) **risâletinin esasları ve Melekût gibi bahsettiği beşaretler; risâletin İsrail oğullarından Araplara intikal etmesi.**

Bunlar, İslamiyet'in ve Hristiyanlığın temel meseleleri ve dini-imani dayanaklarıdır. Bazıları bunun etrafında dolaşsalar da arifler bunların asıllarını bilmemişlerdir. Müslüman âlimlerin çoğu bu kelimelerin ekseriyetinin Arapça olmadığını söylemiş; Hristiyanlar da bunların asıl dillerindeki anlamlarına yönelmemişlerdir.

İşte kitabımız şu meseleler üzerinde araştırmada bulunacaktır: **Allah, resul, kitap, din adı.** Herhangi bir dinin mensubu olan mütebedeyyin insanlar için dört temeldirler bunlar. İbadet edilen bir ilah, sonra bu ilah hakkında tebliğde bulunan bir mübelliğ, daha sonra bu tebliğlerin yazılı bulunduğu bir kitap ve nihayet kurallarıyla ibadet ettikleri bu dinin adı.

Daha sonra araştırmamızda Mesih'in (aleyhisselam) gönderilme nedeni olan risâletinin esaslarını açıklama ve köküne inme üzerinde yoğunlaşacağız. Daha sonra risâlet nedeni olan beşaretlerden en önemlilerine değineceğiz. Bunlar, Allah'ın onu (aleyhisselam) açıklamakla mükellef kıldığı Melekût beşareti ve risâletin İsrail oğullarından Araplara intikal edeceği uyarısıdır.

Bu kitabı apaçık gerçeklik ve temiz hakikati arayan birisi olarak ilk önce kendim için yazdım. Aylarca gecelerimi uyumadan geçirdim ve çeşitli dillerde kitaplar ve kaynaklara başvurdum. Şimdi ise onu şu Arap memleketimizdeki –Mısırlı Müslüman'ıyla ve Hristiyan'ıyla- kardeşlerime sunuyorum. Buradaki bilgilerin ışığında aklını, kalbini ve vicdanını hâkim

kılmak isteyenlere sunuyorum bu kitabımı. Umulur ki biz toplulukla dinimizin işlerini ve esaslarını anlar ve aklederiz. Müslüman bir yazarın Hıristiyanlık hakkında yazdıklarına Hıristiyan aydın okuyucumun sabırlı yaklaşacağına umut ediyorum.

Bu kitap, konuları iki kısımda ele alır:

Birinci kısımda: Araştırmamız, Mesih'in dilinde ve kavminin lisanında biseti sırasında bulunan "Baba" adıyla Hıristiyanlıkta en yüce mabut olan Tanrı'nın ve onun hakkında tebliğde bulunan "Meryem oğlu Mesih" isimlerini orijinal dilde ele alacak, İncil'in mahiyetini, kitap mı yoksa sadece bir müjde mi olduğunu gözler önüne serecektir. Daha sonra, Mesih'in (aleyhisselam) dilinden nakledilip şimdiki İncil'lerde yazıldığı haliyle sözleri ele alarak, onun getirdiği dinin isminin ne olduğunu araştıracağız.

Bunlar öyle dört temel prensiptirler ki güzel akideli bir Hıristiyan, sana cevap vermek için bunları araştırırsa veya kendi din adamlarına sorsa dahi hiçbir yerde bulamayacaktır ve nitekim daha önce de bulamamıştır...!!

Birinci: İbadet edilen Tanrı'nın ismi. Hali hazırda ellerde dolaşan İncil'lerde zikredilen ve Baba kelimesiyle işaret edilen bu ad nedir...! Şurasını da hiç dikkatten kaçırmayalım ki Mesih (aleyhisselam) bu ismi, prensiplerine İsrail oğulları uleması direndiklerinde ve halkı onun hakkında konuşmaktan bile engelledikten sonra, kendi kavmine açıklamış ve tarif etmiştir. İşte Yahudi okuyucu ona işaret eden harfleri gördüğünde o kutsal adı söylemeyip de "efendim" anlamına gelen **Adonay** diyecektir..!

Yuhanna İncil'inde (17:6, 26) anlatıldığı üzere Mesih (aleyhisselam) Rabb'ine dua ederek şöyle demiştir: "Dünyada bana verdiğin **insanlara ismini açıkladım.**" ve "**İsmini onlara bildirdim** ve bildirmeye devam edeceğim." Acaba Mesih'in

(aleyhisselam) kavmine açıkladığı bu isim hangi isimdi..!? Onlara açıkladığı isim hangi isimdi..!?

İşte İncil’ler bu kutsal ve saygın ismi hiç zikretmezler. Acaba şimdiki İncil’lerden bu kutsal ismi kim silmiştir..!?

Hristiyanlar dünyanın hangi köşesinde bulunurlarsa bulunsunlar rabbani dualarında tertil ile Mesih’in (aleyhisselam) öğretmiş olduğu şekilde şöyle derler: “Ey bizim göklerde olan Babamız, **ismin kutsal olsun.**” Acaba onların kutsal kılmak istedikleri bu isim nedir..!?

Bu soru kimsenin cevap veremeyeceği çok zor bir sorudur. Mevsut İncil’lerin Yunanca orijinallerinde yerin ve göklerin Tanrısının ismi bulunmamaktadır..!!

Yahudiler sakladıktan ve kendi kutsal metinlerinden silip de sadece “ ܐܕܢܝ ” dört harften ibaret belli semboller ile ifade etmelerinin ardından Mesih (aleyhisselam) açıklamıştı onlara bu Aramice ismi. Yahudiler bu dört harfi zikretmiyor, gördüklerinde de “efendim” anlamına gelen **Adonay** diyorlardı..!!

İkinci: Mesih’in (aleyhisselam) **ismi** neydi, biseti döneminde Filistin’deki insanlar ona hitap ederken ne diyorlardı? İşte kalbimize sevdiren de bu Aramice isimdir. Acaba günümüzde dolaşan İncil’lerin Arapçasında, hatta orijinallerinde **nerededir** bu isim..!?

Yuhanna kendi İncil’inde (2:32) bu mübarek isim hakkında “çokları **onun mübarek ismine iman etti**” diyor. Mesih’in ismine iman etmeyene “**deynûnet**” hükmü çıkmıştır (Yuhanna 3:18). Mesih’in öğretilerinden biri de “**ismine iman**” olmuştur (Yuhanna’nın Birinci Mektubu 3:23). Nihayet, Yuhanna’nın İncil’de (Yuhanna’nın Birinci Mektubu 5:13) Hristiyanlara “Ey **Mesih’in ismine iman edenler**” diye hitap ettiğini görüyoruz.

Acaba ondan sonra tâbilerinin iman ettikleri bu isim neydi acaba..!?

Acaba o isim Arapça İncil’lerde gördüğümüz ve İslam’ın zuhurundan birkaç asır sonra ortaya çıkmış olan **Yesû** mu..!?

Yoksa İngilizce İncil’lerde gördüğümüz ve 17. yüzyıldan sonra ortaya çıkan **Jesus** mu..!?

Yoksa İspanyolca İncil’lerde gördüğümüz şekliyle **Hissos** mu..!?

Yoksa İtalyanca İncil’lerde gördüğümüz **Jaiso** mu..!?

Yoksa Almanca İncil’lerde gördüğümüz **Yasus/Yisus** mu..!?

Bu mübarek ismin sahih telaffuzunu bilen hiçbir kimse yoktur. Bilenler de kilise otoriterlerinin korkusundan bunu dillerine bile almıyorlar.

İslam’ın zuhurundan önceki döneme ait olan eski Arap kültürümüzden kesin olarak biliyoruz ki Arap Nasranîler bu mübarek ismin sahih şeklini telaffuz ediyorlardı. Eski kültür kitapları, şiirler, mukayeseli din çalışmalarının şahadetiyle bellidir ki hatta 10. yüzyılda Arapça İncil’lerde yok olmadan önce bu isim **İsa** olmuştur.

Bu kitapta “Mesih”, “İsa” ve “Meryem oğlu” ifadelerinden oluştuğu üzere Mesih’in (aleyhisselam) tam ismi üzerinde detaylı şekilde durmuş, bu ifadelerden her birisini, eskilerin aklına bile gelmemiş olan ve modern ilim adamlarının da çok az bir grubunun yaklaşabildiği yeni bir metotla araştırmışım.

Üçüncü: Bu konuya geldikte şunu söyleyelim ki bunun temel dayanakları yok olup gitmiş, Yeni Ahid’in Arapça yeni baskılarında ismi kaybolmuştur; bir az kalıntılarına eski Arapça tercümelerde rastlamak mümkündür. Bu konu, Markos İncili’nde (1:14) açıklandığı veçhiyle Mesih’in (aleyhisselam) **“Zaman doldu, Melekûtullah yaklaştı, tövbe edin ve İncil’e iman edin”** diyerek kendi kavmini ısrarla iman etmeğe davet ettiği **Kitabullah**’tır. Kesinlikle bu kitap ne Matta’nın, Markos’un, Luka’nın ve Yuhanna’nın yazdığı, ne de Mısır’ın Hamadi köyünde bulunan kitap değildir; bunların tamamı Mesih’ten. (aleyhisselam) sonra ortaya çıkmışlardır.

Mesih'in (aleyhisselam) bahsettiği bu İncil ne acaba? Bu İncil bir kitap mıdır, yoksa Hristiyanların iddia ettikleri gibi hoş haberler ve müjdeler midir..!?

Mesih'in (aleyhisselam) onlara **İncil** diye isimlendirilen herhangi bir kitap, bir mektup veya sözel bir şey bırakmadığını herkes bilir. Acaba bu iman hakikaten de sahih midir..!?

Mesih'e (aleyhisselam) nispet edilen bazı ifadelerden belli olmaktadır ki Tanrı, İsrail oğullarına tebliğde bulunmak için ona kelimasını vermiş, o da tebliğ etmiştir. **"Bana vermiş olduğun kelamı onlara ulaştırdım"** ve **"Ben Senin kelamını onlara ulaştırdım"** (Yuhanna 17:8, 14) diyerek Rabb'ine dua etmiştir.

Bu kelam... Allahın, tebliğ etmesi için Mesih'e vermiş olduğu kelimadır.

Bu kelam... Tanrı'nın Mesih'e verdiği İncil'dir.

Bu kelam... Mesih'in kavmine tebliğ etmiş olduğu İncil'idir. **("Ben onlara ulaştırdım")**

O zaman İsrail oğullarına Mesih'in tebliğ etmiş olduğu bu Allah kelamı nerde..!?

Tabileri bu kelamı bir kitapta toplayıp Mesih'e nispet etmişler mi..!?

Hayır, böyle bir şey yapmamışlardır.

Ama Yunanlılar ve Romalılar farklı bir şey yapmışlardır. Şöyle ki Mesih'in hayatından bazı olayları kaleme almış ve bunları kendi pagan inanç ve ibareleriyle karıştırarak bunlara İncil ismini vermiş, daha sonra da bunları dünyanın çeşitli milletleri arasında yaymışlardır.

Daha önceler Mesih'in (aleyhisselam) ismi ve İncil'in hakikati konusunda etimolojik tahlillerde bulunmuştum. İşte bu konular hep araştırılmaya muhtaçtır; şöyle ki Hristiyanların akıllarına hakikat yanlış yoldan girmiş ve buna göre de onlar önlerinde bulunan aşikâr hakikatleri ve açık metinleri

anlayamamışlardır. Acaba onların İncil metnine uymayan yabancı işlerle ilgilenen zekâlarına yakın ve açık metni anlamaktaki bu şiddetli ihmalkarlık nedir..!?

Gerçekten de dramatik olan budur işte; nasıl olur da akıl, uzak ve müphem bir şeyi görür ama yakın ve aşikâr olanı ifade edemez.

Dördüncü: Sonraki bölüm ise Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği **dinin ismi** hakkındadır. Ne İncil'lerde, ne de Yeni Ahid'in mektuplar kısmında bu Mesihî dinin bahsinin geçmemesi gerçekten de acınacak bir durumdur...!! Allah'ın izniyle bu dinin ismini açıklığa kavuşturacağız.

Kitabın ikinci kısmının bölümleri Mesih'in (aleyhisselam) misyonunun temelleri, davetinin olmayan evrensellik prensibi ve risâletin İsrail oğullarından Araplara intikal etmesi konuları üzerinedir. **Beşaretin**, Mesih'in (aleyhisselam) risâletinin temellerinden olduğunu dikkate aldığımızdan dolayı Mesih'in kavmine yaptığı bu beşaretlerden çok önemlilerini zikretmiştim.

Mesih'in risâletinin medarı olan ve Luka İncili'nde (4:43) kendi risâletinin nedeni olarak öneminden bahsettiği ve geliş zamanının yakınlaştığını müjdelediği ibarenin yeni bir şerhine **başlamıştım**. Bu ibare Kur'ân ve İncil'deki **Melekûtullah (Tanrı'nın Egemenliği)** ibaresidir. Bu ibare, Arapça olsa da onlar onun sahih anlamını bilmiyorlar; Arapça sözlük sahipleri ibarenin açıklaması ve şerhini hakkıyla verememiş, uygulama ve iman birbiriyle uyum sağlamasa dahi ona Hıristiyanlar gibi veya yakın bir anlam vermişlerdir.

Mesih'in konuyla ilgili kavillerine örnek olarak (aleyhisselam) Luka İncili'nde (4:43) geldiği üzere "Benim diğer şehirleri de **uğruna gönderildiğim Melekûtullah** ile müjdelemem lazım." ve Markos İncili'nde (1:14) geldiği üzere "Artık zaman doldu ve **Melekûtullah** yakınlaştı." Nitekim öğrencilerini de **Melekûtullah** ile müjdelemeğe gönderdiğini görüyoruz (Luka 6:20).

Zamanı yaklaşan ve insanlar üzerine zuhuruna az süre kalan bu Melekûtullah (Tanrı'nın Egemenliği) nedir..!?

Mesih'in (aleyhisselam) uğruna gönderilmiş olduğu bu Melekûtullah nedir..!?

İşte benim şu kitabımda, Allah'ın izniyle, Mesih'in (aleyhisselam) konuştuğu dil olan Arapça'ya yakın Aramice dilinden bunun kesin delillerle desteklenmiş sarıh ve sahih cevabını bulacaksınız.

Daha sonraki bahis Mesih'in (aleyhisselam) kendi kavmi İsrail oğullarına munhasır olması ve buna karşılık Hatemu'n-nebiyyin Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) risâletinin bütün dünyaya yönelik olması üzerinedir.

Kitap, Son Söz ve fihristlerle bitecektir.

Yüce Allah'dan bana bu araştırmalarda bu sayede bir anahtar olma görevi vermesini, Müslüman ve Mesihi vatandaşlarımız arasındaki kardeşlik bağlarını kör taassuptan uzak bir şekilde hak ve hakikat, inceleme ve iyice arıtma sancağı altında yaklaşıtııcı olmamı nasip etmesini diliyorum.

Allahumme yessir ve zid ya Kerim... Amin.

Cemalüddin Şarkavî

Kitaptaki Bahisleri Temellendirme

Mesih (aleyhisselam) Döneminde Filistin Yahudilerinin Dili

Benim şu kitabımı okuyan herkes, bizim Arap dünyasında Dinlerin Karşılaştırılması alanında alışılmamış bir tarzda dilsel incelemelerin mevcutiyetine şaşıracaktır. Arapça üzerine, Arapça açıklamalı ve şerhli incelemeleri buraya almıştım. Oysa ki Hristiyanlardaki Yeni Ahid'in sıfırlarının orijinallerinin Arapça, Aramice, hatta İbranice bir aslının olduğu bilinmemektedir..!!

İşte bu yüzden de bu temellendirme kitabımın okurlarından iyice anlamak ve çağın ilimleriyle kaim olmak isteyenler için çok önem ve zaruriyet kesbetmektedir. Çünkü okuyucum hep orijinale bağlı kalır ve kutsal metnini diğer dillerdeki çeşitli tercümelerini değil de orijinal dildeki metnin görmek ister. Bu orijinal metin ister Yunanca veya Latince olsun, ister Kiptice veya Süryanice olsun veya dünyanın herhangi başka bir dilinde olsun hiç fark etmez.

Belki de okuyucu burada bu metnin orijinalinin dili yok olmuş ve insanların kullanımından kalkmışsa onu nasıl anlayacağını sormaktadır. Ben de ona şunu diyorum: Eğer bu orijinal dil Aramice ise ve bu da uzun zamanlar önce yok olup gitmişse de Yüce Allah onu çözen ve alfabenin sırlarını ortaya çıkaran birisini yetirecektir. Bu konuda eski Mısır dilinin durumuna benzer bu dilin durumu. Nitekim onun yazıları da yüzyıllar boyunca taşlar üzerinde çizili halde durduysa da uzmanlar onun sırrını çözemediler. Nihayet "Reşid'in taşı" ve Fransız bilgin Champelion ortaya çıkıp şifreyi çözerek Firavunlar dönemine ait Mısır hiyerogliflerini okumayı başardı.

Miladın 19. asrının sonlarından 20. asrın ortalarına dek, eski Suriye ve Irak'ta, Arap yarımadasının kuzey batısı ile güneyinde, hatta Asuan'da File adasındaki Mısır kalıntıları ve Mina'daki Tel Amarna tepesinin her birinde Arapça'ya yakın eski Sami dillerden bir grubu ortaya çıktı ve belirlendi. Uzmanlar çeşitli şekilleri ve lehçeleriyle Aramice hattını okudular.

Böylece de tüm dünya, Mesih'in (aleyhisselam) biseti sırasında Filistin'de yaygın olan dili öğrenmiş oldular. Evet, bu dil bilinen İbranice değil de, Aramice diliydi. Burada şu önemli noktaya da işaret edelim ki eski Araplardan çoğu yazılarında bu dile İbranice unvanı vermektelerdi; onlar bununla bu dili kutsal metinleri eski Aramice yazısıyla olan İbranilere nispet ediyorlardı.

Arkeologlar üzerinde eski Aramice hattıyla Yahudi kutsal metinleri yazılan taş parçaları ve elyazmalar bulmuşlardır; bunlardan çoğu -Aramice'nin bir lehçesi- Asur hattıyladır. Yahudi arkeologları İslâm'ın zuhurundan ve Kur'ân harflerinin teşekkülünden sonra bu hatta sarılarak 10. asırda meşhur Masoretik nüshasını yazmış ve sonra da bu hattın sadece kendilerine özel olduğunu ileri sürerek bununla da Arapça'dan ayrılmışlardır.

Mesih'in (aleyhisselam) bisetinin son bulmasının ardından tâbileri çeşitli gruplara ayrıldılar. Bir grubu Mesih'in öğretilerine sarılarak Tevrat ve İncil'i kabul ettiler. Bunlar İncil'in vahyedildiği kendi ana dilleri Aramiceyi korumuşlar. Bunlar, Yeni Ahid sifirlerinde Nasârâ ve Sünnet kilisesi üyeleri adıyla bilinenlerdir.

Mesih'in risâletini reddeden, davetine iman etmeyen Yahudiler onları kendilerinden ayrılmış kabul ettiler. Yunan Hristiyanları onları heretik fırka sayarak savaştılar. Böylece bir taraftan Yahudiler, diğer taraftan da Yunan Hristiyanları bu Nasârâ topluluğunun izini yok etmekte işbirliği yaptılar.

Filistin içerisinde Yahudiler onları takip ettiler ve onların izlerini yok ederek davetlerine karşı koydular. Filistin dışında ise Yunan ve Latin Hristiyanlar onları heretikler sayarak yazılarını yaktılar.

Bu nedenle de **Nasârâ** topluluğu Irak sınırlarına, Arap yarımadasının Yemen, Necran gibi güney bölgelerine ve Dumetu'l-Cendel, Akabe körfezi yakınlarındaki Rakim şehri gibi kuzey bölgelerine kaçtılar. Kur'ân'ın nüzul ettiği ortamda buralarda onlardan geriye kalanlar namazlarında/dualarında Tanrı'ya **secde ediyor**, içerisinde **Meryem oğlu Mesih İsa'nın** haberleri bulunan **İncil** adlı ellerinde bulunan kitaba inanıyor, **Yüce Tanrı'ya** inanarak onu Allah ismiyle adlandırıyorlardı.

Bu **Arap Nasâra** topluluğunun kitapları, eskiler her ne kadar da İbranilere nispet olarak İbranice olduğunu söyleseler de, Arapça'ya yakın Arami dilindeydi. Bunların ekseriyeti İslâm dinini kabul etmişti, kendi dininde kalanları tarih zikretmeyip onlara ilgi duymadığından yokluğa karışmışlardır. Aramice yazıları da kendileriyle birlikte kaybolup gitmiş, geriye dağınık halde küçük bazı parçalar kalmıştır ki eski Arap yazıtlarını inceleyenler bunlara rastlamışlardır.

Mesih'in (aleyhisselam) ve Aramice konuşan tâbilerinin kelimelerin Aramice orijinallerinin kaybolmasıyla Hristiyan âlimlerden birçoğu, aydınları Mesih'in (aleyhisselam) ve Filistinli tâbilerinin Yunanca konuştuklarını düşünmüşlerdir. Bu gerçekten de yanlış bir görüştür. Bu yanlış görüşün kaynağı da en eski Hristiyan dini elyazmaları ve vesikalarının yazıldığı döneme, ikinci, dördüncü ve beşinci asırların sonlarına dek geriye gitmektedir; bunların tamamı Yunanca yazılmıştır. İşte bu da bu görüşün takipçilerine, Mesih'in ve öğrencilerinin Yunanca konuştuklarını ve bu yüzden de vahyedilen kitapların da Yunanca olduğunu söylemelerini kolaylaştırmıştır..!!

Bu yanlış görüşe yardım eden faktörlerden biri de onların İskenderiye ve diğer şehirlerdeki gibi Filistin dışında yaşayan

Yahudilerin Yunanca bildiklerini ve bu dilde yazdıklarını görmeleri olmuştur.

Bu temellendirme kısmında, Allah'ın yardımıyla, Mesih'in (aleyhisselam) biseti sırasında Filistin'de hakim olan dilin, farz edildiği üzere Yunanca veya İbranice olmayıp, Aramice dili olduğuna delalet eden deliller sunacağım. Hedefime varmak ve matlubu eda etme umuduyla başka bir kitabımdan¹ size bu delilleri serd edeceğim.

1. Eski Hristiyanların Şahadeti

Bu ilk Hristiyanlar Mesih'in (aleyhisselam) kavminden değildiler ve ne onun ne de Filistin'deki İsrail oğullarının dillerini bilmiyorlardı. Bunlara örnek olarak ikinci asrın birinci yarısında yaşamış **Babias**'ı ve ikinci asırda yaşamış **İrenaus**'u gösterebilirim. Bu ikisi Matta'nın İncil'i İbranice yazıp ve Filistin'de insanlar arasında dağıttığını söylemişlerdir. **Girom** da Matta'nın Mesih hakkında İncil'i İbranice yazıp Yahudiye'de yaydığını söylemekle onlarla ayrı görüşü paylaşmıştır. Daha sonra bu İncil, meçhul bir mütercim tarafından Yunanca'ya çevrilmiştir.

Bu şekilde, dördüncü asırda yaşamış eski Hristiyan tarihçi **Eusebius**'un da Tarsus'lu Pavlus'un İbranilerle ana dillerinde yani Aramice'de konuştuğunu belirttiğini görüyoruz. Bazıları ise bunu yapanın Luka olduğunu söylemişlerdir. **Girom**, "Pavlus, İbrani olması hasebiyle genelde İbranice mektuplar yazardı; işte bu İbranice mektuplar sonradan Yunanca'ya çevrilmiştir" dediği yerde belirttiği gibi **Klement** gibi başkaları da Yeni Ahid metinlerinin Yunanca'ya çevrilmesinden bahsetmişlerdir.

Ben Cemaleddin diyorum ki: Yukarıdaki delillerin tamamı şunu gösteriyor ki Matta ve Pavlus'un Filistin'deki kavmine

¹ Yazar *el-Luğatu'l-le'ti tekelleme bihâ'l-Mesih* kitabını kastetmektedir.

yazıları burada kullanılan dilde, yani Aramice olmuştur. Daha sonra bu yazılar bilinmeyen mütercimler tarafından Yunanca'ya çevrilmişlerdir. İşte bu deliller göstermektedir ki Mesih'in (aleyhisselam) biseti sırasında Yahudiler Aramice konuşup yazıyor, ona sıkıca sarılıyor ve bazıları memurlukları nedeniyle Yunanca'yı bilse de bu dilden hoşlanmıyorlardı.

2. Eski Yahudilerin Şahadetleri

1- Yusuf b. Matta

Bu dönemin ünlü Yahudi tarihçisi **Yusuf b. Matta** Hristiyanların yanında Josephius ismiyle bilinmektedir. Yusuf b. Matta, Kudüs'te zengin bir ailede doğmuş, Yahudi dinini ve çeşitli fırkaları araştırmış, daha sonra kahinlik yapmış ve Ferisi cemaatine katılmış, sonra da Yahudi tarihini yazmakla uzmanlaşmıştır.

Yusuf b. Matta meşhur tarihini miladın 75-79 yılları arasında vuku bulan olaylar sırasında yazmış ve kitabında "tarih kitabını genel halk dilinde yazdı ve Filistin'deki kavmine gönderdi" demektedir. Ayrıca şöyle de demektedir: "Uzun zaman sonra da kitabını Yunanca'ya çevirmeye başladı." O, Yunanca'yı Filistin Yahudilerince bilinmeyen bir dil (*unfamiliar tongue*) şeklinde tasvir etmektedir. Bundan başka bu Filistin doğumlu Yahudi tarihçi "kavmi Yahudilerin Yunanca bilgisi azdı" demektedir. Hatta kendisi de Yunanca'yı zorla konuştuğunu söylemektedir.

Yusuf b. Matta'nın yukarıdaki sözlerinden şunları öğreniyoruz: Bu dönemde Filistin Yahudilerinin dili Yunanca olmamıştır ve bu dil onlar arasında sevilmeyen ve hoşlanılmayan bir dildi. Bilinmektedir ki din adamları Yahudiler arasında en bilge kişilerdi. İşte bunların durumu böyle olunca avcı, marangoz, öşür toplayıcıları gibi halkın

bilgisiz kesiminin durumu ne olur...!Ç Evet, Mesih'in (aleyhisselam) biseti döneminde Filistin Yahudileri ne Yunanca konuşuyor, ne de bu dili seviyorlardı.

2-Yahudi Talmud Yazarları

Talmud'da bulunan ilginç bir kıssa, Yahudilerin Yunanca'ya yönelik tutumlarını açık şekilde gözler önüne sermektedir. Bu, miladın ikinci asrının başlarında vuku bulan **İbn Damah**'ın amcası **Rabbi İsmail** ile kıssasıdır. İbn Damah amcasından Yunanca öğrenmek için izin istediğinde amcanın yeğenine verdiği cevap Yeşu sifrindeki (1:8) şu metin olmuştur: "Bu Tevrat'ta yazılanları dilinden düşürme. Gece gündüz onları düşün." Sonra şöyle demiştir: "Şimdi git, gece ve gündüzün dışında bir zaman bul da Yunan dilini ve felsefesini öğren."

Yunanca'ya yönelik bu tutum Yahudilerin Eski Ahid'in Yunanca tercümelerine yaklaşımları hakkında okuduklarımızdan da belli olmaktadır. Talmud'da nakledildiğine göre Tevrat, Yunanca'ya tercüme edildiği gün (*Septuagint* nüshası) Filistin'de deprem her yeri sarsmış, bir karış bile yıkılmayan yer bırakmamıştır. Onlar bunun Tanrı'nın, kutsal adının Yunanca harflerle ifade edilmesi nedeniyle, Yahudilere gazabının alameti olduğunu, bu suçun Musa'nın Rabla görüşten geri dönerken onların buzağıya tapma suçuna benzediğini söylemişlerdir. Şöyle ki dedelerinin Tevrat'ı Yunanca'ya çevirmeleri tamamen daha önceleri dedelerinin de dedelerinin altından buzağı yapıp ona ibadet etmelerine benzer..!!

Yukarıda geçenlerin başka bir tasdikini de yeni bulunan **Kumran yazılarında** buluyoruz. Şöyle ki bu yazıların büyük bir kısmı Aramice, bir kısmı da çiviyazısı Asur hattıyla yazılmıştır. (Yahudiler her ne kadar beş asır sonra ortaya çıkan çivi yazısı İbranice hattına kıyas ederek bunun İbrani yazısı olduğunu iddia etseler de.) Nitekim bu döneme ait Yunanca yazılar nadirdir. Ayrıca Mesih'in (aleyhisselam) biseti sırasında Eski

Ahid'in Filistin'de Aramice başka bir tercümesi de mevcuttu ve bu, *Filistin Targumu* ismiyle meşhurdur.

3. Yeni Ahid Metinlerinin Şahadeti

Eski Ahid'in Yunanca kitaplarında ve elyazmalarında Aramice birçok kelime ve paragraflara kolayca rastlamak mümkündür. Bunlar, asıl ibarenin Yunan harfleriyle yazılıp (*transliterate*) yanında da bunların anlamını Yunanca açıklamak için başka kelimeler yazılması şeklindedir. Hatta zor da olsa Aramice bazı kelime ve isimlere de rastlamak mümkündür ki bunları anlam itibariyle Yunanca'ya çevrilmiş, daha sonra da mütercimler Aramice orijinale hiç işaret etmeden bunları tescil etmişlerdir.

Yunanca harflerle yazılan Aramice kelimelerinden bazıları şunlardır: “أبَا/Abba; رَبّي/Rabbi ve رَبّاني/Rabbani; هَللُويا/Haleluya; قَوْمِي/Kavmi; اِفْتَحْ/İftetih; أَتَى/Eta; سَيْطَان/Sîtan; قُرْبَان/Kurban; قُطْوَان/Kutvan; بَارَكْلَيْتْ/Baraklit; مَسِيّا/Messeyä; آمِينَ/Amin vs.”

Şimdi de Yunanca metinlerde yanında Yunan okuyucu için açıklaması bulunan Aramice kelimelere bakalım: “أبَا/Abba kelimesi Yunanca'da “πατηρ/pater”, مَسِيّا/Messeyä kelimesi Yunanca'da “ΧΡΙΣΤΟΣ/Kristos”; Yunanca'da “Petrus/ΠΕΤΡΟΣ” anlamını verdikleri “كَيْفَا/Kifa” ve “Emanuil/عَمَانُوئِيل” ve diğer birçok kelimeler.

Yunanca'ya yanlış çevrilmiş (*translated*) kelimelere örnek olarak şunları gösterebilirim: büyük memleket veya imparatorluk anlamına gelen “ΒΑΣΙΛΕΙΑ/basileia”; lafza-î celâl Allah kelimesi efendi, kral ve ilah anlamına gelen “ΘΕΟΝ/Sion” ve “ΚΡΙΟΝ/Krion”; Aramice'de gemilerin bağlandığı kalın ip anlamındaki “جَمَل/cemel” kelimesi bildiğimiz hayvan/deve anlamında “kamilos” olarak çevrilmiştir. İleride de yeri geldikçe bu sözcüklere işaret edeceğim.

Yukarıda geçenlerden şunu gayet net olarak anlamaktayız ki Aramice, Mesih'in (aleyhisselam) ve öğrencilerinin konuştuğu asıl dildir. Bu asıl dil Yunanca'ya çevrildiğinde mütercimler tercüme (*translation*) ile kelimenin Aramice seslendiği hali Yunanca harflerle (*transliteration*) nakletmişlerdir. Yeni Ahid'in hiçbir yerinde de ne Mesih'in (aleyhisselam) ne de öğrencilerinin Yunanca konuştuğunu veya yazdığını ifade eden hiçbir ifade ve kelimeye rastlanılmamaktadır. Hatta gerçekçi olarak aksi ifade edilmiştir. Okuyucunun güvenini daha da arttırmak için Yeni Ahid metinlerine bakalım.

Öğrencilerin Yunanca Bilmeyişi

Elçilerin İşleri sifrinde 4:13'ü okuyan herkes, Petrus olarakta adlandırdıkları öğrencilerin büyüğü **Simon**'un ve öğrenci **Yuhanna**'nın ümmi ve eğitimsiz (**ἰδῶται**), yazı bilmeyen (**ἀγραμματοί**) kişiler olduklarını görecektir. Bu nedenle de Markos'a nispet edilen İncil'in Simon'un dediklerinin tercümesi olduğunu söyleyen şahsın sözünü doğruluktan uzak olmadığını düşünüyorum. Eğer Simon ve Yuhanna, kendi yerel lisanlarında yazmayı bilmiyorlardıysa Yunanca yazmayı nerden bileceklerdi..!?

Uzman Gerom (dördüncü asır) Matta İncili'nin orijinal nüshasının henüz Filistin'de olduğunu ve İbranice –Aramiceyi kastediyor- yazılmış olduğunu söyleyerek sözlerine Matta İncili'nin, Eski Ahid'in Filistin'de bilinen -ve Filistin Targumu adlı- nüshasından pasajlar naklettiğini, Yunanca Septuagint nüshasından ise bir şey nakletmediğini eklemiştir. İşte bu delil de onun Yunanca bilmeyişini ortaya koymaktadır; oysa ki yazdığı İncil, Filistin'deki Nasrânîlere değil de Yunan Mesihîlere yönelikti.

Mesih'in Kelimelerinden Örnekler

Mesih'in (aleyhisselam) sözleri etrafında kafa yoran birisi bunların ekseriyetinin, şimdiye dek konuştuğumuza uygun olarak, Arapça'ya yakın Arami aksanlı olduğunu bulacaktır. Markos İncili'nin (5:41) Yunanca orijinalinde anlatıldığına göre **Taliye**/طليعة isimli bir genç kızın hayatını kurtardığı sırada onun elinden tutmuş ve ona "Kalk **Talitâ/Kûmi** طليتا قومي" demişti. Biz de birisine aynen bu şekilde "kalk ey filan" diyerek hitap ederiz. İşte o genç kızın isminin Taliye (bu arada bu ismin hafif yağmur anlamına gelen "**tall**/طل" kökeninden olduğunu belirtelim) olduğunu bildikten sonra Mesih'in (aleyhisselam) ona "طليتا قومي" şeklinde adının sonunda "uzun elif" ile birlikte hitap etmesini anlayalım. Bu elif'in hitap edatı olan yâ'n/ي yerine geçtiğini, dolayısıyla Mesih'in "kalk ey Taliye" dediğini anlamış oluyoruz. İşte bu cümle yüzde yüz Arapça'dır ve duyduğumuzda hemen anlarız.

Markos İncili'nin Yunanca orijinalinin sonunda (7:34) Mesih'in (aleyhisselam) kör birisinin gözlerine hitaben "**açıl**/افتح" diyerek gözlerinin açılmasını murat etmiştir. İşte bu ibare de yüzde yüz "فتح" fiilinin emir formu olup bizim halk dilinde kullandığımız kelimedir.

Yunanca İncil'lerin tamamında (Matta 19:24; Markos 10:25; Luka 18:25) başka bir örnek daha bulunmaktadır; buradaki ifade Markos İncili'nden alınmıştır. Mesih (aleyhisselam) öğrencilerine şöyle dedi: "Zenginlik üzere konuşanların Melekûtullah'a girmesi ne zor olacaktır. Devenin iğne deliğinden geçmesi zenginin Melekûtullah'a girmesinden daha kolaydır." Burada Arapça olan "**deve**/جمل" ve "**melekût**/ملكوت" ibareleri üzerinde durmak istiyorum. "**Deve**/جمل" kelimesi Aramice'de ve Arapça'da iki anlama gelmektedir. Birincisi herkesin bildiği hayvan anlamındadır. İkincisi ise gemilerin bağlanması kullanılan kalın ve muhkem ip anlamındadır. İşte burada

kastedilen şey de aslında bilinen hayvan olmayıp da o kalın ipin iğne deliğinden geçemeyişidir...!!²

Pavlus'un bile Yunanca Bilmeyişi

Başlangıçta Nasrânî fırkasının elebaşısı (Elçilerin İşleri 24:5) olan Roma uyruklu Tarsus'lu Yahudi dinli Pavlus, biseti sırasında Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra da onun öğrencilerinin katı düşmanı olmuştur. Mesih'in (aleyhisselam) tâbilerini bulup cezalandırmak için takibe gittiği sırada Şam yolunda öğle zamanında "Yesû en-Nasrânî"³ adlı bir cinin taarruz etmesiyle Mesihîliğe geçti; **NIV** nüshasında da geldiği üzere bu cin, ona Aramice müracaat etmiştir. Ayrıca yine de **NIV** nüshasında Elçilerin İşleri sifrinde (21:40; 22:2 vs.) Pavlus'un Filistin'de Yahudilerle **Aramice** konuştuğunu görüyoruz. İşte bu da göstermektedir ki bu dönemde Filistin'de yaygın dil Aramice olmuştur.

Sonuç

İncil'lerdeki rivayetlere göre çarmıha gerilen kişinin bu acı azaptan kurtarması için Tanrı'yı yardıma çağırıp "**Tanrım, Tanrım beni neden terk ettin/** لما شبقتنني إيلي إيلي" diyerek⁴ bağırdığını ve ağzından çıkan kelimelerin Yunanca'dan bir eser alamet olmayan Aramice olduğunu görüyoruz. **NIV** nüshasının İngilizce'sine göre o zavallının ayakları altındaki yazıda **Aramice**, Yunanca ve Latince "Yahudilerin kralı İsa en-Nasrânî" yazılmıştı.⁵

² Sahabenin büyüklerinden Abdullah b. Abbâs da A'râf suresinin 40. âyetinin tefsirinde bu anlamı dile getirmiştir.

³ Metnin daha da geniş açıklaması için "*Hristiyanlıkta Pavlus Gerçeği*" kitabıma bakınız.

⁴ Markos İncili 15:34.

⁵ Yuhanna İncili 19:19-20.

Mesih'in (aleyhisselam) biseiti sırasında Filistin Yahudileri arasında konuşulan dil konusunda bu kadar kısa bir araştırmadan ve şahitlerin şahadetinden sonra okuyucu Mesih'in (aleyhisselam) risâletini İsrail oğullarına tebliğ etmek için Aramice'yi kullandığını ve bu dilin, onun Yunanca bilmeyen öğrencilerinin ve havarilerinin de dili olduğuna ve Yunanca'nın onların dilinden hiç geçmediğine yakın etmiş olacaktır.

Bu kitaptaki bahislerin arasında okuyucu birçok kelimelere rastlayacaktır ki Mesih (aleyhisselam) onları Aramice kullansa da onlar Yunan harfleriyle ama Arapça'ya yakın Aramice olarak yazıya geçirilmiştir. Aslında bu kelimeler *transliteration* olup *translation* değildir. Ama Mesihîliğin kaybettiği en önemli şey ise mabut Tanrı'nın, bu dini tebliğ edenin, risâlet kitabının isimleridir ki bu, risâletin temelleridir, bu risâletin getirmiş olduğu beşaretlerdir.

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BAHİS

İncil'lerin Yunanca
Orijinallerinde
Lafza-ı Celâl
ALLAH

“Ey Tanrı! Ne zamana dek düşman Seni ayıplayacak!?”

Düşman Senin adını sonsuza dek mi hor görecek!?”

Mezmurlar 74:10 (Hayat Kitabı nüshasından)

Bugün dünyanın dört bir yanına yayılmış olan Hristiyan kiliselerinin mensubu olan yüz milyonların kendilerinin taptıkları Baba Tanrı'nın ismini bilmemeleri gerçekten de insanı hayrete ve taaccübe düşürür..!! Onların âlimleri insanların ellerinde bulunan İncil'lerde **Babamız** diye işaret ettikleri mabut Tanrı'nın isminin bulunmamasını makbul ve makul bir tarzda cevaplandırmak için çok zorlanıyorlar. Bu isim, İncil okuyucularının gözlerine hiç rastlamamıştır..!!

Nasıl olabilir acaba bu..!? Oysa ki Hristiyanlar kendi kutsal metinlerinin sıhhatine derinden inanıyorlar ve onu tek gerçek kabul ediyorlar. Acaba onların itikadında Tanrı kelimesi yok mudur..!?

Nasıl olur da bir Hristiyan, kutsanmasını istediği bu isim hakkında bir şey bilmediği halde duasına **“Ey göklerde olan Babamız. İsmi kutsal olsun”** diyerek başlıyor..!?

Nasıl olur da Mevlasına **“Senin ismini bilenler Sana güvenir. Çünkü Sen Seni isteyenleri hiç terk etmedin.”** (Mezmurlar 9:10) diyerek dua ettikleri halde Onun ismini bilmiyor..!?

Nasıl olur da kutsal ismi bilmediği halde ilahı için **“Senin ismini kardeşlerime açıklıyorum, topluluğun ortasında Sana tespih ediyorum.”** (Mezmurlar 22:22) demeyi tekrar ediyor..!?

İşte bu, benim (Mısırlı) Hristiyan vatandaşlarımın uğradığı **iman esaslarının felaketidir..!!**

Ama Rabb'iniz kullarına, yani Hıristiyan Arapların tamamına merhametlidir. Şöyle ki –Kutsal- Kitap mütercimleri, **Müslüman komşularına uyararak**, Arapça nüshalarda lafza-i celâli (**Allah**) yazmışlardır. Şu itibarla ki lafza-i celâl (**Allah**) onların itikatları gereğince kesinlikle İncil'lerde zikredilen Baba'nın adı değildir. Lafza-i celâlin anlamını dumanlar örtmüş böylece. İşte bu nedenledir ki onların büyükleri Müslümanlarla münasebetlerinde “hepimizin ibadet ettiği vâhid **Rabb**ın adıyla” veya “hepimizin ibadet ettiği vâhid **ilah**ın adıyla” deyip de “hepimizin ibadet ettiği vâhid **Allah**’ın adıyla” demiyorlar. Bellidir ki Allah kelimesini **Rab** ve **ilah** kelimeleriyle değiştiriyorlar. “Kutsal Kitap’ta Allah’ın veya Baba’nın ismi nedir?” diye onlara sorduğunda da hemen Yahve, Yehova, Elohim, Âl Şaday, Sius, Kirius vs. gibi kelimeleri söyleyip anında lafza-i celâlden, yani **Allah** kelimesinden kaçacaklardır.

İşte burada mezkur isimlerin yerin ve göklerin ilahının kesinlikle isimleri olmadığını, bunların Tevrat’ı tebliğ eden Musa’nın (aleyhisselam) ve İncil’i tebliğ eden İsa’nın (aleyhisselam) konuştukları dillerde olmadığını tanıtacağız. Bu konuda kendi ilmine ve ilmî güvenilirliğine saygı duyan hiçbir ilim adamı benimle mücadeleye girişemez.

-Birinci-

Araştırmamıza Tevrat’ı tebliğ eden Hz. Musa (aleyhisselam) döneminden başlıyoruz. Çıkış sifrinde (3:13-14) şöyle geçmektedir: “Musa, **Allah**’a dedi ki: İsrail oğullarına giderek onlara «Beni size babalarınızın ilahı gönderdi» dersem onlar da bana «**Onun ismi nedir?**» diye sorduklarında ne diyeceğim? **Allah** ona «**Ben Benim**» (أهية الذي أهية) deyip İsrail oğullarına da «Beni size **Ben** (أهية) diyen birisi gönderdi» demeyi ekledi.” Gördüğümüz üzere buradaki isim sadece “**Ben Benim** veya **Ben**’dir. Oysa ki

aklı olanlara göre bunun bir anlamı yoktur ve bu kesin bir isim değildir.

Arap keşişler ve rahipler pek büyük zorluklara katlanarak bu ibareyi açıklayıp tâbilere onun anlamının “Ben Benim” (انا الذي هو) veya “Ben Ben olanım” (اكون الذي اكون) şeklinde olduğunu söylerler. İngilizce şerhlerde bu ibarelerin şöyle yazıldığını görüyoruz: “*I am who I am.*” veya “*I am He who is.*” veya “*I am He who exists.*” İşte bu da aynı tahrif ve anlaşılmazlıktır. Dikkate alalım ki İngilizce’de “*olmak*” anlamına gelen “*am*” fiili İbranice’de, Aramice’de ve Arapça’da cümle kurmak için kullanılmıyor.

İşaret edelim ki Arapça nüshalarda bulunan lafza-i celale **Allah** kelimesi, dünyanın hiçbir tercüme nüshalarında, hatta İbranice nüshalarda bile bulunmaz; İbranice’de bu kelime yerine **Elohim** kelimesi mevcuttur. Bu kelime, Aramice ve Arapça’da ilah anlamına gelen İbranice’deki “**Eloh/الوه**” kelimesinin çoğuludur. İşte çoğulu olmayan lafza-i celale **Allah** kelimesi nereye, çoğul olarak **ilahlar** anlamına gelen o kelime nereye.

Daha önceki kitaplarımda defalarca açıklayarak kesin şekilde ortaya koyduğum üzere Musa (aleyhisselam) döneminde Tevrat’ın olduğu dil bilindiği üzere Firavun esirliğinden önceki eski Mısır dili olmuştur; daha sonra bulunduğu üzere İbranice olmamıştır.⁶

Burada önemli olan nokta da, daha önce işaret ettiğim üzere, Musa ile Allah arasında geçen diyalogda İlahın ismidir; burada bu isim “**Ben Benim/أهية الذي أهية**” veya “**Ben/أهية**” şeklinde geçmektedir. Aslında gerçek şu ki bu isim metinde hiç bulunmamaktadır; tercihe uygun olan şudur ki bu isim zikredilmişse de sonradan silinmiş ve yerine bu ibare

⁶ *et-Tevrâtü'l-Mısriyye* kitabımda bu konuyu detaylı şekilde işlemişim.

konmuştur. Kur'ân bu etkileyici buluşmada vahyedilen ismin aslının **“Gerçekten Ben Allah'ım. Benden başka ilah yoktur/ إني انا الله لا إله إلا أنا”**⁷ âyetiyle Allah olduğunu ifade eder.

İşte hiçbir ortağın paylaşmadığı, hiçbir kimsenin hak iddia etmediği bu yüce isim. Suriye kıyılarında Ugarit'te, Abila'da ve nihayet Ölü deniz kazı çalışmalarında son araştırmaların ortaya çıkardığı bu isim. Evet, bu araştırmaların tamamının tarihi Hristiyanlık ve İslâm'dan önceye aittir, hatta bazılarının tarihi Yahudilikten ve Tevrat'tan da öteye gitmektedir.

Kur'ân'ın anlattığı üzere, mabut ilah kendi ismini Musa'ya (aleyhisselam) şöyle açıklar: **“Gerçekten Ben Allah'ım.”** Çıkış sifrinde de anlatıldığı üzere, kendi ismini Musa'ya (aleyhisselam) şöyle açıklar: **“Ben Benim/ انا الذي هو انا.”** Bunda bir anlam yok ki...!! İngiliz şerhçilerinin de **“ana akon انا”** ibaresini açıklarken söyledikleri üzere buradaki ikinci **“ben/ انا”** kelimesi fazladandır ve ifade tekrara yol vermeden **“ana akon انا”** olması gerekir. İşte yapı ve anlam bakımından eksik olan bu cümle de ibarenin üzerinde oynama yapılarak kelime silinmesine yol verildiğine delalet eder. En güzel örnek Allah'ın verdiği bu örnektir. Şimdi kendimizden buna bir benzetme yapalım: Varsayalım ki ben kendimi ilk kez karşılaştığım birisine tanıtıyorum. Şüphesiz ki ona **“Ben Cemal'ım/ انا جمال”** derim. Ama eğer daha önce benim hakkımda bir şeyler duymuşsa, bu duyduğu şahıs olduğumu belirtmek için ise **“İnani جمال انا”** derim. Eğer ona **“ben benim/ انا انا الذي هو”** veya **“ben ben olanım/ اكون الذي اكون”** dersem bu zaman ona hiçbir şey dememiş olurum. Ama eğer ona **“ben işte o Cemal'ım/ انا الذي هو جمال”** veya **“ben Cemal'ım/ اكون جمال انا”** dersem bu zaman ona, kendi dilinde cümle yapısını bilmeyen bir kişinin yapacağı biçimde, ismimi belirtmiş ve

⁷ Taha Sur. 20/14.

kimliğimi tanıtmış olurum. İşte bu beş cevap biçimlerinden üçünde isim zikredilir, Çıkış sıfrında geçek diğer ikisi ise hiç cevap niteliği taşımamaktadır..!!

İşte yukarıdaki örneklerden de belli olduğu üzere, Çıkış sıfrında geçen ibare yukarıdaki şıklardan üçüncüsüne (الذي هو انا) ve dördüncüsüne (اكون الذي اكون) benzemektedir. Acaba o zaman nerede hakkında sorulan o isim..!؟

Gerçek olan şudur ki o isim silinmiş, yok edilmiştir. Asıl olarak orada “انا الذي هو الله” veya Musa’ya (aleyhisselam) hitap eden ilahın başka bir isminin zikredilmesi gerekirdi. Yahut da verilen cevap, Kur’ân’da da geldiği gibi, ilahi makam ve mevkiye yakışır bir biçimde “إني انا الله” veya “انا الله” olması gerekirdi.

Şimdi gelelim Sami dillerden hiçbirisinde kullanılmayan, İngilizce’de “olmak” anlamını ifade eden “am” fiilinin İbranice tercümesi olan “أهية” kelimesine. İbranice konuştuğumda “ben Cemal olanım/ I am Gamal” (انا اكون جمال) şeklinde demeyip de Arapça’daki gibi aralıksız olarak “Ben Cemal’ım/ جمال انا” diyorum. Ama “ben ben olanım/ اكون الذي اكون” şeklinde bir ifade kullanmam da ismimi saklamam ve muhatabı aşağılamam anlamına gelmektedir..!!

Daha sonra Çıkış sıfırı (3:15) kıssayı şöyle bitirir: “Beni size atalarınızın ilahı Yahve (يهوه), İbrahim’in ilahı, İshak’ın ilahı, Yakub’un ilahı gönderdi. **Sonsuza dek adım bu olacak.** Kuşaklar boyunca bu adla anılacağım.” İşte buradan belli olmaktadır ki bu ad sonsuza dek devam edecektir. Belki de çokları o ismin Yahve (يهوه) olduğunu düşünür. Henüz bir bekle bakalım diyorum böyle düşünenlere. Gidin İbranice uzmanlarına, Eski Ahid uzmanlarına bir sorun.

Bu kelime İbranice’de şu (ي ه و ه) dört ünsüz harfle yazılır. Ne Yahudilerden, ne de Hıristiyanlardan hiçbir ilim ehli bu

kelimenin nasıl okunacağını bilmez. Önemli olan o kelimenin ilahın adına işaret eden, bir tek kelime olmayıp da, dört ayrı harften oluşan bir ibare olmasıdır. Bir Yahudi bu ibareyi gördüğünde onu okumayıp hemen “efendim” anlamında “Adonay” der. Eğer o dört harf kutsal isim olsaydı kulların dillerinde hep sonsuza dek kalır, söylenip dile getirilmesi yok olup gitmezdi..!!

Bu dört harfle işaret edilen ismin nasıl söylenmesi konusunda uzmanlar oldukça çok emek veriyorlar. Bu çalışmaların en meşhuru ağızdan buzağı sesine benzer bir şekilde ses çıkarıp “جهووووفا” türünden bir şey söylemek şeklinde sonuçlanmıştı. Bununla onlar sanki Musa'nın (aleyhisselam) Tanrıyla buluşmaya gitmesi sırasında taptıkları altın buzağının sesini taklit ediyorlar. İngilizce tercümelerde bu kelimeyi “Jehova” şeklinde yazıyorlar. Bu çalışmalardan başka birisi de ilk dönem İskenderiye kilise babalarının Latince söyleyerek “Eyyuuuuuh/ايوووووه” şeklinde ifade ettikleri ibaredir. Nitekim İskenderiyeliler şimdi de anlamını bilmedikleri bu ibareyi tekrarlayıp durmaktalar..!!

Ben diyorum ki: Bu konuda benim de bir çalışmam vardır; hatta benimkinin delilleri daha kuvvetli ve dayanağı eskiden şimdiye dek kaim olduğundan dolayı onlarınkinden belki de daha sahihtir. Bakın, her Mısırlı ve Türk bir şeye hayret ettiğinde veya ani olarak bir şeyi unuttuğunda ne der..? Evet, elini alnına koyup yüksek sesle “yuuuuuuuh/يووووووه” der..!!

Evet, işte bu o kelimedir. O zamanlar çıkan ve şimdi de Hz. Musa'nın (aleyhisselam) onların dillerinde konuştuğu küçüklüğünden Tanrı'nın Tevrat'ı vahy etmesine ve kutsal toprakların yakınlarında, Mısır'ın Sina topraklarının doğusundaki kırmızı kum tepesinde ölmesine dek İsrail oğullarına sığınanların torunlarından çıkagelen kelime budur.

Evet, bu kelime Mısır'a özeldir; eski Mısır tarihinde de bilinen Firavun esirliği döneminden de bin yıllar önceki dedelerden tevarüs ede gelmiştir. Başka bir kitabımda⁸ bu kelimenin aslı, anlamı ve Yahudi kutsal metinlerinde nasıl yazılması hakkında detaylı şekilde bahsetmişim. Bunun anlattığım gibi olmadığını iddia edenlere –ki çokları bunu yapmazlar- işte delil ve burhan.

Önemli nokta şudur ki bu dört harf kainatın ilahına, Rabbü'l-âlemîn'e işaret etse de Onun özel bir ismi değildir. İşte Yahudilerin yaptıkları bunun en büyük delilidir; onlar bu harfleri tek bir kelime halinde söylemeyip de başka bir kelimeyle, yani **"efendim"** anlamına gelen **"Adunay"** kelimesi şeklinde söyler. Eski Mısırlıların o dönemde taptıkları ilaha işaret olması⁹ ve kutsal ismi bilme konusunda kendilerine hiçbir ortağın bulunmaması için o kutsal ismi silerek Yahudi ulema bu harfleri Mısır kültüründen alarak ortaya koymuşlarsa da zamanın geçmesiyle ve dönem boyunca çektikleri sıkıntılar nedeniyle kendilere ait olanı da unutmuşlardır. İşte kendilerine bu kutsal ismi söylemeyi yasaklayıp unuttuklarından da Allah onlara kendi kutsal ismini unutturdu. Daha sonra Allah onlara peygamberler gönderdi; tamamı alemlerin ilahının ismini hatırlattı.

Örnek olarak Yeşaya sifrine (12:4-5) bakalım: **"Rabbe hamd edin, ismini söyleyin, yaptıklarını halklara tanıtın, ismi yücedir diye ezgiler okuyun."** İşte bu metin o ismin açıklanmasını, alemlere duyurulmasını söylemektedir. Ne var ki o kavim bu emre uymadığı gibi o ismi de silerek İbranice nüshalarda geldiği üzere yerine (י ו ה) dört harf koymuş, onlardan sonraki Hıristiyan mütercimler de bu dört harfi silerek yerine

⁸ Yazar *Tâbutu Yahve (=Yehova'nın Ahit Sandığı)* kitabını kastediyor.

⁹ İngilizce'de Uzir (اوزير) şeklinde yazılan Üzeyir...!! Detaylı bilgi için *Tâbutu Yahve (=Yehova'nın Ahit Sandığı)* isimli kitabıma bakınız.

metinde gördüğümüz gibi **Rab** kelimesini koymuşlardır ki kesinlikle bu kelime o ilahın ismi değildir..!!

Diğer örneğimiz de Yeşaya sifrinden (42:8) âlemlerin ilahının şu sözleridir: “**Ben** Rabbim, **adım budur.**” İbranice nüshada buradaki Rab kelimesi yerine (ו ו ו י) harfleri bulunur; Yahudiler Allah'ın ismini silerek yerine bu dört harfi yazmışlardır. Daha sonra Hristiyanlar da bu dört harfi silerek yerine **Rab** kelimesini yazmışlardır..!!

Mika sifrine (4:5) baktığımızda buradaki metinde şunları buluyoruz: “Bütün halklar kendi ilahlarının izlerinden giderler. Biz ise sonsuza dek ilahımız Rabbın izindeyiz.” Bu metinde de görüyoruz ki Yahudiler o ismi silerek yerinde işaret edici olarak (ו ו ו י) dört harfi yazmışlardır. Daha sonra Hristiyanlar da bu dört harfi silerek yerine **Rab** kelimesini yazmışlardır..!!

İşte Yahudilerle Hristiyanlar o ismin izlerini metinden, hatta ileride göreceğimiz üzere Kutsal Kitabın tamamından silmek için el ele vermişlerdir. Belki de kendilerinden başkalarının bilmemesi için bu ismi saklama sebebinin arkasında bir etken veya sır vardır.

Ama Yunan kilisesine tabi Hristiyanların durumu tamamen farklıdır; onlar evrenselci bir görüş benimsediklerinden **hiçbir isim tanıımıyorlar ki** onu silsinler de. O isimden ve onu bilmekten saparak, hüsnü zan ederek Yahudilere uyuyorlar.

İşte Yahudilerin durumu böylece Rabb'in emirlerine apaçık isyan ve Onun kutsal ismini saklama içerisinde devam etti. Kavimlerine Allah'ın ismini unutturan peygamber kılığına girmiş şeytanların davetleriyle kendilerine telkin edilene uydular. Hayat kitabı nüshasında Yeremya sifrinde (23:27) geldiği üzere İsrail'in ilahı yalancı peygamberler hakkında şöyle diyor: “**Babaları** Baal putu yüzünden **Benim** ismimi

unuttukları gibi, onlar da düşlerini birbirine anlatarak halkıma benim ismini unutturuyorlar."

Mesih'in (aleyhisselam) bisetiyle nurun gelişiyile de onlar arasında Rabbin emirlerini ikame eden ve koruyan birisi ortaya çıktı. Matta İncil'indeki sözüne bakalım: "İşte bununla da geleneğinizi korumak namına sahte peygamberlere uyarak Allah'ın size emrettiği vasiyetleri geçersiz kılıyorsunuz." Evet, Allah'ın ismini saklayıp onu söylememek onların en meşhur geleneklerinden, sahte peygamberlerin yaptığı en önemli şeylerdendir...!!

O (aleyhisselam) bu kutsal ismi apaçık Arami dilinde söylemiş ve onlara açıklamıştır.

-İkinci-

Mesih (aleyhisselam) kendi kavmi İsrail oğullarına gönderildiği dönemde onlar azgınlık içerisindeydiler ve **hahamların gelenekleri** aralarında öyle yaygınlaşmıştı ki hatta Tevrat emirlerinden daha üstündü. İncil'lerin bize haber verdiğine göre Mesih (aleyhisselam) Tevrat metinlerinin önemini ve hahamların geleneklerinin sahteliğini açıklayarak onlara karşı geldi ve onlara şu "Ey kör kılavuzlar. Küçük sineği sudan süzer ayırırsınız. Ama deveyi de yutarsınız" (Matta 23:24) dedi. Şöyle ki onlar küçük işlerle uğraşıp, alemlerin Rabbinin emirlerini terk etmişlerdi; bunların başında Onun kutsal ismi, Ona hamdü sena etme, adalet, merhamet ve dürüstlüğün gerektirdiği gibi, şeriatın gerektirdiği diğer şeyleri yapma gibi şeyler gelmektedir.

Yuhanna'nın Birinci Mektubu (5:3) sifrinde de geçtiği üzere, Allah'ı sevmek, O'nun emirlerini muhafaza etmektir. Onun ismini açıklayıp âlemlere yaymak da en önemli emirlerdendir. Tanrı Musa'ya (aleyhisselam), onu Firavun'a gönderilmesi ve İsrail oğullarının Mısır'dan çıkartılması ilahi mucizeleri görmeleri için olduğunu, "Tanrı'nın isminin

yeryüzünde yayılması için" (Çıkış 9:16) olduğunu söylememiş mi..!?

O'nun isminin önemi ve bu ismi milletler arasında yaymanın önemi hakkında birçok metin bulunmaktadır. Burada örnek kabilinden Eski Ahid'in en son sifri olan Malâhi (doğru versiyonu Malaki'dir) sifrinden (1:11, 14) pasajlarını aktarayım: "Doğudan batıya dek **Benim ismim uluslar arasında azametlidir.**" "Ben büyük bir kralım, **adım uluslar arasında korkutucudur.**" Böylece belli olmaktadır ki O'nun ismi sadece İsrail oğulları arasında olmayıp da tüm kavimler arasında azametli ve korkutucudur. Evet, yukarıda Çıkış sifrindeki ilahi emir doğrultusunda insanlar arasında yayılıp duyurulmadan nasıl azametli ve korkutucu olabilir ki..!?

Hayret, onlar bu yolda hiçbir şey yapmadılar, üstelik O'nun ismini silip yerine dört harf koydular ve o ismi dile getirmeyi tabilere bile yasakladılar, o ismi yazıp diğer dinden olanların ülkesine götürmelerine engel oldular. Tüm bunları da o ismin gayrı-Yahudiler arasında yayılmaması için yapmışlardır. Onların *Midraş'*larında anlatıldığına göre dünya o ismin yayılması ve söylenmesi için henüz yeterince kamil değildir.

Levi oğullarından olan kâhinlerin koydukları kurala göre Tanrı'nın ismini söylemek **karşı gelmektir** (*blasphemes*) ve bunu yapanın öldürülmesi gerekir. Yahudi hahamların bu kurala dayanarak Mesih'in (aleyhisselam) recmedilerek öldürülmesine hükmetmelerini ileride İncil'lerde de göreceğiz.

*Mişna'*da Yeşu b. Kura adlı bir haham şöyle demiştir: "Şahitler mübarek ismi söylediğinde Yahudiler onların şahadetlerine güvenmezler. Bu karşı gelen kişi ölmesi için taşlarla recmedilmeye götürülür. Ama o ismü'l-celile işaret eden herhangi başka bir isim, lakap, künye söylendiğinde şahadet makbul sayılır." Nitekim bunun doğru olduğunu, İncil'lerde anlatıldığı üzere, Hz. Mesih'in (aleyhisselam) *Sanhedrin'*de meclis önünde yargılanma sahnesinden anlıyoruz.

Burada kâhin “şimdi şahitlerin şahadetine ihtiyacımız yok” diyerek elbiselerini çıkardı ve Meryem oğlunun öldürülmesini söyledi.

Evet, işte Mesih (aleyhisselam) bu kutsal ismi söylemeyi yasaklayan ve bu muhterem isme karşı gelenin recm edilerek öldürülmesini öneren böyle bir kuralın yürürlükte olduğu bir dönemde kendi kavmine gönderildi.

Allah, ismi duyurarak onlara açıklasın ve tâbilerine kendini izlemeyi emretsin diye Mesih’i (aleyhisselam) onlara gönderdi. Luka İncili’nin yazarının bize haber verdiği üzere (4:16-21) Mesih havrada Yeşeya sifrinden (61:1-2) **“Efendi Rabbin ruhu üzerimdedir.”** ifadesini okumuştur. Bu metindeki tercümenin inceliğine bir dikkat edin..!!

İbranice Masoretik nüshada **“efendi”** kelimesinin mukabili **“Adonay”**dır. İkinci gelen **Rab** kelimesini ise Hristiyan mütercimler kendilerinden oraya koymuşlardır; orijinalde İbranice’deki dört malum harf (א ו ה י) geçer. Eğer İbrani geleneğe bağlı kalarak metni okumaya çalışsak ortaya çıkan ifade **“Adonay’ın, Adonay’ın ruhu üzerimdedir.”** olacaktır ki bu hiçbir anlama gelmemektedir. Eğer mezkur isme İbrani metinde bu dört harfle işaret edildiğini düşünsek bile Hristiyan mütercimlerin bu işareti metinden sildikleri ortadadır..!!

Luka İncil’inin Yunanca orijinaline baktığımızda metnin şöyle yazıldığını göreceğiz: **“Kriov’un (κυριου) ruhu üzerimdedir.”** İşte bu Yunanca metinde o kutsal isme işaret eden kelimenin bir tek olduğunu görüyoruz; oysa ki Arapça tercümelerde bu iki isimle ifade edilmiştir....!!

Acaba Mesih (aleyhisselam) havradaki Yahudilerin önünde Yunanca mı konuşmuştur...!?

Kimse bu görüşe sahip çıkıp ispatlayamaz. Daha önce de işaret edildiği üzere, o dönemde Filistin’de yaygın olan dilin

Arapça'ya yakın olan Aramice olduğunu, Mesih'in (aleyhisselam) de o dilde konuştuğunu herkes bilmektedir. İşte Yunanca nüshada Luka'nın ifade ettiği o kelimenin orijinali ne olmuştur..!? Bunu sadece Allah bilir.

Önemli olan şudur ki o kelime Mesih'in insanlardan saklamayıp söylediği ve Yahudi geleneğine göre Adonay deyip işaret edilen Tanrı'nın ismine işaret ettiği kelimedir. Sabredelim, işte bu kitabımda Danyal sıfrının metinleri arasından Aramice yazılı halde bulunan o isim üzerindeki örtüyü kaldıracağız..!!

Mesih'in (aleyhisselam) o ismi kendi kavmi olan İsrail oğullarına açıklamasının en açık delili Yuhanna İncil'indeki "Dünyadan bana hediye ettiği insanlara ismini açıkladım." ve "İsmi onlara bildirdim, bildirmeye devam edeceğim." ifadeleridir.

Açıklama sadece saklama ve kaybetmekle tamamlanmıştır; Yahudiler o ismi saklamış ve kaybetmişlerdir. **Bir şeyi tanıtip bildirmek** de cehalet ve bilgisizlikten sonra olur; Yahudiler o ismi bilmiyorlardı.

Evet, Mesih'in (aleyhisselam), Allah'ın ismini kendi kavmine **açıklaması ve bildirmesi** onların bu ismi saklayıp dillerden kaybetmelerinden sonra olmuştur. Yuhanna İncil'inde (17:11-12) anlatıldığı üzere Mesih'in Tanrı karşısında, isminin saklanması nedeniyle, kendisini savunmasını anlatan metni beraberce okuyup iyice dinleyelim: "Onlarla dünyada birlikte olduğum sürece onları **bana verdiğin isminde** koruyordum." ve "Kutsal Baba, onları **bana verdiğin kendi adınla** koru." Başka bir yerde geldiğine göre kavmine şöyle demiştir: "**Ben Tanrı'nın** (Arapça tercümelerde Baba diye geçmektedir.) **ismiyle geldim, ama onlar beni kabul etmediler.**" (Yuhanna 5:43)

Demek ki Tanrı'nın bir ismi vardır ki onu kavmine tebliğ edip açıklamak için onu Mesih'e vermişti. İşte Yunan tâbilerin

kaybettikleri isim de budur. Şimdiki tâbiler de kasıtlı veya kasıtsız metinlerden o ismi yok edip sildiklerinde ısrarlıdır.

Aziz okuyucularım. Gelin beraberce Yuhanna İncil'indeki (17:11-12) bu **"Bana verdiğin ismin"** ifadesine dikkat edelim. İşaret edeyim ki bu ifade, Mısır Hayat Kitabı ve Yeni Ahid'in Pratik Tefsiri gibi muasır Arapça tercümelerde silinmiştir...!!

Oradaki metinden **"bana verdiğin"** ifadesi çıkarılmışsa da Yunanca orijinalde hâlen **Ρος δεδωκας μσι** şeklinde bulunur ve iki kere tekrar edilir. İşte bu ifadeyi **KJV** nüshasında da buluyoruz; ne var ki onun yeni basımı olan **NKJV** nüshasında bu ifade çıkartılmıştır. Bu ifade **RSV** ve **NRSV** nüshalarının yanı sıra **NASB** nüshasında da bulunmaktadır. Bazı nüshalar da mevcuttur ki onlarda **"bana verdiğin ismin"** ifadesi metinde bulunmayan diğer anlamlarla değiştirilerek alınmıştır. **LİVİNG BİBLE**, **NEW ENGLISH BİBLE** gibi nüshalarda **"bana verdiğin inayetin"** ve **"bana verdiğin kudretin"** ifadeleri buna örnek gösterilebilir.

Önemli nokta şudur ki Yunanca orijinaler ve diğer nüshalar arasındaki ittifaka göre Mesih (aleyhisselam) biseti süresince kendisiyle olan **o ismi** insanlara tebliğ etmiş ve açıklamıştır. Dediklerini tam demiş, Tanrı'nın ismini kavmine bildirmiştir. Üzerindeki emaneti eda etmiş, risâletini yerine getirmiş, **"ben kelamını onlara ilettim"** ve **"bana verdiğin kelamı onlara ilettim"** (Yuhanna 17:8, 14) diyerek bağlılığını ortaya koymuş, geldiğinde **"ben Tanrımın ismiyle geldim"**-Tanrı'nın ismiyle gelmiş, bu nedenle de Kudüs şehrine girdiğinde ona **"Rabbın ismiyle gelen mübarek"** demişlerdir. (Matta 21:9)

Ama ne yazık ki tâbileri ilk dönemde de sonradan da Yunanca İncil'lerden Mesih'in (aleyhisselam) kavilleri arasından o ismi silip yok etmeye çalışmışlardır...!!

Acaba Mezmurlar'da **"Ey Tanrı, düşman ne zamana dek sana sövecek, ne zamana dek senin adını hor görecek."** (74:10) dediklerinde korkmuyorlar mı Tanrıdan..!?

Sanki Mesih (aleyhisselam) tâbilerinin daha önce İsrail oğulları gibi o ismi açıklayıp insanlar arasında yaymaya engel olacaklarını bildiğinden onlara dualarına başlarken Tanrı'ya sena etmeyi ve Onun azametli ismini takdis etmeyi öğretmiş, **"Göklerde olan Babamız, ismin kutsal olsun"** demelerini önermiştir. Tabileri de ona uyarak bunu dualarında tekrarlamaktalar, ama o takdis ettikleri ismin ne olduğunu kendilerine hiç sormazlar. İşte böylece de Mesih insanlara açıkladıktan sonra bile o isim yok olup gitmiştir.

Üçüncü: Havariler Tanrı'nın İsmi Bilmişlerdir

Aziz okuyuculardan herkes kitapları karıştırıp Yuhanna İncil'inin mezkur pasajının (17:6, 26) şerhlerini okursa Mesih'in (aleyhisselam) öğrencilere o kutsal ismi öğrettiğini görecektir. Şerhçiler Hristiyanların o yüce ismi bilmemelerinden yaka kurtarmak için o ismin Mesih'le öğrencileri arasında saklı olduğunu ima ederler. Mesih'le kendi aralarında bir sır olarak kalması boyunca öğrencilerin o ismi bilmeleri bir sorun teşkil etmez çünkü. Ne var ki Mesih'in Yuhanna İncil'indeki (18:21) şu **"Dediklerimi dünyaya açık şekilde söyledim. Hep Yahudilerin toplandığı havrada ve mabette öğrettim. Gizli saklı hiçbir şey söylemedim."** sözleri onların dediklerini yalana çıkartmaktadır. Luka İncil'inde (19:37-38) şunu okuyoruz: **"Zeytin dağından aşağı inen yola yaklaştıkları sırada öğrenci kalabalığı gördükleri mucizelerden dolayı sevinç içinde yüksek sesle Tanrı'ya tespih etmeye başladılar. Şöyle diyorlardı: «Rabb'in adıyla gelen krala övgüler olsun. Çökte esenlik, en yücelerde şan olsun.» Kalabalıktan bazı Ferisiler de Ona "Öğretmen, öğrencilerini sustur" diyorlardı. Cevap vererek şöyle dedi: Size şunu söyleyeyim, bunlar susarsa taşlar bağıracaktır."** Metinden anlaşılan şudur ki öğrenciler yüksek sesle tespih

ediyor, yani **Sübhânallah** diyor, o yüce ismi söylüyorlardı. Kesinlikle Sübhâne-Rab veya Sübhâne-Yesû demiyorlardı..!!

Onların kutsal ismi söylemelerinin delili de Ferisilerin Mesih'ten (aleyhisselam) öğrencileri susturmayı istemeleridir. Şöyle ki öğrenciler yasak bir şey söylemeselerdi bu talep de olmazdı. Evet, bu yasak olan şey de **Allah'ın ismini söylemektir**. Eğer öğrenciler Sübhâne-Rab veya Sübhâne-ilah deselerdi Ferisiler sinirlenmez ve öğrencileri susturmayı talep etmezlerdi.

Mesih'in (aleyhisselam) de **"bunlar susarsa taşlar bağıracaktır"** demesinden öğrencilerin çok önemli, şeriata göre söylenmesi vacip olan bir şeyi söyledikleri anlaşıyor. Ama gelenek bunu yasaklamıştı. İşte eğer öğrenciler Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği o ismi söylemeselerdi taşlar bile dile gelerek o hakikati insanlara açıklardı.

Eğer Yunanca orijinalere bakıp da Arapça nüshalarda geçen "Allah" ve "Rab" kelimelerini orada ararsak "Sion/Θεov" ve Kirion/κυριου" kelimelerinin kullanıldığını görürüz. Oysa ki bunlar İsrail oğullarına göre ibadet edilen ilahın ismi veya hatta künyesi bile olmamışlardır. Ama bunlar "ilah" ve "efendi" anlamına geliyorlar ve Ferisiler tarafından inkar veya nehy edilmeyi iktiza etmezler; bunlar Yunanlıların taptıkları iki putun isimleridir ve Filistin Yahudilerinin ilahıyla hiçbir bağlantısı bulunmamaktadır. İşte öğrencilerin dediği o kutsal isim zikredilmediğinden o Yunanca tercüme sahih değildir.

Hatta öğrencilerin sözlerindeki "efendinin (κυριου) adıyla gelen krala övgüler olsun" parçadan çıkan anlama göre o gelen (κυριου) güçlüdür, efendidir, başkandır, ama tanınılan ilah değildir. Öğrencilerin ifadelerinde ona esenlik dilenmesi de onun insani kişiliğe sahip olduğunun işaretidir. "**Gelen**" kelimesinden kastedilen anlama göre pasaja şu iki anlam verilebilir: İncil yazarı eğer geçmiş ve şimdiki zamandaki bir şeyi kastediyorsa metinde Mesih'ten (aleyhisselam) bahsediliyor demektir. Yahut da İncil yazarı gelecekte olan bir şeyi

kastetmişse metinde ileriki bir zamanda gelecek olan bir insana esenlik dilenmesinden bahsedilir.

Kısacası: Öğrenciler Allah'ın kutsal ismini bilmiş ve Kudüs'e girdikleri sırada yüksek sesle "Sübhanallah" demişlerdir. Aynen Müslümanların saygın Mekke haremine yaklaşırken yaptıkları gibi. Nitekim, İbranilere Mektup sifrinde (2:12) anlatılan "İsmi kardeşlerime duyuracağım, kilisenin ortasında seni tespih edeceğim" ifadene tabi olarak Hristiyanların da Mesih'in (aleyhisselam) öğrencilerini örnek almaları gerekir.

Dördüncü: Yunan Tabilerin Kutsal İsmi Bilmemeleri

Luka'nın İncilin girişinde verdiği bilgiye göre Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra tâbileri arasından olan bir grup Mesih'in hayatı hakkında ve biseti sırasındaki olaylar hakkında görgü tanıklarından bilgi alarak bu dini hikayeleri Mesih'in kendi dili Aramice yerine Yunanca yazmışlardır. İşte İsrail oğullarından olup Aramice konuşan ve Tevrat ve İncilin hükümlerine uyan, Hristiyan kaynaklarda geldiği üzere¹⁰ **Nasârâ** ve Sünnet kilisesi sahipleri adıyla bilinenlerden ayırmak için Antakya'daki tâbilere ilk kez **Mesihîler** denilmiştir. (Resullerin İşleri 11:26)

Mısır piskoposu Dr. Samuel Maşrikî, **Nasârâ'yı** şöyle tanıtır: Onlar Mesih'e tâbi olan topluluktur. Onlar henüz de Yahudiliktedir; şöyle ki biz onların belirli zamanlarda mabette ibadetle ilgili ayinler uyguladıklarını görmekteyiz..!!

Onlar kendi aralarında evlerinde günlük özel ibadetler ediyorlar. Mesihî elebaşları, **Yahudi ümmetinden sıyrıldıktan sonra** Mesih'e iman eden Nasârâ'yı reddettiler. Nasârâ fırkası başlangıçta Yesû en-Nasrânî'ye iman eden sıradan bir Yahudi

¹⁰ Nasara kelimesinin Yeni Ahid'de Mesih'in Yahudilerden olan tâbileri hakkında geçtiği bir tek yer, Resullerin İşleri 5:24'tür.

fırkasıydı; **ona iman eden İsrail oğullarıydı**; Musa (aleyhisselam) şeriatına bağlı kalan ve Yahudiliklerini devam ettiren bir fırkaydı; Antakya'daki ve oradan da diğer yerlere yayılan Mesihîlerden değillerdi. **İşte bu da Mesihîliğin Nasranilik olduğu şeklindeki yaygın olan görüşü reddetmektedir.**

Önemli olan şudur ki Yunan **Mesihiler** üstün geldikten sonra bu **Nasara** topluluğu yok olup gitmiştir. İslam'ın ortaya çıkması sırasında Nasara topluluğunun Araplar arasında yaşadığını Kur'ân'ın verdiği bilgiye dayanarak söyleyebiliriz. Geçen asırda Avrupa ülkelerindeki Mesihî sömürgecilerin işgalinden sonraya dek bu Nasara ismi Arap Hıristiyanlara verilen bir isim olmuştur...!!

Önceki tarihi bilgilerimizden şunu çıkartıyoruz ki Mesih'in (aleyhisselam) dinini Yunan dilli çeşitli kavimler arasında yayanlar Yunan Mesihîler olmuş, Yeni Ahid'in orijinaleri ve vesikalarının tamamı Yunanca yazılmıştır. **İşte Mesih'in döneminde Filistin'de yaygın olan, kendisinin konuştuğu Batı Aramice'de yazılmış bir kitap, hatta bir sayfa bile Hıristiyan kaynağın bulunmaması çok ilginçtir.**

Çok teessüfler olsun ki İncil'leri ve Yeni Ahid'deki diğer kitapları yazanlar Aramice isimleri, özellikle de Mesih'in (aleyhisselam) mübarek lisanıyla söylediği Allah kelimesini Yunanca'ya çevirirken bulundukları şekilde saklama gayretinde olmamışlardır. Mesih (aleyhisselam) döneminde İsrail oğullarının elinde bulunan ve uzmanların **Filistin Targumu**, yani **Filistince Tercüme** diye adlandırdıkları Eski Ahid sifirlerinin Aramice'den çevirisine bağlı kalmamış, Eski Ahid'in milattan yaklaşık 250 sene önce İskenderiye Yahudilerinin çevirdikleri ve uzmanların **Septuagint** nüshası diye adlandırdıkları Yunanca nüshaya bağlı kalmışlardır.

Yukarıda öğrendik ki Yahudiler Tanrı'nın ismini kutsal metinlerinden silmiş ve yerine bilinen dört harfi yazmış, bunu söylemeyi de kendilerine yasaklamışlardır. Durum böyle

olduğunda Yahudi olmayan ve puta tapan bir imparator için ne yapacaklarını kendiniz düşünün..!!

Evrensel Hıristiyanlık dininin temellerini atan Tarsuslu Pavlus ve İncil yazarlarının dayanak olarak kabul ettikleri tercüme, işte bu tercümedir. İşte bu nedenledir ki buradaki Tanrı ismi silinmiş ve yerine Septuagint metnindeki gibi Kirius ve Sius yazılmıştır. Yunanca tercüme nüshası da Latince'ye, Kıptice'ye, Süryanice'ye ve ardından da diğer Avrupa dillerine çevrilen nüshalara kaynaklık etmiş olduğundan bunların tamamında Tanrı ismi geçmemektedir.

Aydınlanma çağından sonra bazıları Avrupa tercümelere, miladî onuncu asırda tamamlanan ve kendilerinin en ince ve en sahil saydıkları İbranice Masoretik metinden iktibaslarda bulunmak istemişlerdir ki böylece bu yeni tercümelerin bazılarında tapınılan Tanrı'ya işaret etmek için **Yahve** kelimesi ortaya çıkmıştır ki İngilizce'si **Yehova** şeklindedir. Ama bu da, İbranice nüshanın hilafına sadece belirli yerlerde ve sınırlı sayıda geçer..!!

Yunan tâbiler ve onların yazdıkları konusunu kapatmadan önce burada önemli bir şeyden, yani kullara vahyedilen her kitap üzerindeki **ilahi damgadan** bahsetmek istiyorum. Buna örneklerin en güzeli olan ilahi örneği gösterelim: Her kitapta müellifin ismi bulunur. Düşün ki sen bir yazarsın ve kitabın senin isminle ve imzanla çıkmıştır, daha sonra birileri gelmiş ve senin ismini kitaptan silmiş ve hiçbir isim zikretmeden o kitabı yayınlamaya kalkışmışlar. Yahut da senin isminin yerine başka bir isim koymuş ve onu çeşitli dillere tercüme ederek de binlere nüsha basmışlardır. Senin onlara yönelik tutumun ne olur..! Acaba uluslar arasında kabul görmüş kaideye uygun olarak telif haklarını savunmak için onları mahkemede yargıcın önüne çekmez misin? İşte senin ismini kitabından silenlere ne ad vermek gerek..!?

Şimdi bir de düşünelim ki kitabın yazarı alemlerin Rabbıdır. Acaba ismini kitabından silen kavme yönelik tutumu ne olur..!?

Bence bu tutum çok ciddi olur, öyle ki vücutları sarsar ve Rabbulalemin'den korkan kalpleri titretir.

Gelin beraberce son nazil olmuş kitap olan Kur'ân'dan **ilahi damganın** örneklerini okuyalım: “*Bu, bizim hakkı söyleyen kitabımızdır.*” (Casiye 29); “*O, alemlerin Rabbının tenzilidir.*” (Şuara 192); “*Biz Kur'ân'ı sana tenzil ile indirdik.*” (İnsan 23); “*Aziz ve Rahim olanın tenzilidir.*” (Yasin 5); “*Rahman ve Rahim olandan indirilmiştir.*” (Fussilet 2); “*Alemlerin Rabbından indirilmiştir.*” (Vakıa 80). Bunlardan başka birçok ayet de vardır ki Kur'ân'ın Kitabullah olduğunu ispatlar. Allah'a bağlılığın ispatı için üzerindeki ilahi damga, el-Esmâü'l-Husnâ'dır. Şimdiki İncil'lerde bu gibi ilahi damga var mıdır..!?

Bir Tek İsim mi, Yoksa el-Esmâü'l-Hüsna mı..!?

Aslında isimler çeşitli türdeler. **Bazı isimler** “*özel isim*” grubuna girer. Bunlara İngilizce'de *personal names*, yani kişi isimleri denir. Zeyd ve Amr gibi. **Bazı isimler** de cinse veya türe delalet eder. Bunlara İngilizce'de *generic names* denir. Erkek, genç, kadın, aslan, at, gemi, araba, uçak, Tanrı, nebi ve kitap gibi. **Bazı isimler** de vasfa delalet içindir. Zengin, fakir, sağlıklı, hasta, cömert, iyi huylu, güçlü ve zayıf gibi. **Bazı isimler** de unvanlara delalet eder. bunlara İngilizce'de *titles* denir. Mesih, Messiah, resul, sefir, aile, kabile ve aşiret gibi.

Aralarında ayırım yapılmadığında bunları anlamak ve temyiz etmek insanın elinde değildir ve bu durumda doğru ifade de doğal olarak yanlış anlaşılmaya müsaittir. Eğer birisi sana ilahın ismini soruyorsa elbette ki onun tanınmış olduğu özel ismini soruyordur. Çünkü Tanrı kelimesi bir cins isimdir (*generic names*) ve o soran da sana diğer Tanrılar arasından belirli bir Tanrı'nın ismini sana soruyordur. Özel isim cins isimden daha belirli, daha anlaşılırdır. Bazı açıklayıcı

kelimelerin de eklenmesiyle cins isimler de bazen özel isimler grubuna girebiliyorlardır. Buna örnek olarak **alemlerin Tanrısı, göklerin ve yerin Tanrısı** ifadelerini gösterebiliriz. Bazen de belirlilik bildiren “elif ve lam/ال” takısı cins isme eklenir ve bu durumda da o cins isim, özel isme delalet edebilir. Ama buradaki delalet, açıklama nevinden olmayıp sadece işaret etmek içindir. Örneğin biz “**el-ilah**” (o Tanrı) dediğimizde ismini zikretmeden bilip tanıdığımız bir Tanrı'ya işaret ediyoruz. İbadet edilen Tanrı anlamında er-Rab (o Rab) ve bilinen bir peygamber anlamında en-nebi (o nebi) kelimelerini de buna kıyaslayabiliriz. Burada isimlerini zikretmeden Rab ve peygamberi kastedebiliyoruz.

İşte Mesih'in (aleyhisselam) “**Ben Tanrımın ismiyle geldim**” demesi de İncil'de özel bir ismi belirtmesi anlamına gelir. Bu belirtme insanların bakıp **okuyacakları** veya ağızdan sözlü şekilde **duyacakları** bir biçimde olması ayrımını taşımamaktadır. Yeter ki kullar doğru bir biçimde o ismi söylesinler. Evet bu iki şart özel isimler konusunda temel şartlardandır.

İyi tanıdığın bir dostuna “genç adam, efendim” dediğinde sanki onun ismini bilmediğin imasını vermiş olduğunu belirtiyorsun. Ama onu Ali, Hasan gibi ismiyle çağırdığın zaman durum farklılaşır. İşte Allah'ın ismiyle ilgili olay da buna benzemektedir. Acaba o ismin Rab veya ilah olduğunu nasıl söyleyebiliyorlar. Dikkat edelim ki Yüce Allah, Yeşeya sifrinde (52:6) “Benim ismimi kullanın bilir” buyurmaktadır.

Yahudi ve Hıristiyan kutsal metinlerini araştırıp bunlarda Tanrı ismini arayan kişi burada ibadet edilen Tanrı'nın ismi zikredilmeden cins isimleriyle unvan bildiren isimlerin büyük bir ölçüde birbiriyle karıştırıldığını görecektir. Bundan başka bazen “**er-Rab**” gibi belirlilik edatının cins isimlerin başına getirildiğini, bazen de “**orduların Tanrısı**” veya “İsrail oğullarının Tanrısı” gibi temyiz etmek için cins isme bazı

parçalar eklediklerini görecektir. Bazen de er-Rabbu'l-İlah (Rab Tanrı) ifadesiyle yüzleşecektir. Oysa ki bunların hiçbirisi ibadet edilen Tanrı'nın ismi anlamına gelmez.

Tanrı'nın ismini insanlardan saklamak, yayılıp bilinmesine engel olmak için Yahudi hahamlar taptıkları Tanrı'nın cins isimleri ve sıfatlarının değerini yükseltmek, aradaki karmaşıklığı giderip okuyucuya İsrail oğullarının Tanrısının birkaç isme sahip olduğu düşüncesini vermek için büyük çaba sarf etmişlerdir.

İçindekilerle amel etmeseler de Yahudi kutsal metinlerini tevarüs eden Hristiyanlar, Eski Ahid'de anlatılan Tanrı'nın birkaç isme sahip olduğunu söylemişlerdir. Oysa ki gerçek anlamına bakıldığında onlar özel isim olmayıp Tanrı'ya işaret eden vasıflar, unvanlar, işaretlerdir. **İbranice'**den şu örnekleri gösterebiliriz: İl, Elohim, Adon, dört harften oluşan o malum kelime, orduların Rabbi, İsrail'in Rabbi, Yüce Tanrı, Ba'l Berit (Ahid Rabbi), İl Berit (Ahid Tanrısı). **Yunanca'**dan şu örnekleri gösterebiliriz: Tanrı anlamına gelen Sius (Zeus) ve Rab anlamına gelen Kirius.

Yeni Ahid'in Yunanca tercümelerinde özel ismin yanı sıra o dört harfli kelime de kaybolup gitmiştir. Latince, Süryanice, Kıptice ve Hristiyan dünyanın diğer dillerindeki tercümeler de Yunanca nüshayı temel aldıklarından her biri kendi isteğine, kendi dillerinin kurallarına uyarak Tanrı anlamına gelen çeşitli isimler yazmışlardır. Ne var ki bunların içerisinde Hz. Musa'ya (aleyhisselam) vahyedilen ve Mesih'in (aleyhisselam) de kavmine ve öğrencilerine açıkladığı o isim bulunmamaktadır.

İşte bu yüzden de her bir akıllı dindar Hristiyan taptığı Tanrı'nın ismini sormak ciddi bir sarsıntı doğurur. Çünkü onlar Tanrı'nın ismini bilmiyorlar, bildikleri sadece Ona delalet eden unvanlar ve ifadelerdir. Göklerde olan Babamız, Rab, Tanrı Rab gibi. Yeni Ahid'in sıfırları tamamen ibadet

edilen Tanrı'nın isminden yoksundur, sanki böyle bir isim hiç bilinmemektedir..!!

Cins isimlerle sıfatlar arasında ayırım yapan Hıristiyan İncil uzmanlarından çoğu göklerin ve yerin Tanrısı ifadesinin bir isim olmadığını belirtirler..!!

İşin asıl tuhaf olan noktası da şudur ki Allah'ın ismi, Yeni Ahid'den silinse de şeytanın ismi birçok yerde baki kalmıştır. Aramice telaffuza uygun olarak şeytan değil de **"Satan/şatav"** şeklindeki tekil sıygadaki ifade yaklaşık 34 kez, **"Satanas/şatavaş"** şeklindeki çoğul sıyga da yaklaşık 37 kez geçmektedir. İncil'lerde şeytanın önemli bir yeri de bulunmaktadır; şöyle ki **En Büyük Şeytan** (İblis) Mesih'i (aleyhisselam) o meşhur tecrübesinde imtihana tabi tutmuştur..!!

Eski ve Yeni Ahid sifirlerini dikkatle inceleyen kişi, belki de kimsenin henüz dikkatini çekmeyen şu noktayı görecektir: Bu sifirlerin tamamında ibadet edilen Tanrı'ya mensup **isimlerin çoğul sıygası** bulunmamaktadır..!! Tüm pasajlar Tanrı'nın isminden tekil sıyga halinde bahsederler. **"Benim ismim"** ifadesi 97 kez, **"Senin ismin"** ifadesi 109 kez, **"Onun ismi"** ifadesi ise 108 kez geçer.

İşte bu yüzden de iddia ediyorum ki **Eski ve Yeni Ahid'de anlatılan Tanrı'nın** sadece bir ismi vardır. Bu isim Yahudilerin o malum dört harfle işaret ettikleri isimdir.

Hz. Musa (aleyhisselam) kendisini gönderen Tanrı'ya şöyle demişti: "İsrail oğullarına gidip beni size babalarınızın Tanrısı gönderdi dediğimde onlar bana «Onun ismi nedir?» diye sorduklarında ne söyleyeceğim? Tanrı ona «Ben, Benim» dedi. Ve şöyle ekledi: İsrail oğullarına da beni size Ben Benim diyen gönderdi de." (Çıkış 3:13-14) Mesih de (aleyhisselam) şöyle demiştir: "Dünyadan bana hediye ettiğin insanlara Senin ismini açıklayacağım." "Senin ismini onlara öğrettim, öğretmeğe devam edeceğim." (Yuhanna 17:6, 26) **Onlar "Senin isimlerini"**

demediler. Ne Eski Ahid’de, ne de Yeni Ahid’de Tanrı’nın isimleri hakkında çoğul ifadeyle bahseden bir pasaj bulunmadığı gibi el-Esmaü’l-Hüsna ve bunların muadilleri de bulunmaz.

İşte Mesih’in (aleyhisselam) kendisinden sonra Allah’ın ismiyle geleni **“Rabb’in adıyla gelene övgüler olsun diyeceğiniz zamana dek beni bir daha görmeyeceksiniz.”** (Matta 23:39) müjdesi çok önemlidir. **Evet, o müjdelenmiş** (sallallahu aleyhi vesellem) **geldi**, beraberinde arasında “ه و ه ي” harflerinden oluşan bir kelime olmayan 99 el-Esmaü’l-Hüsna’yı da getirdi..!!

Yeni Ahid Sifirlerinde Allah İsmiinin Önemi

Bazıları o kutsal ismin metinlerden silinip de yerine **Rab** kelimesinin yazılmasının ciddiyetine önem vermemekte, anlamın değişmediğini düşünmektedirler. Oysa ki olay onların düşündükleri gibi olmayıp daha da ciddidir. **Rab** kelimesi genel kelimelerden olup anlamının belirlenmesine ihtiyacı vardır. Bu kelime sadece yüce Yaratıcı için kullanılır; âlemlerin Rabbi, insanların Rabbi, tan yerinin Rabbi, orduların Rabbi, Sion’un Rabbi ve benzeri diğer ifadeler kastedilen anlamı sınırlayan tabirler gibi.

Nitekim çeşitli Rablar da vardır: Rab kelimesinin çoğul sıygası tüm dillerde kabul edilmiştir; dişil ve eril Rab, gerçekliğin Rabbi ve batılın Rabbi, ibadet eden Rab ve kendisine ibadet edilen Rab. Hristiyan akidesinin Yunan felsefesiyle karışmasıyla birlikte vazih ve kolay anlaşılır anlamlardan uzak düşüldü, anlaşılmaz ifadelerle zihinler karıştırıldı, metinler üzerine koyu duman çöktü, anlamlar farklılaştı, herkes metinlerden okuduğuna değil de küçüklüğünden beri öğrendiğine inanmakta devam etti..!!

Yunanca nüshadan Tanrı’nın isminin silinmesi ile metinlerden kastedilenin anlaşılmamasına yol açmasının yanı

sıra Mesih (aleyhisselam) ile Yüce Allah arasında inanç karmaşıklığı ve belirsizliğine götürdü. Örnek olarak şunları gösterebiliriz: Simon Petrus "Rabbın (κυριου) ismini çağıran kurtulur." demiştir. Pavlus da "Rabbın (κυριου) ismini çağıran kurtulur." demiştir. Acaba burada Yunanca Rab anlamına gelen o kelimeden kastedilen nedir..!?

Hristiyanlar burada Rab kelimesiyle Mesih'in (aleyhisselam) kastedildiğini düşünürler. İşte bu, ibadet edilen Tanrı'nın isminin silinmesinden doğan, metnin anlaşılmasındaki sıkıntı ve büyük bir yanlışlıktır. Ama temkinli olup metni okumaya devam edersek Petrus ve Pavlus'un burada, Yoel sifrinden (2:32) getirdikleri "Rabbın (ο υ ο ς) ismini çağıran herkes kurtulacak" pasajından delil getirdikleri için "ο υ ο ς"den bahsettiklerini göreceğiz.

Kesinlikle belli olan şudur ki Yunanca'daki "Kiriov" kelimesi İbranice'deki "Yahve" kelimesinin karşılığı değildir ve metnin lafzı ve anlamı burada bahsedilenin ibadet edilen Tanrı'nın ismi olduğuna işaret eder. Mesih kelimesi Yunanca'da **Kristo** veya **Hristo** şeklinde ifade edilir. Metnimizde de bu ifade geçmediğinden kesin şekilde biliyoruz ki buradaki kastedilen Mesih (aleyhisselam) değildir. Dolayısıyla metinde silinen ve alemlerin Rabbının ismine işaret eden kelimeden murat Mesih (aleyhisselam) değildir.

Belki bir aceleci çıkar da Elçilerin İşleri sifrinde (16:31) Pavlus ile Silas'ın zindancıya "Rab Yesû'ya iman et, kendin de ailen de kurtulsun" demelerini delil getirirse bir az bekle derim... O metnin Yunanca'sında onların dediklerine bakalım. Onlar "efendi İsa Mesih" anlamında "κυριου Ιησουυ χριστου" demişlerdir. Metinde hiç "ad" kelimesi bile bulunmamaktadır ki anlaşmazlık da çıksın. İşte görüyorsunuz metinde âlemlerin Rabbının isminin olmaması nedeniyle anlama ne derecede zorlaşmış ve kavramlar birbirine karışmıştır..!?

Kurtuluş ve kurtarıcıda bahsetmişken işaret edelim ki suçlardan ve günahlardan kurtaran onların inandıkları Mesih (aleyhisselam) olmayıp da sadece **alemlerin Rabbi olan Allah**'tır. Gelin birlikte Luka İncil'inde (1:47) zikredilen Hz. Meryem'in (aleyhisselam) "**Benim kurtarıcım Allah**" demesine dikkat edelim. Pavlus bile "**İkurtarıcımız Allah'tır**" demiştir. (Pavlus'un Timoteus'a İkinci Mektubu 2:3) Arapça tercümelerde Yunanca'daki en büyük Yunan putunun ismi olan **Θεου**/Zeus'un isminden alınarak lafza-ı celale **Allah** kelimesi geçmektedir. Bu kelime de Yunanca'da Mesih'in (aleyhisselam) ve insanlar arasından sıvrılan büyüklerin vasfı olarak kullanılan "Kirion" kelimesinden farklı bir şeydir.

Metindeki ismin silinmesinin anlam kısıtlılığına veya anlamsız bir sonuca götürmesinin delillerinden biri de Matta İncil'indeki (22:44) "**Rab Rabbime dedi**" ifadesidir. Bu çok anlamsız bir ifadedir. Yunanca nüshada bu iki kelime arasında hiçbir ayırım yapılmadığından doğru anlamı bulmak için İbranice nüshadaki Mezmurlar sıfrine (110:1) bakmadan sonuca varmak mümkün değildir...!!

Metinde geçen birinci "Rab" kelimesi okuyanların okumadığı malum (ﻩ ﻭ ﻩ ﻯ) dört harfle işaret edilen ve alemlerin Rabbinin ismidir. İkinci Rab kelimesi ise İbranice'de efendi anlamına gelen **Adonay** kelimesinin karşılığıdır.

Mezmurlar sıfrindeki bu metnin İngilizce tercümelerine baktığımızda mezkur iki kelime arasında ayırım olduğunun farkına varacağız. Sözelimi Living Bible nüshasında metin "**The God said to my Lord**" şeklinde yazılarak bu iki kelime arasında farklılığın olduğunu belirtmiştir. Buradaki **God** kelimesi Yahudi milli Tanrısını (ﻩ ﻭ ﻩ ﻯ) ifade eder. **Lord** kelimesi de İbranice'deki **Adon** kelimesinin mukabilidir.¹¹ Ama

¹¹ Bu konuda detaylı ayrıntı için bënim "*İsa Mesih Hârûn soyundan mı, Dâvûd mu?*" kitabıma bakılabilir.

büyük üzüntüyle belirtmem gerekir ki bu pasajın (Matta 22:44) geçtiği Hristiyan tercüme nüshaların tamamında Yunanca nüshada yanlışlık olduğundan dolayı aynı yanlışlık bulunmaktadır..!!

Tüm bu olayların kaynağı ilk önce Yahudilerin, İbranice ve Septuagint nüshasında o kutsal ismi silmeleri, ardından da Hristiyanların Pavlus Hristiyanlığına sarılanların Yunanca'daki Septuagint nüshasından almaları olmuştur. Böylece de metinden alemlerin Tanrısının ismini silerek çirkin bir hataya imza atmışlardır..!!

İbadet edilen Tanrı'nın ismini açıklamak ibadet edenlerin o ismi bilmeleri anlamına gelir ve bu açıdan ibadetleri de diğer birisine olmayıp da sadece Ona olur. Evrensel Hristiyanlığın kurucularının ortaya çıkıp diğer Tanrılara tapan kavimler arasında bu dini nasıl yaydıklarını, ama davet ettikleri bu yeni dinin Tanrısının ismini açıklamadan bunu nasıl başardıklarını ben bilmiyorum.¹²

Pavlus'un Korintlilere bu dini anlatmasına bakalım: "Bizim için **sadece tek bir Tanrı Baba (πατηρ)** vardır. Her şey Ondandır, biz de Onun içiniz. **Tek bir Rab vardır, o Yesû Mesih'tir (κυρίου Ἰησοῦν χριστον)**. Her şey onun vasıtasıyladır, bizler de onun vasıtasıyla yaşıyoruz." (Korintlilere Birinci Mektup 8:6) Evet, Pavlus onlara bir tek Tanrı, yani Arami Babayı sunmuş, ama Onun **ismini değil de vasfını** söylemiş, Yunanca "**batr**" kelimesini sarf etmiştir. (İngilizce'de baba anlamına gelen *father* kelimesi de bu kelimedenden gelir.) Ayrıca onlara sadece bir tek efendi sunmuştur; **κυρίου** kelimesi efendi –İsa Mesih efendi- anlamına gelir. Ne var ki Yunanlılar Aramice'deki "**baba**" kelimesinin ve Yunanca'daki mukabili olan "**batr**"

¹² Pavlus şöyle demiştir: "Bu Tanrılar ve Rablerin sayıları ne kadar da çok."

kelimesinin o tek Tanrı'nın ismi anlamına geldiğini düşünmüşler...!!

Tanrı'nın ismini bilmenin iki temel faydası vardır: Bu bilginin ilk hedefi veya amacı bu Tanrıyla diğer ilah sayılanlar arasında bir ayırım yapmaktır. **Daha sonra** bu bilgiyle sadece Ona ibadet edilir. İşte bu iki durum da o özel ismi hem yazılı, hem sözlü şekilde sahih bir biçimde bilmekle mümkündür. Üstelik de o ismi sahih bir biçimde söylemek gerekir; çünkü sözlü olarak da yanlış ifadeye yol açmamak gerekir. İsmi değiştirmek veya anlamını çevirmek yüce Yaratıcıya ihanettir. Mezmurlar sifrinde (91:14) "Her kim Tanrı'nın hak ismini bilirse Allah onu tehlikelerden kurtarır ve zikrini yükseltir" anlatılır.

Yeremya sifrinde (44) anlatılan Mısır Said bölgesi Yahudilerinin başına gelen ilginç bir olayı faydalı dersler alacağımızdan dolayı anlatayım: İsrail oğullarının Yeremya peygamberi döneminde Yehuda oğullarının bir kolu Mısır'ın Said bölgesinde yaşıyordu. Mısırlıların ilahları arasında kendi ilahlarının ismini zikretmeyi kaybetmiş, onların ilahlarını zikrederek bu ilahlara buhurlar yakıyor ve kurbanlar sunuyorlardı. **Sâid Yahudileri Mısır Gök Kraliçesi İsis'e** tapıyor, ona buhur sunuyorlardı. Yeremya sifrinde (44:26) şöyle geçmektedir: "Bakınız büyük adım üzerine and içiyorum ki, diyor Rab, **Mısır'da yaşayan Yahuda oğullarından hiçbirisi bundan sonra adımı ağzına almayacak.**"¹³

Sifrin diğer pasajlarında da geldiği üzere, bu ceza onların Mısır topraklarında ölüp yok olmalarına götürmüştür. Bu, onların kendi Tanrılarının ismini unutmaları ve onu dillerine alamayıp söyleyememeleridir. Helak olup gitsinler, kayıplara

¹³ "Gök Kraliçesi" Ken'anlıların tanrıça İştâr'a verdikleri lakaptır. Mısırlılar bu lakabı tanrıça İsis'e vermişlerdir. Yakın zamanda Katolik Hristiyanlar da bu lakabı Meryem'e (aleyhisselam) atfediyorlar. Bunlardan herbiri kendi tanrıçasına sunular sunar, dua ederek şefaet bekler, göğün ve yerin Tanrısı Allah'ı (Ezra 5:11), din gününün Malik'ini (Fatiha 3) ise unuturlar.

karışınlar. O kutsal ismi bilmek ve söylemek, hak ile batıl arasında ayırıcı bir özelliktir. **İçerisinde Allah'ın ismi zikredilmeyen herhangi bir ibadet batıl bir ibadettir.** İçerisinde Allah'ın ismi zikredilen, niyeti halis olan bir ibadet ise muhakkak ki sahih bir ibadettir.

Gelin beraberce Elçilerin İşleri sifrinde (15:14-21) zikredilen, Hz. Yakub'un (aleyhisselam) Yeruşâlim havrasında Mesih'in (aleyhisselam) tâbilerinin büyükleri önünde söylediği hutbeyi dikkatle okuyup Allah'ın ismiyle sahih ibadetin birbirinden ayrılmaz unsurlar olduğunu ve Tanrı'nın ismini ağzıyla söylemedikçe veya konuşamıyor isen, dilsiz isen kalbinle söylemedikçe sahih bir şekilde ibadet edilemeyeceğini öğrenelim. Allah'ın ismi taşıyıcısına kurtuluş ve nur verir. Yuhanna el-Lahuti Rüyalar'da (7:3; 14:1; 22:1-4) bu ismin müminlerin alınlarına yazıldığını demiyor mu? İşte göklerin ve yerin Tanrısının ve alemlerin Rabbının ismini bilmeyen herkes Rabb'inden korkuyor demek ki.

Said Yahudilerinden alınan ders şudur ki diğer Tanrılara kurbanlar sunan, buhur yakanlar Allah'ın ismini söylemekten mahrum kalır, o ismi söyleyemezler. Bunun aksi de sahihtir: Şöyle ki Rabb'inin ismini bilmeyen ve o ismi zikretmeyenin ibadeti sahih olmayıp Rabbi indinde de makbul değildir ve Allah'ın gazabına maruz kalacaktır. Yeşeya sifrine (52:6) göre Tanrı "İsmimi bilen kullarım" diyor. Ey müminler, Kutsal Kitapta zikredilen hak Tanrı'nın ismini bilmek istiyor musunuz..!? Böylece Allah sizi tehlikelerden kurtarır ve zikrinizi yüceltir. Evet, biz istiyoruz. Bunu istiyoruz. İstiyoruz. O zaman gelin beraberce öğrenelim.

Kutsal Kitapta Yüce Allah'ın İsmi

Defalarca belirttim ki Aramice, Mesih'in (aleyhisselam) anadili olmuştur. İngilizce buna *home language* deniyor. Bu dil o dönemde Filistin'de yaygın bir dildi. Allah'ın izniyle burada

Mesih'in (aleyhisselam) kendi kavmi İsrail oğullarına açıkladığı yüce Tanrı'nın ismini araştıracağım. Yuhanna İncil'ine (17:6, 11-12, 26) göre Mesih dua ederek şöyle demiştir: "Dünyada bana hediye ettiğin insanlara **Senin ismini** açıkladım." "**Senin ismini** onlara öğrettim, öğretmeye devam edeceğim." "Ey Kutsal Baba, onları kendi **verdiğin isminde** koru." "Dünyada onlarla beraber olduğumda onları **Senin verdiğin isminde** saklıyordum."

Yeni Ahid'in tüm kitaplarının Yunanca yazıldığı bellidir. İşte bu yüzden de Mesih'in (aleyhisselam) kendi kavmine açıkladığı o Aramice isme ulaşmak zorlaşır. **Tek çare, metinlerin Aramice'sine yol bulmaktır.** İyi ki Yüce Allah, Eski Ahid mütercimlerinin metinde Aramice bazı pasajlar bırakmasını irade etmiş, miladın 10. asrında tamamlanmış olan İbranice Masoretik nüsha tamamlanmadan önce Hristiyan uzmanlar Eski Ahid sifirlerinden bunları almışlardır. Bunlara son zamanlarda Ölü Deniz kazı çalışmalarında ve diğer yerlerde bulunmuş vesikaları ve elyazmalarını da ekleyelim.

Aziz okuyucum, **sana dediğim şeyi iyice araştır**, sonra da dediklerimin ve naklettiklerimin doğruluğundan emin olmak için gösterdiğim kaynaklara bak. Hamdolsun, bu kaynaklar Hristiyan kütüphanelerinde çoktur ve satılırlar. Buradaki araştırmamı Daniel sifri, özellikle de onun 3-5 ve 7. fasılları üzerinde yoğunlaştırmakla sürdüreceğim. Çünkü mezkur yerler, tamamen Aramice yazılmıştır.

Bible Word Studies adlı herhangi bir kitabı açıp bakabilirsiniz. Örnek kabilinden *NASB the Hebrew Greek Key Study Bible* kitabıyla birlikte olan *Lexicon to The Old and New Testaments* kitabını açalım. Daha sonra da gelin Aramice – bazen bu dili Kildanice olarak da tasvir ediyorlar ki aslında ikisi de aynı şeydir- sözlüklerde 5943 no'lu kelimeyi arayalım ve İngilizce'de yazıldığı harflerle (*Allahee*) söylemeye çalışalım. Kelimenin sonundaki bir harfi silmekle bu kelime lafza-ı celale **Allah** kelimesinin aynısıdır.

Kutsal Kitabın İngilizce tercümelerinde bu Allah kelimesi *The Most High God*,¹⁴ yani en yüce Tanrı veya en yüce Rab, yahut da yine aynı anlamda *The Supreme God*¹⁵ şeklinde çevrilmiştir. Dikkate alalım ki bu isim aslında Allah anlamındandır. Yahudi-Hristiyan geleneği de bu ismin kendisini (**Allah**) silmiş, yerine anlamını ifade eden başka bir ibare koymuşlardır..!!

Daniel sifrinde bu mübarek isim 9 kez (3:26; 4:2, 17, 24-25, 34; 5:18, 21; 7:25) geçer. Hatta konuyu uzatıp okuyucuyu yormamak korkusuyla burada aynı kökten türeyen çeşitli türevleri hiç zikretmedim. Önemli olan şudur ki bu isim, Arapça'daki **Allah** kelimesinin aynısıdır ve türevleri de Arapça'daki ilah kelimesinin türevleridir.

Ne yazık ki Arapça tercümelere bakarak da doğruyu bulmak imkansızdır; çünkü bu tercümeler İngilizce'den, yani o kutsal ismin silindiği nüshalardan çevrilmiştir. Gelip de "Allah" kelimesi yerine "Yüce/العلي" kelimesini sunuyorlar. Keşke bu kelimeyle de Allah kelimesini kastetmiş olsalardı. Onlar bu kelimeyi isim olarak değil de Allah olarak bilinen Tanrı'nın unvanı olarak algılıyorlar. Şöyle ki tercümelerde "Allah" anlamında *"The Most High God"* geçmektedir.

İngilizce'deki *God* kelimesi Arapça'ya yapılan tercümelerde Arap okuyucuları yanlış yönlendirmek için Allah şeklinde çevrilmiş, *The Most High* ifadesine de "Yüce/العلي" anlamı verilmiştir. Kısacası Aramice'deki **Allah** kelimesi "Yüce/العلي" kelimesine dönüştürülmüştür; bazen de İngilizce'de nüshalara uyarak **"Yüce Tanrı"** şeklinde yazıyorlar.

Aziz okuyucular! Bu dediklerimin doğruluğundan emin olmak için İngilizce ve Arapça herhangi bir İncil nüshasını

¹⁴ **NASB, NIV, RSV, KJV** nüshalarında bu şekilde geçmektedir.

¹⁵ **GNB** nüshasında bu şekilde geçmektedir.

karşılaştırabilirsiniz. Arap mütercimlerin “**yüce Allah**” veya sadece “**Yüce**” demeleri İngilizce tercümelerden alınmıştır. Aslında onlar kendileri de iyi biliyorlar ki bu kelimeler lafza-ı celale **Allah** kelimesi için bir tefsir mahiyetindedir.

Sıradan bir okuyucu bu Aramice metinde mütercimlerin Allah kelimesini sildiklerini fark edemez. Dikkat edelim ki “**Yüce Tanrı**” ve “**Yüce**” ifadeleri kutsal metinlerde birçok yerde geçmektedir ve Aramice’deki **Allah** kelimesinin tercümesi değildir.

Venedik nüshasında ve Hayat kitabı Mısır nüshasına göre “**Yüce Tanrı**” ifadesinin Daniel sifrinde 3:26, 4:2, 5:18, 21’de, sadece “**Yüce**” kelimesinin de aynı sifirde 4:17, 24-25, 34, 7:25’te geçtiğini görüyoruz. 1993’te basılan Arapça Katolik nüshasına göre ise “**Yüce Allah**” ifadesinin 9 yerde geçtiğini görüyoruz. Arapça Yesû Babaları nüshasında ise çok garip bir durumla yüzleşiyoruz; sıfır baştanbaşa keyfi şekilde düzenlenmiştir. Sadece üçüncü fasıl 93 paragraftan oluşur; oysa ki aynı fasıl Hayat Kitabı nüshasında ve 1977’te basılmış Venedik nüshasında 30, 1993’te basılmış Katolik nüshasında 33 paragraftan öteye gitmemektedir..!!

Daha önce de işaret edildiği gibi, okuyucuyu yanlış yönlendirmek ve Daniel sifrinin orijinalinde açık şekilde yazılan **Allah’ın ismini** araştıran birisinin yolunda engeller oluşturmak için bu 9 yerde geçen “**Yüce Allah**” ifadesi farklı biçimlerde daha çok yerde geçer.

Evet, bu Mesih’in (aleyhisselam) kendi kavmine açıkladığı, ama onların kabul etmeyip daha sonra da tâbilerinin kaybettiği o isimdir. Sanki Mesih (aleyhisselam) kendisinden sonra olacakları biliyormuş ki, Matta İncil’inde /23:39) ve Markos İncil’inde (11:9) geldiği üzere şöyle demiştir: “**Allah’ın adıyla gelen gelmedikçe beni görmeyeceksiniz.**”

Allah'ın adıyla gelen (sallalallahu aleyhi vesellem) **geldi** ve o yüce ismi dünyanın her tarafına yaydı. Kendisine inen ilk ayet de zaten “*Yaratan Rabb'inin adıyla oku*” ayeti olduğundan ilk olarak Rabb'inin adını okudu.

Kur'ân-ı Kerim'deki 114 sure sayısında “**Bismillahi'r-Rahmani'r-Rahim**” geçmektedir. Ayrıca bu yüce münzel kitapta o saygın ismin defalarca geçtiğini görüyoruz. Evet, işte bununla bu yüce kitapta bulunan **ilahi damgayı** kastediyorum. **Allah'ın Elçisi** (sallalallahu aleyhi vesellem) **Allah'ın sadece bir ismiyle gelmedi, tüm alemlere 99 isimle geldi. İnsanlık tarihi ilk kez Kur'ân'ın bir terimi olan el-Esmâ'ül-Hüsnâ ile karşılaştı. Allah'ın bir isminin bile kitaplarında zikredilmesini çok gördülerse de o gelen tüm el-Esmâ'ül-Hüsnâ'yı getirdi...!!**

Ey Tanrı ismine inanan kişi. Her duanda “**Ey göklerde olan Babamız. İsmi kutsal olsun**” dediğinde hamdettiğin Rabb'inin adını öğrendin mi şimdi..! Tanrı'ya ettiğin en büyük dua Onu Mesih'in (aleyhisselam) mümin taraftarlarına açıklayıp öğrettiği şekilde ismini çağırmandır. Hiç darılma, Müslümanlar bu ismi biliyorlar, insanlar arasında da bu isimle biliniyorlar. Yakub'un Kudüs havrasında söylediği şu “Beni dinleyin kardeşler. Simon, Tanrı'nın diğer ümmetlerden kendi ismini taşıyan bir halk çıkarmak için onlara ilk kez nasıl yaklaştığını haber vermiştir.” (Elçilerin İşleri 15:14) sözleri hiç mi okumadınız..! Evet, Müslümanlardır Allah'ın ismini taşıyan halk. Görünüz ki Mesih (aleyhisselam) da Allah'ın ismiyle gelecek olanı müjdelemiştir; Mesih'in (aleyhisselam) en büyük havari Simon'la konuşup Allah'ın ismini taşıyan halkı haber vermiştir.

Çok teessüf ederim ki Mısırlı rahip ve keşişlerin birçoğu farkında bile olmadan, Kutsal Kitapta bulunmasa da, düşmanca Allah'a kötü şeyler diyorlar..!! Diyorlar ki Müslümanların taptıkları ilah Arap putperestlerin taptıkları Ay Tanrıçası olup Kutsal Kitapta anlatılmış Allah değildir.

İnternet ortamında yayımlanan alemlerin Rabb'inin makamına yakışmayan bu azgın saldırıya burada daha fazla yer vermeyi düşünmüyorum. Vallahi, eğer Müslümanlar insaf etselerdi bu azgınlara azgınlıklarına mahkeme ortamında dava açarlardı. Bu azgınlara İncil'lerinden Allah'ın ismini silerek, Yunanca orijinalerde onun yerine Grek hurafeleri ve efsanelerindeki en büyük Yunan putu olan Seus veya Zeus'un ismini yazmamışlar mı..!?

Hristiyanlar, Yunan efsanelerini okuyan herkesin çok iyi bildiği, taştan yontulmuş bir puta taptıklarını bilsinler artık. Alemlerin Tanrısının Allah olduğuna inanan, Allah'ın sevgi olduğu inancıyla yaşayıp bu inançla da ölen Hristiyanların karşısında bu azgın azdırıcıların durumu ne olacaktır acaba..!?

Ey Allah'ın kulları! Ey "Allah'tan korkanlar, Onun kutsal ismi hakkında düşünenler, Allah'ın anma kitabında isimlerini yazdığı insanlar." (Malaki 3:16) Ey Allah'ın kulları. Ey ayakta, oturmuş ve uzanmış halde Allah'ı zikreden kullar..!?

Benimle birlikte Allah'ı takdis edelim, ismini birlikte yüceltelim...!!¹⁶

*"Allah'ın güzel isimleri vardır, Ona onlarla dua edin..!!"*¹⁷

Hristiyan Ulemanın Görüşleri

Yuhanna İncil'indeki 17:6 ve 26. pasajlara ilişkin Hristiyan ulemanın tutumunun ne olduğunu öğrenmeye çalıştığımızda bile Mesih'in (aleyhisselam) kendi kavmine açıklamış olduğu Tanrı ismi hakkında ikna edici yeterli cevaplara ulaşmamız olanaksızdır. Onların zihinleri bu konuda bile karmaşıktır.

Tanrı'nın ismi mi..!?

Acaba Tanrı'nın ismi ne olan şeydir..!?

Bu ne demek..!?

Acaba Baba'nın ismi mi varmış..!?

¹⁶ Mezmurlar 34:3.

¹⁷ Â'raf Sur. 180.

Rabbimize kutsal ismiyle nasıl yakaracaktık..! Gerçekten Mesih (aleyhisselam), Tanrı ve **O'nun güzel isimleri** hakkında bir şeyler söylemiş midir..!

Acaba Matta (23:39) ve Luka (13:35) İncil'lerinde geldiği üzere Mesih'in şu sözleri ne anlama gelir: «Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun» diyeceğiniz zamana dek beni bir daha görmeyeceksiniz.”

Mezmurlarda (91:14) zikredilen “Tanrı'nın gerçek ismini bilen herkesi Tanrı her tehlikeden kurtaracaktır” konulu ciddi uyarı nedir acaba..!

Aziz okuyucum, şu anda önümdeki üç en büyük ve en meşhur modern Kutsal Kitap ansiklopedisinde¹⁸ **Yeni Ahid kitaplarında** tapınılan Tanrı'nın ismi hakkındaki araştırmalarımı sürdürüyorum. Mesih'in (aleyhisselam) bu isim hakkındaki orijinal ifadelerini bulmaya çalışsam da ad, sıfat ve unvan arasında hiçbir ayırım yapılmadan Eski Ahid sıfırlerinde bulunanların tekrarından başka hiçbir şeye rastlayamıyorum..!! Buradaki isimlerin tamamı 2-3 şu Yunanca kelimedenden ibarettir:

Sius; Septuagint nüshasında geldiği üzere bu kelime İbranice'deki **Elohim** veya **İl** kelimelerinin Yunanca'da mukabili olup bazen de **Yahve** kelimesinin yerinde kullanılır.

Kirius; Septuagint nüshasında geldiği üzere bu kelime İbranice'deki **Adonay** ve **Yahve** kelimelerinin mukabilidir.

Despots; bazı hallerde tapınılan Tanrı ve Mesih'e (aleyhisselam) işaret olarak kullanılır.

Bazı durumlarda bu kelimelerin kullanım yerlerinin değiştiğini görüyoruz. Şöyle ki **Kirius** kelimesinin (Markos 1:3)

¹⁸ *The International Standard Bible Encyclopedia*, 2/508; *Zondervan Pictorial Encyclopedia of The Bible*, 2/764-765; *B.A.K.E.R. Encyclopedia of The Bible*, 2/887-888.

Adonay kelimesinin yerine kullanıldığını, **Kirius** ve **Sius** kelimelerinin (Yuhanna 20:28) aynı anlamlarda kullanıldığını, **Kirius** kelimesinin Mesih'in (aleyhisselam) ismi olarak kullanıldığını görüyoruz. Yunanca olan bu kelimelerin hiçbirisi kesinlikle özel isim (*personal name*) değildir. Böyle olmasaydı İbranice ve Yunanca'da ifade biçimleri değişmezdi. Bu kelimeler sadece cins isimleridir (*generic name*). Beni İsrail'de olan Mesih (aleyhisselam) ve kavminin dili Yunanca değil Aramice olduğunu dikkate aldığımızda acaba tapınılan Tanrı'nın Aramice'deki isminin nerede kaldığını sormak yerindedir.

Daha önce de işaret edildiği üzere Mesih'ten (aleyhisselam) sonra Hristiyanlık kurucularının temel aldıkları Septuagint nüshasındaki Tanrı ismini Yahudiler silmişlerdi. Şöyle ki **Sius** ve **Kirius** isimleri, Mesih'ten (aleyhisselam) yaklaşık üç asır önceden de, Septuagint nüshasında mevcuttu. Durum böyle olunca, "Dünyadan bana hediye ettiğin insanlara Senin ismini açıkladım.", "Senin ismini onlara öğrettim ve öğreteceğim de." ifadelerine de baktığımızda "Mesih'in (aleyhisselam) kendi kavmine açıkladığı ve biseti boyunca açıklamaya devam ettiği o isim nerede kalmıştır?" diye soru doğuyor ki Kutsal Kitap üzerine hiçbir ansiklopedi ve sözlükte kimse buna cevap vermemektedir.

Belki de cevabı İncil'lerin şerhlerinde bulabiliriz.

Önümdeki Yuhanna'nın Müjdesi¹⁹ isimli şerhe bakalım. Yazar sayfa 693'te şöyle demektedir: Onun "Senin ismini açıkladım" demesi Sayılar 4'teki "Seni övdüm" ifadesinin karşılığındadır ve bu iki ifade birbirini açıklamaktadır. Burada "**insanlara açıkladım**" ifadesindeki insanlardan maksat ise öğrencileridir.

Aziz okuyucular! Mesih'in açıkladığı bir ismin mevcut olduğunun onun aklına bile gelmediğini görüyorsunuz. Acaba

¹⁹ Dr. Papaz İbrahim Said, Dâru's-Sekâfe.

bu papaz nasıl bir ihtimaml gösteriyor ki bu açıklamayı Mesih'le öğrencileri arasına hapsedmiştir. Bundan daha ilginç olanı ise onun şerhinde 717. sayfadaki "Senin ismini onlara öğrettim." ifadesinin üstünden sanki hiç yokmuş gibi atlamasıdır.

İşte gözler önünde yazılmış olanlar hakkında akılların iflâsı böyle olur.

Yuhanna İncil'inin Şerhi kitabının II. cildinin 1031. sayfasında Matta el-Miskin'in ne söylediğine bakalım. O şöyle demektedir: "Senin ismini açıkladım" ifadesi, Sayılar 4'teki "Seni övdüm" ifadesinin karşılığında ve beraberinde gelir ve bu iki ifade açıklama bağlamında dile getirilir. Mesih, Tanrı'nın hem kendisine, hem de diğerlerine Baba oluşunu mükemmel bir biçimde açıklamıştır. Bu Baba oluş Mesih'e nispetle özeldir, diğerlerine nispetle ise onun aracılığıyla gelen nimetler olarak tezahür eder. Bu açıklama tüm tekrar ve ısrarlarla sadece onun kavillerinde ve fiillerinde olmayıp hem de onun çaresinde olmuştur. Bununla da, her ne kadar Tanrı evlatlığını iddia etseler de, bu açıklamanın Yahudi zihniyeti için yeni bir şey olduğu ortaya çıkmaktadır.

el-Miskin şöyle devam etmektedir: Mesih, Baba'nın ismini üç şekilde açıklamıştır.

Birinci: Kendisinin ölümüne dek Baba'ya itaat eden bir Oğul olmasıyla. Çünkü o, Tanrı için özel cevherî Oğul oluşunu açıklamakla Tanrı'nın Baba oluşunu açıklamıştır.

İkinci: Onun öğretilerini ve kelimelerini Baba'nın "Ben O'yum" adı altında sunmasıyla.

Üçüncü: Kendisinde hulul eden Baba'yı gösteren kuvvetler ve âyetler ortaya koymasıyla. Mesih'in, hakkı açıklamak ve sevgi aşılama ile insanlık dünyasına getirdiği nur, Baba'yı öven bir parıltı veya ışın, O'nun cevherinin resmi veya suratıdır. (Alıntı bitti.)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu gibi ve buna benzeyen ifadeleri sayfa 1093'te de söylemiştir: “Burada Tanrı’nın ismini öğretmek Tanrıyı kendi zatında açıklamak, yani göndermiş olduğu Oğul’da kaim olan Baba oluşu şeklinde açıklamak şeklindedir...” el-Miskin önünde apaçık şekilde duran **“İnsanlara Senin ismini açıkladım”** ifadesini görmemiş, tuhaf zekasıyla kendi aklının batınında yerleşen uzak işlere koşmuştur..!!

Tanrı’nın ismini açıklama –ister olsun, ister olmasın- Oğul oluşu indirgenemez. İsmi açıklamak mucizeler göstermeye de dayandırılmaz. Ayrıca ilahi öğretileri Baba şiarı altında sunmak da Tanrı’nın isminin Baba olduğu anlamına gelmez. Bu öyle bir kelimedir ki bizlerden –Müslüman veya Hristiyan ayırımı olmadan- yaşı ve makamı büyük olan her birimiz günlük hayatımızda bunu söylüyoruz. Hatta Hristiyanlar her papaza “Ey Babamız” veya “Babamız” demekteler. Bunlar bir yana, el-Miskin’in burada Baba’nın ismini “Ben O’yum” şeklinde sunması ise, yemin ederim ki, ilkokulda öğrenim gören öğrencilerin bile düşmediği dilsel musibetlerdendir..!!

Dr. Wlim Eddy’nın yazdığı şerhinde²⁰ şöyle dediğini görüyoruz: “Ben Senin ismini insanlara Senin hak ilah olduğunu öğretmemle ve yeryüzünde ‘Sana övgüler söylememle açıkladım. **Burada Tanrı’nın isminden maksat sıfatlarıdır... Mesih’in insanlara açıklamış olduğu isim Onun öğretilerini ve fiillerini en güzel şekilde açıklamak, Onun Baba olduğunu, yani Bizim Babamız olduğunu açıklamaktır.**” 17:26 No’lu pasaja yazdığı şerhinde şöyle der: **“Senin ismini onlara öğrettim”** pasajında Tanrı’nın ismi sıfatları ve en özel isimlerine işaret olarak kullanılır; Mesih’in tüm öğrettiği ve yaptığı, bu güzel sıfatları açıklamak olmuştur. **“Göndereceğim Kutsal Ruh ile (روح القدس) onlara öğreteceğim”** pasajındaki bu

²⁰ el-Kenzu’l-Celil fi Tefsiri’l-İncil.

Ruh'un yaptığı tamamen hakka irşad etmek ve Tanrı'nın yüksek bilinen sevgisini açıklamaktır. **Mesih de kendi kitabı, müjdeleyicileri ve onlardaki ve onlarla beraber olan Kutsal Ruh aracılığıyla insanlara Baba'sının ismini anlatmaya devam eder.** (Alıntı bitti.)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu zat Mesih'in (aleyhisselam) insanlara açıklamış olduğu bir ismin mevcut olduğunu bilse de onun ne olduğunu anlamakta hataya düşmüştür; Baba kelimesi Mesih'in biseti sırasında Filistin'deki İsraililere meçhul değildi ki Mesih onu ortaya çıkarsın. Zaten onlar kendileri Allah'a oğulluk nispetinde bulunuyorlardı ki bu konuda Eski Ahid sıfırlarında birçok pasajlar buna tanıktır. Kur'an-ı Kerim dahi onların meşhur **"Biz Allah'ın oğulları ve sevgilileriyiz"** demelerini de tescil etmiştir.

Baba kelimesi kesinlikle bir isim olmayıp Yaratıcı için Aramice bir unvandır. Ne var ki Hristiyanlar onu yanlış olarak kullandıklarından kelime asıl anlamı çerçevesinden çıkmıştır. Metindeki **"O, Yüce Babamızdır"** ifadesindeki **"Babamız"** kelimesinin Mesih'in ortaya çıkarmış olduğu isim olmadığı, baba kelimesinin bir babayı diğer babalardan ayırt edecek özel isim gibi bir yönünün bulunmadığı aşıkardır. Ama metindeki **"Onun en özel sevgi isimleri/وأخص أسمائه المحبة"** ise öyle bir ifadedir ki Arapça'nın ne fushasında, ne de hiçbir lehçesinde buna rastlamak mümkün değildir. Bunu içeren metin nerededir..!؟ Mesih (aleyhisselam) nerede Tanrı'nın isminin dışıl cinste olan **"sevgi/ المحبة"** olduğunu söylemiştir..!؟ Örneğin hangi Hristiyan erkek kendisinin **"kadın sevgili/حبيبة"** diye adlandırılmasına tahammül eder..!؟

Ama **"Size göndereceğim Kutsal Ruh ile (روح القدس) onlara öğreteceğim"** ifadesi ise çeşitli kiliselerin üzerinde ihtilaf ettikleri lahuti bir deyimdir. Kutsal Ruh gönderen kimdir..!؟ Mesih mi, Tanrı mı..!؟ Sonra Kutsal Ruh kimdir..!؟

Faraklit mi, melek Cebrail mi, meçhul gezen ruh mu veya onlara göre üçüncü uknum mu..!?

Son olarak **“Mesih de kendi kitabı, müjdeleyicileri ve onlardaki ve onlarla beraber olan Kutsal Ruhu aracılığıyla insanlara Baba’sının ismini anlatmaya devam eder.”** pasajına gelelim. Aslında onun anlamadığı nokta şudur ki kendisi, Mesih’in (aleyhisselam) onlara bıraktığı bir kitap olduğuna inanmıyor. Onlara göre İncil kelimesi bir kitap değildir ki onların inanmadıkları, onlara göre anlamsız olan böyle bir ifadeyi de demiş olsun..!!

“Mesih de insanlara Baba’sının ismini anlatmaya devam eder.” ifadesi ne anlama gelmektedir..!?

Acaba onlara Babamın ismi O Babamdır mı diyormuş..!?

Yoksa Babamın ismi sevgidir mi diyormuş..!?

Allahım! Senden doğru anlayış ve sözün gerçeğini istiyoruz.

Araştırma yapmak şevki olan değerli okuyucum! Eğer Dâru’s-Sekâfe yayınlarından Kutsal Kitap Sözlüğünde Tanrı’nın ismini aramak istersen o sözlükte **“isim”** maddesine rastlayamayacaksın. Sanki bu kelime Eski ve Yeni Ahid’de hiç geçmemiştir. Bu durumda mecburen **“Rab”** maddesini arayacaksın ki 396. sayfada önüne şunlar çıkacak: “Bu kelimeyle lafza-i celâl kastedilmektedir. Bu durumda da arada ayırım yapılmaksızın Baba’ya ve Oğul’a ıtlak olunacaktır. Özellikle de Elçi Pavlus’un mektuplarında. Bazen de itibar ve saygınlık anlamında *seyyid* ve *mevla* kelimeleri anlamında da kullanılır.”

Bu maddede denilenlerin tamamı işte budur, ismu’l-celale Rabdır. Bu ibadet edilen Tanrı’nın isminin tanımı konusunda o yazarlar ne kadar da cömert olmuşlar. Geriye sadece o ismu’l-celale’den neyi kastettiklerini bize açıklamaları kaldı.

Sayfa 1096’da **“Yahve”** maddesinde şunlar yazılıdır: Bu, Tanrı’nın isimlerinden biridir. Bu isim dini iki tehlikeden

korur: birincisi Tanrıyı ide veya tasavvur olmaktan çıkarır. İkincisi ise Onu diğer varlıklarda olduğu gibi bir varlık anlayışından kurtarır. Böylece bu isim sayesinde Tanrı muayyen ve bilinen bir varlık haline geliyor ki insanlar bu durumda açık ibareler ve kelimelerle dua edebilirler. Bu kelime muzari/gelecek zaman kipidir ve “olmak”, vuku bulmak” ve mevcut olmak” anlamındadır. Diğer bir ifadeyle O, olandır ve varlığını zatı ve sıfatlarıyla açıklayandır. Mesih'ten dört asır önce bu ismi lekelemek korkusu arttı ve insanlara bu kelimeyi dile getirmek yasaklandı. Şöyle ki bu kelimeyi sadece baş kahin dua okuyuşunda ve mabette sunu sunduğunda söyleyebilirdi. Bu kelimeyi söylemek yerine başka isimler kullanmaya başladılar ki bunlardan en önemlisi Rab ve efendi anlamına gelen **Adonay** kelimesidir. Mesih'ten üç asır önce yapılmış Septuagint nüshasında bu kelimenin yerine **Kirius** kelimesi kullanılmıştır. (Alıntı bitti.)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Geriye Mesih'in (aleyhisselam) açıkladığı Yeni Ahid'de bulunan ismu'l-celâle'yi bize söylemeleri kaldı. Ama ne yazık! Kendileri bile bunu bilmiyorlar. **“Baba”** maddesinde şöyle diyorlar: Semavi Baba olduğundan dolayı Hristiyanların Tanrı'ya ıtlak ettikleri lafız. Böylece belli olmaktadır ki **“Baba”** kelimesi de onlara göre Tanrı'nın ismi değildir; Semavi Baba olduğundan dolayı Hristiyanlar bu lafzı Tanrı'ya ıtlak etmişlerdir. İşte aziz okuyucularım, gördünüz mü insanlar nasıl olur da aşikar olan haktan ayrılarak zifiri karanlıkta aksak devenin belinde çölde dolaşırlar..!!

Allahım! Sen bizi kendi doğru yoluna hidayet et.

Nimet verdiklerinin yoluna hidayet et. Gazabına duçar olanların yoluna değil.

Amin.

Tanrı'nın Adıyla Gelen

Yukarıda Tanrı'nın adıyla gelene işaret edildi; bu Hıristiyanlarca hayret verici, zihinlerde soru yaratıcı bir şeydir. Ne var ki yazdıkları İncil şerhlerinde söz konusu metnin tefsirine hiç rastlanılmaz; sanki böyle bir metin yoktur ya da onlar bu metni iyi göremiyorlar...!!

Modern Arapça çevirilerinden alıntı yaparak burada okuyucular için zikredeceğim metin, Matta ve Luka İncil'lerindendir. Metnin açıklamasından doğruya ulaşmaya çalışalım.

<u>Matta İncili (23:39)</u>	<u>Luka İncili (13:35)</u>
<u>Milli nüsha (Venedik)</u> Size diyorum ki hakikaten siz şimdiden "Rabb'in adıyla gelene övgüler" diyene kadar Beni görmeyeceksiniz.	<u>Milli nüsha (Venedik)</u> Size şu gerçeği diyorum ki hakikaten siz "Rabb'in adıyla gelene övgüler" diyeceğiniz zaman gelene dek Beni görmeyeceksiniz.
<u>Hayat Kitabı nüshası (Mısır)</u> Size diyorum ki hakikaten siz şimdiden "Rabb'in adıyla gelene övgüler" diyene kadar Beni hiç görmeyeceksiniz.	<u>Hayat Kitabı nüshası (Mısır)</u> Size diyorum ki hakikaten siz "Rabb'in adıyla gelene övgüler" diyeceğiniz zaman gelene dek Beni hiç görmeyeceksiniz.
<u>Katolik nüshası</u> Size diyorum siz Beni yalnız "Rabb'in adıyla gelene	<u>Katolik nüshası</u> Size diyorum siz Beni yalnız "Rabb'in adıyla gelene

övgüler olsun" diye seslendiğiniz gün görürsünüz.	övgüler olsun" diye seslendiğiniz zaman gelene dek Beni hiç görmeyeceksiniz.
<u>Yesû Babaları nüshası</u> Size diyorum ki siz bu günden sonra Beni "Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun" diyene kadar hiç görmezsiniz.	<u>Yesû Babaları nüshası</u> Size diyorum ki siz "Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun" diyeceğiniz gün gelene dek Beni hiç görmezsiniz.

Mesih'in (aleyhisselam) Yerusâlim/Kudüs'ten çıkmasının ardından şehre girdikten sonra kendisini kalabalığın karşıladığı sırada, Kudüslülerin "Bu kimdir?" sorusuna topluluğun "Bu, Celile'deki Nâsıra'dan olan peygamber İsa'dır/Ιησους" dediklerinde bağırarak "Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun" demişlerdi.

Şehre girişi sırasında Mesih'in ardınca gezenler "Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun" diyenlerdi ve şehir halkına da Mesih'i tanıtan onlardı. İşte bu metinden iki nokta çıkıyor:

1- Peygamber İsa (aleyhisselam) Kudüs'e girmeden önce de onlara Tanrı'nın adıyla gelmiştir. Kudüs'ten çıkışından sonra da yeniden Tanrı'nın adıyla gidecektir dersek demek ki metinde bahsedilen Tanrı'nın adıyla gelen Mesih'miş (aleyhisselam). Oysa ki metinde anlatıldığına göre onlar o andan itibaren "Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun" diyecekleri zamana dek bir daha onu göremeyecekler. Mesih'in (aleyhisselam) Kudüs'ten çıktıktan sonra onların mezkur ifadeyi dediklerine ilişkin Yeni Ahid sıfırları içerisinde bir tek satır bile bulunmamaktadır.

2- İsa peygamberden başka bir Tanrı adıyla gelen vardır ki ondan sonra gelecektir ve onların soyundan gelenler "Rabb'in

adıyla gelene övgüler olsun” diyecekler, bundan sonra da ahir zamanda ikinci gelişi sırasında Mesih’i (aleyhisselam) görecekler.

Bunlar içerisinde ikinciler, daha tercihli ve akla ve nakle daha muvafık olup zihni karmaşıklığa yol açmaz. Daha önce de belirtildiği üzere, İsa peygamber (aleyhisselam) Tanrı’nın adıyla onlara gelmiş ve o adı açıklamıştır. Mesih (aleyhisselam) şehirden çıktıktan sonra şehre ve sakinlere bakarak şöyle demiştir: “Ey Yerusâlim... Ey Yerusâlim. Ey kendisine gönderilmiş peygamberleri öldüren, taşıyan şehir. Tavuk civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kere senin evlatlarını toplamak istedimse de onlar istemedi. İşte eviniz size harabe olarak bırakılıyor. Bense diyorum ki: **Siz şimdiden itibaren “Rabb’in adıyla gelene övgüler olsun” diyeceğiniz zamana dek Beni hiç görmeyeceksiniz.** Bu metnin –ister yakın ister uzak- ileride gelecek bir zamandan bahsettiği ortadadır.

Onun “şimdiden itibaren Beni hiç görmeyeceksiniz” demesi şu anlama geliyor ki Mesih şehirden çıktıktan sonra onlar ne o gün ne de ileriki günlerde onu görmeyecekler. Hayat Kitabı nüshasında da anlatıldığı üzere onların onu görmeleri artın olanaksızdır. İşte bu önemli metin onun görülmesi ve aynı günün veya sonraki günlerin gecesinde tutuklandığına ilişkin söylenenlerin tamamını inkar edici niteliktedir. İşte bu nedenledir ki müfessirlerin çoğunluğu kendi İncil şerhlerinde bu metne değinmemişlerdir. Bu konuda bir şey söylemek isteyenleri de metni ahir zamanla ilgili olarak ve metnin Mesih’in ikinci gelişini haber vermesi olarak yorumlamaktadırlar.

Tüm bunların kaynağı da Tanrı’nın adıyla gelenin Mesih (aleyhisselam) olduğuna inanmaktır. **Başka bir gelenin** olmasına ilişkin birçok metinlerin bulunmasına rağmen **her ne yapıyorlarsa da Mesih’ten (aleyhisselam) sonra başka birisinin Tanrı’nın adıyla geleceğini itirafa yanaşmıyorlar.** İşte görüyoruz ki Allah’ın peygamberi Yahya b. Zekeriya’nın

(aleyhisselam) öğrencileri Mesih'e (aleyhisselam) giderek **"O gelecek olan sen misin?"** diye sorduklarında (Luka 7:19) Mesih onlara kendisini söylememiş, Allah'ın kendisine verdiği mucizelere işaret ederek onlara kendisinin "o gelecek olan" değil de Mesih olduğunu bildirmiştir.

Evet, Mesih'in (aleyhisselam) **"Siz beni (hiç, bu günden sonra, şimdiden itibaren) "Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun" diyene (o zamana) kadar görmeyeceksiniz"** demesi doğru ve gerçektir; kim bundan başka bir şeyi söylerse yalan demiş ve Mesih'e iftira etmiş olur.

Onlar da tanıklık etmekte ki Mesih'in (aleyhisselam) bu kelamına muhatap olanlar o günden sonra Mesih için **"Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun"** dememişler; çünkü o gelmemiştir ki böyle bir şeyi de söylesinler...!! Onlar bu ifadeyi söylemek için bekleyişteler...!!

Mesih önceleri onlara Allah'ın adıyla geldiyse de onu kaybettiler ve İncil'lerinden sildiler.

"Övgüler olsun/تبارك" kelimesi üzerinde dilsel bir inceleme yapalım: bu kelime Arapça'da sadece Yüce Allah için kullanılır. Şöyle ki biz **"Tebârekellâh"** diyoruz, herkim olursa olsun **"tebâreke fulan"** demiyoruz. Çünkü bu kelimedeki kutsallık ve tenzih anlamı vardır ki bu sadece Yüce Allah içindir. Başka birisi hakkında ise **"berekatli/مبارك"** diyoruz. Berekatli ev, bereketli ağaç ifadelerinde olduğu gibi. Matta (23:39) ve Luka (13:35) sıfırlarındaki pasajlarda gelen kelime, Yunanca Kutsal Kitap Sözlüğünde²¹ 2172 no'da geldiği üzere, Ευλογημενος kelimesidir. Mezkur sözlüğün İngilizce'ye tercümesinde kelimenin anlamı **"to invoke blessing"** ve **"to ask God's blessing on a thing"**, yani sırasına uygun olarak **"hayır istemek"** ve **"Tanrıdan birisine hayırlar vermesini istemek"** anlamındadır.

²¹ Thayers Greek English Lexicon, 259-260.

İslâmi anlamda bu kelime birisine Allah'tan dua istemek anlamındadır.

Bir kula Allah'tan dua istemek Allah'ın ona nimetlerini vermesini istemektir. “*Sallallâhu aleyhi ve sellem*” ifadesinde dediğimiz gibi. İngilizce'deki “*blessed*” kelimesi “hayırlar/nimetler verilmiş” anlamında “*el-mun'amu aleyh*” şeklindedir. Ne var ki kelimeyi Arapça'ya çevirirken mütercimler çok ciddi bir hata yaparak “övgüler olsun/تبارك” şeklinde çevirmişlerdir. Keşke “bereketli/مبارك” şeklinde çevirselerdi de Arapça konuşanlar bari takılmasaydı.

Venedik nüshası, Hayat Kitabı nüshası gibi Arapça temel tercümelerde de kelime “مبارك” şeklinde yazılmamış mı? Neden mütercimler yeni tercümelerde bunu “تبارك” şeklinde değiştirmişlerdir...!?

Açıklamayı bitirerek şunları söylüyorum: Aziz okuyucular! “Rabb'in adıyla gelene övgüler” metnindeki ifadeye bakalım ve herhangi bir din ve milletten akli başında olanlara soralım ki acaba buradaki “**gelen**” acaba “**Rabb'in**” kendisi midir yoksa başka birisi midir...!?

Metinde, cahili ve bilgilisiyle tüm Hristiyanların kabul ettikleri üzere, bir tek varlıktan değil iki varlıktan bahsedilmektedir...!! Eğer onlara göre Mesih Rabb'in kendisiyse o zaman gelecek olan varlık başka birisidir; yoksa cümlelin yapısı bozularak şu duruma düşer: “Rabb'in adıyla gelen Rabb'e övgüler.” Demek ki Mesih'ten sonra başka bir gelecek olan vardır. Mesih'in Kudüs'ten çıktıktan itibaren onu göremeyecek olan kalabalık ve onların soyundan gelenler “Rabb'in adıyla gelene övgüler” deyene kadar onu göremeyeceklerdir. Mesih (aleyhisselam), biseiti sırasında Allah'ın adıyla onlara gelmişti. “Dünyada onlarla beraber olduğum sürece onları **Senin bana vermiş olduğun adında** koruyordum.”, “Dünyadan bana hediye ettiğin insanlara **Senin adını açıkladım.**” ve “**Senin adını artık onlara öğrettim** ve yine de öğreteceğim.” Daha sonra Allah'a dua ederek hakiki

tâbilerini korumasını istemiştir: “Ey mukaddes Baba, bana vermiş olduğun adında koru onları.” İşte bu nedenledir ki insanlar o Kudüs şehrine girdiğinde “Tanrı'nın adıyla gelene övgüler” demişler. Kudüs şehrinden çıktığında “Size diyorum ki hakikaten siz şimdiden «Rabb'in adıyla gelene övgüler» diyene kadar beni görmeyeceksiniz” demişti.

Demek ki “*Tanrı'nın adıyla gelenden*” bahseden iki metin mevcuttur. **Birincisi** insanların Kudüs'e girdiğinde Mesih'e dedikleri metindir. **İkincisi** ise onların evlatlarının ve torunlarının ahir zamanda Mesih'i yeryüzünde yeniden görmeden önce Allah'ın adıyla gelen için söyleyecekleri metindir..!!

Evet, Allah'ın adıyla bu gelen artık geldi ve Yüce Allah'ın doksan dokuz adını da getirdi. İnsanlar onun adını zikrettiklerinde de “*Ευλογημενος*”, yani “*Sallallâhu aleyhi ve sellem*” diyorlar; o “hayır verilmiş” bir insandır. Ahir zamanda ve hilafeti döneminde insanların bu Allah'ın adıyla gelen için “*Ευλογημενος/Sallallâhu aleyhi ve sellem*” dedikten sonra kendisini görmeleri için Mesih İsa b. Meryem (aleyhisselam) yeniden gelecek. Mesih'in getirdiğine inanan, tasdik eden birisi var mı..!?

Allahım! Ben üzerime düşeni tebliğ ettim. Sen Kendin şahit ol.

*Sallallâhu ve selleme ale Muhammed hâtemi 'l-enbiyâi
ve 'l-mürselîn*

İKİNCİ BAHİS

MERYEM OĞLU

İSA MESİH

(aleyhisselam)

Bu Araştırmaya Giriş

Burada anlattıklarımın büyük bir kısmı daha önceki kitaplarımda da belirtilmiştir; ama Mesih'in ismi hakkında ortaya koyduklarımın tam olması için bazı yeni ve faydalı bilgileri de burada ekledim. Bir konuyu araştırırken böyle bir metodu takip etmek yeni bir şeydir ve ben daha önceler bu metoda başvurmamıştım. Belirteyim ki benden önce de kimse böyle bir yol takip etmemiştir. Bu da Allah'ın bana olan lütfu ve ihsanıdır; O en güzel dost ve en güzel yardımcıdır.

Birinci bahiste Hristiyanların Yahudileri tıpatıp takip edip ve hiçbir inceleme ve ayıklama yapmadan onlardan faydalanmaları sonucunda Yunanca İncil'lerden Allah'ın ismini nasıl kaybettiklerini gördük. Şu ikinci bahiste ise daha ilginç bir olguyla yüz yüzeyiz; Yunanca orijinalerde Aramice okunuşun bizzat aynısı olmasına rağmen onlar Mesih'in (aleyhisselam) ismini sahih ve tam bir şekilde kabul etmeme eğilimindedirler.

Tercüme zamanı özel isimlerin (kişi isimlerinin) dünya dillerine anlamının aktarılmadan bırakılıp asıl dilde söylendiği şekilde yazılıp aynı biçimde okunması, başka dilde okunması için de orijinale sadık biçimde ve yabancı dilin fonetik yapısına da uygun biçimde hecelere ayrılarak aktarılması bilinen bir şeydir. Uluslararası arenada takip edilen yöntem böyledir; başka ülkeye vize alırken de önce kişinin ismi ana dilinde yazılır, daha sonra yabancıların da okuması için o dilin harfleriyle tekrarlanır.

Çok çok eskilerde bile krallar arasında cereyan eden mektuplaşmalarda, uzmanların çözdükleri üzere, kralların isimlerinin yabancı dile anlamı çevrilmeden aynen bırakıldığını görüyoruz. Eski çağ tarihinde, örneğin Mısır Firavun'unu falancanın Asur kralı falanca döneminde yaşadığını da uzmanlar aynı metotla ortaya çıkarıyorlar; aradaki resmi

yazışmalarda iki kralın isimleri iki farklı dilde birbirine tercüme edilmeden bırakılması dediklerime yazılı sübuttur. Dolayısıyla durum eski çağlardan günümüze dek aynı şekilde süregelmiştir.

Şimdi diller arası yazışmalarda kralların adları da tercüme edilirse tarihi olayların tescilinde ortaya çıkan tabloyu bir tasavvur edelim. Okuyucu için günümüz hayatından çok sıradan ve basit örnekler sunmak istiyorum:

Farzedelim ki senin Mısırlı **مصباح** isminde bir arkadaşın vardır ve o İngiltere'ye veya Amerika'ya gitmiştir. Acaba orada, aynı anlama gelmesi nedeniyle, onun ismini değiştirip "lamp" mi koyacaklar? Tabii ki hayır. Çünkü bu uyduruk bir şey olur. Onun ismi yine de **مصباح** olarak, ayrıca İngiliz harfleriyle bir de **Mesbah** olarak yazılacaktır ki bu ülkedekiler onun ismini Arapça söyleniş şekliyle söyleyebilsinler.

İnsanların genelini ilgilendiren bir olay olduğunda ve kralların, başkanların ve ünlü kişilerin adları da işe karıştığında bu olay daha bilinir ve daha dakik bir durumda oluyor. Britanya'nın eski kralı James'i tüm dünya Yakup veya Jacob olarak değil de James ismiyle tanıyor (İbranice Yakup isminin tercümesi Jacob'dur ve bu kelime James kelimesiyle aynı anlama sahiptir.)

Ayrıca Suudi Arabistan'ın eski kralı Fehd'i herkes tercüme edilerek Aslan veya Kaplan olarak değil de Fehd adıyla tanıyor.

Üstelik de bir kişi dini veya dünyevi bir davete sahip olur ve tâbileri de onun davetini ve görüşlerini yayarsa, bu kişinin ismi daha çok dakik ve titizlikle yazıya geçirilir. Örnek olarak Mısır İskenderiye Patriğinin adını gösterebiliriz. Onun adı Şenuda

olmuştur. Kıpti dilinde²² bu ad Tanrı hakkında haber veren, Tanrıyı ilan eden yani “peygamber” anlamındaydı. Acaba bir kişinin ismi “peygamber” olarak çevrilebilir mi? Tabii ki hayır. İsimlerin anlamları farklı, özel isimler farklı şeylerdir.

İşte konu merteye olarak daha da yükselir ve mahlûkatın en çok tanınanları yani peygamberler olunca onların isimlerinin yazılması en yüksek derecede incelik ve titizlikle olacaktır. Çünkü isimleri, anlamlarını temel alarak tercüme etmek o kişinin isminin kaybolmasıyla sonuçlanacaktır.

Evet, peygamber Musa'nın (aleyhisselam) ismi, her ne kadar bazıları karmaşıklık çıkararak Moşe ve Moses demeye çalışsalar da, dünyanın tüm bilinen dillerinde henüz Musa olarak geçer..!! Bu isim bir Mısırlı isimdir ve iki heceden yani “مو” ve “سي” hecelerinden oluşur. “مو” eski Mısır dilinde “ماء/su” anlamına geliyordu ve henüz dahi Mısır'ın Said bölgesinde (Yukarı Mısır) bazı köylerde aynı anlamda kullanılmaya devam etmektedir. Yine “سي” eski Mısır dilinde “الشجر/ağaç” anlamındaydı. Herkes biliyor ki Firavun'un ailesi Musa'yı su ile ağacın arasında bulmuşlardır. Şimdi kalkıp da Musa kelimesini “su ve ağaç” diye veya kelimenin Arapça tercümesi olan “tırış makinesi” diye çeviren hiçbir insanoğlu tanımıyorum.

Hatemu'l-enbiya Hz. **Muhammed**'in (sallalallahu aleyhi vesellem) ismini kimse anlam itibariyle çevirmemiş, her dilde farklı muvafık harflerle yazmışlardır.

Belki de okuyucu artık bu bedihi ve ilginç mukaddimeden hayrettedir; ama ben ona “henüz sabret, konu senin anladığından ve tasavvur ettiğinden daha ilginçtir” diyorum. Evet, buradaki konumuz “**Mesih'in** (aleyhisselam) özel

²² Kıpti dili 25 Yunan harfine ek olarak 7 Mısır (demotik) harfinden oluşur. Dolayısıyla bu dil temel olarak sadece yedi Mısır harfini içeren bir Yunanca'dır ve özel isimler için de Papa Şenude'nin ismi en güzel örnektir.

ismi/personal name” konusudur. Öyle bir isim ki ilk dönemlerde ailesi, kavmi ve tâbileri arasında biliniyordu. Halbuki dünyadaki Hristiyanlar şimdi üzerinde ittifak edecekleri bir ismi bilmiyorlar.

Daha ilginç olan da şudur ki onlar ona bir peygamber ve Allah'ın elçisi olarak değil âlemlerin Rabbi olarak inanıyorlar. Bununla birlikte onlar onun ismini bilmiyor veya bilmezden geliyor, Mesih için ne kendisinin, ne de kavminin bilmediği çeşitli isimler uyduruyorlar. Onlardan her kavmin üzerinde ittifak ettiği bir ismi vardır. Şöyle ki Arap Hristiyanlar ona **Yesû** diyorlar, ama tüm dünya bu Yesû'un kim olduğundan haberi yok. İngilizce konuşan Hristiyanlar onu **Jesus** olarak adlandırıyorlar ki Arap Hristiyanlar da bu ismi bilmiyor ve İncil'lerinde bulamıyorlar.

Nitekim İncil'lerin tüm tercümelerinde Mesih için farklı isimler bulunduğunu görüyoruz. İngilizce tercümelerde bulunan **Jesus** Arapça tercümelerdeki **Yesû**, İspanyolca tercümelerdeki **Hessus**, Almanca tercümelerdeki **Yaysus**, Yunanca tercümelerdeki **İisus**, İtalyanca tercümelerdeki **Jaiso** ve Fransızca, Rusça ve Asya, Afrika ve Avrupa'nın diğer dillerinde bulunan tercümelerde tamamen farklı isimler kullanıldığını görüyoruz.

İşin aslında bu farklı isimler arasından tek bir isim vardır ki Mesih'in (aleyhisselam) gerçek ismi odur; işte Mesih (aleyhisselam) henüz doğmadan önce annesinin rahmindeyken, doğduktan sonra ailesi ve kavmi içerisinde bu isimle adlandırılmış, bu isimle tanınmış ve insanlar onu bu Arami-Filistinî isimle çağırmışlardır.

Bu ismin ne olduğunu bilmek isteyenler Yunanca'daki en eski Hristiyan yazmalarına başvurmalı, sonra ismi sesli okumaya çalışarak Aramice'nin (Genel Arapça) kurallarına uygun bir şekilde harflerin mahreçlerini tespit etmelidir.

Burada “sesli okuma” derken okunuşa uygun biçimde yazılışını (*Phonetic writing*) kastediyorum.

Ayrıca daha da derinleşerek bu ismin anlamının ne olduğunu öğrenmek isteyen Aramice'ye baksın. Bu metoda başvurmak istemeyen ise gönlü hangi isimden hoşlanıyorsa onu seçsin. Ama Yeremya sıfrindeki (23:37) şu pasajı da hiç aklından çıkarmasın: “Rabbin ismini unutan kimse, başka bir Rab için ondan uzaklaşır.”

Mesih'in (aleyhisselam) kişiliğini belirten özel isim “**Mesih, İsa, Meryem oğlu**” şeklinde birbirini takip eden üç parçadan oluşur. İşte önümüzdeki şu ikinci bahiste bu parçalar, peş peşe ele alınarak derinlemesine incelenecektir ki şüphede olan yüzeysel bilgili için hakikat ortaya çıksın ve mümin kişi de önündekine iman etsin ve kalbi mutmain olsun.

Allah'ın adıyla, Mesih'in (aleyhisselam) tam ismini, Eski Ahid'in sıfırları ve mektuplarının Yunanca orijinalinde mevcut olduğu şekliyle, ortaya çıkarmak için tüm malzemeleri hazırladım. Umarım ki bu üç parçadan oluşan ismin yüzde yüz Arapça olup hiç yabancı unsur ve halel taşımadığına inananların gönlü ferahlar, anlamayanlar da çekip gider. Evet, bu isim kökeni ve türevleriyle birlikte halis Arapçadır, okunuşunda Arapçadır ve anlamında Arapçadır.

Allah bana lütufta bulunarak İslâm veya Hıristiyan dini metinlerini araştıran okuyucuları sevindiren yeni ve faydalı metodu verdi; benden önce kimse bu yeni ve faydalı metodu görememişti.

Başlangıçta ve sonda Allah'a hamdolsun.

Allahım! Amelde fesattan Sana sığındığımız gibi sözlerimde de fitneden Sana sığınırız.

Allahım! Başarabildiğimiz şeylerde kendini beğenmişlikten Sana sığındığımız gibi başaramadığım yükü üstlenmekten de Sana sığınırız.

Allahım! Nimeti veren Sensin, ziyadesiyle ver.

1. Aslı ve Türevleriyle Mesih Kelimesi Üzerine

Temellendirme

Mesih kelimesinin anlamına geçmeden önce okuyucunun, bu tip araştırmalara özel kitaplarda geldiği üzere, Yahudi-Hıristiyan geleneğinde “**M-S-H**” fiilinin ve türevlerinin tarihi ve dilsel arka planını da bilmesi gerekir. İsrail oğullarından bahsettiğimizde eski dönemde onların kullandıkları dil, Eski İbranice olmuştur. Tevrat metinlerinde (Yeşaya 19:18) bu dil “**Kenan dili**” olarak ifade edilir; bu da zaten Aramice’dir. Demek ki bu dil, eski Aramice lehçesidir; bu dile eski Arapça da diyebiliriz.

Yazılış ve okunuş itibarıyla kullanımdan kalkan ve sonradan M.S. X. yüzyılda ortaya çıkan Masoretik Tevrat **İbranicesi**’nden bahsettiğimizde Kenan aksanı ve Arami lisanından çok farklıdır. Ne yazık ki Eski Ahid’in tercümelerinin ekseriyeti, hâli hazırda bu İbranice (Masoretik) nüshaya dayanır. Bazı paragraflar bunun dışındadır; bu paragraflar da M.Ö. III. yüzyılda yazılmış Yunanca Septuagint nüshasına dayanır.

Mesih’in biseti döneminde Filistin’de hâkim dil ise, Aramice Filistin Targumu ve Ölü Deniz bulgularının şahadetiyle, Eski Arap lisanlı Aramice olmuştur. Daha önce bu, birçok delillerle ispatlanmıştır. Bu nedenle Yunanca Yeni Ahid metnlerinin Aramice lisanı yakınlığını kurmak gerekir ki okuyucu, Efendi Mesih’in (aleyhisselam) yaşadığı kültürel ve dilsel atmosferde yaşasın.

Dini ve Tarihi Arka Plan

Yahudi-Hristiyan gelenekte sıvı ve yağla yağlama: İsrail oğullarından önce de eski dünyada kutsama ve ilahlara sunma alameti olarak kutsal sıvı veya yağla yağlama âdeti bilinmektedir. Firavunlar döneminde Mısır'da ve Irak'ta Babil'de ilahların heykellerini kutsal yağla yağlardı; İsraililer de bu âdeti onlardan ahzetmişler.²³ İsrail oğulları içerisinde bu yağlama eylemi iki biçimde uygulanırdı:

Sadece adet olarak yağlama: Bayramlar ve diğer özel günlerde kafaları kokulu yağlarla yağlama. (Rut 3:3; Mezmurlar 23:5, 92:10; Vaiz 9:8)

Matem günlerinde yas tutmaya alamet olarak koku sürmenin terki. (II. Samuel 14:2; Matta 6:17)

İkram alameti olarak misafirin kafasını ve ayaklarını yağlama. (Luka 7:38, 46; Matta 26:3-6; Yuhanna 12:3)

Şifa bulması için hastaların vücutlarını yağlama. (Markos 6:13; Yakub'un Mektubu 5:14)

Ölünün cesedine koku sürme. (Markos 16:1)

Daha fazla uzatmamak için zikretmediğim diğer yağlama örnekleri de mevcuttur.

İbadet olarak yağlama: Toplanma çadırı, Ahid Sandığı, kurbangah, kutsal kaplar vs. gibi birtakım ibadet eşyaları ve yerlerinin kutsal yağla yağlanması. (Çıkış 29:36-37, 30:26-29; Levililer 8:10-11)

Kralların kutsal yağlar sürünmesi; Şaul, Davud, Süleyman, Yuşa ve diğerlerinde bunun örneklerini görüyoruz. (I. Samuel 10:10, 16:13; I. Krallar 1:39) Bu, Rabbin bu yağlanmış kralları

²³ *Pictorial Encyclopedia of the Bible*, "Tellu'l-Amarine", 4/198.

halkı yönetmesinde vasıta olarak seçtiği anlamına geliyordu, ve bunların her birine Mesih/yağlanmış deniyordu...!!

Kâhinlerin de yağlanmış olmaları için kutsal yağ sürülmesi. (Çıkış 28:41, 15:4; Sayılar 3:3; Levililer 4:5, 16:32)

Peygamberlerin kutsal yağla sürülmesi. (Yeşaya 61:1) Aslında onlara yağ sürülmüyordu, bu bir mecazi anlam taşıyordu. Hristiyan âlimlere göre bu, Rabbin ruhunun onlara sürülmesiydi.

Tüm bu durumlarda sürülen yağ, özel bir yağ olup belli metotla ve belli kişiler tarafından sürülürdü. Böyle yağ sürülmüşlerin tamamına, Eski Ahid'in elde bulunan tercümelerine göre, “**yağlanmış**” deniyordu. Hatta iş o yere varıyordu ki putperestlerin kralları bile bu işi yapıyordu; putperest Pers imparatoru Koreş “**Rabbin yağladığı**” adıyla anılıyordu. (Yeşaya 45:1)

“Rabbin yağladığı” ifadesini Eski Ahid'in birçok yerinde görüyoruz; İngilizce tercümelerde bu “**the anointed of the LORD**” olarak geçer. Nitekim İngilizce tercümelerde “**yağlanmışlar**” şeklinde “**anointed ones**” ifadesi de geçmektedir. (Mezmurlar 105:15; I. Haberler 16:22)

“Yağlanmış” ve çoğul sıygada “yağlanmışlar” anlamına gelen مسح مسحاء مسيح مسيح ifadelerinin geçtiği yerleri inceledikten sonra şunu görüyoruz ki bunlar ileride gelmesi beklenen bir kişi hakkında olmayıp hali hazırda veya eskilerde mevcut olan birisi hakkındadır. Üstelik de bu “**yağlanmışlar**” arasında yeryüzüne inip insan şekline giren semavi bir varlık da yoktur; tamamı sıradan insan olup Allah'a davet eden veya o dönemde Allah'ın seçtiği kavmi yöneten kimselerdi.

İşte Mesih kelimesinin türediği “M-S-H” kök harflerinin dini ve tarihi arka planı böyledir.

Dilsel Arka Plan

Birinci: İbranice’de Mesih Kelimesinin Anlamı

Hristiyan uleması Mesih kelimesinin kutsal yağla yağlanmış (the anoint) anlamına geldiğini söylüyorlar; bu konuda içlerinde hiçbir farklı görüş bulunmamaktadır. Onlar bu kelimenin İbranice’de “מ ש ח” yani “ח ש מ” fiilinden türediğini söylemişlerdir. Ne var ki İbranice’de “ח” harfi bulunmaz.

Eski Ahid’in İbranice nüshasındaki sifirlere, yani Yahudi hahamlar vasıtasıyla M.S. X. yüzyılda yazıya geçip okunmaya başlayan nüshaya baktığımızda burada kutsal yağ sürme ve yağlama anlamına gelen birkaç kelime buluruz.

Örnek olarak “**Mâşâh**/משח” kelimesine işaret edebiliriz. Arapça tercümelerde bu kelime “yağ sürmek, yağ sürülmek, yağladılar, yağlanmışlar, yağlaması” ve ayrıca “yağlanmış kadın, onları yağladılar” şeklinde ifade edilir.

Bundan başka İbranice nüshada “**Mâşîhâ**/משיח” kelimesi de mevcuttur ki Arapça tercümelerde “yağlanmış, yağ sürülmüş, benim yağladığımı, Rabbin yağladığı, yağlama, senin yağladığın” ve ayrıca çoğul sıygasıyla “benim yağladıklarım” şeklinde geçer.

İbranice nüshada “**onlar yağ sürdüler**” anlamında “**Mîşîhâ**/מישיח” ve “**Mûşîhâ**/מושיח” kelimeleri de geçer. Bunlardan başka mezkûr nüshada “**سوك بلل يتشار ميمشاح**” vs. kelimeleri de bulunmaktadır.

Ben Cemaleddin diyorum ki: Burada gördüğümüz İbranice kelimeler,²⁴ özellikle de “ماشخ” ve “ماشيا” kelimeleri biseti döneminde ne Mesih, ne de kavmi tarafından kullanılmamıştır; çünkü bu İbranice okumalar, M.S. VII. yüzyılda kullanılmaya başlamış, X. yüzyılda da kullanımdan çıkmıştır. Bu tarihler neredeyse Mesih’ten bin yıl sonraya tekabül etmektedir. Ayrıca işaret edelim ki “خ” harfi 22 harflik Eski İbrani alfabesinde bulunmamaktaydı. Bu durumda böyle bir dili Mesih’in ve kavminin konuştuğu Filistini-Arami lisanına delil getirmemiz mantıklı mıdır..!?

Belirtilen dil, o dönemde kullanımda olan dil olmadığı gibi belirtilen kelimeler de o kelimeler değildir. Durum böyle olduğunda bu Masoretik İbranice lisanından **Mesih** kelimesinin aslına erişmemiz nasıl mümkün olabilir..!?

Belki de onlar, Mesih’in doğmasından beş asırdan da çok önce İsraililerin dillerinden yok olup giden ve uzmanların şimdiye dek okunuş biçimine yol bulamadıkları, çivi yazısı harflerinin Yahudi kutsal metinlerinde “**Kenan lisanı**” adıyla zikredildiği 22 harflik Arami-Asuri dilindeki harflere benzediği Eski İbraniceyi kastediyorlar. Kenan aksanının Aramice olduğunu biliyoruz; ama bu dilin harfleri çivi yazısı şeklinde olmamıştır.

Hollandalı Yahudi filozof **Spinoza** şöyle der: “Eski İbranice uzmanları bu dilin dayandığı temeller ve prensipler hakkında geriye hiçbir şey bırakmamışlar veya en az ihtimalle elimizde onların bıraktıkları hiçbir şey yoktur. Ne bir sözlük, ne bir gramer veya konuşma kitabı. İbrani halkı kendisini şerefliendiren ve ziyneti olan bu dili kaybetmiş, sadece dil ve edebiyatından ufak parçalar bırakmışlardır.

²⁴ Bu kelimelerin geçtiği yerler ve anlamları için *Strong Exhaustive Concordance* sözlüğünde 4886, 4899, 4888, 4473, 3323, 1101, 5480 no'larına bakınız.

Zamanın geçmesiyle meyve, kuş, balık ve diğer şeylerin adları tamamen yok olup gitmiştir. Nitekim Tevrat'ta önümüze çıkan isim ve fiillerden çoğunun anlamları da aynı talihi paylaşır; bunlar ya kaybolup gitmiş, ya da en azından farklı anlam kazanmışlardır.

Demek ki bizim asıl ihtiyacımız bu anlamlara; aynı zamanda bu dilin özel terkiplerine de çok büyük gereksinmemiz vardır. Her şeyi yakan zaman, İbranilerin kullandıkları ibare ve üslupların neredeyse hepsini halkın hafızasından kazıyıp silmiştir. Bu yüzden de biz her bir metinde, istediğimiz gibi, hali hazırdaki kullanıma uygun makbul anlamların tamamını araştırıyoruz.”²⁵

Konuyla ilgili araştırmalara sahip olan birçok Hristiyan uzmanların da belirttikleri gibi, bu dilin gizemlerini anlamak, sadece Arapça lisanın aracılığıyla mümkündür.

Kısacası: Biz hiçbir zaman Mesih kelimesinin anlamını ve, dayanakları hakkında, bu kelimenin Meryem oğluna (aleyhisselam) uyarlanmasını İbranice vasıtasıyla anlayamayacağız. Çünkü Mesih kelimesi bu dilde, koku veya yağ sürülmesi farkı olmadan, “yağ/koku sürülmüş” anlamındadır. Oysa ki Meryem oğluna (aleyhisselam), Hristiyan ulemanın tamamının da itirafıyla, kimse tarafından yağ/koku sürülmemiştir ve Arap Hristiyan ulemasından bir teki bile “koku/yağ sürülmüş İsa” veya “koku/yağ sürülmüş Yesû” demeye cesaret edemez..!!

İkinci: Yunanca'da Mesih Kelimesinin Anlamı

Hristiyan kutsal metinlerinin dayandıkları en sahih nüsha Meryem oğlu Mesih'in (aleyhisselam) doğmasından yaklaşık 250 sene önce İskenderiye'de yazılan ve LXX olarak bilinen Septuagint nüshasıdır. Bu Septuagint nüshasında Aramice Mesih kelimesinin Yunanca'ya çevrilerek, kelime sonundaki

²⁵ B. Spinoza, *İlahiyat ve Siyaset*, 201-202.

Yunan ekini atmakla, “Hristo” veya “Kristo” okunan “χριστος” şeklinde yazılmıştır; şimdiki Yeni Ahid sıfırları de kelimeyi buradan almışlardır.

Bu kelime, Yunanca’da “yağlamak, sürmek, sıvamak” anlamında olan “χρίω” kökünden türetilmiştir. Bunlardan başka İncil’lerde ve Yeni Ahid’in diğer sıfırlarında mezkûr anlamlarda “ἀλειφω, επι, επιχρίω” gibi birtakım kelimeler de bulunmaktadır.²⁶ Bu kelimelerin tamamı “koku sürme, yağlama, sıvıyla sıvama” ve benzeri anlamları taşımaktadır. Halbuki Yunan okuyucu bu kelimeler yazıldığı dönemde “yağlanmış, koku sürülmüş” gibi ifadeleri hiç bilmiyordu; çünkü o sırada Yunan dünyasında bu anlamların dini ve tarihi arka planı bilinmemekteydi.

Hatta Yunanca tercüme yerine, günümüzde Avrupa dillerinde, özellikle de İngilizce’deki tercümelerin kaynağı mesabesinde olan Roman-Latince yapılmış tercüme tamamlandıktan sonra da pek farklı bir şey vaki olmamıştır. İngilizce tercümede Mesih kelimesinin “yağ sürülmüş” anlamına gelen *Anoint* veya yine aynı anlamda *Smear* kelimeleriyle ifade edildiğini görüyoruz. Böylece Hıristiyan İngiliz okuyucu, her ne kadar “yağlanmış, yağ sürülmüş” anlamına geldiğini iddia etseler de, *anoint* kelimesinden kastedilen şeyin gerçek anlamının ne olduğunu bilmemeye devam ediyor...!²⁷

İşte bu sebeptir ki İngilizce konuşan Hıristiyan uzmanlardan *anointed* kelimesinin anlamının ne olduğunun kesin olarak bilinmediğini ifade ettiklerini duyuyoruz.

²⁶ Bu kelimelerin anlamları için *Strong’s Exhaustive Concordance* kitabının 218, 1909, 5548. kelimelere bakınız.

²⁷ “Son of Man” maddesinin sonlarına bakınız. (*Pictorial Encyclopaedia of Bible*, III, 203.)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Biz “χριστος, χριω, αλειφω, επι, επιχριω” gibi Yunanca kelimeler arasında Mesih kelimesinin gerçek anlamına nasıl ulaşabiliriz..!?

Matta (24:24) ve Markos (13:22) İncil’lerinde Mesih kelimesinin “*Hiristoi*” şeklinde okunan çoğul sıygasıyla “χριστοι” olarak yazıldığını görüyoruz. Nitekim İngilizce’de de kelimenin çoğul haliyle “*Christs*” şeklinde yazıldığını görüyoruz.

Ama üzülererek söylemeliyim ki Meryem oğlu (aleyhisselam), Yunanca konuşmamıştır; onun ana dili Aramiceydi. Hristiyan uzmanlar istiyorlar ki Meryem oğlu (aleyhisselam) keşke Yunanca konuşmuş olsaydı; ama onların bu istekleri, kendilerinin indinde de sahih delillerle, şimdiye dek realitede karşılığını bulmamıştır.

Üçüncü: Açıklamak Babından

Daha önce zikredilenlerden öğrendik ki onlara göre Mesih kelimesi hep “yağlanmış, yağ sürülmüş” anlamını taşımıştır; onlara göre bu kelimenin çoğul sıygaları da kullanılmıştır. Bu kelimeyi İbranice, Yunanca ve diğer dillerde araştıran birisi bu kelimenin, bu dillerde hiç geçmemesinden dolayı, özel isim/kişi ismi anlamını ifade etmediği sonucuna gelecektir. Bu kelime, Tanrı’nın veya seçilmiş halkın hizmetinde durmaya ehil olmak için yağ sürülmüş herhangi bir kişi için bir lakaptır.

Bunun anlamı şöyledir: Mesih Yesû, biseti ve risâleti açıklanmadan önce onlar içerisinde Mesih değildi. Belki Babasının sağ tarafında oturduğunda (İbranilere Mektup 1:9) gökte yağlanmadan önce de Mesih değildi...!!

İlginç olan şudur ki İncil’ler, Onun, öğrencilerine kendisinin Mesih olduğunu toplumda yaymamalarını söylediğini belirtmekteler...!! Acaba Meryem oğlu (aleyhisselam) da diğer “yağ sürülmüşlerden” sadece birisi miydi..!? Acaba biz onu

(aleyhisselam) diğer “yağ sürülmüşler” arasından biri olarak görebilir miyiz...!?

Dikkate alalım ki bu “yağ sürülmüşler” arasında, kendi iddiasında dürüst olanlarla birlikte sahtekarları da vardı; Matta (24:24) ve Markos (13:22) İncil’leri Meryem oğlunun da (aleyhisselam) öğrencilerini kendisinden sonra gelecek olan sahte Mesihlere karşı uyardığını naklederler. Nitekim onların arasında “*Mesih karşıtı*” anlamına gelen “*Anti Christ*” ibaresiyle ifade edilen Mesihler, mümin Mesihler ve puta tapan kâfir Mesihler de vardı. İşte bu karışık Mesihler arasından Meryem oğlu İsa Mesih’i (aleyhisselam) nasıl bulacağız acaba..!? Mesih lakabının Meryem oğluna (aleyhisselam) da vermenin doğruluğunu nasıl bileceğiz..!? Acaba bu değerli lakabı ona kim vermiştir..!? Bu ne zaman vuku bulmuştur..!?

Daha önceki bahislerimde de şahıs isimlerinin ve lakaplarının yabancı bir dile anlamını ifade edecek şekilde tercüme edilmeyip eski hali üzere bırakıldığını hep vurgulamışımdır. Nitekim ismi Emin olan bir Arabın adını İngilizcede ifade ederken sözlük anlamını belirterek “*honest*” demeyip de orijinal hali üzere Amin diye yazıyoruz..!!

Mevzunun son derece açık olduğu kanaatindeyim. Hristiyanlık uzmanları Mesih kelimesinin Meryem oğlunun (aleyhisselam) ismine veya lakabına delalet etmediğini düşünüyorlar; aksi durumda bu kelimenin diğer dillerde de söylenmesi gerekirdi. Halbuki bu kelimenin Yunanca’da *Hristos*, İngilizce’de *Christ*, İbranice’de Maşiha, Arapça’da Mesih diye ifade edildiğini görüyoruz; diğer dillerde nasıl ifade edildiğini Allah bilir.

Hristiyanlık uzmanlarının çoğu, Mesih kelimesinin mevki ve vazifeye delalet eden bir isim olduğu görüşündeler. Mesih olması istenen birisi kutsal yağla yağlandığı durumda onun **mevki adı** Mesih olur. Papa ve rahip kelimeleri gibi. Bellidir ki bu iki kelime kastedilen dini mevkie gelmeden önce o şahsa

delalet etmezler. Kişiler sadece o mevkide bulundukları sürece bu mevki adları onlara delalet eder.

Umarım ki Hıristiyanların tamamı yukarıda bahsedilenin Meryem oğlu İsa Mesih'e (aleyhisselam) ait olmadığı konusunda benimle muvafakat halindedirler. Şöyle ki o, birtakım kişiler tarafından yağlanmamıştır; bisetinden önce de Mesih (aleyhisselam) olmuş, biseti süresince de Mesih olmuş, biseti bittikten sonra da Mesih olmaya devam etmiştir. Kim olursa olsun, hiçbir kimse onların mevki adı olduğunu iddia ettikleri bu ismi ondan alamaz.

İşin tuhaf ve ilginç yanı şudur ki Mesih'e (aleyhisselam) intisap edenler, onun dokunmasına/yağlamasına (χρῖσμα) mahzar olsalar da kendilerini yağlanmış olarak adlandırmazlar. Bu konuda Yuhanna'nın Mektubu sifrine (2:20, 27) bakılabilir.

Demek ki İbranice ve Yunanca veya hatta İngilizce'de Mesih kelimesinin anlamını aramak bize o kadar da fayda vermeyecek, şu üç soruya doyurucu bir cevaba ulaşmamızda bize yardımcı olmayacaktır:

1-Diğer Mesihler arasında Meryem oğlu Mesih'i (aleyhisselam) nasıl temyiz edebileceğiz!?

2-Mesih isminin anlamının Meryem oğluna (aleyhisselam) uygun olduğunun hangi kriterlere göre tespit edeceğiz!?

3-Bu şerefli isimle adlandırılan ilk kişi kim olmuştur!?

Biseti sırasında ne Mesih'in (aleyhisselam), ne de kavminin bilmediği bu dilleri araştırarak yukarıdaki sorulara cevap aramak ve anlamı bulmak için kendimle beraber okuyucunun da zamanını boşa harcamak istemiyorum. Şöyle ki hiçbir Arap Hıristiyan Mesih'in (aleyhisselam) Hristo, Hristos, Hirio (Arapça'da Hiryan), Hirios ve hatta Moşiha veya Mişiha diye adlandırılmasını kabul etmez. Çünkü İslâm'dan önce de Araplar onu Mesih olarak adlandırmışlar; Kur'ân'ın da bu

mübarek ismi kullanmasıyla onların bu konudaki kararlılıkları daha da artmıştır.

Acaba bu mübarek Mesih ismi onlara nereden gelmiş olabilir..!ç Onlar bu kelimeyi Kur'ân-ı Kerim'den mi almışlar, yoksa İslâm'ın zuhurundan önce Şam ve Filistin'deki Arap dedelerinden mi tevarüs etmişlerdir..!ç

İslâm öncesi eski Arap kültürüne hızlı bir bakışla baktığımızda Mesih kelimesinin Araplar arasında Meryem oğlu (aleyhisselam) için bir isim olarak yaygın olarak kullanıldığını görüyoruz. Abdulmesih gibi isimlerde ve Cahiliye dönemi şairlerinden İbn Abdilcez gibilerin şiirlerinde buna örnekler bulabiliriz.²⁸

Acaba eski Araplar bu kelimeyi Yunanlılardan alarak mı Arapçalaştırmışlar..!ç Yoksa bu kelimeyi o sırada tarih sahnesinde bulunmayan İbranice'den mi almışlar..!ç Yoksa acaba bu kelimeyi eski Arapça'dan bir miras olarak mı almışlardır..!ç

Evet, doğru olan da budur. İslâm'ın zuhurundan önce onlar bu kelimeyi dedelerinden ve babalarından duyarak hafızalarına yerleştirmişlerdi. Çünkü bu kelime, eski Arap lehçelerinden olan Aramice'ydi. Mesih'in (aleyhisselam) ve kavminin konuşma dili olan bu Aramice lehçesi veya dilinde konuşanlar bu kelimeyi "Mesih" veya "Misih" şeklinde söylerlerdi ki günümüze dek de böyle kullanılagelmıştır.

"Bu apaçık bir Arapçadır" diyen Kur'ân-ı Kerim de mübarek ayetlerinde bu kelimeyi onbir kez tekrarladığından bunun apaçık bir Arapça olduğunu biliyoruz. Buradaki **"apaçık"** kelimesinden murat eski Arap lehçelerinin en fasihi ve en orijinali olandır. Aramice'de belirlilik edatı olan "elif"

²⁸ و ما قدس الرهبان فى كل هيكل ابيلى الابيلين المسيح ابن مريم Baba Cercis Davud, *Edyânu'l-Arab kable'l-İslâm (=İslâm'dan önce Arapların dinleri)*, 258. ابيلى Süryanice-Aramice'de zahit ve rahip anlamına gelir.

harfini kelimenin sonuna eklediğimizde “Mesihâ” ve “Misihâ” şeklinde bir sonuca ulaşacağız ki her ikisi Arapça’da “Mesih” veya “Misih” kelimelerinin mukabilidir. Ama bunlardan “Mesih” şeklinde kullanılanı fasih Arapçadır. Kelimenin Arapça oluşlu ve Mesih’in (aleyhisselam) bisetine kadar geri gitmesini ortaya koyduktan sonra, Allah’ın izniyle, kelimenin doğduğu dildeki kullanımına uygun olarak anlamını inceleyeceğiz.

Arapça’da Mesih Kelimesinin Anlamı

Hristiyan ve Müslüman ulemanın tamamının indinde kabul edilmiştir ki Meryem oğlu İsa Mesih’e (aleyhisselam) insanoğullarından hiçbir kimse yağ sürmemiştir. Bu durumda nasıl oluyor da ona “yağlanmış, yağ sürülmüş” anlamına gelen Mesih kelimesini lakap olarak vermişler. Herkes bu kelimenin anlamının “yağlanmış ve yağ sürülmüş” olduğunu söyler. Ne var ki Mesih’in (aleyhisselam) dili Aramiceyi bilmeyen bir Yunanca İncil müterciminden kaynaklanan bu kelimeyi gören imanlı birisinin kalbi, herhangi dinden ve herhangi akımdan olursa olsun, mutmain olmayacaktır.

Anlamayı reddeden mutaassıplardan birisi belki de İbranilere Mektup sifrinde anlatılanlara (1:9) dayanarak bize şunu demektedir: Mesih, yeryüzündeki biseti son bulduktan sonra Babasının sağ tarafında otururken gökte mesh edilmiş/yağlanmıştı. Cevaben ben de şunu diyorum: Anlattığının gerçeğe uygun olduğunu varsaysak bile Mesih’in tâbileri ve kavminin, bisetin son bulmasından önce mesh edilmediği/yağlanmadığı için ona Mesih dememeleri gerekirdi..!!

Belki de birisi kalkıp hiçbir delile dayanmadan şöyle der: Ruhu’l-Kudüs, Yesû’u henüz bakire Meryem’in rahmindeyken, daha sonra vaftiz sırasında, ondan sonra da kıyamette ölümlerin arasından ayırıp mesh ettiği/yağladığı için ilk kilise, Mesih

kelimesini lakap olarak kullanmıştır.²⁹ Bu üç farklı dönemdeki mesh edilme olayının hiçbir delile dayanmadığını, ayrıca kendi içerisinde çelişkilerden hali olmadığını görüyoruz. Şöyle ki onun iddiasınca Mesih lakabını Meryem oğlu (aleyhisselam) için kullanan ilk kilise olmuştur; ne var ki ileride göstereceğimiz üzere uzmanların da açıkladıkları gibi bu ilk kilisenin lakaplandırma olayı Mesih'in bisetinin son bulması ve ilk kilisenin de kurulmasından sonra vuku bulmuştur.

Halbuki Meryem oğlu (aleyhisselam) kendisinin Mesih olduğunu biseti sırasında açıklamıştır. Ayrıca kimsenin onu mesh etmediğini/yağlamadığını bir daha vurgulayalım. Allah'ın izniyle ileride ortaya koyacağımız üzere buradaki Mesih kelimesi de, onunla (aleyhisselam) ilgili olarak bu anlamı vermemektedir.

Yaralı anlamına gelen “*cerîh*”, öldürülmüş anlamına gelen “*katîl*” kelimeleri gibi Mesih kelimesi “*feîl/فعل*” sıygasında olsa da onlar gibi mef'ûl/edilgen anlamı taşımamaktadır. Yaralı yaralanmadan önce “*cerîh*” değildir ve öldürülmeden önce de kimseye “*katîl*” denmez. İşte Meryem oğlu (aleyhisselam) da kimse tarafından mesh edilmediği/yağlanmadığı için Mesih kelimesinin de “yağlanmış” anlamına gelmediği aşîkârdır.

Mesih (aleyhisselam) doğumundan itibaren yaşamı boyunca ve bisetinden sonra da Mesih olmuştur. Demek ki konu Meryem oğlu İsa (aleyhisselam) ile ilişkilendirildiğinde Mesih kelimesi “yağlanmış” anlamına gelemes. Çünkü işaret ettiğimiz üzere tüm karineler onun kimse tarafından mesh edilmediğini/yağlanmadığını göstermektedir; ayrıca bunu iddia edenler de kendi aralarında çelişkiye ve anlaşmazlığa düşmektedirler.

Buradaki dilsel işaretlerin karanlık noktaları aydınlatması gerekir; hevasına uyanlar bu karanlık noktalarda ilişip

²⁹ Piskopos Fazıl Sidraus, *Yesu el-Mesih fi taklîdî'l-kenîse*, 12

kalmakta, cahillerle birlikte aydınların da bir kısmı bu noktalar vasıtasıyla doğrudan sapmaktadırlar.

Kısacası: Feîl/ فعيل sıygasında/kalıbında olan Mesih kelimesi “mesh etmek/yağlamak” fiilinden türetilmiştir. Burada Arapça’da bu feîl sıygasının nelere delalet ettiğini araştırmak önem kazanmaktadır.

Feîl/ فعيل sıygası bazen, yukarıda da çeşitli kelime örnekleriyle işaret ettiğimiz üzere, “mef’ûl/edilgen” anlamında kullanılır. Bu kullanımın Mesih (aleyhisselam) için bir vasıf olarak kabul edilmesinin tarihi realiteye uygun olmadığını gördük.

Feîl/ فعيل sıygası bazen de sadece “fâil/etken (فاعل)” için kullanılır. Bu kullanımın örneklerini “güvenilir/emîn, merhametli/rahîm, yumuşak huylu/halîm” gibi örnek kelimelerde görüyoruz. Mezkûr vasıfların bir kişide belirgin oluşu diğerleriyle bağlantılı olmasındadır. Bir kişinin güvenilirliğini deneyen herkes ona “emîn” der. Diğer kelimeler de böyledir. Mesela bu meyanda kimse kalkıp da “rahîm” kelimesini “kendisine merhamet olunmuş” anlamında olduğunu söylemesi makul olmaz..!!

Feîl/ فعيل sıygası bazen de hem “fâil/etken (فاعل)” hem de “mef’ûl/edilgen” anlamında kullanılır. Mesih kelimesi gibi. Ama bu iki vecihten hangi birisine ait oluşunu tercih etmek de karinelerden ve duruma uygun kullanımdan çıkarılacaktır.

Bana göre –ve her bir inşafî kişiye göre de- karineler ve durumun delaleti burada neredeyse parmaklarıyla işaret ederek kelimenin “fâil/etken (فاعل)” anlamına geleceğini söylemektedir.

Kimsenin açık işaretleri ve parlak delilleri terk ederek uydurulmuş hurafelere sarılması, inşaf ve hakka uygun değildir. Üstelik “fâil/etken” anlamı, Meryem oğlunun (aleyhisselam) şahsına ve mucizelerine daha layıktır ve diğer

yağlanmış kâhinlerden ve putperestlerden de ayırıcı bir niteliklidir. “Rabbin mesh ettiği/yağladığı” lakabını taşıyan Putperest imparator Kureş gibi yağlansaydı ondan Mesih’in (aleyhisselam) farkı ne olurdu..!?

Kardeşim uzman profesör Muhammed Abdulkerim el-Kâdi ile beraber incelediğim bu dilsel açıklamadan sonra onun bana demiş olduğu şu kelimeleri de sizlerle paylaşmak istiyorum: “Bir kavmin evhama ve kuruntulara uyarak ortaya koyduklarına işaret etmek için dilsel olarak sıygaları kontrol etmedeki çalışmalarım sonucunda geldiğim kanaatim şudur ki bu, dilsel korsanlık ve terörün de bir rengidir ve dilin asıl sıygalarının boğazına batırmak için tırnaklarını uzatmak istiyor.”

Şimdi... Hıristiyan uzmanlar yukarıda gördüğümüz delillerden hangisini seçecekler: Gerçeği mi, batılı mı..!?

Ey değerli ve zeki okuyucu, benimle beraber dikkatle devam et ve İncil’lerin içerisinde senin için zikredeceklerime iyice yoğunlaş ki Meryem oğlu (aleyhisselam) hakkında yeni bir şey anlayasın. Mesih kelimesi Meryem oğlu (aleyhisselam) için kullanıldığında “rahîm, halîm” gibi tamamen fâil/etken anlamına gelir.

Belli ki **Mesih kelimesi** “م س ح” kökünden türemiştir; bu Arapça köken her zaman kendisinde birbirine zıt iki anlam barındırmıştır. Şöyle ki vücudunu “mesh ettiğinde” vücuttaki toprağı veya suyu “gidermek” anlamında yahut da “su veya parfüm sürmek” anlamında kullanılmıştır. Dolayısıyla belli olmaktadır ki buradaki “mesh etmek” kelimesi “gidermek” ve “ilave etmek, eklemek” anlamlarında kullanılır.

Nitekim Mesih kelimesinin de böyle zıt anlamlarda kullanıldığını görüyoruz. Şöyle ki **Mesih vardır** “mesh edilir” yani başkaları onu mesh ederler. Bu Mesih “mesh edilmiş/المسوح” birisidir. Ama **Mesih de vardır** “mesh eder”

yani kendisi başkalarını mesh eder. O halde bu Mesih de “mesh eden/المسح” birisidir.

Meryem oğluna (aleyhisselam) Allah doğduğu günden beri mübarek ve hoş karar vermiş ve meleklerin diliyle Meryem’e **“Allah seni Kendisinden bir kelimeyle müjdeler. Onun adı Meryem oğlu İsa Mesih’tir.”** Dolayısıyla Mesih kelimesi bu sıfatı taşıyan birisi için bir isim olup sonradan kilisenin uydurduğu bir lakap değildir..!!

İncil’leri okuduğumuzda bu mübarek ismin Mesih olduğu ortaya çıkacaktır ve mucizelerini nasıl icra ettiğini göreceğiz. **Ve her zaman hakkında mucize vuku bulan herkesi de her iki eliyle mesh ettiğini göreceğiz.** Vücudunu mesh etmen vücuttaki tozu ve toprağı gidermek amacından tamamen farklıdır. Yani **Mesih öyle birisidir ki, diğerlerini mesh eder..!!**

Mesih’in (aleyhisselam) mübarek elleriyle hastaları ve ölüleri mesh etmesi belaları ve hastalıkları onların vücutlarından gidermek anlamındadır. İşte doğu ve batıdaki Hristiyan ulemadan hiçbir kimse bu anlamı idrak edememiştir..!!

Dolayısıyla Mesih (aleyhisselam) Arapça’daki “م س ح” kökeninden türetilebilecek her türlü güzel ve mübarek anlamları kendisinde barındırır.

O (aleyhisselam) hastalıkları ve özürleri bedenlerden gideriyordu, evet o gerçekten de Mesih’ti. Bir sıvı veya yağla değil de Allah’ın izniyle sadece ve sadece mesh etmekle/dokunmakla yapıyordu bunu.³⁰ İşte bu ince ayırımla asıl Mesih’i (aleyhisselam) diğer mesh edilmişlerden ayırabiliriz.

İşte bu Rabbani dokunuştur ki ruhbanlar ve din adamlarının elleriyle onu bağlamaya çalışarak yağ ve sıvıyla

³⁰ Yunanca orijinalerde bu ilahi iznin gerçekleşmesi için mucize gösterdiği sırada onun göğze bakarak bazı kelimeler söylediği belirtilir..!!

olana dönüştürdüler ve ona şifa dokunuşu ismini verdiler.³¹ Ama çok yazık. Çok yazık. Onlar Meryem oğlu Mesih (aleyhisselam) gibi olamazlar ki. Değerli okuyucularım, gelin beraberce İncil metinlerinde yeni anlamın ne olduğuna bakalım.

Mesih'in Şifa Mucizelerinin Yeni Bir Tarzla Okunuşu

Daha önce de Mesih kelimesinin fâil/etken (فاعل) anlamındaki feîl/فعل sıygasında ve bunların o isimle bağlantılı olduğuna dikkat çekmiştim. Başkalarına güven veren “emîn”, başkalarına iyi huyla davranan “hâlîm”, başkalarına merhametli olan “rahîm” gibi. Başkalarına kötülükleri dokunana da “leîm” denildiğine işaret etmeden geçmeyelim. Ayrıca Arapça’da bu gibi sıfatları hatırlayalım.

Buradaki araştırmamızın odak noktası bu ismin taşıyıcısına gerekliliğinin ispatı konusunda olacaktır ki sonuçta herkes bu kelimenin Meryem oğluna isim ve anlam, biçimsel ve gerçekçi olarak tam uyduğuna inansın. Bu kelime belirlilik edatı olan “ال” ile el-Mesîh şeklinde söylenmelidir. İşte bu durumda o –bu edatı taşımayan mezkûr mesh edilmişler olan- Yahudi ve Hristiyan geleneğindeki diğerlerinden temyiz edilebilecektir.

Yukarıda “م س ح” kökünden türemiş kelimenin “gidermek” anlamında olduğundan bahsetmiş ve bu anlamın zıddını da taşıdığını belirtmiştim. Bu zıt anlamın da mef’ûl/edilgen olduğunu ve bu durumda da Meryem oğluna (aleyhisselam) uymadığını belirtmiştim; çünkü hiçbir insanoğlu onu ne sıvıyla ve ne de yağla mesh etmemiştir/yağlamamıştır.

³¹ Yakub’un Mektubu 5:13-15.

Allah'ın izniyle "م س ح" köklü kelimenin günümüzde insanların ellerinde bulunan İncil'lerde açık seçik şekilde birinci anlamda kullanıldığını göreceğiz. O (aleyhisselam) sadece ve sadece hastaların vücuduna dokunuşuyla hastalıkları onlardan giderir ve onlar da Allah'ın izniyle sıhhat bulurlardı.

Şöyle ki o hastaların vücutlarından hastalıkları ve acıları gideriyor, onlar sıhhat buluyor, vücutlar sağlığa kavuşmakla yeniden hayat buluyordu. Demek ki o öyle bir Mesih'ti ki diğerlerine etkide bulunuyordu, onları mesh ediyordu. O gerçek Mesih'ti, Hristiyan ulemanın tamamının dedikleri gibi "mesh edilmiş/yağlanmış" (*the anointed*) değildi. Şunun da bilincinde olalım ki bu dokunma vasfı onun varlığındaki doğal olmayıp Allah'ın izniyle mukayyetti.

1- Onun (aleyhisselam) Kör Birisini İyileştirmesi

Matta İncil'inde (20:33-34) geçmektedir ki İsa'nın gittiği yolda iki kör oturmuştu. Onlar yardım isteyince "Size ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu. Onlar "Ey efendi, gözlerimizi aç." dediler. İsa acıdı ve **onların gözlerine mesh etti/dokundu** ve onların da gözleri iyileşti. Bu olayın aynısı veya belki de başka bir benzeri Matta İncil'inde başka bir yerde (9:9-30) de "Onların **gözlerine dokunarak** «size imanınıza göre olsun» dedi ve onların gözleri açıldı." şeklinde geçmektedir.

Markos İncil'inde (8:22-25) şöyle geçmektedir: "O Beytseyda'ya gitti, burada yanına bir âmayı getirip **ona dokunmasını istediler**. Körün elinden tutup onu köyün dışına çıkardı gözlerine tükürüp **ellerini üzerine koyup** «Bir şey görüyor musun!» diye sordu. O dikkatle baktı ve «Ağaçlar gibi insanlar görüyorum, yürüyorlar.» dedi. **Sonra ellerini yine onun gözlerinin üstüne koyarak** onun dikkatle bakmasını sağladı. O iyileşti ve her insanı açık seçik görmeye başladı."

Ben Cemalüddin diyorum ki: Burada görüyoruz ki mesh etmekten “dokunmak ve eli bir şeyin üzerine koymak” şeklinde bahsedilir ki bu da hiçbir farklı anlam taşımamaktadır. Şöyle ki o mübarek elini özürlü yerin üzerine koyarak körlüğe sebebiyet veren şeyi gideriyordu ve Allah’ın izniyle körlük görmeliğe dönüşüyordu. Nitekim metinden şu anlam da çıkmaktadır ki kavmi de onun mübarek ellerini diğerlerine sürdüğünü ve Allah’ın da onun sadece ve sadece dokunuşuyla hastalıkları ve kusurları giderdiğini biliyorlardı. Bu olay onlar arasında yaygın olarak biliniyordu ve Yunanca İncil’lerde olay “م س ح” kökünden “mesh etme/dokunma” kelimesi yerine “م ل س” kökünden olan “dokunma” fiilini kullanmıştır ki bu ikisi yakın anlamlılardır.

2-Onun (aleyhisselam) Abraşı İyileştirmesi

Üç İncil’de (Matta 8:3; Markos 1:41; Luka 5:13) onun (aleyhisselam) abraş birisini iyileştirmesinden **“elini uzatıp dokunmasıyla abraşlık gitti.”** diye bahsedilir. İşte burada da şifanın eli uzatarak dokunmayla gerçekleştiğini görüyoruz. Burada da **“dokunma”** kelimesi için “م ل س” köklü kelime kullanılmıştır ki anlam pek de farklı değildir. Önemli olan hastanın şifa bulmak için Mesih’in bedeniyle temasta olmasıdır

3-Onun (aleyhisselam) Sağır ve . Peltek Birisini İyileştirmesi

Bu mucizeyi Markos İncili (7:32-35) rivayet eder: “Onun yanına bir sağır ve peltek birisini getirdiler ve **elini onun üzerine koymasını istediler.** O da onu topluluktan bir tarafa çekerek **parmaklarını onun kulaklarının üzerine koydu,** tükürüp **diline dokundu.** Gözlerini göklere kaldırdı, ah edip

ona 'Effata' –yani açıl- dedi. O zaman kulakları açıldı, dilinin bağları çözülüp düzgün konuştu.”³²

Ben Cemalüddin diyorum ki: Burada şunu görüyoruz ki Mesih (aleyhisselam) parmaklarını hastanın kulaklarına koyduktan ve eliyle de onun tutulmuş diline dokunduktan sonra bakışlarını göğe çevirerek sakın bir sesle –İncil’lerde bu sakın sesle dua inlemek şeklinde ifade edilmiştir- Allah’a dua etmektedir; işte bu gerçek ifade Allah’ın iznini istemeye işaret etmektedir.³³ Şifa sadece Allah’tan olabilir; Mesih sadece bu olayda bir vesiledir. İşte burada anlatılan, Kur’ân’da “amayı ve abraşı **Benim iznimle** iyileştirirsin” (Maide, 110) şeklinde işaret edilen **Allah’ın iznine** delalet eder.

Yunanca orijinallerde “*effasah*” şeklinde okunan bir kelime - **Εφφαθα**- vardır. Özel dilsel kurallar nedeniyle “s/ث” ve “t/ت” harfleri Arapça’da ve Aramice’de birbirleriyle bazen yer değiştirirler. İşte buradaki “*effasah*” kelimesi de Arapça’da “*effatah*” şeklinde okunur ki bu da halk dilinde “iftatâh/افتاح” veya “itfatîh/افتيح” şeklinde geçer. Aramice dil kurallarına göre “infiâl/انفعال” veznindeki “nun/ن” harfinin kökün ilk harfine dönüşmesi Arapça’da bizim (Mısır’ın) halk dilinde de kullanılır. Çokları “infeteha/افتح” yerine “iffeteha/افتح”, “inkesera/انكسر” yerine de “ikkesera/اكسر” der mesela. Bazen bu kelime, “itfeteha/افتح” şeklinde de geçer. İşte bu kelimenin şimdiye değin varlığını sürdürmüş olması şu sonucu desteklemektedir ki Mesih’in Aramice dili, Arapça

³² “ان/Ah etme, inleme” kelimesi “hızla söylemek/تتم” kelimesinin yanlış çevirisi olsa gerek. Şöyle ki o bir şeyler söylediğinde orada bulunanlar ne söylediğini bilemiyorlardı. Yani Allah’a gayet sakın bir sesle selam-salavat veya dua ediyordu. “ان” kelimesi hastalardan çıkan sesi bildiren “inleme, ah etme” anlamındadır ve İsa (aleyhisselam) hasta olmadığı için inlemiyordu.

³³ Bu gibi mucizelerin örneğini Eliazer’i diriltmesi sırasında (Yuhanna 11:41-44) göreceğiz.

lehçelerinden bir lehçe olmuştur ve bizim Mısır halk diline, özellikle de Said bölgesi üslubuna daha çok yakındır..!!

4- Allah'ın İzniyle Onun (aleyhisselam) Ölüyü Diriltmesi

Luka İncil'inde (7:11-17) şu anlatılmaktadır: "Ertesi gün o, Nain adlı bir şehre gitti; öğrencilerinden çoğu ve bir kalabalık da onunla beraber gidiyorlardı. Şehrin kapısına yaklaşmıştı ki annesinin biricik ölmüş oğlunun cesedini çıkarıyorlardı, kadın dul birisiydi, ahaliden yanında bir kalabalık bulunmaktaydı. Mesih onu gördüğünde ona acıdı ve «ağlama!» dedi. Yaklaştı ve **tabuta dokundu**; taşıyanlar durdular. Şöyle dedi: «Ey genç, sana diyorum: kalk.» Ölü oturup konuşmaya başladığında onu annesine verdi. Herkesi korku sardı, Allah'ı överek «Aramızda büyük bir peygamber çıktı.» dediler."

Ben Cemalüddin diyorum ki: Burada görüyoruz ki dokunma/mesh etme sadece tabuta olmuştur; çünkü bu mucize bir körü ve abraşı iyileştirmekten çok daha büyüktür. Mucize göstermek için gerekenler bizzat ölüye dokunmaktan, sadece tabuta dokunmakla yetinmeye götürmüştür. Veya ölü kefenin içerisinde olduğu için kefen ölüye el sürmeye engel olduğundan sadece tabuta dokunulmakla yetinilmiştir ki doğru olan görüş de budur.

Matta (9:25), Markos (5:40-42) ve Luka (8:54) İncil'lerinde Talita/Taliya (طليّة) isimli genç kızı diriltme mucizesi anlatılır. Yazılma bakımından en eski olmasının yanı sıra içerisinde Aramice kelimelerin en çok geçtiği yegâne İncil olan Markos İncil'inden metni okuyalım: "Ve havra reislerinden Yayrus adlı bir adam gelip onu görerek ayaklarına kapandı, ona çok yalvararak: «Küçük kızım son nefesindedir, gelip **elini üzerine koy, ta ki kurtulup yaşasın.**» dedi. Mesih (aleyhisselam) onunla beraber onun evine gitti, kalabalık bunu duyup ağlıyor ve bağınıyorlardı. İçeri girip onlara: «Neden gürültü ediyor ve ağlıyorsunuz. Çocuk ölmedi, o

uyuyor» dedi. Onlar ise kendisine gülüyorlardı. Fakat hepsini dışarı çıkarttı, çocuğun babasını, annesini ve beraberinde olanları alıp çocuğun bulunduğu yere gitti. **Çocuğun elinden tutup** ona «**Talita kumi/κονιμι**» dedi. Kız da hemen kalıp gezdi, zira 12 yaşındaydı. Onlar da çok şaşırdılar.³⁴

Ben Cemalüddin diyorum ki: Burada el koymanın açık şekilde şifa dilemek için olduğunu; kızın ölmeyip de hasta olduğunu görüyoruz, nitekim Mesih (aleyhisselam) kızın ölmeyip de uyumuş olduğunu söylemiştir. Yahut da, Hristiyan ulemanın dediği şekilde kızın ölmüş olduğunu kabul ettiğimizde de **Mesih'in** (aleyhisselam) **mübarek elini o kızın eli üzerine koyduğunu** ve onu dirilttiğini görüyoruz. Burada “el koymak” veya “elinden tutmak” şeklinde ifade edilen dokunma/mesh etme fenomeni, mucize olarak etkili olmuştur. İşte gerçek Mesih de dokunan/mesh eden kişidir.

İlginç dilsel bir vakfe: Suriye’de Re’su’s-Şemra ve Ugarit bulgularında Arami Tanrı Ba’l’in üç kızı varmış: **Bedriye/بدرية**, **Arsiye/أرصية** ve **Taliye/طلية**. Birinci isim Aya (bedr/بدر) nispet edilmiştir; ikinci isim Yere (arz/أرض) nispet edilmiştir, Aramicede “ض” harfi bulunmadığından ismi **Arsiye** diye geçer; üçüncü isim de çiye (tal/طل) nispet edilmiştir. İşte bu sonuncu ismi taşıyan kızı Mesih (aleyhisselam), Allah’ın izniyle, yatağından kaldırmıştır.

Evet, “**Talisa kumi**” cümlesi basit bir şerhe ihtiyaç duymaktadır. Daha önce de belirtildiği üzere, Aramice’de “s/ث” harfi “t/ت” harfine tekabül etmektedir. Cümle

³⁴ Mesih’in (aleyhisselam) Talita adlı çocuğu diriltmesi metniyle Elyesa’nın ölüyü diriltmesini anlatan metni (II. Krallar 13:20, 4:32-37) karşılaştıran. Orada anlatıldığına göre o, ölmüş çocuğun tamamen üzerine yatmış, ağzını ağzının, gözünü gözünün, ellerini ellerinin üzerine koymuştur. O, çocuğun dirilmesine dek Allah’a dua ederek bunu tekrarlamıştır. Ayrıca I. Krallar (17:24) sifrinde anlatılan İly’a’nın dul kadının oğlunu diriltmesine de bakın.

Aramice’de şöyle okunur: **Talita kumi/**طليتا قومي”. Orijinali ise şöyledir: **Taliyet-a kumi/**طليت-ا قومي. İsmi sonundaki “**elif/**” harfi Arapça’da nidâ edatı olan “**ya’nın/يا**” Aramice’deki mukabilidir ve kullanımı farklı şekilde tezahür etmiştir.

İşte bu Aramice cümleinin anlamı şöyledir:

طليتا: Kız adıdır. Çiy anlamına gelen طل kelimesinden türetilmiştir; bu isim yüzde yüz Arapça’dır.

Elif/ : Aramicede hitap edatıdır ve Arapça’daki “**ya/يا**” edatının mukabilidir.

Kumi/قومي: “Kalk” anlamında fiilin emir kipidir. Dolayısıyla “**Talita kumi**” ifadesi “**Ey Talita kalk**” anlamına gelir.

İncil mütercimleri bu ifadenin anlamını biliyorlar; nitekim onun tercümesini de belirtiyorlar. Ama onlar bu kızın adı hakkında hiçbir şey bilmedikleri gibi bu anlamın Aramice’den nasıl geldiğini de bilmiyorlar...!!

İşaret edelim ki ifadenin sonunda yer alan Yunanca “**κουμι**” kelimesi “kalk” anlamındadır ve Aramice “**kumi**” okunuşunun baki kalmasıyla Yunan harfleriyle yazılmıştır. Ama Yunanca’da “**kaf/ق**” harfi olmadığından “**kef/ك**” harfiyle yazılmıştır. Ayrıca bazı Yunanca nüshalarda hitap kıza olsa da erkeğe hitap tarzında “**kum**” şeklinde yazıldığını da görüyoruz...!!

Bu ifade İngilizce ve diğer nüshalarda da “**kumi/قومي**” şeklinde Aramice-Arapça okunuşuyla yazılmaktadır. Bizim Yukarı Mısır halkdilinde kullandığımız gibi. İşte bu mucizeden de Mesih’in (aleyhisselam) bizim Arapça halkdiline çok yakın bir lisanda konuşmuş olduğuna delil buluyoruz.

Ek açıklama: Mübarek elini sürmekle ölüyü diriltemeyince Mesih’in (aleyhisselam) ölüyü nasıl dirilttiğine bakalım. Yuhanna İncil’inde ölümünden dört gün geçen Lazar’ın dirilti

sahnesi anlatılır. “Ölünün koyulduğu yerdeki taşı kaldırdılar, İsa gözlerini yukarıya kaldırdı ve dedi: «Baba, beni duyduğun için Sana şükrediyorum. Biliyorum ki her zaman beni duyuyorsun, fakat çevrede duran halk için söyledim, ta ki beni **Senin gönderdiğine iman etsinler.**» Bunları söyledikten sonra yüksek sesle «Lazar, dışarı gel!» diye bağırdı. Ölü dışarı çıktı.” (Yuhanna 11:41-44)

Bu metinde gökten **ilahi iznin istenmesinin** ve mucizelerin, Mesih’in gerçekten de Allah’ın elçisi olduğunu ispat amacıyla gerçekleştiğinin apaçık delili bulunmaktadır. Ama ne yazık ki Hristiyan ulemasını bu kolay ve vazih anlamlı metni tersinden anlamaktadırlar.

5-Hummalıyı Diriltmesi

Matta (8:14-15) ve Markos (1:30-31) İncil’lerinde anlatıldığına göre Mesih (aleyhisselam) öğrencisi Simon’un (Petrus) evine gittiğinde onun kaynanasını sıtmalı buldu. Onun ellerine dokunmasıyla da sıtma onu terk etti ve kadın kalkıp onlara hizmet etmeye başladı.

6- Beli Bükülmüş Kadını İyileştirmesi

Bu mucizeyi bize Luka İncili (13:13) şöyle rivayet etmektedir: “**Elini onun üzerine koydu** ve derhal kadının beli düzeldi ve Allah’ı takdis etti.”

7- Vücudu Tamamen Su Toplamış İyileştirmesi

Bu mucizeyi de Luka İncili (14:2-3) rivayet eder. Mesih (aleyhisselam) vücudu bütünüyle suyla şişmiş bir kişiyi gördüğünde “**onu tutmuş, iyileştirmiş ve salıvermiştir.**”

8- Kan Akıntılıyı İyileştirmesi

Bu mucize Matta (9:20), Markos (5:27) ve Luka (8:44) İncil'lerinde anlatılır. Buradaki metinde vücuttan acıyı ve hastalığı gidermek için işin mübarek eliyle dokunma şeklinden daha da ileri götürüldüğünü görüyoruz. Şöyle ki bu mucizede kan akıntılı kadın kalabalığın arasında olan Mesih'in (aleyhisselam) arkasından gelmiş, **onun elbisesine dokunmuş veya elbisesinin eteklerine sarılmış**, anında kan akıntısı durmuştur. İncil yazarları bize belirtmekte ki Mesih (aleyhisselam) bu hareketi ve kadının sadece elbisesinin bir tarafına dokunmasıyla kendisinden bir kuvvetin çıktığını hissetmiştir.

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu kuvvet, onun Mesih isminde saklı olan, Allah'ın izniyle her türlü afeti ve hastalıkları gideren bir kuvvettir. Luka İncil'inde (6:19) şöyle geçer: **“Herkes ona yalvararak kendisine dokunmalarını istiyorlardı; çünkü onda bir kuvvet vardı ki çıkıp herkesi iyileştiriyordu.”** Yine başka bir yerde (8:46) şöyle geçer: **“Yesû dedi: Bana birisi dokundu, çünkü ben kendimden bir kuvvetin çıktığını biliyorum.”**

9- Kendisine (aleyhisselam) Dokunmakla Kalabalığı İyileştirmesi

Markos İncil'inde (3:10) rivayet edilmektedir ki Mesih'in (aleyhisselam) işi o kadar meşhurlaştı **“hatta her hastalığı olan dokunması için üzerine üşüşüyordu.”** Mübarek vücuda sadece dokunmak acıları gideriyor, şifa veriyordu..!! İşte Aramice-Arapça Mesih kelimesinin ilişkili olduğu apaçık suret budur: Zarar veren her şeyi gidermek. Yoksa onların dedikleri gibi sağlanmış veya yağ sürülmüş değildir..!!

Şimdi, Arapça Mesih kelimesinin sırlarından birisini gördükten sonra ince anlayışlı okur, sıfat ile mevsufun birbirine uygun düştüğüne kesinlikle inanıp mutmain oldu. Okura belli oldu ki sadece bir Mesih vardır ve bahis konusu kelimenin anlamlarının en güzeli onda tahakkuk etmiştir. O

da “elif-lam/ل” ile belirtilen **el-Mesih İsa b. Meryem**’dir. Öyle bir Mesih ki diğerlerini mesh ederek hastalıklarını ve acılarını gideriyor.

Yuhanna İncil’inde (20:31) yazar şöyle demektedir: “**Bu mucizeler ise onun -elif-lam/ل ile- el-Mesih İsa b. Meryem olduğuna sizin inanmanız için yazılmıştır.**” Ama Eski ve Yeni Ahid sifirlerinde zikredilen diğerlerine el-Mesih lakabı bu anlamda uygun olmayıp onlar –belirtme takısı elif-lam/ل olmadan- yağlanmışlar, yağ sürülmüşlerdir.

Meryem oğlu İsa Mesih’in (aleyhisselam) haber verdiği yalancı Mesihlere/yağlanmışlara gelince onlar lakaplarından Mesih kelimesine zıt olan vasıflara sahiplerdir. Evet, onlar yalancı Mesih’tirler; kendilerine katılanlara ve yollarında gidenlere onlar belalar ve musibetler, hastalıklar ve acılar, küfür ve nifak getirirler. Allah bizi onlardan korusun. Onların en büyükleri de Yeni Ahid’de “Mesih karşıtı/Antichrist” adıyla zikredilen Deccal’dır.

Şöyle ki **mesh etme** vasfı **Meryem oğlu İsa Mesih’in** temel vasıflarından olup sadece Allah’ın izniyle ondan ayrılabilir. Hristiyan uzmanların da ikrar ettikleri üzere bu bir vazife de değildir. Bu onun (aleyhisselam) bir ismidir; adına **İsa Mesih** diyebildiğin gibi sadece **Mesih** de diyebilirsin. Ama yalnız başına İsa (veya Yesû) diyemezsin; çünkü bu ismi taşıyan birçok kişi vardır ve mutlaka bu durumda **Meryem oğlu İsa** diyerek ayırt etmen gerekmektedir. Ama **el-Mesih İsa b. Meryem** ifadesi o mübarek isme delalet eden en güzel ifade biçimi sayılır; çünkü burada **el-Mesih** kelimesi onun asıl şahıs isminden önce gelmektedir.

Mesih’in (aleyhisselam) mucizeleri hakkındaki yukarıdaki okumalardan da belli oldu ki Mesih kelimesi ona (aleyhisselam) en güzel ve vazıh biçimde işaret etmektedir. Mucizeler İsa veya Yesû ismiyle değil de Mesih isminin altında vuku

bulmaktadırlar; şöyle ki mucizeler onun mübarek elini ölümlere, hastalara sürmesiyle/mesh etmesiyle gerçekleştirmişler ki bulunanlar gözleriyle şahit olmuşlardır...!!

Demek ki meydan okuma ve risâletin ispatı İsa veya Yesû ismiyle değil de Mesih ismiyle gerçekleşirdi ve onun sadece İsa olduğu değil de Mesih olduğu yönü öne çıkıyordu. Halbuki Hıristiyan uzmanlar onda sadece “yağlanmış ve yağ sürülmüş” anlamından başka hiçbir şey görmezler; Mesih kelimesinin taşıdığı güzel anlamları kaybetmişlerdir. Nitekim onlar İsa Mesih’in adına inanmayı bile kaybetmişler; bu isim onların İncil’lerinin dördünden de kaybolmuş, yerine Yesû ismi konulmuştur...!!

Ey hak için insaflı olan, Mesih’i (aleyhisselam) seven okuyucu, gel birlikte şu İncil metinlerine bakalım:

Biseti sırasında Mesih’in (aleyhisselam) –belirtme takısı elif-lam/ﻝ ile- el-Mesih (o χριστος) olduğunu belirtmesi: Yunanca Markos İncil’inde (14:61-62) geldiği üzere başhaham ona “Sen Mesih misin?/ هل أنت المسيح ” diye sormuş, “هل أنت مسيح” dememiştir. O (aleyhisselam) da cevabında “Ben oyum/ أنا هو” demiştir.

Matta İncil’inde (23:1) geldiği üzere öğrencilerine şöyle demesi: “Çünkü sizin lideriniz tektir ve o’da Mesih’tir/المسيح.” (o χριστος)

Markos İncil’inde (8:29) geldiği üzere öğrencilerin dilinden büyüklüğü Şemun’un “Sen Mesih’sin” “أنت المسيح” (o χριστος) demesi.

Yuhanna İncil’inde (11:27) geldiği üzere bir kadının (Marta) “Senin Mesih (المسيح) olduğuna ben iman ettim.” demesi. Buradaki isim de o χριστος anlamında elif-lam/ﻝ ile gelmiştir. Bellidir ki o kadın “Senin Yesû olduğuna veya Senin Mesih/مسيح olduğuna iman ettim” dememiştir. Acaba tüm bu

anlatılanlar onun (aleyhisselam) biseti sırasında “المسيح” diye adlandırıldığına, risâletine imanın kendisinin Mesih/المسيح olduğuna iman etmeden tamamlanmayacağına delalet etmiyor mu?

Öğrencilerinin ve muasırlarının Mesih’e (aleyhisselam) iman ettikleri gibi ona gerçekten iman eden her Hristiyan için bu mesele çok önemlidir. İleride göreceğimiz üzere, elif-lam/ل ile belirlenmiş bu mübarek isimdeki belirlilik harfleri olan elif-lam/ل, bisetin son buluşundan sonra ilk dönem kilise tâbileri tarafından ismin başından kaldırılmış ve böylece isim sadece **Mesih/مسيح** haline getirilmiş, daha sonraki aşamada da, doğusuyla batısıyla tüm Hristiyan ulemanın da itiraf ettikleri gibi, İsa kelimesinin önünden kaldırılıp sonrasına yerleştirilerek “عيسى المسيح” halinden “مسيح عيسى” haline getirilmiştir. Allah’ın izniyle bunun açıklaması az sonra gelecektir.

Daha sonra da, Matta İncil’inde (16:20) Mesih’in/المسيح (aleyhisselam) bizzat kendisinin Mesih/مسيح olduğunu saklamaları konusunda öğrencilerini uyardığını anlatan, ayrıca Luka İncil’inde (4:41) de kendisinin Mesih/مسيح olduğunu açıklamalarını cinlere-şeytanlara yasakladığını anlatan tuhaf ve ilginç metinlerle karşılaşırız.

Bu konu onlar için bile muğlak ve kapalı bir meseledir ve “Mesih’in Sırrı” olarak literatürde geçmektedir. Teoloji kitaplarının çoğunda, İncil tefsirlerinde, özellikle de Markos İncil’inin tefsirinde bu konuya rastlamak mümkündür. İncil’lerin Yunanca orijinalinden de meseleyi inceleyip açıklığa kavuşturmak isteyen için bile, Yeni Ahid metnlerinin araştırılması sırasında bu konu değişmez bir aksiyom gibi muğlaklığını ve çelişkili yapısını idame ettirmektedir...!!

İşte İsa Mesih (مسيح عيسى) ibaresi Yunanca orijinal İncil'lerde zikredilmekte ve Arapça'ya da Mesih Yesû (المسيح يسوع) olarak tercüme edilmektedir..!! Evet, Meryem oğlunun (aleyhisselam) kimliğini bize açıklayan ve beyan eden, onun başka bir Mesih/مسيح değil de gerçek Mesih/المسيح olduğunu ortaya koyan el-Mesih İsa (المسيح عيسى) ibaresi ile belirlilik eki elif-lam/ال ile yazılmayan bir Mesih/مسيح ibaresiyle arasındaki fark âşikar ve belirgindir.³⁵

İsa Mesih (مسيح عيسى) veya Yesû Mesih (مسيح يسوع)³⁶ ibaresinin Meryem oğluna (aleyhisselam) ait olmayıp “Mesihlerden bir Mesih’e” ibaresine aittir. Bu ifadede başka da Mesihler de mevcuttur. Ama onlar arasından birisi, isminin İsa olmasıyla diğerlerinden farklıdır. Ama (مسيح ve المسيح) örneğinde olduğu gibi Mesih ibaresinin belirli olup olmaması durumunda hem kelimeler arasındaki fark, hem de anlamlar arasındaki fark oldukça büyüktür.

İşte bu nedenledir ki kelimeleri karıştırarak gerçek Mesih’e (aleyhisselam) iman etmekten saparak Yesû'ya iman etmiş, **el-Mesih İsa'ya** (المسيح عيسى) imanda doğrudan haktan sapmışlardır..!!

Keşke bu sapma sadece gerçek ismin ne olduğu konusuyla sınırlı kalsaydı. Pavlus'un mektuplarında çokça geçen Mesih

³⁵ Arapça tercümelerle Yunanca orijinaler, hatta İngilizce tercümeler bile birbirileriyle uyuşmadığından Arapça İncil okuyucusu bu önemli farkların farkına varamayacaktır. Az ileride bu konuda örnekler sunacağım. İşaret edelim ki İncil'lerin Yunanca orijinallerinde “المسيح عيسى” ibaresi hiç geçmez.

³⁶ İncil'lerin Yunanca orijinallerinde geçen “عيسى مسيح” ibaresidir. Bir istisna olarak sadece bir kez Matta İncilinde (16:20) “عيسى المسيح” şeklinde geçmektedir. Ama 1996 yılında yayınlanan *Yeni Ahid'in Pratik Tefsiri* adlı kitapla birlikte basılan çok yeni Arapça tercüme nüshalarda bu ibaredeki “عيسى” kelimesi hafzedilmiştir.

İsa (عیسیٰ مسیح) şeklinde başka bir ibareyle yüzleşeceğiz. Yunanca orijinalerde bu ibare “χριστός Ιησους”, Arapça tercümelerde ise Mesih kelimesini İsa kelimesinden öne getirmekle “عیسیٰ مسیح” olarak yazılmıştır. Burada hemen belirtelim ki “عیسیٰ مسیح” olarak geçen bu şahıs “المسیح عيسى” veya “عیسیٰ مسیح” adıyla geçenlerden tamamen farklıdır.

“عیسیٰ مسیح” adıyla geçen şahıs, çoğu zaman “فی” edatıyla beraber kullanmakta, sanki kendisinin insanlara, insanların da kendisine dahil olduğu anlamını vermektedir ki bu da Yunan kaynaklı İshraki filozoflardan alınmış bir sufi terimine benzemektedir.!!

Orta eğitilmiş sıradan Arap okuyucu “عیسیٰ مسیح” ibaresinin anlamını ve onun “عیسیٰ مسیح” ibaresinden tamamen farklı olduğunu hemen anlar. Vurgulayalım ki burada İsa’ya ait bir Mesih vardır ki ona “عیسیٰ مسیح” ibaresiyle işaret edilir, ayrıca Mesihler arasından da İsa sayılan biri vardır ki ona “عیسیٰ مسیح” ibaresiyle işaret edilir.!!

Bu anlamı kesinleştirmek için bu ibaredeki Mesih/ مسیح kelimesini herhangi başka bir kelimeyle örneğin köle/ عبد kelimesiyle değiştirelim ve beraberce ortaya neyin çıktığına dikkat edelim: عيسى عبد ve عيسى عبد. İşte bu örnekte önünde bir değil iki kişi var. Onlardan birincisi İsa adlı bir kişinin kölesidir. İkincisi ise İsa adlı kişinin bir vasfıdır, yani onun köle olduğunu belirtir. Her iki durumda ise İsa kelimesi bir kişiye delalet etmektedir. İlk ibarede o bir köleye sahip olan efendi olsa da, ikinci ibarede ise önümüze ismi İsa olan bir köle görüyoruz. Bunlar, çocukların bile anlayacağı türden bedihi ifadelerdir. Benim bunları uzun uzadıya açıklamamamın sebebi ise mütercimlerin bu isimleri ve içerisinde isimlerin de bulunduğu mezkur ibareleri çevirirken doğrudan saptıklarına bir delil olması içindir.

Örnek olması için gelin beraberce Rüyalar sıfrındaki 22:20 pasajının sonunda gelen ibareye bakalım. Yunanca orijinalde bu ibare şöyle geçer: “**ἐρχου κυριε Ἰησοῦ/Gel, ey İsa’nın Rabbi.**” Oysa bu ibare muasır Arapça tercümelerin tüm nüshalarında ise “**Gel, ey Rab Yesû**” şeklinde geçmektedir...!!

Acaba **İsa’nın Rabbi, Rab Yesû’dur** mu..!?

Aklı başında olanlar bu soruya yanıtı kesinlikle olumsuz olacaktır. Ne var ki Kutsal Kitabı Arapça’ya çevirenler **İsa’nın Rabbi** ile **Rab Yesû** arasında hiçbir farkın olmadığını söylerler.

Lâ havle vela kuvvete illâ billah.

Mesih Kelimesinin Yeni Anlamının İzinde

Mesih kelimesinin yukarıda zikredilmiş anlamı Müslümanlara, Arap dilindeki ifadeleri ve eski İsrail geleneğini iyi bilenlere göre yeni bir anlam değildir. İslâm peygamberinden (sallallahu aleyhi vesellem) gelen sahih hadislerde bu anlamın Beni-İsrail kavminde bulunduğu zikredilir. Bu hadislerden bir örnek olarak Buhari’nin *Sahih*’inde yer alan bir hadise işaret etmek istiyorum. Bu, **İsrail oğullarından abraş, âma ve kel olan üç kişi** hadisidir. Hadiste anlatıldığına göre Allah onlara bir melek gönderir. “Melek abraşa gelir ve ona şöyle der: «Hangi şeyi daha çok seviyorsun?» O cevabında şöyle der: «Güzel renk ve güzel deri. İnsanlar beni ayıplıyorlar.» **Melek onu meshetti ve –hastalığı- ondan gitti**, ona güzel renk ve güzel deri ata edildi. Melek sonra kelin yanına gelir ve «Hangi şeyi daha çok seviyorsun?» diye sorar. O da cevabında «Güzel saçları çok severim ki bu hastalık benden gitsin. İnsanlar beni ayıplıyorlar.» der. **Melek onu meshetti ve –hastalığı- ondan gitti**, ona güzel saçlar bahş edildi. Daha sonra melek âmaya gelir ve «Hangi şeyi daha çok seviyorsun?» diye sorar. O da cevabında «Allah görme kuvvetimi bana geri versin

de insanları görebileyim» der. **Melek onu meshetti** ve Allah görme kuvvetini ona geri verdi...³⁷

Ben Cemalüddin diyorum ki: İşte buradaki meshetme, belaları ve hastalıkları insanlardan gidermek için gerçekleşmiştir. Daha önce de İncil'lerden mucizelerini gösterdiğimiz gibi Meryem oğlu İsa Mesih'in (aleyhisselam) yaptığına tamamen uymaktadır.

Ama Hristiyan ulemanın sıvı veya yağla yağlama anlamını Mesih kelimesi üzerine nasıl bina ettiklerini hiç bilmiyorum...!!

Meryem Oğlunun (aleyhisselam) Görev İsmi

Hristiyan ulemasının büyük bir grubu Mesih kelimesinin Meryem oğlu İsa'nın (aleyhisselam) görev ismi olduğunu söyler.³⁸ Onlardan bazılarına göre bu görev ismi olan Mesih, şahıs ismi olan İsa'dan önce, bazılarına göre ise sonra gelir.

Mesih kelimesinin şahıs ismi olan İsa kelimesinden önce geldiğini söyleyenlere örnek olarak Mısır piskoposu Samuel el-Maşriki'yi gösterebiliriz. O bir eserinde³⁹ şöyle demektedir: “Yesû göğ e çekildikten sonra bu görev ismi şahıs isminden önce geldi ve **Mesih Yesû/ يسوع المسيح** şekline dönüştü. Demek ki amelinin saygınlığına işaret olarak bu görev ismi sadaret ve öncelik makamını kazanmıştır.”

Mesih kelimesinin şahıs isminden sonra geldiğini söyleyenlere örnek olarak ise müsteşar Zeki Şenude'yi gösterebiliriz. O şöyle demektedir: “O zamandan - kalkma ve göğ e yükselmeden- sonra Mesih'in öğrencileri ve Mesihilerin

³⁷ Zebîdî, *Muhtasarı Sahîhi'l-Buhârî* s. 326, No. 1448.

³⁸ Samuel el-Maşriki, *Yesu el-Mesih kimdir*, 39; Piskopos Fazıl Sidarus, *Yesu el-Mesih fi taklîdî'l-kenîse*, 13; *Kutsal Kitap Teoloji Sözlüğü*, 867.

³⁹ Samuel el-Maşriki, *Yesu el-Mesih kimdir?*, 39.

tamamı Yesû ismini her zaman **Yesû Mesih/ يسوع المسيح** diyerek bu lakapla birlikte kullanıyorlardı.”⁴⁰

Ben Cemalüddin diyorum ki: Apaçık bilinmektedir ki görev ismi, bir kişiye sadece görevinin gereğini yerine getirdikten sonra verilir. Papa, patrik, piskopos, rahip ve diğerlerinin tamamı birer görev ismidir ve apaçık da bilinmektedir ki bu isimleri taşıyanlar makamlarına gelmeden önce bu isimleri taşıymıyorlardı. Nitekim **peygamber** de nübüvvete erişmeden önce peygamber olarak adlandırılmazdı...!!

Dünyevi görev isimlerinden **kral** ve **lideri** örnek gösterelim. Tahta çıkmadan önce kimse kral olamaz, başkanlığı elde etmeden önce de kimse başkanlık iddiasında bulunamaz. Dikkat edelim ki bu görev isimleri, sahiplerinin makamdan gitmesiyle de ondan giderler. Hem kral, hem başkan makamlarını terk edince hemen bu görev isimlerini de terk etmiş olurlar; ne krallık sıfatı kalır, ne de başkanlık. Nitekim Hıristiyanlığın papalık, patriklik, piskoposluk gibi dini makamlarındaki görev isimlerinde de durum farklı değildir. Bunların tamamı, sahipleri başka makama geçince veya o makamı terk edince o şahıs için kullanılmazlar. Mesela diyelim ki bir patrik veya piskopos Müslüman olduğunda da o görev ismi devam edecek mi? Tabii ki hayır.

İşte görev isimlerinin durumu böyledir; bir yerde başlar ve bir yerde de son bulurlar, kişinin asıl şahıs isminin aksine herhangi bir zamanda ondan ayrılırlar. Acaba Mesih İsa (aleyhisselam) da böyle miydi..!?

Hayır, bin kez hayır...!! O; doğumunda da, biseti sırasında da, bisetinin son bulmasından sonra da **Meryem oğlu İsa Mesih’ti** (aleyhisselam). Doğduğu gece melekler çobanları müjdeleyerek “Bu gün Davud’un şehrinde sizin için bir

⁴⁰ Zeki Şenude, *el-Mesih*, c. I, s. 69.

kurtarıcı doğdu. O efendi Mesih'tir (χριστος κυριος).⁴¹ Evet, İncil'lerin de tanıklığıyla doğduğu gecedan itibaren o Mesih olmuştur.

Ne var ki dört İncil'ler 30 yaşına geldiğinde onun (aleyhisselam) Mesihlik makamının gereğini yapmaya başladığını söylerler. Nitekim İncil'lerde zikredilir ki biseti döneminde Mesih, öğrencilerine insanların arasında kendisinin Mesih olduğunu söylememelerini tavsiye etmiştir (Matta 16:20). Oysa ilk dönem kilisesi Hristiyanları bisetin son bulmasından sonra kendi muallimlerinin öğretilerine muhalefet ederek insanlar arasında İsa'nın (aleyhisselam) Mesih olduğunu yaymaya başladılar..!!

Resullerin İşleri (2:36) sifrinde şöyle geçer: "İsrail evlerinin hepsi kesinlikle bilsin ki Tanrı sizin bu astığınız Yesû'yu Rab ve Mesih kılmıştır."

Acaba onların bazılarının dediği gibi İsa (aleyhisselam) bisetten sonra Mesih mi olmuştur..!? **Acaba yoksa** o, 30 yaşına geldiğinde mi Mesih olmuştur..!? **Acaba yoksa** o doğumundan itibaren Mesih olmuş da ama 30 yaşına dek Mesih gibi amel etmemiştir..!? **Acaba** onu Mesih eden kim..!? Tanrı mı, yoksa tâbileri mi..!?

Aslında bunlardan hiçbirisi gerçeği yansıtmamaktadır. Çünkü Mesih-kelimesi onun mübarek **Meryem oğlu Mesih İsa** adının birinci parçasıdır. Onların yanlış anlamasıyla da Mesih kelimesinin "mesh edilmiş" anlamına geldiği belirtilmiştir. Oysa ki mesh edilmiş birisinin bir mesh edene, hem de bu mesh etme eyleminin vuku bulduğu bir zaman dilimine

⁴¹ Bu metin Luka İncilinde (2:11) geçmektedir. Ama Yunanca "Rab, "efendi" ve "saygın" anlamlarına gelen "kirus" kelimesini yeniden tercüme ettikten sonra ortaya çıkan şudur ki hem öğrencileri, hem de diğer insanlar onu biseti döneminde "ilah" anlamına gelen "Rab" dememişlerdir. Demek ki karışıklığı önlemek için kelimeyi "efendi" şeklinde çevirmek gerekir.

ihtiyacı vardır. İşte bu durumda Mesih ismi, bir görev ismi niteliğinde olur ve bu durumda “mesh edilmiş” kişi de mesh edilmeden önce bu vasfı taşıyamaz. Maktul öldürülmeden önce, esir esir düşmeden önce, yaralı yaralanmadan önce mezkur vasıfları taşıyamadığı gibi.

Bu araştırmadan bize belli oldu ki Mesih kelimesi, Meryem oğlu (aleyhisselam) hakkında kullanıldığında mezkur niteliklerden olmayıp onun ayrılmaz bir vasfı, Kur’ân ve İncilin müjdelediği üzere onun **şahıs ismidir**. Hatta Mesih’in (aleyhisselam) mesh edilmesi bile söz konusu olsa dahi bu isim görev ismi değildir ve ondan ayrılmaz. Cömert başkalarına cömertlikte bulunma vazifesinde değildir, merhametli başkalarına merhamet etme vazifesini üstlenmemiştir. Mesih de bunlar gibi başkalarını mesh etme vazifesini üstlenmiş değildir..!!

Bu öyle bir isimdir ki sahibine uygundur ve Meryem oğlunun (aleyhisselam) şahsında asıl gerçekliğini ortaya koyar. Evet, Kur’ân ve İncil metinlerinde de geçtiği üzere o Meryem oğlu İsa Mesih’tir (aleyhisselam). Yüce Allah Kur’ân’da şöyle buyurur: *“Melekler şöyle demişti: «Ey Meryem! Allah sana kendisinden bir kelimeyi müjdeliyor ki, adı Meryem oğlu İsa Mesih'dir; dünyada da âhirette de itibarlı, aynı zamanda Allah'a çok yakınlardandır.»* (Âl-i İmrân, 03/45)

Hangisi Daha Önce... Mesih mi, İsa mı..!?

Meryem oğlunun (aleyhisselam) adı Mesih ve İsa kelimelerinden oluşmaktadır. İncil’leri ve Yeni Ahid’in diğer bölümlerini okuyan her kes bu iki kelimenin birbirleriyle yer değiştirdiğini, “عیسی المسيح” ve “عیسی المسيح” olarak iki türlü yazılarak birisinin kâh öbürünün önünde, kâh da sonunda geldiğini görecektir. Ayrıca çoğu zaman da Yunanca orijinalerde ve İngilizce nüshalarda Mesih kelimesinin belirsiz halinde “مسيح” yazıldığını görüyoruz. Şöyle ki bu isim, kâh “مسيح عيسى”, kâh da “مسيح عيسى” şeklinde geçer. Bir keresine şunu bilelim ki o

mübarek ismin, bu dört farklı tabirin anlamları birbirinden farklıdır..!! “مسيح عيسى” gibi belirtisiz haliyle yazılan İsa Mesih denince onlar bununla ne “مسيح عيسى”, ne “عيسى المسيح”, ne de “عيسى المسيح” kelimesindeki anlamı kastetmezler..!!

İlim ehli olan uzmanlar bunlar arasındaki anlam farklılığını çok güzel biliyorlar. Onlardan bazıları İlahiyatla ilgili kitaplarda bunu açıkladığı halde bazıları da gizlemektedirler. Bazen de –özellikle de Arapça’ya tercüme nüshalarda- tabirlerin yerini değiştiriyorlar ki sıradan Hristiyan okuyucu anlamın ne olduğunu bilmesin ve soru da sormasın..!!

Çünkü okuyucu sorduğunda cevap yetersiz olacaktır; bu teolojik bir meseledir. “المسيح” kelimesini Yesû/ يسوع kelimesinin önüne geçirdiğinde buradan Mesih’in ilahi tabiatlılığı meselesi kastedilecektir. Yok eğer Yesû/ يسوع kelimesini “المسيح” kelimesinin sonuna getirirsen bu durumda Mesih’in insani tabiatlılığı meselesi kastedilecektir. Belki cevabı bir az daha muğlaklaştırarak Mesih/ المسيح kelimesinin **semavi varlığa** işaret ettiğini, Yesû/ يسوع kelimesinin de beşeri varlığa delalet ettiğini söyleyeceklerdir. Sanki ortada Mesih olan bir varlık değil de iki varlık mevcuttur..!!

Dolayısıyla Yesû Mesih/ المسيح يسوع ifadesi **yükselen ilahi tabiata** işaret ettiği halde Mesih Yesû/ يسوع المسيح ifadesi ise **inen ilahi tabiata** işaret etmektedir. Bu konuda soru soran kişiye de Yesû Mesih/ يسوع المسيح ifadesinin bedenî olarak Mesih’e/ المسيح, Mesih Yesû/ يسوع المسيح ifadesinin ise ruhî olarak Mesih’e işaret ettiğini söyleyeceklerdir.

Oysa ki bunlar cevap olmayıp cevaptan kaçış yollarıdır. Doğrusu belki ne cevap vereceklerini kendileri de bilmiyorlar..!!

Bu asılda Mesih’i (aleyhisselam) seven ve ona iman eden zeki okuyucuya Mesih isminin mezkur dört ifade biçimini Yunanca

orijinallerden açıklayacak, onlarla Yeni Ahid'in Arapça modern çevirileri arasındaki tearuz ve ihtilafın boyutuna dikkat çekeceğim. Allah'tan doğru anlayış ve doğru anlatmayı diliyorum.

Birinci: İsa Mesih/ عيسى مسيح Tabiri

Bu tabir, Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra ortaya çıkan ilk dönem kilisesinin ürettiği bir şeydir. Şöyle ki müntesipleri insanlar arasında Allah'ın çarmıha gerilen Yesû'yu, Yesû Mesih/ مسيح يسوع kıldığını yayıyorlardı.⁴² Buna göre o, kendilerinin istediği Mesih/ المسيح olmayıp da başka bir Mesih'tir/ مسيح. Kısacası onlar bu kelimenin anlamını Yesû'nun Mesihlerden bir Mesih olduğu şeklinde algılıyorlardı.

*Kutsal Kitap Teoloji Sözlüğü*nde (867. sayfa) şöyle geçmektedir: "İlk kilise "Jesus Christ/ عيسى مسيح dediğinde kendisini sıkı bağlarla müminlerin **Mesih** diye ilan ettikleri lakaba ve yeryüzünde yaşamış tarihi şahsiyet olan **İsa** adlı bir şahsa bağlar."

745. sayfada da şöyle geçmektedir: "Böylelikle ona nispetle Mesih lakabı herhangi bir lakap olmayıp belirtme eki olmadan onun özel ismi mesabesinde olmuştu." (Korintliler 15:12-23)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu tabirin (عيسى مسيح) Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra ortaya çıktığı ve ilk dönem Yunan kilisesinin ürettiği bir şey olduğunu ispatlayan bir delil de Luka İncil'inde bu tabirin geçmemesidir. Daha sonra ise Luka, Elçilerin İşleri sifrinde 7 kez (2:38; 3:20, 6; 4: 10; 8:12; 10:36; 16:18) kullanmıştır. daha sonra 8. kez kullanırken ise

⁴² Hristiyan ulema zamanı daha da kesinleştirerek bunun göğes yükselme olayından sonra olduğunu söylemişlerdir. Bence burada hiçbir karışıklığa yer yoktur; çünkü bu olay bisetin son bulmasından sonra gerçekleşmiştir.

İsa kelimesini belirtme ön ekiyle “του Ιησου κριστου/ العيسى المسيح” olarak kullanmıştır..!!

Aziz okuyucum, şimdi de sana Yunanca orijinallerine uygun versiyonda diğer üç İncilin bu tabire yaklaşımlarını anlatayım:

Matta'ya nispet edilen İncilin müellifi bu ifadeyi iki kez (1:1, 18) kullanmıştır. birinci kullanımda “İsa Mesih'in/ عيسى المسيح doğum kitabı”, ikinci kullanımda ise “İsa Mesih'in/ عيسى المسيح doğumuna gelince” söylemiştir.

Markos İncil'inin yazarı bu ifadeyi bir kez (1:1), İncilin başlangıcında “İsa Mesih'in/ عيسى المسيح İncil'inin başlangıcı” ifadesinde kullanmıştır.

Yuhanna İncil'inde bu ifade iki kez (1:17; 17:3) kullanılmıştır: “Kutsal Yasa/Namus-u Musa vasıtasıyla verildi. Ama lütuf ve hak İsa Mesih/ عيسى المسيح vasıtasıyla geldi.” “Ebedi hayat; Senin tek gerçek ilah olduğunu ve gönderdiğin İsa Mesih'i/ عيسى المسيح bilmeleridir.”

Yukarıda zikredilenlerden ortaya çıkan sonuca göre, Yuhanna İncil'indeki 17:3 istisna olmakla İsa Mesih / عيسى المسيح ifadesi geçen diğer yerlerdeki ifadeleri söyleyen İncil yazarlarının, müstensihlerinin veya mütercimlerinin sözlerinden şu anlaşılmaktadır ki bahis konusu ifade, Mesih'in (aleyhisselam) biseti döneminde kimse tarafından dile getirilmemiştir. İster bu söyleyen Mesih'in akrabalarından, öğrencilerinden ve hatta düşmanlarından olsun durum aynıdır. İşte bu da İsa Mesih/ عيسى المسيح ifadesinin Mesih'in (aleyhisselam) biseti sırasında bilinmeyip de sonradan, kendilerinin de dedikleri gibi, ilk dönemdeki Yunan kilisesinin ürettiği bir şey olduğuna kesin bir delildir.

Şimdi gelelim Mesih'in (aleyhisselam) bizzat kendisine nispet edilen Yuhanna İncil'indeki (17:3) pasaja. Bu konuda düşünen

kimse İsa Mesih / عيسى المسيح ifadesinin, eski Arap lehçelerinden sayılan ve Mesih'in (aleyhisselam) ana dili olan Aramice'yi bilmeyen yazıcılardan birinden alındığını çabucak anlar.

İfadenin doğru versiyonu ise, Mesih kelimesinin başına belirtme ön eki olan "elif-lam/ال" getirmekle المسيح عيسى veya عيسى المسيح şeklinde olacaktır. İncil'leri Arapça'ya çevirenlerin tamamı bu konuda benimle muvafakat halindeler; onlar metni Yunanca orijinalden çevirirken ismi **Yesû Mesih**/ المسيح يسوع yani **İsa Mesih** / عيسى المسيح olarak yazmışlardır. Daha önce de belirttiğimiz üzere Mesih'in (aleyhisselam) risâletine imanın, onun İsa ismine imanla değil de Mesih/ المسيح ismine imanla olacağını belirtmişim. Dolayısıyla Yuhanna İncil'indeki (17:3) ifadenin doğru versiyonu Mesih kelimesinin İsa kelimesinden önce getirilerek "المسيح عيسى" şeklinde yazılmasıdır.

Dikkat: Yeni Ahid'in Arapça tercümelerinin tamamı İsa Mesih / عيسى المسيح ifadesi geçen yerlerde Yunanca orijinallerden, İngilizce, Fransızca ve diğer Avrupa dillerindeki nüshalardan farklıdır. Şöyle ki Arapça tercümelerde, Yunanca orijinale ve diğer dillerdeki nüshalara muhalif olarak, Mesih kelimesi belirli halinde **Yesû Mesih**/ المسيح يسوع olarak yazılmıştır. Pasajda bir şahsa ait özel isimden bahsedildiği için metne belirli veya belirsiz gibi hiçbir müdahalede bulunmadan, noksan veya ziyadeye yol vermeden çevrilmiş olduğu halde o dillerde ise Mesih kelimesi İngilizce'de (**Jesus Christ**) olduğu gibi nekre halinde geçmiştir. Allah yarattıklarının işlerini güzel biliyor..!!

İkinci: İsa Mesih/ عيسى المسيح Tabiri

Yunanca orijinallere baktığımızda bu tabirin İncil'lerde sadece bir kez Matta İncil'inde (16:20) geçtiğini, diğer üç İncil yazarının ise bundan habersiz olduğunu görüyoruz. İşin ilginç yanı da şudur ki Luka bu tabiri İncil'inde zikretmeyip de Elçilerin İşleri sifrinde iki kez (5:42; 9:34) zikretmiştir. Bu

belirttiklerim *Interlinear Greek-English New Testament* adlı kitapta zikredilmiş Yunanca orijinalden alınmıştır.

Ne ilginç ki Matta İncil’inde (16:20) bu tabirin geçtiği yerde Mesih (aleyhisselam), öğrencilerine kendisinin İsa Mesih/المسيح عيسى olmadığını tavsiye etmektedir..!!

Daha ilginç olan ise Elçilerin İşleri sifrinde öğrencilerin, Mesih’in (aleyhisselam) mezkur tavsiyesine uymadıklarının anlatılmasıdır. 5:42’deki pasajda anlatıldığına göre Mesih’in (aleyhisselam) bisetinden sonra öğrencileri “Her gün tapınakta ve evlerde İsa Mesih’i “عيسى المسيح” öğretir ve müjdelediler.”

Ben Cemalüddin diyorum ki: Matta İncil’indeki (16:20) metni muasır Arapça tercümelerde yazıldığı gibi okumaya çalıştığımızda hemen Yunanca orijinallerden çevirirken isim emanetinin kaybedildiğini fark edeceğiz..!!

1977 ve 1995 tarihli Venedik nüshasındaki bahis konusu metinde görüyoruz ki Mesih (aleyhisselam) öğrencilerine kendisinin **Yesû Mesih/ المسيح يسوع** olduğunu kimseye söylememelerini tavsiye eder. Oysa ki daha sonra çıkan ve okuyucular arasında yayılmış nüshaların tamamında, İsa Mesih/عيسى المسيح veya Mesih İsa/المسيح عيسى (Ιησους ο χριστος) ifadesinin zikredildiği Yunanca orijinale muhalif bir şekilde Yesû isminin silindiğini görüyoruz.

Yeni Ahid’in Pratik Tefsiri nüshası (NAV, 1996) ve Arapça Katolik nüshası (1993), Mısır Protestanlık Hayat Kitabı nüshası (1988) ve Arapça Yesû Babaları nüshasının (1991) tamamından İsa/Ιησους ismi silinmiştir..!!

İşin aslı şudur ki Mesih (aleyhisselam) öğrencilerine kendisinin İsa el-Messiya/المسيا عيسى olduğunu söylemelerini yasaklamıştır; ey kutsal metinler üzerine araştırma yapan aziz okuyucu, **çünkü beklenen bu Messiya**, benim kesinlikle bildiğim üzere

ve elinizdeki kitabın son bahsinde de apaçık burhanlarla ortaya koyacağım üzere, **İsrail kavminden değildir ve olmayacaktır.**

Onun dediklerinin gerçek ve doğru olduğu kesin, ama metni çevirenler onu değiştirerek hazfetmiş ve eklemeye bulunmuş, Messiya kelimesinin Yunanca'da Mesih/ مسيح (Hristos/Χριστος) anlamına geldiğini söylemişlerdir ki daha sonradan ortaya böyle bir karışıklık çıkmıştır.

İngilizce nüshalarda (**NEB, TEV, LV** gibi) bazen İsa Mesih/ عيسى المسيح ifadesini sildiklerini ve yerine Messiya kelimesini, bazen de (**NIV, JP, PME, RSV** gibi nüshalarda) İsa Mesih/ عيسى المسيح ifadesinin yerine sadece Mesih/ المسيح (The Christ) kelimesini yazdıklarını görüyoruz. Bazen de (**KJV, NKJV** gibi nüshalarda) bu ismi İsa Mesih/ عيسى المسيح anlamına gelen **Jesus the Christ** yazıyorlar. İşaret edilmiş tüm bu farklılıklar, ister Arap, ister diğer milletlerden olsun Kutsal Kitap mütercimlerine olan güvenin ortadan kalkmasıyla sonuçlanır. *La havle ve la kuvvete illa billah.*

Ayrıca şuna da değinmeliyim ki **İsa Mesih/ عيسى المسيح** tabiri Filistin'de Mesih'in (aleyhissalam) İsrail kavminden olan tâbileri arasında, bisetin sona ermesinden ve, Hristiyan ulemaya göre, göğe yükselme olayının vukuundan sonra ortaya çıkmıştır. Müsteşar Zeki Şenude eserinde⁴³ bu konuda şöyle demektedir: "Mesih'in öğrencileri ve tüm Hristiyanlar o zamandan sonra **Yesû Mesih/ يسوع المسيح** diyerek Yesû ismini her zaman bu isimle beraber kullandılar."

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu kelim bizi bahis konusu **İsa Mesih/ عيسى المسيح** tabirini öğrencilerin ve tâbilerin biset sırasında açıklamadıkları sonucuna götürmektedir. Nitekim Matta İncili yazarına göre Mesih onlara böyle tavsiyede bulunmuştu.

⁴³ *el-Mesih*, c.I, s. 69.

Araştırmacı okuyucunun kulağına şunu fısıldıyorum ki müsteşarın kelimasına güvenilmez; çünkü o, metinleri Yunanca orijinaldeki manasından saptırmıştır. Şöyle ki o, mezkur kelimasına Elçilerin İşleri sifrindeki metinden (2:14-36) delil getirmiştir ki ben Yunanca orijinalleri araştırsam da orada, Arapça tercümenin kesinliğine binaen, **İsa Mesih**/عيسى المسيح anlamında **Yesû Mesih**/يسوع المسيح ifadesine rastlayamadım. Bu ifade Yunanca orijinalde Elçilerin İşleri sifrinde, daha önce de işaret ettiğim gibi sadece iki yerde (5:42; 9:34) geçer.

Müsteşarın hatası Yeni Ahid'in Arapça tercümelerine güvenmesinden kaynaklanır; oysa ki mütercimler bu tabirler arasında hiçbir fark gözetmemişler ve her zaman Yunanca orijinallere ve Avrupa dillerindeki nüshalara muhalif olmuşlardır.

Üçüncü: Mesih İsa/مسيح عيسى Tabiri

Bu tabirin İncillerde bulunmadığı halde Pavlus'un mektuplarında geçmesi insanı hayrete düşürür. Şöyle ki Pavlus Filistin'li ve İsrail oğullarından olmamıştır ki **Mesih'in**/المسيح (aleyhisselam) ismini yakından bilsin. Dikkat edelim ki –Hristiyan ulemanın dediklerine göre- Matta ve Yuhanna, Mesih'in (aleyhisselam) öğrencilerinden olmuşlar ve durum böyleyse bahis konusu tabir neden onların yazdığı İncil'lerde geçmemektedir..!?

Ben Cemalüdin diyorum ki: Bu Mesih İsa/مسيح عيسى tabiri, bisetten sonra ilk dönem Yunan kilisesinin uydurduğu, daha da kesin ifadeyle söylersek Tarsus'lu Pavlus'un yeniliklerindendir. Malumdur ki Hristiyanlık hakkında bize gelen en eski yazılar Pavlus'un yazılandır; işte burada İsa Mesih/عيسى المسيح tabirinin kullanıldığını ve bu tabirle Mesih İsa/مسيح عيسى tabirinin birbiriyle karmaşık olarak kullanıldığını

görüyoruz; bu iki tabir Pavlus'un mektuplarında büyük ölçüde geçer.

Mesih İsa/مسیح عیسی tabiri İbranilere Mektup sifrinde sadece bir yerde (3:1) geçer. Yine Petrus'un Birinci Mektubu sifrinde iki kez (5:10, 14) geçmiş, daha sonra Yeni Ahid'in hiçbir yerinde kullanılmamıştır. Yukarıda işaret ettiğimiz üzere Mesih kelimesinin İsa kelimesinin önüne getirildiğinde ilk vurgu onun **ilahi varlık** olduğuna, daha sonra da onun ise inen ilahi tabiatlı olduğuna yöneliktir. İsa kelimesini Mesih kelimesinin önüne geçirdikleri durumda ise birinci vurgu onun beşeri varlık olduğuna, ikinci olarak da yükselen ilahi tabiatlı olduğuna yöneliktir. İşte burada bahis konusu Mesih İsa/مسیح عیسی tabirinde vurgunun ilahi varlık yönüne ağırlık verdiğini görüyoruz..!!

Mesela bizim “**Yesû Rab/یسوع رب**” dememiz anlam itibariyle “**Rab Yesû/رب یسوع**” dememizden farklıdır. Aynı ifadedeki tabirlerin yerini değiştirmekle anlam değişir ve bir değil iki kişi bahis konusu olur. Şöyle ki bu durumda bir “**Yesû Rab/رب یسوع**”, bir de “**Rab Yesû/رب یسوع**” bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, -onların dediği mantıkla- **beşeri varlık** olduğu halde, ikincisi **ilahi varlıktır**. İşte Mesih İsa/مسیح عیسی tabirinin İsa Mesih/مسیح عیسی tabiriyle ilişkisi de verdiğimiz bu örneğe benzer.

Bu ikisi çoğunlukla Pavlus'un mektuplarında geçer. Yunanca orijinallerde bakalım: Mesih İsa/مسیح عیسی tabiri “**χριστου Ιησου**” veya “**χριστω Ιησου**” olarak, İsa Mesih/مسیح عیسی tabiri ise “**Ιησου χριστου**” olarak geçmektedir. İngilizce tercümelerde bunlar sıraya uygun olarak “**Christ Jesus**” ve “**Jesus Christ**” diye yazılır. Mesih/مسیح kelimesinin belirtili halinde olması dışında İngilizce nüshalar Yunanca nüshalarla uyum halindedir.

Oysa ki Arap okuyucu, Mesih İsa/ مسيح عيسى tabiriyle işaret edilen varlıkla İsa Mesih/ عيسى مسيح tabiriyle işaret edilen varlığın birbirinden farklı olduğunu fark eder. İşte bu yüzden Yeni Ahid'in Arapça tercümelerinde Mesih/ مسيح kelimesini belirli halinde yazarak bu karışıklığı gidermeye çalışmışlardır. Dolayısıyla Arap okuyucunun bu yanlışlığı ve ayak sürçmesini sezmemesi için bu tabirler **İsa Mesih/ عيسى المسيح** ve Mesih İsa/ المسيح عيسى olarak yazılmıştır...!!

Pavlus'un bu iki tabiri birlikte kullandığına örnek olarak sözlerinden, bir pasaja dikkat edelim: "**Tanrı'nın isteğiyle İsa Mesih'in/ عيسى مسيح (Ιησου χριστου)**"⁴⁴ elçisi olan ben Pavlus'tan Efes'te bulunan kutsallara ve **Mesih İsa'ya/ عيسى مسيح (χριστψ Ιησου)**"⁴⁵ inananlara: Babamız Tanrıdan ve Rab **İsa Mesih'ten/ عيسى مسيح (Ιησου χριστου)**"⁴⁶ size selam ve lütuf olsun."

O, **ilahi varlık olan Mesih İsa'ya/ عيسى مسيح** inananlara **beşeri varlık olan İsa Mesih'in/ عيسى مسيح** elçisidir. İşte Pavlus kendisini Efeslilere böyle tarif etmiştir.

Aydınların tamamı biliyorlar ki Pavlus, daha sonradan ortaya çıkan teslise değil dualizme-ikiciliğe inanmıştır. Aydınların bir grubunun bana itiraz etmelerinden önce onlara Pavlus'un Yunanca mektuplarından bir örneği dikkatlerine sunmak istiyorum: Venedik ve tüm büyük Arap kiliselerinde temel alınan nüshadan gördüğümüz gibi Timoteus'a Birinci

⁴⁴ Arapça Venedik nüshasında "**Yesu Mesih/ يسوع المسيح**" ve "**Mesih Yesu/ المسيح يسوع**" şeklinde geçer. Yunanca orijinaline bakarak parantez arasında yazmakla doğru versiyonu okuyucuya sundum.

⁴⁵ 1996'da neşredilen Arapça Yeni Mutemed Nüshaya (NAV), 1993'te neşredilen Arapça Katolik Nüshaya, 1991'de neşredilen Yesu Babaları Nüshasına, 1988'de neşredilen Hayat Kitabı Nüshasına bakınız.

⁴⁶ Arapça Venedik nüshasında "**Yesu Mesih/ يسوع المسيح**" ve "**Mesih Yesu/ المسيح يسوع**" şeklinde geçer. Yunanca orijinaline bakarak parantez arasında yazmakla doğru versiyonu okuyucuya sundum.

Mektubunda (2:5) Pavlus şöyle der: “Çünkü tek Tanrı ve Tanrıyla insanlar arasında tek aracı vardır: **İnsan olan Yesû Mesih/يسوع المسيح**..”

Yunanca orijinalde geçen tabir ise **Mesih İsa/مسيح عيسى** anlamına gelen “χριστος Ἰησους” şeklindedir. Arapça’ya çevirdiklerinde mütercimler tabir üzerinde oynayarak İsa kelimesini Mesih kelimesinin **önüne geçirmiş**, daha sonra da Mesih kelimesinin başına belirtili ön ek olan elif-lam/ال **ilave etmiş**, dahası İsa şahıs ismini **değiştirerek** Yesû yazmışlardır. Evet, işte gördüğümüz gibi bir Mesih İsa/مسيح عيسى tabirinde üç değişiklik..!!

Ama çok yeni tercüme nüshaları Pavlus’a göre dualist-ikili Tanrı anlayışından yana bu değişikliklerle sanki fazla ilgilenmemiştir; burada mütercimler Mesih kelimesini Yesû kelimesinden öne geçirmişlerdir.⁴⁷

Onların **insan olan Yesû Mesih/يسوع المسيح**. demeleri, daha önce de işaret edildiği gibi, beşeri varlığa işaret eder; oysa onların anlayışında o, yükselen ilahi varlıktır ve Pavlus’un mektuplarında kullandığı **Mesih İsa/مسيح عيسى** tabiri, geçtiği yerlerin çoğunda “fi/في” harf-i cerriyle “Mesih İsa’da” anlamında “مسيح في عيسى” şeklinde kullanılmıştır. Ama beşeri varlık bu şekilde nitelenemez; çünkü o, diğerlerinin vücutlarına giremez, hulul edemez ve vücutta ortaklığı kabul edemez. Bu konu çok geniştir ve bizi asıl konumuzdan daha farklı yerlere götürebilir; o yüzden burada duralım. Daha fazla bilgi isteyen kutsal metinlerin Yunanca orijinallerine ve Arapça çevirilerine baksın.

⁴⁷ 1996’da neşredilen Arapça Yeni Mutemed Nüshaya (NAV), 1993’te neşredilen Arapça Katolik Nüshaya, 1991’de neşredilen Yesu Babaları Nüshasına, 1988’de neşredilen Hayat Kitabı Nüshasına bakınız.

Arapça tercümelerin güvenilir olmadığını ortaya koyan üç delil sunayım. Bunları Arap kiliselerince kabul görmüş iki nüshadan, “Mutemed Venedik Nüshası” ve “Arapça Mutemed Yeni Nüsha’dan (NAV, 1996)” sunuyorum.

1- Pavlus’un Korintlilere Birinci Mektubu (15:31)

Venedik Nüshası: “Rabbimiz Yesû Mesih’t^e/يسوع المسيح sahip olduğum sizin övünçle”

Mutemed Yeni Nüsha’dan (NAV, 1996): “Rabbimiz **Mesih Yesû’da**/المسيح يسوع sizinle övüncüme göre.”

Oysa ki Yunanca orijinallerde “مسيح في عيسى” diye geçmektedir.

2- Pavlus’un Timoteos’a Birinci Mektubu (2:5)

Venedik Nüshası: “Çünkü tek Tanrı vardır ve Tanrıyla insanlar arasında tek aracı vardır: **İnsan** olan Yesû Mesih/..يسوع المسيح.”

Mutemed Yeni Nüsha’dan (NAV, 1996): “Çünkü Tanrı tektir ve Tanrıyla insanlar arasında aracı tektir: **İnsan** olan Mesih Yesû/يسوع المسيح.”

Oysa ki Yunanca orijinallerde “مسيح في عيسى” diye geçmektedir.

3- Pavlus’un Timoteos’a İkinci Mektubu (1:1):

Venedik Nüshası: “Tanrı’nın isteğiyle Yesû Mesih’in/المسيح hayati elçisi Pavlus, Yesû Mesih’t^eki/يسوع المسيح hayat vaadi uyarınca”

Mutemed Yeni Nüsha’dan (NAV, 1996): “Tanrı’nın isteğiyle **Mesih Yesû’un**/المسيح يسوع elçisi olan Pavlus’tan, **Mesih’t^e**/المسيح bulunan hayat vaadi yolunda”

Yunanca orijinallerde ise sıraya uygun olarak “مسيح عيسى” “مسيح عيسى” geçmektedir.

Arapça bu iki çevirinin Yunanca orijinalden nasıl farklı olduklarını, daha sonra da birbirinden de farklı olduklarını gördünüz mü..!?

Ey Mesih'e iman edenler! Yukarıdaki bu üç örneği iyi okuyun, sonra da onları Yunanca orijinaler ve İngilizce tercüme nüshalarla karşılaştırın ki Arapça tercüme nüshalara olan zannınız daha ziyade olsun.

Dördüncü: Mesih İsa/المسيح عيسى Tabiri

Bu tabir, Tarsus'lu Pavlus'un mektuplarından ikisinde (Filipililere Mektup 3:12; Koleselilere Mektup 2:6) geçer. İncil'leri ve Yeni Ahid'in diğer sifirlerinin yazarları da bu tabiri bilmemişlerdir. Yunanca orijinalerde bu tabir “του χριστου Ιησου” olarak geçer. İşte bu tabir Arap mütercimlerin zihinlerini karıştırır; çünkü onlar **Yesû Mesih'e/يسوع المسيح** iman ediyor ve onun isminin, Kur'ân'da geldiği gibi, Mesih İsa/المسيح عيسى olduğunu kabul etmiyorlar.

Bu tabirin Arapça karşılığı konusunda mütercimler kendi aralarında farklı görüşler belirtmişlerdir. 1995'te neşredilen Venedik Nüshasına, 1988'de neşredilen Hayat Kitabı Nüshasına ve 1996'da neşredilen Arapça Yeni Mutemed Nüshaya (NAV) baktığımızda bahis konusu tabirin Yunanca orijinalden naklederken tashihten geçirilerek **Mesih Yesû/يسوع المسيح**, yani şeklinde Mesih İsa/المسيح عيسى yazıldığını görüyoruz.

1993'te neşredilen Arapça Katolik Nüshada tabirin Filibililere Mektup (3:12) sifrinde **Mesih Yesû/يسوع المسيح** olarak yazıldığını görüyoruz. Koleselilere Mektup (2:6) sifrinde değişikliğin olduğunu, tabirin **Yesû Mesih/يسوع المسيح** olarak yazıldığını görüyoruz.

1991’de çıkan Yesû Babaları Nüshasında tabirin her iki yerde, yine de Yunanca orijinale muhalif olarak, **Yesû Mesih**/يسوع المسيح olarak yazıldığını görüyoruz..!!

Aziz okuyucu! Arapça tercüme nüshaları araştıran kimse sana bahsettiklerim hakkında bir şey bulamaz; çünkü Arapça nüshalar belirtili ve belirtisiz ayırımı yapmıyorlar. Şöyle ki Pavlus’un mektuplarında sıkça tekrarlanan Mesih İsa/عيسى tabiri Arapça tercümelerde belirtili olarak Mesih İsa/عيسى şeklinde yazılmıştır. **Mesih Yesû**/يسوع المسيح tabirine gelince, bununla **Mesih Yesû**/يسوع المسيح tabiri arasında fark vardır.

Yanlışlıkla Yesû olarak yazılan şahıs ismi İsa kelimesi dört İncil de dahil olmakla Yeni Ahid’in tüm sifirlerinin Yunanca orijinallerinde belirtili halinde, “τῷ Ἰησοῦ” veya “τῷ Ἰησοῦς”, yani **el-İsa**/العيسى şeklinde geçmektedir. İşte tercümelere göre bu kelimeyi “el-Yesû/اليسوع” yazmaları gerekirdi; oysa ki bunu sadece Yesû olarak yazmış, Yunanca orijinalde geçen belirlilik ekini kullanmamışlardır. Amam bu iş sadece İsa ismiyle sınırlı değildir; Yuhanna, Petrus isimleri dahi Yunanca orijinalde belirlilik ekini yazılmışlarsa da mütercimler Arapça’ya çevirirken bunu da silmişlerdir.

Tüm bu karıştırma ve kapatmalar incelikleri dikkate alan araştırmacıyı haktan ve Yeni Ahid’in sifirlerindeki gerçeği ortaya çıkarmaktan alıkoyar. **el-Mesih İsa**/عيسى tabirinden farklı olarak **Mesih İsa**/مسيح عيسى tabirinin çoğu zaman “fi/ في” harf-i ceriyle birlikte kullanıldığını **dikkate aldığımızda**, Arap okuyucuya bu harf-i cerin sadece Mesih İsa/مسيح عيسى tabiriyle birlikte kullanıldığını daha önceden birisi haber vermezse o bu iki tabiri hiçbir zaman birbirinden ayırt edemeyecektir. Ama bunu ona kimse söylemeyecektir de..!!

Örnek olarak Papa Matta el-Miskin'in yazılarına, özellikle de Pavlus hakkındaki büyük kitabına (s. 263-272), "Mesih'te/المسيح" ve "Mesih'le/مع المسيح" terimlerini şerh ettiği yerlere bakılabilir. O Yunanca orijinal metni Yunan harfleriyle yazarak belirtili ve belirtisiz edatlarını tescil etse de gözleri ellerinin ne yazdığını görmemiş, "Mesih İsa'da/في مسيح عيسى" ifadesiyle ile "Mesih İsa/المسيح عيسى" ifadesini birbirinden ayırt edememiştir...!!

Onlar akıllarındaki şeyleri okuyor, gözleri önünde yazılanı okuyamıyorlar...!!

Okuyucu benim başka bir kavme alçakça davrandığımı düşünmesin diye başka bir örnek vereyim: Mısır piskoposu Samuel el-Maşriki kitabında şöyle demektedir: "Bu görev **ismi olan Mesih/المسيح** kelimesi, göğe yükselişten sonra şahıs ismi olan Yesû/يسوع kelimesinin önüne geçmiş ve böylece **Mesih Yesû/المسيح يسوع** tabiri ortaya çıkmıştır. Çünkü görev ismi, amele saygınlıktan dolayı sadaret ve öncelilik makamını tutmuştur."⁴⁸

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu söylenende doğru hiçbir şey yoktur:

Birinci: Mesih/المسيح kelimesi onun dediğinin aksine görev ismi değildir.

İkinci: Mesih Yesû/المسيح يسوع tabiri yanlıştır. Elçilerin İşleri, Pavlus'un mektupları ve İncil'lerde geçen tabir Yesû Mesih/يسوع المسيح tabiridir.

Üçüncü: Kitabında Arapça tercümelere dayandığından, Yunanca orijinallere muvafık olarak Mesih/مسيح ile Mesih/المسيح kelimeleri arasında ayırımı göztememiştir. Oysa ki Arapça tercümelere araştırmacıya hiçbir fayda vermez.

⁴⁸ Samuel el-Maşriki, *Men Huve Yesu el-Mesih*, 39.

Kısacası: Bu gibi konularda Yeni Ahid sifirlerinde hakkı arayan orijinal dilde, yani Arap aksanlı Aramice’de vukuf sahibi olmalı, ayrıca da Yunanca kelimelerin araştırılmasında incelikleri yakalayabilmeli, Avrupa dillerindeki tercümelere, özellikle de Yunanca’ya yakınlıklarından dolayı İngilizce, Almanca, ve Fransızca tercümeleri bilmelidir. Çünkü ibarelerin terkipte olmalarıyla farklı anlamlar kazanırlar. Şöyle ki “İsa Rab/عيسى رب” terkiibiyle “Rab İsa/رب عيسى” terkiibi farklı anlamlardadır. Eğer İsa ve Rab kelimeleri belirli halinde olurlarsa durum yine aynıdır. Dolayısıyla bu ifadeler kelimelerin önde veya sonra olması, belirli veya belirsiz halinde olmasına uygun olarak farklı anlamlarda olacaktır.

Matta el-Miskin adıyla tanınan Mısırlı eczacı rahibin ismine bakın ve aşağıdaki ifadelerden hangisinin ona daha sevimli olduğunu ve onlardan hangisiyle çağırılmayı tercih edeceğini düşünün: “Matta Miskin veya Matta el-Miskin veya Miskin Matta veya el-Miskin Matta.” Kesinlikle bunlardan sadece birisine rıza gösterecektir. Çünkü anlamlar değiştikçe insanların muradı da değişir. İşte sıradan bir insanın durumu böyle olunca bizzat Mesih’in durumunu siz düşünün...!!

Acaba o, şunlardan hangisidir: Yesû Mesih/يسوع مسيح veya Mesih Yesû/يسوع مسيح veya Yesû el-Mesih/يسوع المسيح veya el-Mesih Yesû/المسيح يسوع...!?

Bunlar dört farklı anlamda dört farklı tabirlerdir. Hıristiyan ulemasının ileri gelenleri anlam kargaşasına düşmüş, mütercimler de bunlardan biri üzerinde ittifak etmemişlerdir. Eğer bu tabirleri tashih eder ve Yesû kelimesi yerine İsa kelimesini yazarsak yine elimizde başka birbirinden farklı dört tabir çıkacaktır: İsa Mesih/عيسى مسيح veya Mesih İsa/عيسى مسيح veya İsa el-Mesih/عيسى المسيح veya el-Mesih İsa/المسيح عيسى.

Evet, Mesih bu sekiz isimden hangisiyle Filistin’de tanınmış ve Aramice’de bunlardan hangisiyle kavmi, öğrencileri onu

çağırmıştır..!?! Sanırım doğru cevabın ne olduğu bu kitabın okuyucusuna aydındır. Ey Mesih'i seven okuyucu! Getirdiğim delillerin doğruluğunu tahkik ettikten ve Yunanca orijinallere de baktıktan sonra bu doğru cevaba iyice sarıl!

Yesû Ne Zaman Mesih'e Dönüştü..!?

Bu soruya, objektif ve sübjektif metot olarak iki şekilde cevap verilebilir. Aralarındaki fark, objektif metodun her zaman vuku bulmuş tarihi olaylara işaret etmesi ve bu açıdan da cevabın değerlendirilmesi ve detaylarının belirtilmesi sırasında gerçek tarihin kıvrımlarını açmasıdır. Oysa ki sübjektif cevapların, Tanrı'nın fiillerinin tefsirinden başka bir şey olmadığını görüyoruz; buradaki değerlendirmeler belirli tarihi olaylara değil de insanların görüşlerine, isteklerine bağlıdır. Zaman zaman bunların da zikredilmesi ise insanların bu cevapları ne zaman verdiklerini tayin etmek babındandır. Bu tip cevaplar kişiden kişiye değişir; kişinin verdiği cevaplarda diğerlerinin muvafık olduğu gibi olmadığı noktalar da mevcuttur.

Asıl sorumuza gelince, bu konuda Hristiyanların cevabında, hiçbir gerekçe ve neden olmadan, karmaşıklık ve ihtilafların olduğunu görüyoruz. Onlar ikinci metotla verilen cevabın, yani sübjektif metotla verilen cevabın yanındadırlar..!! Ne var ki, Mesihlik kartlarının mensuplara dağıtıldığı belli bir yer yoktur ve Yesû da tarihin bilinen hiçbir döneminde bu Mesihlik kartını almak için bir adım bile atmamıştır..!! Onlara göre ise Mesihlik payesi sıvıyla yağlanan herkese açık olan genel bir payedir; mümin olup olmama farkı olmadan kahin veya kral da bu payeyi elde edebilir. Hristiyanlar sadece ilk dönem Hristiyanlarının "Yesû'nun dönüşüp Mesih olduğu" şeklindeki anlatılarına dayanmaktadırlar.

Bu soruya cevap, her iki metodu birlikte götüren Hristiyan vesikalarından alınmıştır; burada sübjektif cevap metodunun çoğu zaman ağır bastığı da gözlemlenirse de bazı metinlerde sübjektiflik tozunun ihata ettiği objektif cevap metoduna işaret eden yerler mevcuttur.

Aslına bakılırsa cevap ilk başta objektif olmuş, bir veya birkaç onyıldan sonra (Petrus'a ait) ilk kilise, sübjektif cevabı benimsemiştir. Onları takip edenler bu iki metodu birbirine karıştırmışlar ve bu yüzden sonrakiler sübjektif metoda sarılmış, böylece durum günümüze dek süregelmiştir.

Tüm bunlar Yeni Ahid sifirlerinde anlatılanlarda detaylı bir şekilde önümüze çıkar. Yesû'un dönüşüp Mesih olmasına işaret eden tarihî olayların bazılarını araştırmak için Yeni Ahid vesikalarına baktığımızda şunları göreceğiz:

1- Yesû, ölümünden sonra dönüşüp Mesih olmuştur: Petrus şöyle der: "İsrail oğullarının her biri şunu kesin olarak bilsin ki Tanrı sizin bu çarmıha gerdiğiniz Yesû'u Rab (!) ve Mesih eylemiştir." (Elçilerin İşleri 2:36)

Bu şu anlama gelmektedir: Yesû ölümünden ve dirilmesinden sonra Mesih olmuştur. Bu metni, incelenmesi için tarihin kıvrımlarını açan ve onu değerlendiren malum olay gibi kabul etmek mümkün değildir. Bu olayda beşeri tarihten değil de Tanrı'nın işlerinden bahsedilir. Oysa ki Tanrı'nın işlerine dair insanoğlunun yargısı tarihi vaka olmayıp tefsir ve yorumdan öteye gidemez.

2- Yesû, biseti sırasında Mesih olmuştur: Yesû'un Filipus Sezariesi'ndeki kıssasında anlatıldığına göre, o (aleyhisselam) öğrencilerine insanların kendisi hakkında ne dediklerini sorduğunda çeşitli cevaplar vermişler, Petrus ardından «Sen Mesih'sin.» demiştir. (Markos 8:29)

Bu metinden şunu öğreniyoruz ki İncil yazarı, Yesû'un ölüp dirilmesinden önce, biseti sırasında Mesih olduğuna inanır.

İşin garip tarafı şudur ki Mesih o zaman öğrencilerinden kendisinin Mesih olduğunu insanlara söylememelerini istemiştir ki bu da Mesih'in Sırrı olarak adlandırılmıştır. İşte bu sırdır ki bahis konusu soruya, Yesû'un nasıl Mesih olduğuna verilen cevabı araştırmanın kapısını açar. Acaba Petrus'un dediği gibi ölümünden ve bisetin son bulmasından sonra mı, yoksa Markos'un dediği gibi ölümünden önce biseti sırasında mı..!?

3- Yesû vaftiz sırasında Mesih olmuştur: Bu, Hristiyanların Yesû'un Mesih olduğunu itiraf ettiklerini kesinleştirdiğinde Markos İncil'inin yazarının ifadesidir. O, bu olayın Vaftizci Yahya'nın tarafından vaftizi sırasında gerçekleştiğini söyler. Şöyle ki Yesû sudan çıktığında gök yarılmış ve Ruh/الروح güvercin sûretinde onun üzerine inmiştir: "Sen Benim sevgili oğlumsun, senden tamamen hoşnudum." (Markos 1:11)

Bu kıssa eski Hristiyan teolojisinde "Yesû'un oğulluğa alınması teorisi" gibi anlaşılan "**adaption theory**" şeklinde, diğer bir ifadeyle Yesû'un Mesihleşmesi, yani Mesih lakabını alması olarak bilinir. Nag Hamadi İncil'lerinde Yesû'un Mesih olması için Mesih'in Yesû üzerine inmesinin anlatıldığını görüyoruz. Buradaki Mesih kelimesi Tanrı için nübüvvet anlamına denktir (Bilâkis Allah onların dediklerinden çok çok yüksektir.) Şöyle ki Mesih inerek Yesû'ya hulul eden ilahi varlıktır. Dolayısıyla Yesû sıradan bir insan olarak doğmuş, zamanı gelip vaftiz edilince Mesih ve Tanrı oğlu olmuştur. İşte bu yüzden Markos İncil'inde doğum kıssasına rastlamıyoruz.

Hristiyanlar bu akideyi Markos'un 70 yılında İncili yazıncaya dek aralarında yayılan ve 4-5. asra dek süren Gnostik akidelerden saysalar da bu eski akideyi zaman zaman anlatanları görüyoruz.

4- Yesû doğuşu sırasında Mesih olmuştur: Matta ve Luka, İncil'lerinde Yesû'un doğumu kıssasını anlatırken onun bisetten önce doğumu sırasında Mesih olduğunu belirtirler. Ama biset sırasındaki olaylardan bahsederken mefhumları karıştırdıklarını ve Yesû hakkında konuşurken Mesihlikle Tanrı'nın peygamberliği payelerini kah birbirine karıştırdıklarını, kah da fikirlerinden döndüklerini görüyoruz.

5- Alem yaratıldığında Yesû Mesih olmuştur: Bu anlatıyı Yuhanna İncil'inde (1:1-18) buluyoruz; işler çok geriye, evrenin yaratılmasına dek geriye gider. Yesû ezelden Mesih olmuştur; o "kelime" olmuştur. İşte bu nedenle, ezelden mevcut olduğu için bu İncil'de doğum kıssasına hiçbir işaret bulunmamaktadır.

İşte burada "Yesû nasıl dönüşüp Mesih oldu?" sorusundan "kelime veya mahluk olmayan doğmuş oğul nasıl oldu da bedenleşip bir insanoğlu sûreti kazandı?" sorusuna, ayrıca "İnsan nasıl ilahlaştı?" sorusu "Tanrı nasıl bedenleşti?" sorusuna dönüşmektedir...!!

Sorunun cevabı zaman ilerleyip kilise konsilleri toplandıkça ünlü teslis dogması üzerinden aydınlanacaktır. Şöyle ki soru "Yesû nasıl Mesih oldu?" ifadesinden çıkarak "İkinci uknum Yesû olmak için nasıl bedenleşti?" şeklinde verilmesi cevap bakımından yerinde olacaktır.

Hristiyan akide, Tanrı'nın bedenleşmesi, doğması, vaftiz edilmesi, risâlet payesine ermesi, çarmıha gerilmesi, dirilmesi, göğe yükselmesi, Babasının sağ tarafında oturması ve insanları yargılamak için yeniden geri dönmesi gibi çeşitliliklerin tartışması ve izahından başka bir şey değildir...!!

Bunların tamamı Yesû'nun nasıl Mesih olduğu sorusuna sübjektif cevap metodunun açıklayıcı aşamalarından ibarettir.

Yesû hakkında bahsedildiğinde Mesih kelimesinin anlamı da sıvı sürülmüş insandan “ilahi varlığa”, “oğul”a ve “kelime”ye dönüşmüştür...!!

Hıristiyanlığın Kutsal Kitabının tarihi Mesih’in (aleyhisselam) bisetinden onsekiz asır geçtikten sonra, son iki asırdır ki iyi okunmaya başlamıştır; uzmanlar onun bir tek düzeyde veya bir tek yazar tarafından (daha önce iddia edildiği üzere ilhamla) yazılmadığını bulmuş, onun çeşitli hedeflerle farklı yazarlar tarafından ortaya konulduğunu ortaya koymuşlar. Sorumuza cevabın gelişmesi de bunun bir göstergesidir.

Kutsal Kitabın yaklaşımını incelersek, Yesû’un ölümünden sonra Mesih olduğunu göreceğiz. **Daha sonra** durum değişmiştir; o biseti sırasında Mesih olmuştur. **Yine sonra** da durum değişmiştir; o bisetten az önce, yani vaftiz edilmesi sırasında Mesih olmuştur. **Daha sonra** yine durum değişmiştir; o doğumundan Mesih olmuştur. Durum **yine** de değişmiş ve hatta evrenin yaratılması sırasında onun Mesih olduğu belirtilmiştir.

Bunların tamamı Tanrı’nın fiillerinin izahı. Tarihi gerçeklikten hiçbir dayanağı olmayan sübjektif cevaplar. Ayrıca bunlar çeşitli dönemlerde, çeşitli hedeflerle, çeşitli insanlar tarafından geliştirilmiş görüşler.

Yesû Mesih’in/ يسوع المسيح kul oluşu aşamasından sonra Mesih/ مسيح isminin işaret ettiği anlamlar zihinlerden tamamen kaybolmuş, Mesih/ المسيح ismi âlemlerin Rabbi olan Tanrı’nın Rabliğinin yerine geçmiştir. Tüm bunlar asıl dil olan Aramice’den veya anadilinden, yani Arapça’dan uzaklaşmak sonucunda ortaya çıkmıştır.

Pavlus’un ‘ilk tâbileri olan eski Hıristiyanlar, Mesih’i/ المسيح, Pavlus’un “Tanrı suretinde varlık” dediği melekler gibi bedeni yaratılmış, bedenleşmiş semavi varlık şeklinde (Yunanca: **docein**) görmüşlerdir. Bu yüzden Mesih’i inceleyen ilmin adı .

da, şu anda bilinen **Christology** olmayıp da **Docetic** olmuştur. Ama araştırmada bunların arasında büyük bir ayırım yoktur.

Hristiyanlara göre Mesih inmiş gerçekliğin ruhudur ve onun öğretilerini anlayan, ruhi dirilişe inanan az kısım kurtuluşa erenlerdir. Bu mefhumlar onlara Allah'ın peygamberlerinin öğrencileri tarafından değil de Yunan ve Doğu filozofları tarafından gelmiştir. İşte bu mefhum vahdeti-vücuda kail olan sufi-felsefi düşünceye de sızmış, Muhammedî gerçek hakkında bahseden İbn Arabî, İbn Seb'in, el-Cîlî ve diğerleri tarafından dile getirilmiştir..!!

Bu eski Hristiyan mezheplerinin öğretileri IV. asırdan itibaren kaybolmaya yüz tutmuştur. Bunlardan bazılarını Pavlus mektuplarında korumuş, Gnostik (Docetism) düşüncede bunlardan büyük ölçüde etkilenmiştir. Buna delil olarak onun, Yesû'un ölümden ruhi dirilişi hakkındaki kuruntuları gösterilebilir. Daha sonradan ortaya çıkan Kredo'yla değiştirilmesinden önce Hristiyanlığın asılları ve itikadının dayandığı Nag Hamadi vesikalarının bulunması sırasında bu eski mezheplerin yazıları da bulunmuştur.

Bu kısa tarihi özet bize onların "Yesû Mesih'tir/ المسيح" demelerinin ne anlama geldiğini açıklar mahiyettedir. İncil'deki bu ifade o dönemde yaygın olan "*vaftiz sırasında Mesih Yesû'ya geldi ve çarmıha gerildiğinde onu terk etti*" anlayışına bir reddiye mesabesindedir. Dolayısıyla Mesih semavi varlık, Yesû ise yeryüzündeki varlıktır. "Yesû'un Mesih olduğuna inanınız." (Yuhanna 20:31)

Eski çağda İreneus ilk Hristiyanların kail oldukları bu anlatıya olan reddiye detaylandırmıştır.

Şimdi ise Hristiyan akidesinin esaslarından bazı noktaları size söyleyeyim.

-Onlar “Tanrı Rabbimiz Yesû Mesih’in/ يسوع المسيح Babasıdır.” dedikleri halde “Rabbimiz Mesih Yesû’un/المسيح يسوع Babası” demiyorlar..!!

-Onlar “Hayy Mesih/الحي المسيح” dedikleri halde “Hayy Yesû/يسوع الحي” demiyorlar..!!

-Onlar “Rab Yesû/يسوع الرب” dedikleri halde “Rab Mesih/الرب المسيح” demiyorlar..!!

Pavlus, Galatyalılara Mektubunda (3:26) “imanın Mesih Yesû’da/مسيح يسوع (in Christ Jesus) olduğunu” dese de “Yesû Mesih’te/يسوع المسيح” veya diğer tabirlerde olduğunu hiç söylemez..!!

Bunların tamamı, Hristiyan metinlerinde yazılı olduğu halde, bu araştırmamızda anlattıklarımız için güzel bir delil niteliğindedir. Öyle bir delil ki Arapça-Aramice Mesih kelimesinin mefhumunun gelişerek üluhiyet kesp etmesine de delil olur..!!

Ey Mesih’i seven ve onun davetine, dinine sarılan kişi.. Bu farklı anlamlarda olan terimlerin anlamlarını ve tarih sahnesine ne zaman çıktıklarını uzmanlarına sorsana. Daha sonra karar sadece senin. Hesap gününde Allah o kararın hakkında seni sorguya çekecektir.

Allahım! Bu araştırmamı muhlis olarak Senin vech-i keremine yaptım, kabul et.

Davalarının sonu Sen olduğun kişilerden eyle beni.

Hamd, âlemlerin Rabbi Allah’a aittir.

İkinci...

Aslı ve Türevleriyle İsa Kelimesi Üzerine

Konuya Giriş

Zorlukları kolaylaştıran ve ilimle hakkın nurunu kabullenmek için gönülleri açan Allah’a hamd olsun. Hidayete götüren ve bir hadis-i şerifinde “*İnsanların korkusu, hiçbirinizi haksızlık gördüğünde hakkı söylemekten alıkoymasın. Zira bu davranış, onun ne ecelini yaklaştırır, ne de rızkını uzaklaştırır*” diye buyuran Nebi’ye (sallallahu aleyhi vesellem) salatü selâm olsun.

Gelelim konumuza:

İfadedeki ikinci kelime olan İsa kelimesini araştırarak incelemek, çeşitli nedenlerden dolayı birinci bahisteki Mesih kelimesini araştırmaktan daha zordur. Hristiyan akidesinde şahıs isminin (*personal name*) mevkii bu sebeplerdendir. Şöyle ki hali hazırdaki Hristiyanlık bu özel isme bağlı olup, onlara göre sıvı veya yağ sürülmüş birisi dışında hiçbir anlamı olmayan ve yine de kail oldukları üzere bisetinden sonra tâbileri tarafından Meryem oğluna (aleyhisselam) verilen Mesih kelimesine bağlı değildir..!!

Bu kitabın okuyucusu: Allah’ın, Meryem oğlu (aleyhisselam) vasıtasıyla gerçekleştirdiği çeşitli mucizelerin delillerinin ve burhanlarının Mesih/ المسيح isminde saklı olduğunu artık biliyor. Mucizelerin dönemi geçti ve bitti, ama yine de hatırlanmaktadır. Onların Mesih kelimesinin mânâsını kaybetmeleri ve bunu sahte yağlanmış anlamına dayandırmalarıyla birlikte Mesih kelimesinin önemini düşürerek, ileride de göreceğimiz üzere Yeni Ahid metinlerine

göre Hıristiyan akidesinin Yesû kelimesine bağlı olması, bu ismi daha da önemli hale getirmiştir.

Bu özel ismin imanî bir derecede önemli olmasıyla birlikte, Hıristiyanlar çeşitli dillere tercümeler vasıtasıyla yine bunu da kaybetmiş, birçok fırkalara ayrılmış ve imalarıyla irtibatı olan bir isim üzerinde ittifak kılmamışlardır...!! Bazıları **Jesus**, bazıları **Yayso**, bazıları **Yesû**, bazıları **Hissos** veya **İssus** ve diğer büyük bir grubu da sadece Allah'ın ilminin ihata ettiği başka isimlerle iman etmişlerdir. Bu gruplardan her biri de kendisinin iman ettiği ismi savunmaktadır.

Bu isimler, Allah'ın hiçbir güç vermediği babalarından tevarüs ettikleri isimlerdir. Her kilisenin kendi babası, her babanın da kendi dili vardır...!! Kendilerine Allah'tan bir nur ile akılları ve gönülleri heyecana getiren bir burhan gelmeyeceği dek oğullar babalarından aldıkları şeyi hiç bırakmazlar. Bir kişi çok kişinin davrandığı gibi davranır; ebeveyninin yetiştirdiği itikat üzerine büyür. Allah ona ilim kapılarını açınca da hatasını bırakarak doğruya yapışır.

İnsanların en bilgilisi ve en kültürlüsü, ihtilaf olduğunda insaflı davranarak hakkı gözetendir; Hakîm'in Sahih'te zikrettiği üzere Hz. Peygamberi (sallallahu aleyhi vesellem) böyle biliriz. İstekleri, hamiyeti, asabiyeti olmayan birisini zihni sıkıntılardan kurtarmıştır; böyle birisinin işin gerçeğini öğrenmekten başka amacı ve maksadı yoktur ve buna da kolayca hiçbir sıkıntı ve meşakkete düşmeden ulaşır. Bu da İncil'lerin Yunanca orijinallerinde bulunur.

Allah'ın hidayeti ve tevfiği olmadan hakka erişemeyiz. O bir şeyi istediğinde sebepleri kolaylaştırır ve yolu asanlaştırır. Her mukallit, kendisinin hüccetleri ve nassları bilip anlama kudreti olmadığını itiraf etmiş durumdadır. Nakis ilim bilgisizlikten daha kötüdür. Ben bu kitabımda hücceti bilmeyen ve anlamayana, insaftan haberi olmayana hitap

etmiyorum. Bu nitelikler kimde toplanırsa, ne ilmin ne de dinin ona bir faydası olmayacaktır.

Bu bahiste işin doğrusunu birlikte bulmaya çalışacağız ki herkes Yunanca orijinallerde tescil edilmiş o isim üzerinde ittifak etsin ve düşünürler bu isme saygı ve ihtiramla baş eğişinler; her bir Hristiyan'ın iman etmesi gereken o özel isim üzerinde. Okuyucu bu özel ismin anlamını, bu ismin sahibinin net ve kesin vasıflarını görecektir; senin aynada gördüğün gibi. Büyüklerin dediği gibi, yolla giden varır. Allahım! Bizi hakla ulaştır ve hakla amel etmeyi bize nasip et. Amin.

Yunanca Orijinallerde Mesih'in (aleyhisselam) İsmi

İncil metinlerini mütalaadan önce Mesih İsa/المسيح عيسى (aleyhisselam) isminin ikinci kısmında yer alan kelimeyi tanıyalım. Okuyucuya belirtmek isterim ki saygıdeğer Mesih'in (aleyhisselam) ismi, Yunanca orijinal metinlerde, bu dilin gramer kurallarına uygun olarak ve ismin cümledeki yerine binaen, üç farklı şekilde olur; ismin sonuna, irab durumunu belirtmek için Yunanca son ek ilave edilir. İsmiñ fâil, mefûl, muzafun ileyh ve diğerk durumlarda olması bakımından bu ekler değişir.

Birinci: İsun/ايسون

Mesih kelimesi cümlede mefûl bih durumunda olduğunda, Yunanca gramer kurallarına binaen, **İsun/ايسون** olarak ifade edilir.

Nitekim melek Cebrail'in Bakire Meryem'i Mesih'e gebeliğini müjdelediğinde bu ifadeyi kullanmıştır. Bu konuda Luka bilgi vererek şöyle der: "Melek onun yanına girdi ve ona «Ey lütuf edilmiş, sana selam olsun» dedi. Rab seninledir, sen kadınlar içerisinde ne mübarek birisisin. Onu gördüğünde dediklerinden şaşırđı ve bu selamın ne anlama geldiğini düşündü. Melek ona şöyle dedi: «Korkma Meryem. Çünkü sen Tanrıdan bir

nimet bulmuşsun. Bak sen gebe kalacak ve bir oğul doğuracaksın, onu **Yesû** diye adlandıracaksın.»”

Burada anlattıklarım şu anda ellerde dolaşan Arapça tercümelerdendir. Acaba Arapça tercüme Allah tarafından Meryem’e vahy edilmiş ismin çevirisi konusunda bakarsan sahihtir midir..! İleride dini metinlerde isim emanetinin tercümelerde nasıl korunması gerektiğini göreceğiz.

Aziz okuyucum! Gel benimle birlikte İncil’lerin ve Yeni Ahid’in diğer sifirlerinin de yer aldığı Yunanca orijinallerinin yazıldığı meşhur *Interlinear Greek-English N/T* kitabını, açalım; işaret edelim ki bunlar içerisinde meşhur *Kral James Nüshasının* da yer almaktadır ve orijinal satırlar arasında İngilizce tercümeler verilmiştir.

Melek Cebrail tarafından müjdelenen ismi aradığımızda, onun Yunanca orijinalde “İsûn/ايسون” olarak okunan “**Ιησου**ν” yazıldığını görürüz. Bu metinde bahis konusu kelime mefûl bih olarak geçmiştir. Şimdi gelin, dil uzmanlarının görüşleri çerçevesinde bu Yunan harflerini İngilizce ve Arapça harflerle okumaya çalışalım.

<i>İngilizce</i>	I	e	s	o	u	n
<i>Yunanca</i>	Ι	η	σ	ο	υ	ν
<i>Arapça</i>	ع	ي	س	و	ي	ن

Yunan gramerine göre cetvelin sonundaki “**n-v- ن**” harfi kelimenin asıl harflerinden olmayıp çekim ekidir. Cetveldeki Arapça “**vav/ و**” harfi de “**s/ س**” harfinin üzerindeki “zamme/ötre” harekesinin yerinedir. Dolayısıyla Yunanca ve

İngilizce’de kelimenin okunuşu “**Iesou**/ايسِي”, Arapça’da ise “**Îsuy**/عيسى” olacaktır.

“S/س” harfinin üzerindeki “zamme/ötre” harekesinin Yeni İbranice lisanından geldiği fark edilmektedir; şöyle ki o, Arapça ve Aramice’nin aksine, her zaman bir az “zamme’ye” eğilmeye meyillidir. Mesela Arapça ve Aramice’de “fetha/üstün” ile yazılan **ilah**/اله” kelimesi İbranice’de “**İloh**/الوه” şeklinde okunur. Dolayısıyla Mesih’in (aleyhisselam) dili olan Aramice’de kelime “**Îsuy**/عيسى” şeklinde değil, “fetha/üstün” ile yazılarak “**İsa**/عيسى” olarak okunur.

İstersen bu kelimeyi Yeni İbranice’ye uygun olarak “**Îsû**/عيسو” veya “**Îşû**/عشو” olarak, istersen de Arapça-Aramice’ye uygun olarak da “**İsa**/عيسى” olarak okuyabilirsin.

Ayrıca, Avrupa dillerinden Arapça veya Aramice’ye harfleri okuma sırasında Arapça ve Aramice’deki bazı harflerin – Yunanca ve İngilizce gibi- Avrupa dillerinde mukabili bulunmadığı da fark edilmektedir. Mesela Arapça’daki “**ayn**/ع” harfi İngilizce’de “**ay/I**”, Yunanca’da “**yota/I**” harfi gibi okunur. Eğer Yunanlı birisini Arapça’daki “**ayn**/ع” harfini söylemeye zorlarsan, “**I**” veya “**η**” harfleriyle söyleyerek “**eyn**/اين” diyecektir. Eğer Yunanlı birisini Arapça’daki “**İsa**/عيسى” kelimesini söylemeye zorlarsan, hemen “**ayn**/ع” harfini İngilizce’de “e” harfine denk olan Yunanca’daki “**I**” veya “**η**” harfleriyle değiştirerek “**Êsa**/ايسى” diyecektir.

İşte gördük ki Mesih’in (aleyhisselam) isminin birinci harfi “**ayn**/ع” harfidir; o zaman Yesû isminin evvelindeki “**ya**/ي” harfi nerden gelmiştir acaba..!?

Belki de mütercimler bu ismi, Arapça’da olduğu gibi, sağdan sola doğru okumaya çalışmışlardır..!! Ama bu gülünç ve okumanın bilinen tüm yollarından tamamen uzak olan durumda bile “**yi**-و-ا” harfleri arasında değişme kaidelerini

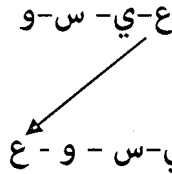
uyguladıktan sonra da ismin gerçek okunuşunun, Arapça'ya uygun olarak, “أَسِيع” veya “وَسِيع” veya “يَسِيع” olduğuna karar vererek okuyacaksınız.

İşin aslında mütercimler çevirilerinin müsveddelerinde kelimeyi doğru okumuşlar, ama sonradan birinci harfi son harf yapmak için değişiklik yapmışlar ve İncil'lerini de bu birinci harfi değiştirdikten sonra şöyle yazmışlar:

Yeni İbranice'ye uygun olan isim “İsû/عيسو”dur.

O dile uygun olarak ise isim “Yesû/يسوع”dur.

Okuyucuya kolaylık olsun diye her iki kelimenin harflerini birbirinin altında dizerek yazdım ki insafılı okuyucu baş harfle son harfin yerlerinin değişmesi ameliyesinin nasıl gerçekleştiğini anlayabilsin.

Burada kelimenin birinci harfi kelimenin sonuna geçirilmiştir.

İşte diller arasında çeviri yaparken özel isim emanetlerinin durumunun nasıl olduğunu gördünüz mü? Oysa ki aslında hiç tercüme edilmemesi, aktarılan dilde orijinali üzere saklanması gerekir.

En önemli nokta şudur ki Yunanca orijinalerde Mesih'in (aleyhisselam) ismi, onların iddiasının aksine, Yesû olmayıp da İsa'dır. Evet, öyle İsa kelimesi ki Rahman'ın melekleri Meryem'e (aleyhisselam) hitap ederken de bu kelimeyi söylemişler: *“Hani melekler dediler ki; «Ey Meryem, Allah seni dolaysız Kelime'si ile müjdeliyor. Onun adı Meryem oğlu İsa*

Mesih'tir. *O dünyada da, âhirette de yüce, şanlıdır ve Allah'ın yakınlarındandır.*" (Âl-i İmrân 03/45) Ümmi Arap peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) nerden Yunanca'yı biliyor ki Mesih İsa'nın ismini oradan çevirsin. Ayrıca Aramice'yi nerden biliyordu ki bu Aramice-Filistinî İsa ismini bilip de İbranice'ye uygun olarak "İsû/عیسو" demesin..!?

İkinci: İsûs/ایسوس

Mesih kelimesi cümlede fâil durumunda olduğunda, Yunanca gramer kurallarına binaen, İsun/ایسون olarak ifade edilir.

Luka İncil'inde şöyle geçer: "Sekizinci gün, çocuğu sünnet etme zamanı geldiğinde o, anne rahmine düşmeden önce meleğin adlandırdığı gibi Yesû (Ιησους) adlandırıldı." (Luka 2:21)

Bu metinde yazılmış Yesû ismini Yunanca orijinallerine bakarak araştırırsak onun fail olduğu için İsûs/ایسوس olarak okunan "Ιησους" şeklinde yazıldığını görürüz. Bu İsûs/ایسوس kelimesiyle İsûn/ایسون kelimesi arasındaki yegane fark, kelimenin sonundaki ekin farklı olmasındadır. Şöyle ki Yunanca gramerine göre İsûs/ایسوس kelimesinin sonundaki ek "s" okunan "ç" eki, İsûn/ایسون kelimesinin sonundaki ek ise "n" diye okunan "v" ekdir. Ehlince malumdur ki Yunanca'daki bu ekinin, eklendiği kelimedeki yerine göre üç şekli vardır; kelimenin başında olanda "Σ", ortasında olanda "σ", sonunda olanda ise "ς" şeklinde yazılır. Burada "Ιησους" kelimesinde de bahis konusu harf, hem kelimenin ortasında, hem de sonunda geçmektedir.

Yunanca eki kelimenin sonundan sildiğimizde "Ιησους" kelimesi İsa şeklinde okunacaktır. Dilsel açıdan makbul olan yollardan hiçbirisiyle İsûs/ایسوس kelimesinden Yesû kelimesini çıkaramayız; ama gözlerin kör olup da görmediği, dillerin

sustuğu bir mucize gerekir bunun gerçekleşmesi için. Oysa ki mucizeler devri artık kapanmıştır.

Ben Hristiyan ulemanın bu okunuşa tepkilerinin ne olacağını çok iyi biliyorum. Onlar bu kelimenin manasını tartışmayı sevdikleri kadar doğru okunmasını tartışmayı sevmiyorlar. Az sonra **Yesû** ismini de tartışmaya açarak bu kelimenin nereden geldiğini araştıracağım, bir az sabredin. Önemli olan şudur ki Mesih (aleyhisselam) İsa olarak adlandırılmıştır. Meleklerin bu mübarek isimle Meryem'i müjdeledikleri hakkında Kur'ân ve İncil'e inanalım.

Üçüncü: **İsûy**/ايسوي

Masih kelimesi cümlede münada veya muzafun ileyh durumunda olduğunda, Yunanca gramer kurallarına binaen, **İsûy**/ ايسوي olarak ifade edilir. Bununla ilgili metinleri size sunacağım.

Bu okunuş biçimi münada halinde (يا يسوع) sekiz kez geçmektedir. Diğer yerdekiler (Matta 8:29; Markos 1:24; 5:7; Luka 4:34; 8:28) şeytanların çarptığı delilerin dillerinden olduğu için ben bunlardan sadece ikisine –birisi zaten mükerrerdur- işaret edeceğim.

Birinci yer Markos İncil'indedir (10:46-47). "Öğrencileri ve büyük bir kalabalıkla Eriha'dan çıkarken Bartimas b. Timavus adlı bir kör yolun üzerinde oturup dileniyordu. Onun Nasıra'lı Yesû olduğunu duyunca bağırmaya başlayıp şöyle dedi: Ey Dâvud oğlu **Yesû**, bana merhamet et." Aynı olay Luka İncil'inde (18:35-38) de Matta'daki metinle ciddi bir tearuz halinde gelmiştir; şu anda bizi ilgilendirmedigi için detayına girmiyoruz.

Metin şöyledir: "Eriha'ya yaklaştığında bir kör yolun üzerinde oturup dileniyordu. Oradan geçen topluluğu duyunca bunun ne olduğunu sordu. Ona Nasıra'lı Yesû'un geçtiğini söylediler. O

bağırmaya başlayıp şöyle dedi: Ey Dâvud oğlu **Yesû!** Bana merhamet et.”

İkinci yer ise Luka İncil’inde (17:11-13) geçer: “Yeruşâlim’e doğru giderken Samiriye ile Celile’nin arasından bir yerden geçiyordu. Köyün birine girdiğinde kendisini on cüzamlı kişi karşıladı; uzakta durup şöyle diyorlardı: Ey **Yesû!** Ey öğretmen! Bize merhamet et.”

Buradaki “**ey Yesû**” diye tercüme edilen isim Yunanca orijinallerde “**Ἰησοῦ**” diye yazılarak “**İsûy/إيسوي**” olarak okunur. Yunanca gramer kurallarına göre gereken ekin hazfedilmesi nedeniyle bu ifade tarzı ad olarak kolaydır ve Yunanca bu ifadenin yeni İbranice’den alındığı da dikkatten uzak değildir; kelime Aramice tarz okunuşu olan fetha/üstün ile okunarak “**İsa/عيسى**” olmak yerine zamme eğilimli olarak “**İsûy/عيسوي**” şeklinde okunmaktadır. Bu ifade Arapça’da hiçbir zorluk olmadan “**İsa/عيسى**” şeklinde okunur. Evet, kavmi onu “**ey İsa**” diye çağırıyorlardı; İncil’lerin Arapça tercümelerinin iddiasının aksine “**Ey Yesû**” demiyorlardı...!!

Bu okunuş biçimi (**İsûy/إيسوي/Ἰησοῦ**) birkaç yerde de “Yesû’un ayakları, Yesû’un vücudu, Yesû’un dizleri, Yesû’un koynu, Yesû’un sinesi” ve diğer ifadelerde tamlanan olarak geçer.⁴⁹ Sıraya uygun olarak bu terkiplerin sahih tercümesi şöyledir: “İsa’nın ayakları, İsa’nın vücudu, İsa’nın dizleri, İsa’nın koynu, İsa’nın sinesi.” Daha önce de tercüme yapılırken özel isimlerin aslına uygun olarak saklanması gerektiğini söylemiştik; kendi anlayışlarına ve kendi isteklerine uygun olarak isimleri değiştiren kavme nasıl güvenebiliriz..!?

Şimdi de gelin, bisetin son bulmasından Mesih’in (aleyhisselam) ismi hakkında öğrencilerinin görüşlerine ve çarmıha gerilmesi, ölmesi, gömülmesi, nüzulü hakkında anlatılanlara bakalım.

⁴⁹ Sıraya uygun olarak bakın: Matta 15:3, 27:57; Luka 5:8; Yuhanna 13:23, 25.

İncil’ler ve Yeni Ahid’in diğer kitaplarından görebildiğimiz kadarıyla öğrenciler risâletin bitmesinden sonra Mesih’e İsa/**Ιησου** ismini de koymuş, bu isme imanla Mesihî daveti yaymışlardır. Bu ismi-şerifi kerametler (mucizeler)⁵⁰ gösterirken, bu dine yeni girenleri vaftiz ederken ve az sonra bazılarını söyleyeceğim bir çok başka şeylerde de kullanmışlardır.

Burada öğrencilerden ikisinin, öğrencilerin büyüğü olan **Simon**’un ve **Yuhanna**’nın sözlerini zikretmek istiyorum. Luka, Resullerin İşleri kitabında (3:6), zorla Petrus diye adlandırılan öğrencilerin büyüğü Simon’ın eliyle vuku bulmuş birkaç kerametlerinden birini, “**Nasıra’lı Yesû (Ιησου) Mesih’in ismiyle yürü**” diyerek sadece Mesih’in ismini zikretmekle kötürüm birisini iyileştirmesini nakletmektedir.

Dikkat çeken bir husus, bu kerametın gerçekleşmesinde zikredilen isim, onların iddia ettikleri Yesû veya Jesus olmayıp **İsa** kelimesi olmuştur.

Yuhanna, iman kanununu ve burada “**Mesih’in ismine iman**” şeklindeki diğerlerinden ayrıldığı meşhur tabirini kendi İncil’inde ve Birinci Mektubunda beş kez zikreder. Yuhanna’nın Birinci Mektubu kitabında (3:23) ne geçtiğine bakalım: “Onun buyruğu oğlu Yesû Mesih’in **ismine iman etmenizdir.**”

Okuyucunun da gördüğü gibi, mütercimlerin iddia ettikleri gibi Yesû (Ιησου) olmayıp **İsa**’dır..!!

Evet, bu isim Simon, Yuhanna ve diğer öğrencilerin de bildiği o **İsa** ismidir. Evet, bu isim öğrencilerin zikriyle ibadet ettikleri, sonradan tâbilerin terk ettikleri o **İsa** ismidir. Asırlar

⁵⁰ Onlar, kerametle mucize arasında fark gözetmiyorlar. Mucize peygamber tarafından bir hüccet getirip meydan okuma şeklinde gerçekleştiği halde keramet, Allah’ın bazı salih kulları tarafından gerçekleşir.

boyunca Mesih için uydurdukları “Yesû/ يسوع”, “İsû/إيسوع”, “Aşyû/أيشوع”, “Eyşû/أيشوع”, “Maysuğ/مايسوغ” ve diğer isimler hakkında⁵¹ ise Aziz ve Kadir Rabbin muhkem ayetlerde şu buyurduğundan başka bir diyeceğim yok: “*Bunlar sizin ve babalarınızın taktığı adlardan başka bir şey değildir. Allah onları destekleyen bir delil indirmemiştir. Onlar sadece sanıya ve canlarının istediğine uymaktadırlar. Oysa onlara Rablerinden and olsun ki doğruluk rehberi gelmiştir.*” (Necm 53/23)

Daha fazla izah: Belki de hakkı görmek istemeyen, doğruyu duymak istemeyen mutaassıp cahil birisi İsa isminin böyle okunmasına itiraz eder.

Belki de hakkı görmek isteyen ve doğruyu duymak isteyen cahil birisi, kavminin yazıları ve kutsal metinlerin tefsirinden dolayı İsa isminin böyle okunmasına itiraz eder.

Doğruyu bilenler çoktur; bu doğruyu bilip de tâbilerinden saklayanların tamamına diyorum ki ben Arami/Arapça lisanın gramer kurallarının dışına çıkmadım. Nitekim İbranice isimlerin Arapça’ya çevrilip okunması konusunda o kavimle de aynı görüşteyim. Yeni Ahid’de yer alan kitaplar ve mektuplarda zikredilen, Hristiyan ulemanın Arapça’ya tercüme ettikleri isimlerden üç örnek göstererek İsa isminin Yunanca’dan Arapça’ya aktarılarak okunması konusundaki dürüstlüğüme de huzurunuzda ortaya koyuyorum.

Birinci örnek: İshak (aleyhisselam) peygamberin oğlu Esav’ın/عيسو ismi.

Bu isim Pavlus’un Romalılara Mektubunda (9:13) “Yazıldığı üzere Yakup’u sever, Esav’dan ise nefrete derim” diye, İbranilere Mektubunda (11:20 ve 12:16) “İshak iman ile Yakup’u ve Esav’ı kutsadı” ve “kimse zina etmesin ve Esav’ın ettiği gibi ilk

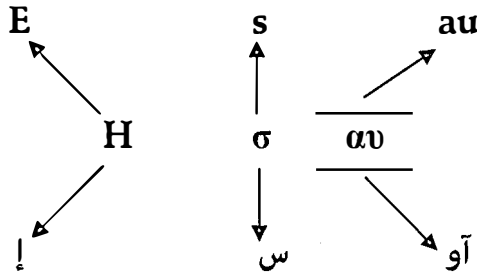
⁵¹ Bunlar, M.S. 12. asırdan önce ve bundan az bir süre sonra yazılan Arapça İncil’lerde geçen isimlerden bazı örneklerdir..

oğulluk hakkını bir yemek karşılığında sattığı gibi serbestçi olmasın” diye geçer.

İşte burada sunduğum üç metnin Yunanca orijinallerinde **Esav**/عیسو ismi “**Hσau**” şeklinde yazılmıştır. Dikkat edelim ki “**eta/H**” harfi “**η**” harfinin büyük halidir.

Şimdi de rahip Bebnuda Bişva’nın şerhinden faydalanarak ve Dr. Moris Tauzerus’un şerhine de baş vurarak Yeni Ahid’deki Yunanca gramer kuralları esasında bu ismi Arapça okumaya çalışalım.

Onların ikisi de “**eta: H/η**” harfinin İngilizce’de “**E**” harfinin (Arapça’da esreli hemze) muadilidir. **Sigma/σ** harfi de İngilizce’de “**S**” harfinin muadilidir. “**au**” terkihi de İngilizce’de “**caw**” kelimesinin okunuşu gibi “**au**” sesini verir.⁵² Dolayısıyla ismin okunuşu şöyledir diyebiliriz:

Dolayısıyla bu isim, Arapça’da “إيساو”, İngilizce’de “**Esau**” okunur.

Arapça’da “إيساو” ve “إيسو”, İngilizce’de “**Esau**” onlara göre ihtilafsız olarak doğrudur. Ama onlar Arapça okunuşu “إيساو”

⁵² Yeni Ahid’in Yunancası, 13-15. Dikkat edelim ki “**au**” terkihiinin İngilizce’de “**au**” şeklinde okunması onların dediklerinin hilafıdır; bu hespla kelimenin İngilizce okunuşu “**Esau**” şeklinde olacaktır.

şeklinde değil de “عیسو” şeklinde yazmış, ismi yeni İbranice’den hareketle tashih etmişlerdir. Yunanca’daki “H” harfi Arapça’da “ayn/ع” harfinin muadili olmayıp “î (uzun i)” şeklinde okunan “ی” harfinin muadilidir. Oysa ki “إيسا” kelimesi Mısır karışımı Yunanca bir kelimedir; yani Kıpti dilindedir.

Burada dikkat çeken bir nokta da “إيساو” veya “عیساو” isminin sonundaki “fetha” harekesidir. Onların dedikleri “عیسو”/üstün kelimesinin hilafına olarak burada **kelimenin son harekesinin fetha olduğunu görüyoruz**; İngilizce’deki “au” da buna delildir.

İşte bu okunuş tarzı, bahis konusu ismin Eski Ahid’de “**Kenani ağzı**” olarak nitelenen (Yeşeya 19:18) eski İbranice kelimelerinden olup M. S. 10. yüzyılda ortaya çıkan ve şu anda kullanılan yeni İbranice olmadığını gösterir. Bellidir ki Kenani ağzı/dili de Aramice’dir. Daha önce de işaret edildiği üzere, yeni İbranice kelimelerin harekelerinin zammeye/ötreye eğiliminin hilafına olarak Aramice ve Arapça kelimelerin harekeleri çoğunlukla fethaya meyillidir. Dolayısıyla “إيساو” ve “عیساو” kelimeleri Arapça ve Aramice, “إيسو” ve “عیسو” kelimeleri ise yeni İbranice okunuştur. Kutsal Kitabı Arapça’ya çevirenler de Eski İbranice veya Arapça’yı kullanmak yerine Yeni İbranice lisanını kullanmışlardır.

Bu nokta, Dr. Kemal Salibî’nin dikkat çektiği çok değerli filolojik noktadır.⁵³ O şöyle demektedir: “Sami dillerinde, bir dilin farklı lehçelerinde bile “**hemze**”, “**vav**” ve “**ya**” harflerinin birbirileriyle değiştirilmesi sıradan bir şeydi.”

Kardeşim şeyh Muhammed el-Kâdı bana şöyle dedi: “Bu Arapça’da sıradan bir şeydir, gramer uzmanları buna “i’lâl ve ibdâl” kuralları der. Burada bir ses, kullanımındaki vurgu nedeniyle başka bir sese dönüşür.”

⁵³ Kemal Salibî, *Hafâyât-Tevrât*, 168.

Bu bilgiyi kullanarak, inat ve tartışmaya girmeden, İbranice'deki “عیسو” isminin Arapça'daki “عیسی” isminin muadili olduğunu görelim.

Kelimenin zammeli okunuşu “عیسو” Yeni İbranice okunuştur.

Kelimenin fethalı okunuşu “عیسی” Aramice ve Arapça okunuştur.

Şimdi de gelin Yeni Ahid'in Yunanca orijinallerinde geçtiği şekliyle “عیسو” ismini Mesih'in (aleyhisselam) ismiyle araştırmaya çalışalım.

عیسو	يسوع
H <u>so</u>	İh <u>so</u>

Yukarıdaki tabloda “au” son ekinin fetha ile “ay” şeklinde, “ou” zamme ile “oy” şeklinde okunur. “au” son ekinin Arapça'da, bir az uzatmakla “**ya harfi üzerindeki fethaya/يَ**”, “ou” son ekinin Arapça'da bir az uzatmakla “**ya harfi üzerindeki zammeye/يِ**” benzediğini söyleyebilirsiniz. “H-η” harfi ise Arapça'da “**esreli ya/يَ**” ile ifade edilen “**esreli uzun hemze**” harfinin muadilidir. “**Yota/I**” harfi ise Arapça'da “**Ayn/ع**” harfiyle ifade edilir. Dolayısıyla kelimenin Arapça okunuşu şöyle olacaktır.

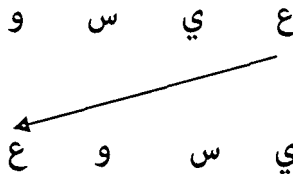
İh <u>so</u>	H <u>so</u>
عیسو veya عیسی	یساو veya ییسای

Mesih'in isminin ilk iki harfine (H-η) dikkatle bak. Bu iki harfi Arapça'ya **Yesû**/يسوع isminin başındaki “**ya/ي**” ve “**sin/س**” olarak çevirmişlerdir. Ama “s/” harfi üçüncü harftir; bu açıdan iki harf “**I**” ve “**η**” sadece “y/ي” okunur. Demek ki “**İncou**” kelimesinin ilk üç harfi “**yes/يس**” okunur. İşte geriye Yesû isminin diğer kısmını göstermek kaldı. Bunlar da Yunanca ismin “vi” olarak okunan “**ou**” son iki harftir; şöyle ki “**o**” harfi Arapça'daki “**vav/و**” harfi, “**u**” harfi de Arapça'daki “**ya/ي**” harfi gibi okunur. İşte bu durumda **Yesû**/يسوع kelimesinin sonundaki Arapça “**Ayn/ع**” harfini göremiyoruz. Nerde kaldı bu harf, acaba kayıp mı oldu?

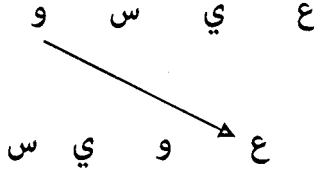
Aslında bu harf, onların idda ettiklerinin aksine olarak, kelimenin başında yer almaktadır. “**Hsau/عيسو**” kelimesinde “**Ayn/ع**” harfinin yerine bir de bakalım; bu harf Yunanca ismin evvelindeki “**İta-H**” harfinden önce yer alır.

Acaba şimdi bu karıştırmayı gördünüz mü; bu gerçekliğin dışındaki bir dalâlet değil mi..!?

Onlar Yeni İbranice'de İshak b. İbrahim (aleyhisselam) ismini Mesih'in ismiyle değiştirmiş, daha sonra **Mesih'in ismini İncil'lerden tamamen silmiş** ve yerine kendi hevalarına uyarak **Yesû** ismini getirmişler; bu ismin de uzaktan yakından o isimle alakası yoktur. Yeni İbranice'de Mesih'in isminin “**عيسو**” olduğunu da bildiklerinden bu ismi İshak'ın (aleyhisselam) ilk oğluna koymuşlardır. Sonra da bu isimdeki ilk harfin yerini değiştirerek “**عيسو**” kelimesini “**يسوع**” haline getirmişlerdir.

Belki de başkaları gelerek ikinci harf olan “vav” harfini “ayn” harfinden sonraya yerleştirir ve bu durumda isim “عیسو” halinden “عویس” haline geçer.

Dikkat edelim ki ikinci şık, muasır uzmanların işaret ettiği üzere, Sami dilinin lehçeleri arasında dilsel olarak daha uygundur. Ey okuyucu! Şimdi Arap mütercimlerin Yeni Ahid’in tercüme metinleri üzerinde oynama yaptıklarına ikna oldun mu..!?

Yunanca’dan Arapça’ya tercüme eden o papazların ve rahiplerin özel isim emanetleri nerede kaldı..!? Onlar için önemli olan Meryem oğlu İsa Mesih’in (aleyhisselam) ismi konusunda Müslümanlara muhalefet etmektir. Eğer Müslümanlar ona İsa diyorlarsa, Hristiyan Araplar ona Yesû diyeceklerdir; hatta Arap dilinde konuşmayan tüm diğer Hristiyanların bu ismi bilmemeleri, tanımamaları önemli değildir..!!

Buraya dek bahis konusu ismin anlamı konusunda durmayışımızın sebebi, kişi isimlerinin bir dilden başka dile çevrilmemesinden yanayız; anlamlar ise isimleri tercüme ederken değil de açıklarken, izah ederken bilinen şeylerdendir.

İkinci örnek: Musa’nın (aleyhisselam) arkadaşı **Yeşu/يشوع** b. Nun’un ismi.

Bu **Yeşu/يشوع** (veya Yahuşu/يهوشوع veya Yuşa/يوشع) isminin Yunanca’sı Resullerin İşleri sifrinde tamlanan halinde “**Ἰησοῦ**”

olarak bulunur. Bu, Yunanca-İbranice olan **İsû**/إيسو veya Aramice-Arapça olan **İsa**/عيسى kelimesidir.

Bu kelimeyi İbranilere Mektup (4:8) sifrinde Yunanca gramerlere göre fail halinde **“İησους”** şeklinde okunduğunu görüyoruz. Bu, hem de Yunanca-İbranice olan **“İsûs/ایسوس”** ve hemde Aramice-Arapça olan **“İsa/عيسى”** kelimesidir. Ama bunlar Arapça tercümelerde **“Yeşu/يشوع”** şeklinde yazılmışlardır.

Yunanca ismin sonunda Yeşu demek için gerekli olan **“Ayn/ع”** harfinin olmadığına dikkat edin. Bu harfi kelimenin başında **“I-η”** olarak buluyoruz.

Bu ismi İngilizce tercümelerde **“Joshua”** olarak yazmışlardır. Muasır Amerikalılar bu ismi bir az da yumuşatarak **“Josh”** şeklinde söylemektedirler.

Ben Cemalüddin diyorum ki: Yunanca’da değil Aramice’de derin araştırmalarımın şu sonuca vardım ki bu kelimenin doğru şekli İbranice’deki **“Yeşu/يشوع”** değil **“Yuşa/يوشع”** şeklindedir. İbranice’de bu kelimenin kök harfleri de **“י-ש-ע”** harfleridir. Şimdi isimlerin anlamları ve kökleri hakkında konuşmayacağım; bahis konusu ismin sıhhatinin ispatından sonra bu konuya geçebiliriz.

Üçüncü örnek: Haleluya/הללוيا ifadesi

Bilgi olarak şunu söyleyeyim ki bu ifade, dünyanın dört bir tarafında bulunan Hristiyanlar ve Yahudilerin farklı dillerde olsa dahi bildikleri, ezberledikleri meşhur bir ifadedir. Bu ifade Mezmurlar sifrinde yaklaşık 21 kez, Rüyalar sifrinde 4 kez geçer. Bu ifadenin asıl anlamı şimdiye dek Arapça’ya tercüme edilmemiştir. O kavim, Eski ve Yeni Ahid kitaplarında geçen kelimelerin Arapça asıllarını sevmezler..!!

Batı Hristiyanları bu ifadenin manasının “*Rabbi yüceltin*” anlamında “*glorify the God*” diyorlar ki bu da “*Rabbe şükredin, Rabbe hamdedin (praise the God)*” anlamına gelmektedir.

Bu ifade, Rüyalar sifrinde 4 kez (19:1, 3-4, 6) geçmektedir ve Yunanca yazılışı “**Αλληλουια**” şeklindedir; ayrıca bahis konusu ifade iki kısımdan (هَلِّلُو - يا) oluşmuştur. Kelimenin okunuşuna dikkatle baktığımızda, Aramice-Arapça okunuşa (*transliteration*) uygun olarak yazıldığını görüyoruz..!!

Burada önemli olan, göklerin ve yerin Rabbine işaret eden “**Yâ/ يا**” ismidir. Bunu akıl sahiplerine diyorum; Hristiyan ulema yanlış olarak şöyle derler: **Yesû** kelimesi “Allah kurtarır” anlamında “**يا**” ve “**يخلص**” kelimelerinin terkibinden oluşur. Ey akıl sahipleri, Allah kelimesine işaret eden bu Yunanca “**ια/ يا**” parçası Mesih isminin Yunanca’sında (**Ιησου**) nerededir acaba..!?

Onların genele açıkladıklarının aksine, bu “**İη/ε**” değildir.

Ben kendim Hristiyan Amerikalı ve İngiliz Kutsal Kitap dili uzmanlarından bir kaçına Aramice’deki “**ayn/ ε**” harfinin Mesih kelimesinin neresinde, evvelinde mi, yoksa sonunda mı yer aldığını sormuştum.

Evirilip çevrilip bana kelimenin anlamını açıklamaya, kelimenin “Allah” ve “kurtarır/ **يخلص**” şeklinde iki parçadan oluştuğunu, ismin Yunanca orijinalindeki “**İη**” harflerinin, “**يا**” harflerinin muadili olduğunu açıklamaya çalışmışlardı. Ayrıca beni İbranice’ye doğru çekmeye çalışmışlardır; oysa ki Mesih bilinen İbranice konuşmamış ve İncil’ler veya Hristiyanlığın diğer kutsal metinleri de İbranice olmamıştır ki onu hakem kılalım..!!

Okuyucu Mesih kelimesinin Yunanca yazılışına (**Ιησου**) baksın ve oradan Tanrı’ya (**يا**) işaret eden “**ια**” harflerini çıkardıktan sonra işin aslı ortaya çıkacaktır. Onlar Yesû

kelimesinin “Allah” anlamında “يا” ve “kurtarır/يخلص” anlamında “سوع” kelimelerinden oluştuğunu, dolayısıyla Yesû kelimesinin “Allah kurtarır” anlamına geldiğini ileri sürmüşler..!! Oysa ki bu ismin Yunanca’sı olan “Ιησου” kelimesine baktığımızda “ια يا” harflerini burada bulmadığımız için bu iddianın temelden yoksun olduğunu biliyoruz.

Yeri gelmişken belirteyim ki “haleluya/ هَلُّوْا” ifadesinin Eski Ahid’de de birkaç kez zikredilmiştir. Danyal sıfrında (2:23) bu ifadenin, sıfrın bu kısmının yazıldığı Aramice-Arapça yazıldığını görüyoruz. “Haleluya/ هَلُّوْا” kelimesinin Aramice’deki “يَا سَبِّحُوا” fiilinin türevlerindendir ve “يَا هَلُّوْا” ifadesi Aramice’de ve Arapça’da “Ya’ya tespih edin” anlamında “يَا سَبِّحُوا” kelimesiyle eş anlamlıdır. İşte bu Müslümanların “ه سَبِّحُوا” demeleri gibi tenzih ve takdis ifadesinden başka bir şey değildir.

Arapça sözlüklerde “يَا هَلُّوْا” ifadesini kolaylıkla bulabiliriz; şöyle ki “هَلَّلَ” “yüksek sesle “إِلَٰهَ لَا إِلَٰهَ” demek anlamına gelir; yani tehlil getirmek. Dolayısıyla bu ifade, “Ya’ı tek bilin” veya Allah’ı tek bilin” anlamındadır. Ne var ki teslis akidesiyle çatıştığından dolayı bu ifade, şimdiye dek Arapça nüshalarda tercüme edilmeden bırakılmıştır.

La havle ve la kuvvete illa billah

Mesih’in (aleyhisselam) İsminin Önemi

Hristiyanların, Mesih’in (aleyhisselam) ismine çok güçlü itikatları vardır; onlar bu ismin eşyalar üzerinde ve mucizeler göstermekte kuvvet ve etkiye sahip olduğuna inanırlar. Hatta Yuhanna kendi yazdığı İncil’de ve Birinci Mektubunda Mesihî imanının Mesih’in ismine bağlı olduğunu (*believe in his name*) beş kez tekrarlar. Benim ve başka müminlerin inandığı gibi

itikadın, Mesih'in şahsına ve mesajı merkezli olduğu şeklinde değilmiş.

Mesihî iman buyruğu, **“Yesû Mesih'in ismine iman etmenizdir”** şeklindedir.⁵⁴ Dikkat edelim ki buradaki Yesû kelimesi, Yunanca orijinalde **“İησου”** diye geçer. Bu kelimenin okunuşu Yunanca'da “**Îsû/إيسو**”, Yeni İbranice'de “**Êsû/עيسו**” ve Aramice-Arapça'da “**عیسی**” şeklindedir.

Tüm ümmetlerin tövbeleri ve günahlarının affı **Mesih'in/المسيح** ismiyle (Luka 24:47) gerçekleşir; vaftiz edilenin Mesihîliğe girmesine göre günahlarının giderilmesi için vaftiz **Yesû (İησου) Mesih'in/يسوع المسيح** ismiyle (Elçilerin İşleri 2:38; 8:16; 19:5) gerçekleşir; hastaların şifası **Yesû (İησου) Mesih'in/يسوع المسيح** ismiyle (Elçilerin İşleri 4:7-10; 3:6; 9:34) gerçekleşir; Allah'a şükür de **Yesû (İησου) Mesih'in/يسوع المسيح** ismiyle (Efesliler 5:20; Koleseliler 3:17) gerçekleşir.

İlk Hristiyanlar kendilerini **“Rabbin ismiyle çağırınlar”** diye adlandırıyorlardı (Elçilerin İşleri 9:14, 21:10; Korintliler 1:2; Timoteus 2:23).

Görebildiğimiz kadarıyla Rüya kitapları da bu isim uğrunda acılara tahammül eden Hristiyanlara yöneltmiştir (Rüyalar 2:3). İncil'lerde ve Yeni Ahid'in başka kitaplarında rastladığımız daha hayretli bir anlatı ise **Yesû (İησου) isminin şeytanlar ve şer ruhlarla (devils, evil spirits) alakalı olmasıdır**; Mesih (aleyhisselam) özellikle cin ve şeytanlarla donatılmış bir kavme gönderilmiştir.

Onun (aleyhisselam), insanların vücutlarındaki şeytanları ve kötü ruhları kovması mucizeleri İncil'lerde az değildir. İşte bu yüzden ilk Hristiyanların Yesû (İησου) ismiyle cin ve şeytanlar arasındaki alakayı fark etmiş ve mucizeler

⁵⁴ Bu beş yer şöyledir: Yuhanna İncili 2:23, 3:18, 23; Yuhanna'nın Birinci Mektubu 3:23, 5:13.

göstermekte bu sihir reçetesini (*theurgic formula*) istifade etmişlerdir.

Daha sonra bu reçete yayıldı ve haber sonraki tâbiler arasında bilindi. Birtakım İncil metinlerinden birçok sihirbaz ve büyücüler, dünyevi menfaatler kazanmak için **Yesû'un (İησου)** ismini de içeren bu sihir reçetesinden istifade etmişler...!!

Evet, Pavlus bir kadının bedeninden şeytan çıkartırken ona “**Yesû (İησου) Mesih/يسوع المسيح** adına sana kadından çıkmayı emrediyorum demiş, o da derhal çıkmıştır” (Elçilerin İşleri 16:18). Daha sonra **büyücüler** Pavlus’un yaptığını taklit ederek “**Pavlus’un müjdelediği Yesû (İησου) Mesih/يسوع المسيح** adına seni sizi büyülüyorum” (Elçilerin İşleri 19:13) diyorlardı.⁵⁵ Metnin Arapça başka bir nüshasında “Seni sizi Pavlus’un vazettiği **Yesû (İησου) Mesih/يسوع المسيح** adına and veriyorum.” Sanki büyücülerin ve Deccalların bildiği birden fazla Yesû varmış...!! Rahip ve papazların çoğu şimdi bile bu ilk Hristiyanların yaptıkları gibi yapsalar da onların bilmedikleri yeni bir ismi, **Yesû** isminden istifade ediyorlar...!!

Matta kendi İncil’inde (7:21-23) Mesih’in (aleyhisselam) şu sözlerini aktarır: “Ya Rab, ya Rab diyenlerin tamamı Çöklerin Egemenliğine girmeyecekler, ama göklerdeki Babamın iradesini yerine getirenler girecekler. O gün çokları sana «ya Rab, ya Rab! Biz Senin adınla peygamberlikte bulunmadık mı, Senin adınla şeytanları çıkarmadık mı, Senin adınla çok kuvvetler yapmadık mı?» diyecekler. Onlara açıklayacağım ki «Ben sizi hiç tanımıyorum. Ey günah işleyenler, benim yanımdan gidin.» Dolayısıyla Mesih (aleyhisselam), hesap zamanı böyle işler yapan herkesten teberri edecektir. Tüm bu işler Mesih’e (aleyhisselam) ve mesajına inanan ve inkar edenlerin yapabileceği kara büyü türlerindendir.

⁵⁵ Bu konu benim “*Hristiyanlıkta Pavlus Gerçeği*” kitabında ciddi ve önemli bir şekilde ele alınmıştır.

Markos kendi İncil'inde (9:38-39) Yuhanna'nın Mesih'e şöyle dediğini nakleder: "Ey muallim! Senin adınla şeytanlar çıkaran birisini gördük; ama o bizi izleyenlerden olmadığı için ona engel olduk. Yesû (Ιησους) dedi: Ona engel olmayın. Çünkü benim ismimle bir kuvvet yapan ve hemen de bana kötü şeyler diyen birisi yoktur. Çünkü bize karşı olmayan herkes bizimlidir." Değerli okuyucu, Yesû'un tâbilerinin şeytanları çıkarmakta ve mucizeler göstermekte onun adını nasıl kullandıklarını ve onun da onlardan teberri ettiğini, Mesih'in tâbilerinden olmayan bir kişinin bu addan nasıl istifade ettiğini ve Mesih'in de onun hakkında "O bizden yanadır" dediğini görüyor musun..! İşte bu gibi metinler ve bu gibi işlerle uğraşmak neticesinde Mesih'in mesajına iman **Ιησου adının kuvvetine ve etkisine** itikada dönüşmüştür.

Bazı reformist din adamları bu gibi işlere şüphe gözüyle bakıyorlar. Şöyle ki onlar mesela Yakub sifrinde (5:13-15) zikredilen "**hastalara dokunma**" diye adlanan olaya inanmayı reddettiklerini görüyoruz. Bu **dokunma**, Katolik ve Ortodoks kiliselerinin iman ettikleri ve şimdi de uyguladıkları dokunuştur. Bu **dokunma** hastanın ölümüne yaklaştığı sırada papazın sıvıyla hastanın vücudunu yağlayıp sonra şifa bulması ve günahlarının bağışlanması için Mesih'in adını (**sihir reçetesi**) onun üzerinde zikrettiği **dokunmadır..!!**

İncilci kiliseler -kilisenin yedi sırlarından/sakramentlerinden biri olan bu sır olan- bu ameliyeyi sihir türlerinden biri olarak görürler. Hatta bilindiği üzere bunun hastaya faydası yoktur ve hastanın üzerinde hiçbir tıbbi etkiye sahip değildir. Buna rağmen yine de bunun, hastanın geçmiş ve gelecek tüm suçlarını affettirdiğini iddia ediyorlar. Bunu nereden biliyorlar acaba..!?

Papaz Matta el-Miskin Yuhanna İncil'ine yazdığı şerhte şöyle diyor: "Allah'ın ismini veya Allah'ın oğlunun ismini söylemenin bir kuvveti ve ilahi huzurun gücü olduğu

bilinmektedir. Öğrencilerden şunları duyuyoruz: «Yetmişler sevinç içinde dönüp dediler ki: Ey Rab! Senin adınla hatta şeytanlar bize boyun eğiyor.» (Luka 10:17) Nitekim o adla dua etmek papazları, duymaları için değil de hazır olmaları için adlarıyla çağırmalarına dönüşmüştür. Dolayısıyla papazın ismine dua etmek yardımın olması için sevilen mütevazı bir yükümlülüktür; Haydi çağır, sana icabet eden çıkacak mı? Papazlara yöneleceksin (Eyüp 5:1). Adla dua etmek çağırmaktır.” (Alıntı bitti.)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Onun dediği gibi bir adı söylemek o adın sahibini çağırma dediği bir yer.

○ zaman “**Ey Yesû**” diyen Yesû’un gelişini istiyor.

○ zaman “**Ey Âsû/يسو**” diyen Âsû’un gelişini istiyor.

○ zaman “**Ey Jesus**” diyen Jesus’un gelişini istiyor.

○ zaman “**Ey Hissus**” diyen Hissus’un gelişini istiyor.

○ zaman “**Ey Jaiso**” diyen Jaiso’un gelişini istiyor.

İncil’lerin Yunanca orijinaleri ve Mesih’in öğrencilerinin yaptıkları bize şunu gösteriyor ki onlar **İsû/عیسو (Ἰησοῦ)** isminden istifade etmiş, Mesih’in (aleyhisselam) bisetinden uzun zaman sonra Arapça’da kullanılmaya başlayan **Yesû** kelimesi hakkında hiçbir şey bilmemişlerdir.⁵⁶ Nitekim asırlar sonra Avrupa’da ortaya çıkan **Jesus** kelimesi hakkında ise hiçbir şey bilmemişlerdir.⁵⁷ Ey gerçekten de Mesih’in (aleyhisselam)

⁵⁶ Burada okuyucuya Arapça eski İncil tercüme nüshalarında **Yesu** isminin ne zaman ortaya çıktığını araştırma ödevini veriyorum; bu, daha fazla bilmek isteyenler için zor bir şey değildir.

⁵⁷ Gesus kelimesinin müennesi olan Gesua adı ilk olarak Fransa’da M.S. VI. asırda ortaya çıkmış, daha sonra Jesus ismi de ondan türemiştir. Bu ismin İngilizce’sine iyice dikkat eden şunu görecektir ki İbranice olan bu isme, hem başta hem sonra iki harf eklenerek “J esu S” olmuştur. İngilizce’deki Jesus ismiyle ilgili başka önemli bir nokta da şudur ki

tâbilerinden olan ve onun saygın ismine inanan kişi, asla tutunup sûreti bırak; çünkü o, çarpıtılmıştır.

İsa de... Çarpıtılmış Yesû adını diline getirme...!!

İsa'ya iman et... Yesû'ya dönme...!!

Yesû İsmi ve Anlamının Şerhi

Şimdi de o kavimle Yesû kelimesi ve nereden geldiği hakkında tartışalım: Konu Yesû hakkında olduğu için burada sadece Arap Hristiyanların muhatap alındığı, dünyadaki bu ismi hiç bilmeyen diğer Hristiyanların ilgili olmadığı aşikardır...!!

Arap Hristiyanlar bu kelimenin aslı konusunda farklı görüşlere sahiptirler. Bazılarına göre Yesû kelimesi İbranice “Yahuşu/يهوشوع” kelimesinin Yunanca okunuşudur.⁵⁸ Bazılarına göre ise İbranice “Yeşu/ישوع” kelimesinin Arapça okunuşudur.⁵⁹

Dikkat edelim ki “Yahuşu/يهوشوع” zaten “Yeşu/ישوع” isimli kişinin kendisidir.

Onların içinden kelimenin, Aramice bir adın Arapça okunuşu olduğunu ileri süren birisi henüz çıkmadı. Üstelik de bu sözlerinde tamamı haktan daha da saptılar; çünkü okuyucu bu adın, o dönemde İsrail oğulları arasında yaygın olan dili

kelimenin ilk harfi başlangıçta “I” harfi olsa da M.S. 17. asırda “J” harfine dönüşmüştür. Mesela İngilizce’de “Halleluyah” ve “Hallelujah” olarak iki şekilde yazılan “هَلَلُوּיَا” kelimesi “J” harfi ortaya çıkana dek bir tek şekilde “هَلَلُوْا” olarak yazılmıştır. Nitekim daha sonradan “J” harfi ortaya çıkana dek “Jesus” kelimesi de Yunanca’da “I” harfiyle okunurdu. Ve bu “J” harfi eski İngiliz alfabesinde bulunmamaktaydı.

⁵⁸ Dr. İbrahim Said, *Luka’nın Müjdesi*, 21.

⁵⁹ *Kutsal Kitap Sözlüğü*, 1065.

dikkate alırsak Arami kökenli olduğunu biliyor. Şimdi açıklamaya geçelim:

Birinci: Yesû, İbranice “Yahuşu/يهوشوع” kelimesinin Yunanca okunuşudur diyenlere:

Birinci Günün Haberlerinde (7:27) Kutsal Kitabın Arapça tercümelerinde “Yahuşu/يهوشوع b. Nun”, İngilizce tercümelerinde “Joshua” diye geçer. Yunanca Septuagint nüshasında bu isim “Ἰησοῦς” diye yazılmıştır. Bu Yunanca isim bize Yesû/يسوع kelimesinden ziyade عيسى kelimesini hatırlatır; aradaki fark, kelimenin sonunda esre alameti olan ve İngilizce’de “e” sesinin muadili olan Yunanca “ε” harfiyle bilinir. Bu, İsa kelimesinin farklı bir okunuşudur; ismin apaçık Arapça okunuşu olan fetha ile biten “İsa/عيسى” yerine kelime esre ile biterek “İsi/عيسى” diye okunur..!!

Kelime, Mesih’in (aleyhisselam) biseti döneminde ve daha sonra fetha/üstün ile biterek, yani Yunanca’daki “ε” harfi olmadan “İsa/عيسى” şeklinde yazılırdı. Nitekim “Yeşû/يشوع” - Yahuşu/يهوشوع veya Yûşa/يوشع- adının Elçilerin İşleri sifrinde (7:45) Yunanca şekliyle tamlanan olarak “Ἰησοῦ” şeklinde yazıldığını görüyoruz; bu, Yunanca “İsû/يسو” veya Aramice-Arapça ise “İsa/عيسى” kelimesinin aynısıdır. Ayrıca İbranilere Mektup sifrinde (4:8) bahis konusu kelimenin Yunanca’da zammeli/ötreli olarak “Ἰησοῦς” yazıldığını görüyoruz; bu, Yunanca “İsûs/يسوس” veya Aramice-Arapça ise “İsa/عيسى” kelimesinin aynısıdır.

Kelimenin “İsi/عيسى” şeklinde esreli okunuşu “İsa/عيسى” şeklindeki fethalı okunuşundan daha eskidir. Bu, Septuagint nüshasıyla Yeni Ahid kitaplarının yazılması arasındaki zaman farkına dayanarak varılmış bir sonuçtur. Ey okuyucu, o okuyanların hatalı olduğuna ikna oldun mu..!?

İkinci: Yesû, İbranice “Yeşu/ישوع” kelimesinin Arapça okunuşudur diyenlere.

Kutsal metinleri, özellikle de Eski Ahid’i okuyanlar “Yeşu/ישوع” kelimesinin Arapça’sına rastlayacaklar; o, yine de Yeşu şeklinde olup Eski ve Yeni Ahidlerde hiçbir yerde Yesû diye yazılmaz. Eğer o kavimle onların Yesû’un, Yeşu kelimesinin Arapça okunuşu olduğu ve bunun, Arapça Mesih’in adı olduğu konusundaki görüşleriyle tartışma olarak muvafakat etsek bile o zaman şu önemli soru ortaya çıkacaktır: **İslam’ın Mısır’a girişinden önce Mısır Kıptileri Mesih’e ne diyorlardı..!?** İslam’ın Mısır’a M.S. 7. asırda girdiğini herkes bilir; Mısırlılar Arapça’yı İslâm’dan öğrenmişlerdir. **Bu da şu anlama gelmektedir ki onların kail oldukları üzere Arapça olan Yesû kelimesini Hristiyanlar Mesih’in (aleyhisselam) bisetinden 7 asır sonra öğrenmişler..!!**

Ey akıl sahipleri, bu kelim makul bir kelim midir..!?

Yedi asır, belki daha çok süre Mısır Hristiyanları bu Yesû ismini bilmemişler; sonradan bu adla ibadet etmeleri ve namazlarında/dualarında, oruçlarında ona yönelmeleri için bu ad onlara zorunlu olarak kabul ettirilmiştir. **Acaba, ayak saklayıp da İncil’lerin ve Yeni Ahid’in diğer kitaplarının eski elyazmalarında ve vesikalarında geçmeyen bu ismin nereden geldiğini kendisine soran soruşturan birisi yok mu..!?** Acaba Hristiyanların hiçbir şeyi öğrenmeden papazlarının ve ruhbanlarının arkasından meçhule ve yazılı kadere sürüklenmeleri haklı mıdır..!?

Arap ve özellikle de Mısırlı okuyucu biliyor mu ki Mesih’in (aleyhisselam) ismi Kıptî dilinde Yesû değil İsa olmuştur..!!

Kıptî dilinde o kelimenin yazılışı “IC” ve “IHC” şeklindedir; buradaki “C” harfi Yunanca’daki “Σ” harfinin muadilidir ve Arapça’da, Kıptice’de ve Yunanca’da “S” olarak okunur. Daha önce de açıkladığımız gibi “I” harfi “ayn/ع” olarak, “H” harfi de

“ya/ي” olarak okunur. Kelimedeki “ayn/ع” harfinin ilk harf olduğunu dikkate aldığımızda görüyoruz ki İslâm fethinden önce Mısır Hristiyanlarının “İsa/عيسى” demiş, sonraları Arapça konuşmaya başladıktan sonra “Yesû/يسوع” diyerek bu saygın isim konusunda Müslümanlara muhalefet etmişlerdir..!!

Mısır Hristiyanlarından Kıptî dilini bilenler bu harflerin Yunanca “İsûs/إيسوس” kelimesinin kısaltmaları olduğunu, kelimenin Kıptice’de okunuşunun İsa Mesih anlamında “Isoos Pi ekhrestos” olduğunu söylediler, o zaman Kıptice’den onların iddialarını çürüten Yunanca’ya yönelelim.

Daha önce de işaret ettiğimiz gibi Mesih’in (aleyhisselam) isminin Arapça’sı, fethalı olarak “İsa/عيسى” veya esreli olarak “İsi/عيسى”, İbranice’si ise zammeli/ötreli olan “İsû/عيسو” şeklinde okunur. Nitekim eski Arapça metinlere göre “Yahuşu/يهوشوع” adının Arapça’sı Yûşa/يوشع b. Nun olmuştur ve bu isim Arapça’da, Kıptice’de ve Yunanca’da aynıdır.

Allahım! Ben açıkladım, izah ettim. Sen biliyorsun.

Bu yaptığımı sadece Sana, muhlis olarak Senin Vech-i Kerim’ine göre yaptım.

Kabul et, ey Güzellerin en Güzeli.

Arapça’daki Yesû Kelimesi İle

Hristiyan Arap bilginlere göre Yesû kelimesi, Arapça ya da Yunanca olmak üzere iki dilden gelmektedir. Yunanca kelimeleri araştırıp incelediğimizde Yesû isminin burada bulunmadığına kanaat getirdik ve bu yüzden de kelimenin aslını ve manasını Arapça’da araştırmaya karar verdik. Onlardan kimsenin kalkıp da bu kelimenin İbranice veya Aramice olduğunu söylememeleri bize bu kelimeyi mezkur iki dilde değil, sadece Arapça’da araştırma hakkını da vermiştir.

Dolayısıyla kelimenin anlamına ulaşmak için Arapça sözlük ve kültür kitaplarına bakmamız gerekir.

Yesû kelimesi ya “S-V-Y/س و ي” ya da “Y-S-A'/ي س ع” kök harflerinden oluşmuş bir isimdir. Yemen’de “Sû’/سُوع” adlı bir Arap kabilesi vardır; Nabîge ez-Zübyanî onlar hakkında şöyle demiştir:

Su duyularla ki kendi evlerinde onlar artık etmişler,

Sû’/سُوع ve Da’mî ve Eyyûb’un duasını.

Tamamı Yemen kabilelerinden olan **Yesû davaları** rivayet edilir. “Suvâ/سُوع” diye başka bir kelime de Kur’ân’da **bir putun ismi** olarak zikredilir: (Nuh 23) Halil’e göre kelime dilsel olarak “Savâ/سَوَاع” şeklinde okunur. Leys’in dediği üzere bu put, Hamdan adlı bir Cahiliye dönemi kabilesinindi; bu puta taparlardı. Cevheri buna putun sonradan Hüzeyl kabilesine geçtiğini de ekler. Araplardan biri şöyle demiştir:

Onları Kayl’ın etrafında düşkün olarak görürsün,

Hüzeyl’in Suvâ’ya/سُوع düşkün olduğu gibi.⁶⁰

el-Mucemu’l-Vesit’te şöyle geçer: “Suvâ/سُوع” Nuh (aleyhisselam) kavminin taptığı, daha sonra Hüzeyl veya Hamdan kabilesine geçip hacc edilen bir **puttur**.⁶¹

Önemli bir noktaya işaret edelim ki “S-V-A'/س و ع” maddesinin türevleri, Hristiyan Araplara göre **Yesû ismi Meryem oğlu İsa Mesih’in adı olarak tarih sahnesine çıkmadan önceki** eski Arap kültürü kitaplarından naklen Arapça sözlüklerde zikredilmiştir.

⁶⁰ Tacu’l-Arus bi-şerhi’l-Kâmus, s. 390.

⁶¹ el-Mu’cemu’l-Vesit, 1/463.

Prof. Enis Feriha (Hıristiyan'dır) Kur'ân'da zikredilen Yeğûs/يغوث putunun adı hakkında şöyle der: Yeğûs kelimesi *yes'ufu/يَسْعُفُ* gibi muzari fiildir. Bu, kurtarmak anlamında Y-Ş-A'/ع ي ش kökünden Yeşû/يشوع kelimesinin İbranice okunuşudur. Yesû/يسوع kelimesi de buradan gelir.⁶²

Ben şöyle diyorum: Onlardan bir şahit şahadet etti..!!

Ö kavim Mesih İsa'nın (aleyhisselam) ismi yerine ibadet etmek için eski bir Arap putunun ismini seçerek diğerlerine de sunmuşlar. Ö kavmin ekseriyeti ne yaptıklarını bilmiyorlar, hakkı da istemiyorlar ve bilmiyorlar...!! Yesû'a ibadetten dönüp de Mesih İsa'nın (aleyhisselam) getirdiklerine iman etmeleri gerekmez mi..!?

Yesû isminin “Y-S-A'/ع ي س” kök harflerinden türemesi durumunda Mesih'i seven veya ona azıcık saygısı olan hiçbir kimse bu anlamı kabul etmez. Benimle birlikte Arapça sözlüklere baktığınızda bu kök harflerinden türemiş “مسيح” kelimesinin “**kaybeden**”, “**helak eden**” veya “**yok olması için evladını terk eden**” anlamında olduğunu, “أساع” kelimesinin “**ihmal etmek**”, “**yok etmek**” anlamlarına geldiğini göreceksiniz.

Mesih (aleyhisselam) hiçbir zaman kaybeden veya helak eden birisi olmamıştır...!!

Arapça Yesû ismi üzerinde araştırmamızı devam edelim. Diyelim ki onların ekseriyetinin kail olduğu gibi, Yesû ismi İbranice Yeşu isminin Arapça okunuşudur. Dolayısıyla bu Yeşu, Hz. Musa'nın (aleyhisselam) vefatından sonra Yahudileri Kenan topraklarına getiren zattır. Bu Yeşu b. Nun İsrail oğullarının Efraim kabilesindendir. Dr. Abdulmuhsin el-Heşşâb kitabında bize Batı Hıristiyan âlimlerin Yeşu ismi hakkındaki

⁶² *Dirâsât fi't-Târîh*, 99.

görüşlerinin şöyle olduğunu aktarır: “Bu isim İsrail oğullarının çölde taptıkları **öküzün** adından türemiştir.”⁶³ **Burada Yesû diye adlanan bu putun şeklinin nasıl olduğunu öğreniyoruz; o öküz şeklinde olmuştur. Halbuki Hristiyanlar onun kuzu olduğuna inanırlar..!!**⁶⁴

Yesû hakkında bu kadar sıkıcı bilgiyle yetiniyorum; umutluyum ki Allah bundan sonra bir iş ortaya koyar. Aziz Arap Hristiyan vatandaşlar, piskoposlarının ve papazlarının onlara söylediklerinin sıhhatini araştırarak kilise kültürlerini bir de kendileri gözden geçirir ve doğruyu alıp yanlışını terk ederler.

Yahve ve onun kurtarıcılığının Arapça Yesû ismiyle ne alakası var..! Şerhler ve tefsirlere göre onun ne Arapça **Yesû**, ne de Aramice **İsa** kökünden alınmış Yunanca **İsu** ifadesiyle hiçbir alakası yoktur.

İnsafı olanlar **Din Hastalıkları** (*Pathology of Religion*) adlı bir ilmin varlığını bilirler. Çeşitli dinler arasında yayılmış çok hastalıklar vardır. Bu konudaki örneğimiz Arap Hristiyanlığının hastalığının belirtisi olan Yesû ismidir ve tedavisi için Arap Hristiyanlarına dini bilgileri aktarırken yüksek derecede doğruluk, karakterlilik, ilmi emanet hassasiyetin sahip takvalı doktorlara ihtiyacı vardır.

Acaba kilisede önemli bir mevkiden sorumlu olan bir piskopos Hristiyan topluluğunun önünde durup da “Bizim, babalarımızın ve dedelerimizin tapmış olduğu Rabbimiz ve fedaimizin adı Yesû değil de İsa’dır..!?” dese Bunun gerçekleşmesi mümkün mü acaba..!?

Halbuki problem, hiçbir karışıklık olmadan açık şekilde ortadadır. Yunanca orijinaler ellerinde, Aramice’nin de şifreleri

⁶³ *Eski Yahudilerin Mısır’daki Tarihi*, 105.

⁶⁴ Kuzu Yesu (Rüyalar 14:1, 3) ve kuzunun gelini kilise (Rüyalar 21:9).

çözülerek okunması olanaklıdır. Yesû diye bir şey yoktur, İsa vardır. Allah Kur'ân'da şöyle buyurur: “*İnkâr edenlerin işleri engin çöllerdeki serap gibidir. Susayan kimse onu su zanneder, fakat oraya geldiğinde hiçbir şey bulamaz. Orada Allah'ı bulur ve O da hesabını görür. Allah hesabı çabuk görendir.*” (Nur 24/39)

Arapça “S/س” ile İbranice “Ş/ש” Harfleri Arasında

Kutsal Kitab'ın Arapça tercümesinde birçok yerde “S/س” ile “Ş/ש” harfleri birbiriyle yer değiştirdiğinden Arapça ile İbranice arasındaki anlamlar kaybolurlar. Tekvin sifrinde (25:25) Hz. İshak'ın oğlunun adı olarak zikredilen “Eşû/עשו/עִשׂוֹ” kelimesi Kutsal Kitab'ın Arapça tercümelerinde yazılan “Eysu/عيسو” kelimesinden farklıdır. İbranice “Eşû/עשו/עִשׂוֹ” kelimesinin Arapça muadili “عثا” kökünden olan ve “vücudunda çok kıl olan” anlamında “أشعر/أعثنى” kelimesidir. İşte İshak'ın (aleyhisselam) büyük oğlunu tasvir eden Tekvin'deki metinde de kelime bu anlamda kullanmıştır. (Bu kelimenin anlamı için *Kutsal Kitap Kamusu/Genesisus Hebrew-Chaldee Lexicon* kitabının 6213 ve 6215 No'lu maddelerine bakınız.)

Maalesef Kutsal Kitab'ın Arapça tercüme nüshalarının “Eşû/עשו” kelimesini “S/س” ile “Ş/ש” harfleri arasında hiçbir ayırım gözetmeyen Yunanca tercümelerden aldıklarından dolayı İbranice okunuşunu yansıtmadıklarını görüyoruz..!!

İbranice “Eşû/עשו” kelimesi Arapça'da aynı anlama gelen “ع ث” kök harflerinin muadili olan Kutsal Kitap Kamusunda 6213 No'lu “ע ש עשו/ע” kök harflerinden türemiştir. Halbuki daha önce de anlamlarını açıkladığım “عيسو” ve “עִשִּׂי” kelimeleri “ע و س” ve “י ע ש” kök harflerinden türemiştir ve “çok kıllı” anlamına sahip değillerdir.

Ben Cemalüddin diyorum ki: Eski Arapça, İshak'ın (aleyhisselam) büyük oğlunun adının “Sin/س” ile olmayıp da

“Sad/ص” ile yazıldığı bellidir; bu ad İbranice’de “עֵצִי” şeklinde yazılır. Vehb b. Münebbih, Ka’b el-Ahbâr vs. gibi Müslüman olan Ehli-Kitap’tan olan eski Arap âlimleri böyle söylemişlerdir. Taberî ve diğerlerinin tefsirleri gibi eski Arap-İslam kültür kitaplarında bu isim “عِص” veya “العِص” şeklinde “sad/ص” ile yazılır; “عِص” kelimesinin mânâsı İshak’ın büyük oğlu anlamında “seçkin şecere” demektir.

Zâlimlik ve düşmanlıkla Hz. Muhammed’in (sallallahu aleyhi vesellem) Mesih adını aktarırken hata yaptığını ve Kur’ân’da İbranice “עֵסו” kelimesi yerine “עֵסִי” kelimesini kullandığını diyorlar; oysa ki bu adın İbranice’sinin “עֵסו” değil “עֵשׂו” olduğunu ve bunun da Arapça’da muadilinin “عيسو” olmayıp da “çok kıllı” anlamında “عَثَا” olduğunu onlar kendileri de biliyorlar. Kendilerinin hakkı bildiklerini iddia ediyorlar, daha sonra da Kutsal Kitab’ın İbranice-Keldanice Kamusunda şöyle yazıyorlar:

II. עֵשָׂה an unused root, *to be covered with hairs, hairy*. Arabic hairy, عَثَا hairiness. Hence pr. n. עֵשׂו.

עֵשׂו pr. n. (i. e. “hairy”, rough” Genesis: 25:25) *Esav*, the son of Isaac, the twin brother of Jacob, called also אֶשָׁו, which is, however, more used with regard to his posterity than of the man himself. On the other hand, בְּנֵי עֵשָׂו Deutoronomy 2:4, seq.; בֵּית עֵשָׂו Obadiah 1:8, and עֵשָׂו, Jeremiah 49:8, 10; Obadiah 6, used of the...

Arapça ile İbranice kelimeler arasındaki bu anlam karışıklığı ve değişikliğinin örneğini Yeşû/ ישوع ile Yesû/ يسوع kelimeleri arasında görüyoruz. Yeşu isminin İbranice’de “יהושע” ve “יהושוע” olmak üzere iki şekilde yazılışı mevcuttur.⁶⁵ Bu iki yazım usulü İbranice kurtarmak anlamına gelen kökünden türemişler.

Arapça Yesû/ يسوع kelimesi ise “**kurtarma**” anlamı değil de “**yokluk**” ve “**helak**” anlamlarını barındıran “س و ع” kök harflerinden türemiştir...!!

Arapça ile İbranice’yi bilmemezliğe vurup Yunanca’ya, Latince’ye ve diğer dillere yönldüğümüzde bu dilsel açılımları kaybederiz.

Elinizdeki kitapta Yunanca’yı Mesih’in (aleyhisselam) ismini ortaya çıkarmak için kullandım; çünkü İbranice veya Aramice hiçbir yazılı Hristiyan kaynağı bulunmamaktadır. Bundan hedefim, anlamından uzak durarak bahis konusu adın Arapça okunuşunu tahkik etmektir; daha önce yapılan tahkiklerle benim dediklerim arasında hiçbir çelişki yoktur.

İngilizce’deki “Jesus” İsmi İle

Sonradan Mesih’e (aleyhisselam) verilmiş Yesû adının anlamıyla daha önce tanışmıştık; burada da benzer bir sonuca varacağız. Farklı şekillerde olsa da batıl yine batıldır. “Suvâ/سَوَاع” eski Araplar tarafından ibadet edilen bir put olmuştur ve şimdi de Yesû adıyla ibadet edilmeyi sürdürmektedir. Nitekim Zeus da eski Yunanlılar ve Romalılar tarafından ibadet edilen bir put olmuştur ve şimdi de Jesus adıyla ibadet edilmeyi sürdürmektedir.

⁶⁵ Strong’s Exhaustive Concordance ve Genesisus Hebrew-Chaldee Lexicon sözlüklerinde 3091 ve 3467 maddelere bakınız.

Latince'nin bazı Avrupa dillerinin, özellikle de İngilizce'nin anası olduğu uzmanlar tarafından bilinmektedir. Almanca gibi bazı Avrupa dilleri de Yunanca üzerinden etkilenmiştir.

İngilizce'deki **Jesus** kelimesinin aslı Latince "**balık**" anlamına gelen "**Ge Zeus**" kelimesidir.⁶⁶ Dikkat edelim ki, "**zeus**" kelimesi Açıklanmış Latince Sözlüğü kitabında "bir balık türünü" ifade ediyor:

2. Zeugma, utiz, n., = *Zeύγμα, a town in Syria, on the Euphrates, now Rumkaleh*, Plin. 5, 12, 13, § 67; 5, 24, 21, § 86; 34, 15, 43, § 150; Tac. A. 12, 12; Luc. 8, 237; Stat. S. 3, 2, 137.

Zeus, l, m., = *ζαῦς a kind of fish* (pure i.at. faber), Col. 8, 16, 9; Plin. 9, 18, 32. § 68.

Zeuxis, is and idis (acc. -im or in), m., = *Ζευξίς. I. A famous Greek painter of Heraclia*, Plin. 35, 10, 36, § 65 sq.; Cic-

Hıristiyanlık tarihine aşına olanlar Roma döneminde kutsal **balığın** Mesih'in tâbilerini göstermek için nasıl yüksek bir mevkie sahip olduğunu biliyorlar. İlave edelim ki bu **Zeus** Yunanlıların ve daha sonra da Romalıların en büyük Tanrısı olmuş, dolayısıyla İncil yazarları ve ilk kilise babaları döneminde **en büyük put** olarak bilinmiştir..!!

⁶⁶ İlk dönemlerde **balık** Hıristiyanların şiarı olmuş, sonradan yerini **haç** resmine terk etmiştir. son zamanlarda balık resmi, içerisinde **Jesus** kelimesi yazısıyla, arabaların üzerinde çizilmektedir.

Şimdi bile dünyanın dört bir yanındaki Hıristiyanlar balık resmini Mesih'in dinine itikat edenlerin sembolü olarak tanıyorlar..!!

Eski çağlarda Yahudiler'in, Allah'ın ismini sıfırlerde yazmadıkları ve söylemedikleri gibi ilk Hıristiyanlar da böyle yapmışlardır. Onlar Mesih'in ismini sıfırlerde yazmıyor, aralarında ittifak ettikleri bazı sembollerle onun ismini ifade ediyorlardı. İskenderiye, Sina ve Vatikan gibi üç eski temel nüshada Mesih'in (aleyhisselam) ismine işaret eden "IN", "IH" ve "HIS" gibi bazı muhtasar harfler kullanmışlardır. Bunun sadece bir yerde –Matta 1:23- istisnası vardır; onlar burada öğrencilerinin, akrabalarının ve biseti döneminde yaşayan kimsenin Mesih'i çağırmadığı "İmmanuel/عَمَّانُوئِيل" ismini yazmışlardır. Mesih'in ismine işaret eden bu muhtasar harfleri 1945'te bulunan Nag Hamadi Kıpti İncil'lerde buluyoruz.

M.S. 1560'ta neşredilmiş *Geneva Bible* adlı en eski İngilizce İncil'de bahis konusu ismi aradığımızda, o dönemde henüz İngilizce alfabesinde kullanılmayan "J" harfi ile başlayan "Jesus" kelimesi yerine "I" harfiyle başlayan "Iesus" kelimesini bulacağız. Dolayısıyla bahis konusu kelime "Jesus" olmayıp da "Iesus/إيسوس" şeklindedir. Bu "Iesus/إيسوس" veya "يسوس" kelimesi Yunanca'daki "Yaysus/ιασους/יאيسוס" kelimesinden alınmıştır.

Uzun süre Hıristiyanların çoğu Mesih'in ismini doğru versiyonunun bu Yunanca "Yaysus/ιασους" kelimesi olduğuna inanmışlardır. Halbuki Latince sözlüğe baktığımızda bu Halbuki "Yaysus/ιασους" kelimesinin Yunan tanrısı Jupiter'in oğlunun, yani Yunan putlarından başka bir putun adı olduğunu görüyoruz:

1. Iasius, ii, m., =ίασιος. I. Son of Jupiter and Electra, beloved of Ceres, Verg. A. 3, 168; Ov. Am. 3, 10, 25.-Called also Iasion,

Ov. M. 9, 423; id. Tr. 2, 300; Hyg. F. 270; id Astr. 2, 22. **II. King of Argos and father of Atlanta**, Hyg. F. 70. –**B. Derivv. a. -Iasius**, a, um, adj., *of or belonging to lasius, lasian*, poet. for *Argive*: virgo, i. e. *lo, daughter of the Argive king Inachus*, Val. Fl. 4, 353. –**b. Iasides**, ae, m., *a male descendant of lasius*: Palinurus, Verg. A. 5, 843; applied to *Adrastus*, Stat. Th. 1, 541. **c. -Iasis**, idos, f., *the daughter of lasius*, i. e. *Atlanta*, Prop. 1, 1, 10.

2. Iasius, a, um. **a. Of or belonging to lasius**; v. i. Iasius, ll. B.a. –**b. Of or belonging to the city of lassus**; v. Iassus,

İşte bunlar da İngilizce-Latince sözlük yazar Hristiyan ulemanın görüşleri. **Mesih Yaysus** gördüğümüz gibi **Kris**'in sevgilisi, **Jüpiter** ile **Elektra**'nın oğludur. Bu ikisi eski Yunan Tanrılarındandır ve kıssaları da Yunan masalları arasında çok meşhurdur.

Şimdi de gelin birlikte o meşhur *Geneva Bible* nüshasında kurtarıcı Mesih'in ismini arayalım:

17. So all the generations from Abraham to David, are fourtine generations from Abraham to David, *are* fourteene generations. And from David untill they were caried away into Babylon, fourteene generations: & after they were caried away into Babylon untill Chrift, fourteene generations.

18. Now the birth of Iesvs Chrift was thus, When as his mother Mary was betrothed to Ioseph, before they came together, fhe was found

Christ the
true
Immanuel,
and therefore,

with childe of the holy Ghost.

19. Then Ioseph her husband being a iust man, and not willing to make her a publique example, was minded to put her away secretly.

20. But whiles he thought these things, beholde, the Angel of the Lord appeared unto him in a dreame, saying, Ioseph the sonne of Dauid, feare not to take Mary thy & wife: for that which is conceived in her, is of the holy Ghost.

21. And she shall bring forth a sonne, and thou shalt call his Name Iesvs: for he shall save his people from their sinnes.

22. And all this was done that it might be fulfilled, which is spoken of the Lord by the Prophet, saying,

23. Behold, a virgine shall be with child, and shall beare a sonne, and they shall call his name Emmanuel, which is by interpretation, God with vs.

24. Then Ioseph, being raised from sleepe, did as the Angel of the Lord had inioyned him, and tooke his wife.

25. But he knew her not, till she had brought forth her first borne sonne, and hee called his name I e s v s.

Iasus (that is Saviour) is conceived in the Virgine by the holy Ghost as it was foratold by the Prophets.

Christ was born of the ame virgine hwich never knew man and is called Iesus of God himselfe, by the Angel.

Yukarıdaki tabloda ikinci pasaja baktığımızda, 1602'de neşredilmiş ve sonradan *Kral James (KJ)* nüshasına temeli olan bu nüshada Mesih'in gerçek isminin "İmmanuel/عِمَّاٰنُوئِيل" olduğunu göreceğiz. Araştırmayı sürdürdüğümüzde az sonra Yisus'un/ييسوس kurtarıcı olduğunu göreceğiz: *Iasus (that is*

saviour). Devam ederek 3. pasaja geldiğimizde “**Rabbin kurtardı**”, yani “**Rabbin kurtardığı Yaysus**” anlamında “*the lasus of God*” ve “*the Saviour of God*” yazıldığını görüyoruz..!!

Ben Cemalüddin diyorum ki: İşte bu da “ياسوس”, “يسوس” ve “إيسوس” şeklinde yazılan kelime. Bu ad Yunan Tanrısı, Jüpiter’in oğlunun adı olmuş, İngilizce alfabesine “J” harfi girdikten sonra **Jesus** şeklinde yazılmaya başlamıştır.

Başka Bir Çalışma..!!

Hıristiyan Batı’da İngilizce’deki **Jesus** kelimesinin dolaysız olarak Yunanca “İsûs/ إيسوس” kelimesinden alındığını söylüyorlar; bu da şu anlama geliyor ki, insanların dediklerine göre Mesih, Yunan baş Tanrısı Zeus’un oğludur. Dolayısıyla **Jesus** kelimesi, **Jezus** veya **Je-zeus** şeklinde okunur. Bilindiği gibi Yunanlılar’da Zeus baş Tanrı, yani putların büyüğü olmuştu; Seus da Zeus’un yazılış versiyonlarından biriydi.

Yunanca’da Mesih İsûs/ إيسوس kelimesi (Ιησους) **Seus’un oğlu** anlamına gelir. Luka kendi İncil’inde bu yakınlığı açıklamış, 4:27’de “Elyesa/ اليسع” peygamberin ismini “Ελισσαιου” şeklinde yazmıştır. *Kral James (KJ)* nüshasında bu kelimeyi “Eliseus”, yani “Tanrı Zeus/ إلهى زيوس” olarak yazmıştır. “Eli/ إيلي” kelimesi Aramice bir kelime olup “Tanrı/ إلهى” anlamına gelmektedir. “Seus” da Yunanlılar’ın baş Tanrılarının ismidir. Buradan hareketle onlardan bir grubu, eski İngilizce’de Mesih’in isminin (Iesus) “şifacı Zeus/ الشافي زيوس” anlamına gelen “Ea-Seus” veya “Ea-Zeus” şeklinde yazılmış olduğunu söylüyorlar..!!

Özet

Mesih'in gerçek Aramice adını Hristiyanlar kaybetmişler ve şimdiye dek de onu bilmiyorlar. Bunun sebebi ise onların, o ilk tâbilerin, Mesih'in ismini Filistin'deki öğrencileri ve tâbilerinden duydukları gibi yazmamaları, İncil'lerde ve Mektuplarda yazmamaları, ismi saklayarak "IN", "IH", "IHS" gibi çeşitli sembollerle ona işaret etmeleridir. Daha sonraki tâbiler de kalkıp asıl ismi Aramice-Arapça kültüründe aramak yerine Latin dilli Roma-Yunan kültüründe aramış, bu nedenle de yollarından sapmış ve gerçek isme şimdiye dek hiç ulaşamamışlardır..!!

SübhaneAllah. Onların ulaştıkları kelimelerin çoğu, Allah'ın değil de "kurtarıcı Tanrılar", "şifa veren Tanrılar" gibi muhtelif putların ve Tanrıların isimleridir. Dünya Hristiyan teolojisi bu isimleri yutmuş ve iyice hazmetmiş, daha sonra da insanlar için bu eski putların ve Tanrıların anısını ihya eden yeni bir din çıkartmışlar..!!

Bu nedenle Allah onları bu sapkınlıkta bırakmamış, onlara apaçık Arapça'da ve temiz bir lehçede (Sefanya 3:9) olan Kur'ân-ı Kerim'de Mesih'in (aleyhisselam) ismini haber vermiştir. Allah şöyle buyurur: **"Onun adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir."**

Arapça-Aramice İsa İsmi İle

Aslı ve Anlamı

Eski Arap dili âlimlerinden bazıları, İsa kelimesinin yabancı ve özel isim olduğunu, yabancı ve özel isim olması nedeniyle de çekimsiz munsarîf bir kelime olduğu görüşündedirler. O âlimler aşağıda gösterilen birkaç sebepten dolayı mazurlar:

1- Onlar Arap dilini sadece Arap Yarımadasındakilerin İslam'ın zuhurundan az önce konuştukları ve konuşuyor oldukları bir dil saymışlar.

2- Onlar eski Arap medeniyetine sahip olan ve kendisinden Akkatça, Kildanice, Asurca, (Kenanice, Finikece, Ugaritçe vs. dillerin doğduğu) Aramice, Nebatice ve Lihyanice gibi birkaç dilin doğduğu Arap lisanını bilmiyorlar. Burada zikredilen dillerin tamamı Arap Yarımadasının kuzeyinde Mümbit Hilal bölgesinde konuşulmuştur; ne var ki burada konuşulan apaçık Arapça'nın yanı sıra apaçık olmayan Arapça da olmuştur.

Ayrıca Arap Yarımadasının güneyinde de Semudça, Sebece vs. gibi genel (fasih ve böyle olmayan) Arap lisanında birkaç diller mevcut olmuştur. Necd, Hicaz, Cufe, Tebuk, Teyma ve Veddan'da yazıtlarına rastlanan diğer dilleri de bunlara ekleyelim. Bunların tamamı genel Arap lisanında var olmuş ve çeşitli şekillerde, yani şimdi bilinen Arap harflerinden farklı bir biçimde yazılmışlardır. Sonradan Arami harfle yazılan Nebati yazısına çok yakın olan Kureyş kabilesi tarafından geliştirilmiş Arap yazısı ortaya çıkmıştır.⁶⁷ Eski Arap dili âlimleri bunları bilmediklerinden **Arap lisanını sadece Arap Yarımadasıyla sınırlamış ve zaman konusuna değinmeden** İslam öncesi Arap yazısı hakkında konuşmayı ihmal etmişlerdir.

Eski Arap medeniyetlerinin izleri ve onların bahis konusu olan dillere işaret eden yazıtları artık bulunmuştur. Bu dillerden olan Aramice yaklaşık bin yıl üretken Hilal bölgesinde, yani doğusu Irak, batısı Akdeniz, kuzeyi Türkiye ve Anadolu, güneyi Arap çölleri tepelerinde yaşayanlar tarafından konuşulmuştur. Mesih'in (aleyhisselam) biseti sırasında Filistin'de yaygın olan dil de Aramice'ydi ve onun kavmi, yani İsrail oğulları o dönemde Aramice konuşuyorlardı. Bu

⁶⁷ Bu konuda fazla bilgi almak isteyen tarafımdan yazılmış *el-Luğatu'lleti tekelleme bihâ'l-Mesih* kitabıma bakabilir.

dediğimize Eski Ahid'in Aramice tercüme nüshalarından olan Babil Targumu, Filistin Targumu, yeni bulunmuş Ölü Deniz yazmaları şahittir.

Eğer gerçekten de **İsa** kelimesi onların dediği gibi yabancı bir kelimeyse, **o zaman hangi lisanda ve hangi dildeydi..!? Bu yabancı kelime hangi yabancı bölgede ortaya çıkmıştı..!?**

Daha önce zikredilmiş sebeplerden dolayı eski Arapça kaynaklarında bu soruya cevap bulamayacaksınız.

Bu **İsa** kelimesi, Arapça-Aramice lisanda telaffuz ediliyordu ve aslı da Arap bölgesinde, hususen de Arap Filistin bölgesindeydi. Arap memleketi dışında bu isim bilinmemekteydi; Yunanlılar, Romalılar ve Perslerde bu kelime yoktu. Hatta Cahiliye dönemi Arap devlet adamlarından çoğu İslam'dan önce ve sonra da bu isimle adlandırılmıştı. Bu bahsettiklerim Arap lisanı ve eski dil biçimleri ve konuşulduğu yerler hakkında muhtasar bir bilgidir; fazla ihtiyaçtan dolayı bunları söyledim. Zaten fasih Arapça lisanda olan Kur'an'ın bu ismi söylemesine sahiplenmemiz bize yeter. Bir kelime Kur'an'dansa demek ki **apaçık Arap lisanındaki kelimelerdendir.**

Eğer Arap dili sözlüklerinde “A-V-S/ع و س” ve “A-Y-S/ع ي س” kök harflerinden olan maddeyi araştırırsak kimsenin inkâr edemeyeceği sonuçlara varırız.

“العيس”, dişi devenin en iyi bir türüdür. Rengi sarıya çalan beyaz renge meyleder. Günümüz diliyle kumral renkli olduğunu da diyebilirsiniz. *el-Mucemu'l-Vesîl*'te (2/639) şöyle geçer: الإبل تعيست: Devenin rengi kumral karışık beyaza dönüştü. الإبل من الأعيس: beyazlığı kumrallığa karışmış iyi cins deve. Çoğulu “عيس” şeklindedir. “الأعيس”, “العيساء” kelimesinin müennesidir. (Alıntı bitti.)

Zebîdî, *Tâcu'l-Arus*'ta (4/200) şöyle der: "İsa/ عيسى kelimesi, bunun fillidir; sonundaki "elif" müenneslik için değildirdi, **yabancılığı belirtir**, eğer müenneslik için olsaydı kelime münsarif (çekimli) olmazdı, oysa ki güvendiğim birisinin bana söylediğine göre bu kelime münsariftir, yani belirsiz halinde münsariftir. Zeccac'ın dediği de bu yöndedir, o da İsa **isminin yabancı olduğunu**,⁶⁸ şimdiki haline başka bir durumdan dönüşerek geldiğini ve marifelikle yabancılığın birleştiğinden dolayı münsarif olmadığını söylemiştir. Bu kelimenin "A-V-S/عوس" veya "A-Y-S/عيس" olmak üzere iki kökten türediği söylenir. Kendisinden önceki harf esreli olduğu için "vav/و" harfi, "ya/ي" harfine dönüşmüştür. Çoğulu "عيسون" şeklindedir. Cevheri bu kelimeyi "sin/س" harfinin fethalı olarak "İsavne/عِسْوَن", diğerleri ise "sin/س" harfini zammeli olarak "İsûne/عِيسُون" şeklinde okumuş, kelimenin sonundaki "ya/ي" harfinin fazla olduğundan dolayı düşeceği görüşünü belirtmişlerdir. Nasp ve cerr halinde kelime "İsîne/عِيسِين" şeklinde okunur. Cevheri şöyle demiştir: Kufelilere göre "vav/و" harfinden önceki hareke zamme, "ya/ي" harfinden önceki hareke de kesre olabilir. Basralılara göre ise bu olanaksızdır; onlar sondaki "elif/ا" harfinin, asli olup olmaması ayırımı yapmadan, iki harekesiz harfin bir yerde gelmesi (الساکتین التقاء) nedeniyle düşeceğini ve "sin/س" harfinin mutlaka fethalı olması gerektiğini söylemişlerdir. Kisai bu ikisini birbirinden ayırmış ve "elif/ا" harfinin asli olduğu durumda harekenin fetha olacağını ileri sürerek "mut'avne/مُطْعَوْن" kelimesini örnek göstermiştir. Diğer durumda ise harekenin zamme olacağını söylemiş ve "İsûne/عِيسُون" okunuşuna

⁶⁸ Allah, Arap âlimlere rahmet etsin. Onların, İsa kelimesinin yabancı kelime olduğunu söylemeleri normaldir. Çünkü eski Arap lisanı onların döneminde bilinmiyordu ve Akkatça, Aramice gibi bu diller yeni keşfedilmiştir. İşte bahis konusu kelime de Arap lisanlı Aramice'dir.

“Musa/موسى” kelimesini örnek göstermiştir. “Sin/س” harfinin harekesinin esre oluşu ve “ya/ي” harfinin silinmesi konusuna ise “mermiy/مرمي” ve “mehliy/ملهي” kelimelerini örnek göstermiştir. “İseviy/يسوي” ve “Museviy/موسوي” kelimelerindeki “vav/و” harfinin “ya/ي” harfine dönüşmesine ise “mermûy/مرموي” kelimesinin “mermiy/مرمي” haline gelmesini örnek göstermiştir. Ezheri harfin aslının “A-Y-S/عيس” olabileceğini söylemiştir. Leys “A-Y-S/عيس” kök harflerinden olan fiili zaman kiplerine göre çekince “يعيس عيس” veya “يعيس عاس” şeklinde olacağını söylemiştir. (Zirai) ekinde yaşlık olmadığına “إعياساً الزرع أعيس” denir.” (Alıntı bitti.)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Burada denilenlerden “İsa/عيسى” kelimesinin Arap lisanından olduğunu ve Arap dilinde çeşitli türevlerinin olduğunu çıkartıyoruz. “A-Y-S/عيس” veya “A-V-S/عوس” kökeninden olması farketmez. Kelimenin tekil okunuşu fetha ile okunarak “عِسى” şeklinde, ya da imale ile okunarak “عِيسِي” şeklindedir. Çoğulu “عِيسُنْ” ve “عِيسُونْ” şeklindedir. Tesniyesi “عِيسِينْ”, müennesi “عِيسَاءْ” şeklindedir.

İsa kelimesinde “kumrallık karışmış beyazlık” anlamı mevcuttur. Ayrıca “ekinin nemli olmayıp da kuruyup sararması, son bulması” anlamı da mevcuttur. Meryem oğlu İsa Mesih (aleyhisselam) ifadesinde bu iki sıfatı buluyoruz:

Mesih (aleyhisselam) **kumral renkli olmasının yanısıra,⁶⁹ ayrıca İsrail oğlu peygamberlerinin sonuncusu da olmuştur.** Bağ, idareci, sahip örneklerini sunmakla⁷⁰ kavmine egemenliğin ve risâletin kendilerinden başka bir kavme, Araplara intikal

⁶⁹ Mesih’in ten renginin ne olduğu konusunda *Hristiyanlık ve İslam’ın Kışkırtıcı Konuları* adlı eserime bakınız.

⁷⁰ Matta 21:33-44. Az ileride bu konuya döneceğim.

ettiğini bildirmiştir. Başka bir kitabımda⁷¹ bu konuyu detaylı şekilde ele almıştım. Bu konuda bu kitapta da bazı açıklamalar bulunmakla birlikte detaylı şerh için o kitabıma bakılabilir. Onun (aleyhisselam) kavmi İsrail oğullarına verdiği örneklerin çoğu ekin, bağ ve benzeri şeylerden olmuştur.

Onun (aleyhisselam) adı olan İsa kelimesinin dolaysız anlamı İsrail oğulları Yahudilere, onların ekininin artık kuruması ve sınırlı Filistin bölgesinden daha büyük ve daha kapsamlı olan başka toprakta bulunan diğer ekincilere intikal edeceği hakkında bir uyarıdır. İsa'nın (aleyhisselam) gelişyle İsrail oğulları peygamberleri artık son bulmuş, sonuncuları da İsa (aleyhisselam) bizzat kendisi olmuştur.

Yüce Allah şöyle buyurur: “*Andolsun ki; Biz, Nuh'u ve İbrahim'i gönderdik. Peygamberliği de, kitabı da onların soyuna verdik. Onlardan kimi doğru yoldadır, içlerinden bir çoğu da fasıklardır. Sonra onların izleri üzerinde, peygamberlerimizi ard arda gönderdik. Meryem oğlu İsa'yı da arkalarından gönderdik. Ona İncil'i verdik ve ona uyanların kalblerine bir şefkat ve merhamet koyduk. Onların uydurdukları ruhbanıyyete gelince; onu kendilerine Biz yazmadık. Fakat kendileri Allah'ın rızasını kazanmak için yaptılar. Ama buna da hakkıyla riayet etmediler. Biz de onlardan iman etmiş olanlara ecirlerini verdik. İçlerinden çoğu ise fasıklardır.*” (Hadid 57/26-27)

⁷¹ Yazar, *Nebıyyu Ard'il-Cenûb* (=Güney Topraklarının Peygamberi) kitabını kastediyor.

Üçüncü...

Aslı ve Türeleriyle “Meryem Oğlu” İfadesi Üzerine

Bu bahse giriş:

O Allah ki parçaları toplayan, ölümden sonra istediğini hayata kaldırandır. Açık ve gizli nimetlerinden dolayı Ona hamd olsun. Efendilerin efendisi, efendimiz Muhammed’e ve onun ailesine, sahabilerine ve yer-gök durdukça onlara tabi olanlara salat-ü selam olsun.

Gelelim konumuza:

Bu kitabın bahislerinde Allah bize şunu gösteriyor ki hidayeti ve dalaleti yaratan o Yaratıcı hidayet etmeyince kimseye gözleri, kulakları ve temyiz yeteneği fayda vermez. Allah’tan şunu diliyoruz ki bizi açık ve sağlam İslâm dinine hidayet ettiği için akla zıt olan her şeyden korusun, bizi hak din ve hak mezhep üzerinde yürümeye hidayet ettikten sonra dalalete salmasın.

Din ve dil bir kavmi ayakta tutan şeylerdendir; din insanların Rabbe ve kendilerine karşı uymaları gereken kuralları düzenler. Dil ise düşünürlerin düşünmesi, iftiracıların yeni şeyler ortaya koymaları içindir. İnsan dil olmadan düşünemez; dil düşünme vesilesidir. İnsanların dillerindeki kelimelerin tamamı dil kurallarına uyarlar. Bu nedenledir ki bir dilin kelimeleri birbirine benzer ve diğer bir dildekenden ayrılır.

Asırlar geçtikçe dillerin geliştiği ve değiştiği malumdur. Yeni bir dil doğar, bir dil yok olup gider; durum böyle devam eder. Yok olup giden eski dillerden Mesih’in (aleyhisselam) dili Aramice’yi örnek gösterebiliriz. Ama Sübhânu-Müteal bu dili

Arapça lisanda hıfzıtmeyi murat etmiştir. Mesih'i (aleyhisselam) ve İncil'lerde yazılan kelimelerin anlamını bilmek isteyen Aramice'yi ve Arap lisanını, özellikle de Aramice'yle arasındaki güçlü benzerlikten dolayı halk dilini/ammiceyi öğrenmelidir...!!

Mesih'in (aleyhisselam) tam adını dilsel analiz ederek ismin yeni anlamlarına ulaştık; dolayısıyla, tüm Hıristiyan ulemanın iddialarının aksine, İsa Mesih (aleyhisselam) hiçbir zaman sıvıyla veya yağla yağlanmamış, hatta mübarek eliyle acıları, hastalıkları, dahası ölümü bile tedavi ederek Allah'ın izniyle şifada vesile olmuştur.

Nihayet, Allah'ın yardımıyla, kendi ana dilinde Mesih isminin ikinci kısmına, yani İsa kelimesine ulaştık ve bu mübarek adın Hıristiyanların bildiklerinden farklı yeni bir anlama sahip olduğunu öğrendik. Bu isim sahibini, sanki aynada görüyormuşsun gibi tasvir eder ve İsrail oğullarının son peygamberi olduğunu ortaya koyar.

Burada, Allah'ın izniyle, bu mübarek ismin üçüncü kısmını, yani **"Meryem oğlu"** ifadesini ele alacağım. Oğlunun bir âyet olmasından önce kendisi bir âyet olan temiz annenin ismini Meryem ismini görüyoruz. Konu Meryem hakkında olunca farkediyoruz ki onun kendisi ve ebeveyni hakkında, anne rahmine düşmesinden doğması ve Tanrı'ya adanmış birisi olarak teyzesinin eşi⁷² Zekeriya'nın kefaletiyle Beytül-Mukaddes'e girmesinden büyümesine dek olan bilgilerimiz yetersizdir ve İncil'lerde bu önemli bilgiler yer almamaktadır...!!

Ama Sübhan-ı Muteâl kudreti ve rahmetiyle M.S. 2-3. asırlara ait İncil mecmuaları ve yazılarının bulunmasını irade ettiğinden 1945 senesinde Mısır'da Saidî-Kıptî dilinde yazılmış **Nag Hamadi** metinleri bulundu. Bu metinlerde Meryem

⁷² Bu konuda tarafımdan yazılmış *"İsa Mesih Hârûn soyundan mı, Dâvûd mu?"* kitabına bakarak yakınlık araştırılabilir.

(aleyhisselam) ve oğlu (aleyhisselam) hakkında bazıları tarihi gerçeğe sahip, bazıları ise Gnostiklerin eklemelerinden olan çok bilgi bulunmaktadır. Bu bilgilerden sahih olanlarında Beytül-Mukaddes’e adanmış Meryem’in doğması ve Zekeriya’nın kefaleti altında büyümesi hakkında bilgiler bulunmaktadır. İşte bu da Meryem adının kökenini bilmek ve Mesih’in (aleyhisselam) tam ismini doğru söylemek için bu ad üzerinde dilsel analiz yapıp doğru söyleme ve manasını anlama konusunda çok önemli bir noktadır.

Mesih (aleyhisselam) için “**Meryem oğlu**” ifadesini Markos İncil’inde (6:3) kavmi ve şehir halkı tarafından kullanıldığını görüyoruz: “Şamba günü olunca o (yani Mesih) havrada öğretmeye başladı. Onu duyduklarında çokları şaşırdı ve şöyle dedi: Bu adam bunları nereden öğrendi? Kendisine verilen bu hikmet ve eliyle gerçekleştirdiği bu mucizeler neredendir? Bu, Meryem’in oğlu marangoz değil mi..!?”

Evet, kavmi onu marangoz olarak tanıyordu; çok marangoz var, bu yüzden de belirlemiş ve “**Meryem oğlu marangoz**” demiş, onu annesine nispet etmişler. İşte bunun anlamı şudur ki onlar onun babasını tanımıyor ve bu durumda yapılması gerekene uygun olmadığı biçimde babasına nispet etmemişler. Biz doğu toplumlarında nesebin anneye ait olması ayıp bir şeydir ve eskiden günümüze dek böyle süregelmiştir.

Nitekim “**Meryem oğlu**” ifadesi, o kavmin Meryem’i iyi tanıdıkları anlamına geliyor. Halbuki doğu toplumlarında anneler/kadınlar çok da tanınmaz ve o dönemdeki Yahudi geleneklerine göre oğulları kendilerine nispet edilmezdi. **Demek ki Meryem’in kavmi arasında meşhur olduğu ve bilindiği bir şey vaki olmuştur.** Ne var ki şimdiki İncil’lerin yazarları Meryem’in adından başka hiçbir şey bilmiyorlar.

Evet, kavmi onu doğmasından itibaren tanıyorlardı; annesinin onu henüz anne rahmindeyken rahmindekinin erkek olacağı düşüncesiyle Beytullah’a adadığını biliyorlardı.

Yüce Allah şöyle buyurur: **“Fakat onu doğurunca-Allah onu ve doğurduğunu daha iyi bilici iken-“Rabbim! Ben onu kız olarak doğurdum. Erkek, kız gibi değildir. Gerçekten ben adını Meryem koydum. Ben onu da, soyunu da kovulmuş şeytandan sana sığındırırım”** demişti. Rabbi onu güzel bir kabulle karşıladı, güzel bir bitki gibi yetiştirdi; onu Zekeriya’nın himayesine bıraktı. Zekeriya mabedde onun yanına her girişinde, yanında bir yiyecek bulurdu. «Ey Meryem! Bu sana nereden geldi?» demiş, o da: «Bu, Allah’ın katındandır» cevabını vermişti. Doğrusu Allah dilediğini hesapsız rızıklandırır.” (Âl-i İmrân 03/36-37)

Meryem adının araştırılmasında saygıdeğer Betül’ün hayat hikayesi hakkındaki bu Kur’ân anlatısı çok önemlidir. Burada zikrettiklerim İncil’de eksik bilgilerin tamamlamasıdır. İslâm’ın zuhurundan yaklaşık üç asır önce Kıpti dilinde yazılmış olan Nag Hamadi vesikalarından da deliller getirmiyorum. Bu vesikalarda Kur’ân’ın bu anlatısını doğrulayan apaçık deliller ve bu uzak gaybi bilgileri haber veren ümmü Arap peygamberin haber verdiği şeylerin ilahi vahiy olduğuna bir bürhandır.

Bu bahsimizde Meryem’in **Beytü’l-Mukaddes’e** adanması, **Zekeriya’nın** (aleyhisselam) **onu himayesine alması**, İsa’nın beşikte konuşması ve benzeri konular hakkında konuşmaya ihtiyacımız yok. Bunların tamamı dünya Hristiyanlarının sadece yaşadığımız asırda duydukları İncil’lerde yazılmıştır.

Önemli olan şudur ki Meryem belirgin bir hedef için böyle adlandırılmıştı; annesinin isteğiyle o Beytullah’ta **–adanmış birisi olarak-** hizmetçi olacaktı; ibadetten başka yapması gereken hiçbir şey yoktu. Âdetten adanmış olanlar evlenemez ve evlatları da olmazdı. O zaman annesi neden **“Ben onu da, soyunu da kovulmuş şeytandan sana sığındırırım”** demişti..!?

Meryem’i ve zürriyetini kovulmuş şeytandan Allah’a sığınmayı dilemişti. Annesi kızına zürriyet vermesini

Allah’tan niyaz etmişti; oysa ki o Beytullah’a adanmış, Allah’ın keremini istemişti. Acaba o Allah’ın alemlere üstün kıldıklarından değil miydi..!?

Daha sonra şöyle demişti: **“Ben onu Meryem diye adlandırdım.”** Dolayısıyla, ya Rab, o kadın olsa da, Senin Beytine adanmış olsa da, **ben onu Meryem diye adlandırdım.** Bu bir kıyamdır ve Allah’ın keremini istemektir. Rabbi de hüsn-ü kabul ile onu kabul etmişti.

Aziz okuyucular! Bu Allah’ın keremini isteme ve kalkışın nerede olduğunu biliyor musunuz..!?

Bu, garip Meryem adının konulmasındadır. (**Ben onu Meryem diye adlandırdım**)

Gelin birlikte bu adı asıl dilinde, yani Aramice’de araştıralım..!!

Yunanca İncil’lerde adın ne olduğunu araştırdığımızda **“Maria/ماريا/Maria”** ve **“Maryam/مariam/Maria”** şeklinde iki tür okunuş bulacağız. Birinci okunuş olan **“Maria/ Maria”** Mısır dilindeki “sevimli, sevgili” (beloved) anlamına gelen bir kelimedenden alınmıştır. Mısır Muqavkısı’nın Hz. Peygambere (sallallahu aleyhi vesellem) hediye ettiği Kıpti Mariye de bu kelimedir. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) onunla evlenmiş ve İbrahim adlı bir oğlu da olmuştu. İkinci okunuş olan **“Maryam/Maria”** kelimesi ise Arami asıllı olup **“ماري أم”** veya **“ماري أما”** şeklinde iki parçadan oluşmuştur. Bunun üzerinde duralım.

Aramice’de **“مار”** kelimesi “insanlar içerisinde bir efendi” anlamına gelir. Sonuna **“ya/ي”** harfini de ekleyip **“Mari/ ماري”** şeklinde yazdığında **“Allah’a iman eden insanlardan bir efendi”** anlamı ortaya çıkacaktır. Hristiyanların Mari Cercis demeleri buna bir örnektir. Şöyle ki o Cercis meşhur bir din

adamıdır ve evliyaullahtandır. Tıpkı Müslümanların “**falanca efendi**” ve Hristiyanların “**aziz falanca**” dedikleri gibi.

Bazı Aramice kaynaklarda “مار” kelimesinin erkekler için, “ماري” kelimesinin de kadınlar için kullanıldığını görüyoruz. Meşhur Mısır sinema oyuncusu “Mari Munib” veya İncil yazarı “Mar Markos” buna örnek gösterilebilir. Bunlar Hristiyanların dillerinde “**aziz**” ve “**azize**”, bizim kullanımımızda “**beyefendi**” ve “**hanımefendi**” anlamına gelir. Dolayısıyla “ماري” kelimesi Mesih’in (aleyhisselam) ve kavminin dilinde “**Allah’a ibadet eden kadın**” anlamına geliyordu.

“ماري أم” ve “ماري أُمَا” isimlerini tam olarak okuduğumuzda sıraya uygun olarak “**Allah’a ibadet eden saygıdeğer kadın**” ve “**Allah’ı evine hizmet eden hizmetkâr kadın**” anlamları ortaya çıkacaktır.

“ماري أم” kelimesinde, dil kurallarına göre “**hemze/ء**” ile “**ya/ي**” harfleri birbirleriyle değişir ve “**hemze/ء**” harfi silinerek kelimenin okunuşu “**Meryem/مَرْيَم**” şeklinde olur. Aslına uygun olarak bu okunuşun anlamı da “**Allah’a ibadet eden saygıdeğer kadın**” olacaktır...!! (Ben onu Meryem diye adlandırdım)

Rabbi onu hüsn-ü kabul ile kabul etmiş, güzel bitki olarak onu yetiştirmiş ve alemlere bir âyet kılmıştır. O, kavmine İsa’yı getirdiğinde ona şöyle demişlerdi: “**Ey Meryem! Sen çok utandırıcı bir suç işledin. Ey Harun’un kardeşi! Baban kötü bir insan değildi. Annen de iffetsiz bir kadın değildi. Bunun üzerine Meryem çocuğu gösterdi. Biz beşikteki bir sabî ile nasıl konuşuruz? dediler.**” (Meryem 19/27-29) Beşikteki bebek konuşarak annesinin şerefini savundu ve anne ve oğlu âlemlere bir ayet oldular. O “ماري أم” idi; fasih Arap lisanındaki “**Meryem/مَرْيَم**”.

İkinci okunuş olan “ماري أُمّا” kelimesine gelince, o da açık olarak “**Beytullah’ın hizmetçisi**” anlamına gelir. Luka İncil’ine (1:38) göre, onun kendisi hakkında dediği gibi ona “**Allah’ın kulu**” da diyebilirsin. İşte burada kullandığı ifade onun hizmet için Allah’ın kutsal evine adandığına açık şekilde delalet etmektedir.

Evet, annesinin “**Ya Rabbi! Karnımda olanı, sadece sana hizmet etmek üzere adadım, benden kabul buyur**” (Âl-i İmrân 03/35) duası Meryem’de tahakkuk etmiş, Allah onun adağını kabul etmiş, isimle müsemma mutabık olmuştur. Gerçekte de **Meryem, Allah’ın kulu olmuştur.**

Arapça'da Meryem Adının Kökeni Üzerine

“مرء”, “مرأ” ve “مری” kök harflerinden oluşan kelimelerin Aramice’de ve Arapça’da aynı anlama geldiklerini görüyoruz. “مرء” kelimesi daha çok erkekler için kullanılsa da genel olarak “**bir insan**” anlamına gelir. Bu anlamda kelime Kur’ân’da da kullanılır: “*Ve bilin ki, Allah gerçekten **kişi**/المراء ile onun kalbi arasını girer.*” (Enfal 08/24) “*Ey Harun’un kız kardeşi! Senin baban kötü **bir insan**/امراء değildi; annen de iffetsiz değildi.*” (Meryem 19/28).

“المراءة” kelimesi, kadınlar için kullanılır. Bu kökten olan kelime iyi ahlak ve güzel adetler anlamını da barındırır. Bu kökten olan “**murûet/المروءة**” kelimesinin anlamı hakkında şunları diyorlar: “İnsanca davranma, yakışır biçimde davranma ve kötülüklerden sakınma, kendisini kötülerden ve insanların indinde kötü sayılan şeylerden koruma, güzel karakter ve dilini çirkin sözlerden koruma ve benzeri anlamlara gelir. Bir kişi hakkında bu kökten türetilmiş “**temerre’e/تمرة**” fiili

kullanıldığında bu onun “mürûetli/مروءة davrandığı” ve “müruetli (mürüvvetli)/مروءة olduğu” anlamına gelir.⁷³

Dolayısıyla “المرأة” kelimesi de iyi niteliklere sahip olan ve “hanımefendi/سَيِّدَة” namı verilen bir kadın hakkında kullanılır. Aramice’de bu kelimenin “meret/مَرَّتْ” şeklinde geçtiğini görüyoruz. Bu ifadeyi günümüz ammicesinde bile kullanıyoruz. Arami fasih dilinde “mim/م” harfi bazen zammeli olarak “müret/مُرَّتْ” diye yazılır. Kelimenin sonuna Aramice’de belirlilik edatı olan “elif/ا” harfini eklediğimizde kelime “hanımefendi/سَيِّدَة” anlamına gelen “marta/مَرَّتَا” olacaktır.

Bu “marta/مَرَّتَا” kelimesi anlam ve türev bakımından yüzde yüz Aramice olup İbranice’yle alakası bile yoktur. Bu kelime Luka İncil’inde (10:38) geçmektedir. *New Bible Dictionary* (s. 746) sözlüğünde bu kelimenin anlamı hakkında şunları buluyoruz: “*The name derives from an Aram form not found in Hebrew. Meaning lady or mistres.*” Anlamı şöyledir: “Bu ad Aramice’dir ve İbranice’de bulunmaz. Hanımefendi veya ev hanımı anlamına gelir.”

Ama Arapça mütercimler, “hanımefendi/سَيِّدَة” anlamından başka anlama gelmediğini itiraf etseler de, kelimeyi bir kadın adı yapmışlar...!!

Keşke bu hatada sussalardı; oysaki halbuki ileri giderek Aramice’de “s/ث” harfi olmamasına rağmen kelimeyi “t/ت” ile değil “s/ث” ile “Marsa/مَرَّتَا” şeklinde yazmış, ayrıca “s/ث” harfiyle “t/ت” harfini değiştirerek “iki/اِثْنَيْنِ” ve üç/ثَلَاثَةٍ kelimelerini “اِثْنَيْنِ” ve “ثَلَاثَةٍ” şeklinde yazmışlardır.

Okuyucuyu yormamak için bu kadar dilsel açıklamayla yetinmek istiyorum. Önemli olan nokta şudur ki “Meryem”

⁷³ Tacu’l-Arus bi-şerhi’l-Kâmus, I, 117.

ismi, Kur'ân-ı Kerim müfessirlerinin belirttiklerinin aksine, yabancı kelime olmayıp saf Arapça'dır. Bizi asıl dildeki anlamı bilmeye hidayet eden Allah'a hamdolsun. Keşke benim Hıristiyan olan Arap kavmim İngilizce yanlış olan **"Mary"** kelimesinin hemen ardından **"Miri/ميري"** deselerdi; Yunanca orijinalerde bulunmasına rağmen (**Μαριαμ**) onlar kelimenin sonundaki **"m/م"** harfini silmişlerdir.

Hıristiyanlarla Müslümanlara göre çok önemli olan bir noktayı daha söyleyeyim. Müsteşrikler "Kur'ân, Meryem hakkında «ey Harun'un kız kardeşi» diyerek hataya düşmüştür" diyerek bununla onun Kutsal Kitap'ta zikredilen Musa'nın kardeşi Harun'un kız kardeşi olduğunu kastederek Kitabullah'a saldırıyorlar. Ne yazık ki aynı anlatıyı Hıristiyan Arapların da dillerinde buluyoruz..!!

Kur'ân'da bu konuda bir şey bile geçmez; yani ki Kur'ân, Musa ve harun'un kız kardeşinin adını zikretmez. Kur'ân'da geçen **"Ey Harun'un kız kardeşi"** ifadesi tamamen Luka İncil'inde Zekeriya'nın (aleyhisselam) hanımı hakkındaki **"Harun'un kızlarından"** ifadesiyle onun Harun soyundan olduğunu belirten ifadeye benziyor. Buradaki gibi Kur'ân da Meryem'in Harun soyundan olduğunu vurguluyor. Saldırmadan önce kendi kutsal metinlerini bir okusalar..!!

Eski Ahid'in Yunanca tercüme nüshasında Musa ve Harun'un kız kardeşinin adı **"Miriam"** diye yazılmıştır. İngilizce tercümeler bu **"Miriam"** ile **"Mary"** arasında ayırım gözetmişler; Miriam Harun'un kız kardeşi, Mary ise Mesih'in annesidir. Ne var ki Arapça tercümeler bu ikisi arasındaki anlam farklılığını gözetmeden her ikisini Meryem diye yazmışlardır..!!

Dolayısıyla Musa ve Harun'un kız kardeşi Miriam kelimesinin İbranice'de **"etli vücutlu, kilolu, şişman"** anlamlarına geldiğini görüyoruz. Nitekim bu ad **"isyan/العصيان"**

kelimesinden türemiştir; bu ikisinin anlamı birbirinden ne kadar da uzaktır..!!

Arapça ve diğer dillerdeki Hristiyan sözlüklerde Meryem adının anlamları Kur'ân ve İncil'in şahadetiyle gerçek addan tamamen uzaktır. *Arapça Kutsal Kitap Sözlüğü*nde⁷⁴ (s. 856) bu adın “**isyan**/عصيان” anlamına gelmesine rağmen diğer dillerdeki sözlüklerde “**kilolu**/السمينة البدينة” ve bazen de “**sevimli**/المحوبة” anlamına geldiğini görüyoruz.

Kısacası:

Bu güzel ismin anlamı ve çeşitli okunuşları şu dört şekilden ibaretir:

“**Meryem**” dediğinde görev ve cins anlamını kastetmiş olursun. O, bir anne ve ayrıca Allah'ın bir kuludur.

“**Mariya**” dediğinde Tanrı'nın sevgilisini kastetmiş olursun. Çünkü kelimenin sonundaki “**ya**” eski Arap lisanında göklerin ve yerin Tanrısının adıdır ve Eski ve Yeni Ahidlerde de bu anlamda geçmiştir.

“**Marta**” dediğinde sadece sıradan bir ev hanımı veya hanımefendi anlamını kastetmiş olursun. Bu kelime diğer üç kelimedenden farklı olarak özel isim değildir.

“**Miryem**” veya “**Miriam**” dediğinde dış görünüşü kastetmiş olursun; iri yarı olmasının yanı sıra o hem de asi hem de direnişçi bir karakterde olmuştur.

“**Mîrît**” dediğinde güzel bir hanımefendiyi kastetmiş olursun. Bu, Mısır firavununun eşinin ismidir.

“Meryem”, “Mariya” ve “Marta” kelimeleri Arapça'dır. “Miryam” kelimesi ise İbranice'de çok kullanılan bir kelimedir.

⁷⁴ Daru's-Sakafe yayınlamıştır.

“Mirit” kelimesi eski Mısır dilindedir ve son zamanlarda da kız ismi olarak çocuklara verilmeye başlamıştır..!!

Şimdi de Yunan ve Romalı âlimler ve onların ardılları tarafından hakkında farklı görüşler serdedilen “oğul/ابن” kelimesini araştırmaya başlayalım.

Hristiyan dininin kökünün Mesih'in (aleyhisselam) yaşadığı Filistin'de olduğu ve bu dinin dilinin de Mesih'in (aleyhisselam) konuştuğu Aramice olduğu malumdur. Bu dinin asıllarının Yunanca'da olduğunu diyenleri boş ver; bunların tamamı Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra ortaya atılan şeylerdir ve Mesih'in (aleyhisselam) ve kavminin konuştuğu dilin ne olduğunu bilmeyip de her istediğini konuşanların dedikleridir.

Ayrıca bu kitapta ve daha önceki kitaplarımda yer alan konuların, sayfalarında hiçbir yanıltma ve süslemenin bulunmadığı hakikatlerin yazıldığı sırf ilmî konular olduğunu defalarca söylemiştim. **“Asıl dostun senin dediklerini tasdikleyen değil, sana güvenen kişidir”** deyimindeki hikmete uyarak açıklamalarım nedeniyle bana buğzedenlerin karşılığında hakkı açıklamak hem bana, hem de diğerlerine daha faydalıdır. Dolayısıyla bu kitaptaki ilimden faydalanan sabırlı ve sebatlı okuyucu olur, sayfalara göz atan bundan faydalanamaz..!!

Mısır halkının Müslümanıyla ve Hristiyanıyla her zaman tek doku içinde yaşayarak birbirine kin ve nefretten uzak durduğu malumdur; şuradan buradan gelmiş küçük bir grubun olması bu yapıyı değiştiremez. Herbiri karşılıklı sevgi hisleriyle birbirini seviyorlar ve dinleri üzerine yaptıkları araştırmalar da hizipçilikle alakası olmayan, milli hassasiyeti zedelemeyen türden olup her iki taraftan aydın insanlar tarafından gerçekleştirilmiştir. Sevgi hisleri, kardeşlik duyguları, asayiş ve eman kavramları bu iki dinin temellerindendir; ki bu

temellerden saparsa dininin temellerinden birisini kaybetmiş olur.

“Oğul/ابن” Kelimesi İle

“Oğul/ابن” kelimesi Aramice’de tıpkı Arapça’daki aynı anlama gelmektedir. Ne var ki bu kelimenin Aramice daha başka kullanım yerleri de mevcuttur. Bunun yanı sıra Aramice’de aynı anlama gelen başka bir kelimeyle (bâr/بار) de içiçe kullanılır. İşte bu yüzden “oğul/ابن” kelimesi hakkında bir az detaya girmem gerektiğini düşünüyorum.

Ehlince malumdur ki Yahudice-Aramice’de sıfat kullanımları cümle oluşturmada bir etkiye sahip değildir. Şöyle ki “oğul/ابن” kelimesi bir şeyi tasvir etmede mübalağa amacıyla o isme tabi olarak getirilir. Yani asayışı karakter olarak edinen birisi için “barış oğlu/السلام ابن” denir. “Ebnâu’s-selâm/السلام أبناء” kelimesi, dilsel kullanım farklılığı nedeniyle “müsâlimûn/مسالمون”, “selâmiyyûn/سلاميون” veya “müslimûn/مُسلمون” olanlardır. “Ebnâullah/الله أبناء” da müminlere, müttekilere ve salih amelli kişilere denir. Kısacası bu terkipte “oğul/ابن” kelimesinin asıl anlamını değiştirerek “bir kişinin oğlu olan birisi” anlamına gelmediğini görüyoruz.

Aramice’deki ikinci kelime olan “bâr/بار” kelimesini gördüğümüzde ortaya kavram kargaşası çıkar. Şöyle ki, Hıristiyan âlimlere göre bu “bâr/بار” kelimesi de yine “oğul/ابن” anlamına gelir. Halbuki işin aslı ve gerçeği böyle değildir. İleride göreceğimiz üzere, Yeni Ahid metnlerinin de şahadetiyle bu kelimenin asıl anlamının “pür/الصفي” veya “arı/النقي” veya “halis/الخالص” veya “seçilmiş/المختار” olduğunu görüyoruz...!!

Arapça’da, Aramice’de ve Sami diller adı verilen diğer Arap lisanlı dillerde “baba, anne, oğul, kız, hala, teyze, dayı, amca

vs.” gibi yakınlık bildiren isimler anlam açısından değişmezler. Bu kelimeler bu dillerde değişmeyip birbirinin aynısı olarak kullanılırlar. Ama bu kelimelerden bazılarının kullanıldıkları cümledeki murad edilen anlamları bakımından hakiki ve mecazi anlam olmak üzere daha farklı kullanımları da mevcuttur; biz Araplar bunları iyi biliriz.

Hakiki anlam, kelimedен ilk aklagelen anlamdır. Bu zor olduğunda mecazi anlama bakılır. Yani şu “İbrahim’in oğlu, Yusuf’un oğlu, Dâvud’un oğlu, Zekeriya’nın oğlu, Halevi’nin oğlu vs.” gibi ifadelerden murat edilen anlamın kelimenin **hakiki anlamı** olduğunu, yani aradaki baba oğul ilişkisi anlamında olduğunu görüyoruz.

“Selamet oğlu/إن السلام” (Luka 10:6), “ölüm oğlu/إن الهلاك” (Yuhanna 17:12), “cehennem oğlu/إن جهنم” (Matta 23:15), “insan oğlu/إن إنسان” (İncil’lerde sıkça geçer) vs. gibi ifadeleri gördüğümüzde bunlarda “oğul/إن” kelimesinden kastedilen anlamın mecazi anlam olduğunu anlıyoruz. Asayişin, ölümün, cehennemin gerçek anlamda oğulları olduğuna biliyoruz. Ama asayiş/selamet, ölüm ve cehennemin yollarında yürüyenler böyle nitelenirler.

1977’de çıkmış Mili Nüshadaki “cehennem oğlu/إن جهنم” ifadesinin Hayat Kitabı nüshasında “cehennem ehli/أهل جهنم” halinde değiştirildiğini görüyoruz; bu makbul bir anlamdır. Mesela “iblis’in oğlu/إن إبليس” ifadesi de şeytanın yokuşlu yollarında yürüyen herkese verilen bir nitelemedir. “İnsan oğlu/إن إنسان” nitelemesi de güzel insani niteliklere sahip olan birisine veya hakkında başka düşüncelere yol açmamak için insanlık yönünün vurgulandığı birisine verilen bir nitelemedir.

“İbnullah/إن الله” ve “Ebnâullah/أبناء الله” ifadeleri Allah’a iman eden herkesi nitelemedeki mübalağa ifadesidir. Luka İncilini tercüme edenler 20:36 pasajının Yunanca orijinalinde

bulunan “ebnâullah/أبناء الله” ifadesini “müminler/المؤمنون” şeklinde yazarak bu anlamı açıklamışlardır. Evet, salih amelli müminlere “ebnâullah/أبناء الله” denir. Ne var ki Aramice’deki “oğul/ابن” kelimesi Yunanca İncil’lerde bulunduğu şekliyle yazılmamış, çeşitli irap çekimleri⁷⁵ ve çoğul, tekil halleriyle “Y-İ-O-S/ي ُاس” olarak okunan “uioç” kelimesine çevrilmiştir.

“Oğul” anlamına gelen Aramice ikinci kelime de “bâr/بار” kelimesidir. Aslında bu kelime, hakiki olarak “bir kişinin oğlu” anlamına gelmiyor; asıl anlamı “salih kişi/good man” şeklindedir. Bu kelime Aramice ve Arapça’da aynı kök harflerinden (B-R-R/برر) geliyor ve insandaki iyi karaktere işaret ediyor. Nitekim Allah, Hz. İsa’nın (aleyhisselam) diliyle olan “anneme iyi davranan/بوالدتي وبارا” ayetinde kelimeyi bu anlamda kullanmıştır. Ayrıca kelime “seçilmişlik/الاصطفاء”, “arılık/الإنقاء” ve “temizlik/النقاء” anlamlarına da gelmektedir.

“Barabbas/Βαραββας/بارابباس” adlı şakînin, zavallının ismini ele alıp sonundaki Yunanca eki “s” harfini çıkarığımızda ismin “bâ-bar” şekline dönüştüğünü göreceğiz. Eğer Hristiyanların sözlerine uyarak “bar/بار” kelimesini de “oğul” anlamında kabul edersek bu zavallının adının anlamının “Allah’ın oğlu” olduğunu göreceğiz; çünkü “Baba” onlara göre “Tanrı” anlamına gelir. Halbuki bu okunuş, tahrif ve asıl dilsel anlamdan sapmadan başka bir şey değildir. Aslında bu kelime başlangıçta “Safiyyullah/صفي الله” ve benzeri gibi isimlendirilse de sonradan değiştirilerek “şakiyyullah/شقي الله” haline getirilmiştir.

Bu ismin bir örneğini de Elçilerin İşleri sifrinde (13.6) zikredilen ve “bar İsa/بار عيسى” anlamında “bar İsus/بار يسوس/Bap Ιησους” adlı sahte peygamber örneğinde görüyoruz. Arapça

⁷⁵ Oğul/ابن , çocuk/طفل, oğlan/ولد ve uşak/خادم anlamları arasında değişen Yunanca dört kelime mevcuttur. (uioç, τεκνον, ταφη, παις)

tercümelerde bu isim yanlış olarak “**Bar Yesû**/بار يسوع” olarak değil de “**Bar Yeşu**/بار يسوع” diye yazılır. Yazdıkları bu isim “**İsa’nın oğlu**/ابن عيسى” veya “**Yesû’un oğlu**/ابن يسوع” anlamına gelmeyip de “**mütteki İsa**/عيسى التقي” veya “**seçilmiş İsa**/المختار عيسى” veya benzeri anlamdadır. Bu adın, İsa Mesih’in (aleyhisselam) adıyla mutabakatına nazaran mütercimler onu Arapça’da “**Yesû**” değil “**Yeşu**” kelimesiyle ifade etmişlerdir.

Şimdi “**bar/ بار**” kelimesinin kutsal metinlerde belirttiğimiz anlamda kullanılmasına örneklerle bakalım: “**Barnaba**/Βαρναβας” (Elçilerin İşleri 4:36), “**Barsaba**/Βαρσαβαν” (Elçilerin İşleri 1:23), “**Bartima**/Βαρτιμαιος” (Markos 10:46), “**Bariuna**/Βαριωνα” (Matta 16:17).

Arapça’ya “**insan oğlu**”, İngilizce’ye aynı anlamla “**son of man**” diye çevrilen ve Mesih (aleyhisselam) için kullandıkları “**Barnas**/بارناس” kelimesi İncil’lerde geçmemektedir. İncil’lerde mecazi olarak oğul anlamına gelen “**bar/ بار**” değil hakiki olarak “**oğul**” anlamına gelen “**ibn/ابن**” kelimesi geçer; işaret edelim ki bu ifade, onun bir insan olduğunu vurgulamak için kullanılan Adem oğlu anlamına denktir.

Yeni Ahid’de “**bar/**” parçasını ihtiva eden en önemli kelimenin ne olduğuna mutlaka işaret etmem gerekir. Bu, Yunanca orijinal İncil’lerde “**παρακλητις**” diye yazıl原因 ve Arapça eski İncil nüshalarında mevcut olan Aramice “**Baraklit**/بارقليط” kelimesidir. Meşhur Yuhanna İncil’ine göre bu adın sahibi Mesih’ten (aleyhisselam) sonra gelecektir. Başka bir kitabımda⁷⁶ eski Yunanca’da bu kelimenin araştırılması ve kökeninin Aramice’de bulunduğu ispat edilmesi, Aramice ve Arapça’da bu adın şerhi gibi meseleleri geniş şekilde ele aldım; bu konuda oraya bakılabilir.

⁷⁶ *Nebiyu Ardi’l-Cenûb (=Güney Topraklarının Peygamberi).*

Şimdi, bu seri dilsel gezintiden sonra yine “**Meryem oğlu**” ifadesinin mecazi değil hakiki anlamına bakalım. Bu ifade, Allah’ın yaratıcı kelimesi olan ve “**ol**” buyurmasıyla Meryem’in rahminde halk edilen ve ondan doğan kişiye aittir. Dolayısıyla Yeni Ahid sifirlerinde Mesih’i (aleyhisselam) tasvir etmek için zikredilen “**Yusuf’un oğlu**”, “**Dâvud’un oğlu**”, “**marangozun oğlu**”, “**Allah’ın oğlu**” veya diğer ifadeler doğru değildir.

Basiretli okuyucuya bir örnek vermek istiyorum; umarım bu örnek, Allah’ın izniyle, açıklayıcı olur: Markos İncil’ine (15:39) göre yüzbaşı, Mesih hakkında «**Gerçekten de bu Allah’ın oğludur.**» demiştir. Markos İncil’inin en ilk yazılan İncil olduğunu herkes bilir. Matta ve Luka, uzmanların Q nüshası diye adlandırdıkları orijinal kaynaktan aldıklarına ilaveten Markos İncil’inden alıntılar yapmışlardır. Matta mezkur pasajı alarak kendi yazdığı İncil’de (27:54) yüzbaşı hakkında tekil yerine çoğul sıyga kullanmıştır. Daha sonra Luka ondan alıntı yaparak İncil’inde (23:47) “**Gerçekten de bu, dürüst biridir.**” diye yazmıştır.

Dolayısıyla Luka isabet etmiş, Matta ve Markos yanılmıştır..!!

Luka İncil’inde de zikredildiği gibi, “**ibnullah/ابن الله**” ifadesinin gerçek anlamı “**dürüst adamdır.**” Acaba bunu hesaba alacaklar mı..!؟ Avazlarının çıktığı kadar bağıarak şunu diyecekler mi:

“Gerçekten de bu Meryem’in oğludur. Aramızdan bir peygamber çıkmıştır.” (Luka 7:16)

“Gerçekten de bu o peygamberdir.” (Yuhanna 7:40)

Allahım! Benim tebliğ ettiğimi biliyorsun. Allahım! Sen şahit ol.

Mesih'in (aleyhisselam) Adlandırıldığı İsimler Üzerine Önemli Araştırma ve Kur'ân'ın Bunlara Yaklaşımı

Yukarıda şu çok önemli soruya cevap vermeye ve bunların izlerini sürmeye çalıştık: Yesû ne zaman Mesih'e dönüşmüştür? Burası Mesih bahsinin sonudur ve bu yüzden şimdi objektif ve sübjektif cevaplarla tartışmaya girmeden, Allah'ın izniyle, Meryem oğlunun (aleyhisselam) asıl isminin çeşitli okunuşlarını, Kur'ân-ı Kerim'in bunlara yaklaşımını ortaya koyacağım.

Hristiyanların verdikleri cevaplarda sebepsiz yere karmaşıklık ve düzensizlik mevcuttu. Daha önce açıklandığı üzere, Hristiyanlar sübjektif cevaplar vermişlerdir. Önemli olan şudur ki Yeni Ahid'in Yunanca vesikalarındaki Mesih ismini ifade eden tabirler aşağıdaki şekilleri almışlardır:

-İsa/عیسی ve Mesih/المسيح kelimelerinden oluşan dört farklı ifade biçimi. Bu farklı ifade biçimleri mezkûr kelimelerin birbirinden önce veya sonra gelmeleri ve belirtili ve belirtisiz olmaları bakımından ortaya çıkarlar. Dikkat edelim ki Yunanca'da **İsa/عیسی (عیسی)** ismi her zaman belirtili olarak **el-İsa/العيسى** (Arapça nüshalara göre **el-Yesû/اليسوع**) şeklinde zikredilir. Dolayısıyla, aslında pek de anlamlı olmayan İsa kelimesini bu belirtilmiş olmasından sarf-ı nazar ettiğimizde, ortaya çıkan şu dört ifadeden başkası olmayacaktır: **“el-Mesih İsa/المسيح عيسى”**, **“İsa el-Mesih/عیسی المسيح”**, **“Mesih İsa/عیسی مسیح”** ve **“İsa Mesih/عیسی مسیح”**. Yukarıda bunları detaylı şekilde ele almıştık.

İşte bu dört ifade biçiminden hiçbirisi Kur'ân'da ve hadislerde bulunmamaktadır.

-Sadece el-Mesih/المسيح kelimesi. Bu kelime onlara göre ülûhiyet ve Allah'ın oğlu (Sen Allah'ın oğlu Mesih'sin. Matta 16:16) olma –Allah onların dediklerinden münezzeh ve çok

yücedir.-anlamındaki akidevi bir anlama sahiptir. Dilsel olarak ise bu kelime onlara göre yağlanmış anlamına geliyor; yukarıda bu anlamı özellikle Meryem oğlu (aleyhisselam) için kullanmanın yanlışlığını göstermiştik. Bu tek haldeki ifade Kur'ân'da ve hadislerde zikredilir; o kavmin onun hakkındaki anlayışlarını yerle bir etmek için bu ifadenin tek halde kullanılıp bununla yetinme sebepleri de bulunur.

-Sadece İsa/ عيسى kelimesi. Bu tekil ifade biçimi, Kur'ân'da zikredilir.

-Meryem oğlu (Markos 6:3) ifadesi. Bu ifade biçimi de Kur'ân ve hadislerde mevcuttur.

-İsa b. Dâvud ifadesi. İslami metinlerde bu zikredilmemiştir.

-İsa b. Yusuf ifadesi. Bu ifade de İslami metinlerde zikredilmemiştir.

Bunların tamamı Yeni Ahid kitaplarında açık şekilde bulunur. Halbuki bunların içerisinden sadece “İsa/ عيسى”, “Meryem oğlu” ve “el-Masih” ifadeleri doğrudur.

Kur'ân kendisinden öncekiler için bir yargıç olarak, Mesih'in (aleyhisselam) isminin çeşitli ifade biçimleri hakkında, ona münasip olan ismi uygun yerde ifade etmek hakkında açıklayıcı olarak, zikrettiği mübarek ifadeler vasıtasıyla ülûhiyet ve oğulluk iddialarını çürüterek kendilerine kitap verilenlerin, onun kalplerinde bulunandan haber veren hak söz olduğunu bilmeleri ve müminlerin imanlarının daha da artması için gelmiştir.

Tam ismi müjdeleyen Kur'ân onu “Allah'ın resûlü, Meryem'e ilka ettiği kelimetullah, Kendisinden bir ruh” olarak tavsif eder ve şu üç yerde “Meryem oğlu İsa Mesih/ مريم ابن المسيح عيسى” diye zikreder.

“Melekler şöyle demişti: Ey Meryem! Allah sana kendisinden bir kelimeyi müjdeliyor ki, **adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir**” (Âl-i İmrân 03/45)

“Ve Allah elçisi **Meryem oğlu İsa Mesih'i** öldürdük demeleri.” (Nisa 04/157) Buradaki “Allah'ın resulü” ifadesi, bazılarının kail olduğunun aksine Yahudilerin istihza anlamında dedikleri gibi olmayıp Hakk'ın belirttiği ifadedir.

“Ey Kitap ehli! Dininizde taşkınlık etmeyin. Allah hakkında ancak gerçeği söyleyin. **Meryem oğlu İsa Mesih, Allah'ın peygamberi, Meryem'e ulaştırdığı kelimesi ve Kendinden bir ruhtur.**” (Nisa 04/171)

Bu tam isim İncil'lerin Yunanca orijinallerinde geçmez ve onlar da bu konuda bir şey bilmezler.

Mesih (aleyhisselam) hakkında ülühiyet isnâdını reddederek peygamberliğini ispatladığı ve bu adın sahibinin ilahi hükme tabi olduğu yerlerde Kur'ân onu şu beş yerde “Meryem oğlu Mesih/مریم ابن المسيح” diye zikreder.

“**«Meryem oğlu Mesih, Allah'tır»** diyenler kafir olmuşlardır. De ki: «Eğer Allah, **Meryem oğlu Mesih'i** annesini ve yeryüzünde bulunanların hepsini yok etmek isterse, ondan kim birşey kurtarabilir?» (Maide 05/17)

“**«Meryem oğlu Mesih Allah'tır»** diyenler kafir olmuşlardır.” (Maide 05/72)

“**Meryem oğlu Mesih, sadece bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Anası da dosdoğru bir kadındır. Her ikisi de yemek yerlerdi.**” (Maide 05/75)

“Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini, bir de **Meryem oğlu Mesih'i** rabler edindiler. Oysa ki, hepsi ancak bir ilaha ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur; O, onların ortak koştukları her şeyden münezzehtir” (Tövbe 09/31)

Onlara göre Mesih ilahi bir varlık olduğundan ve dolayısıyla da beşer olan bir anneye nispet edilmesi yakışmadığından İncil'lerin Yunanca orijinallerinde bu ifade biçimi geçmemektedir.

Allah'ın bir kulu olduğunu, oğulluk iddialarını reddettiği şu yerlerde Kur'ân sadece "Mesih/ المسيح" ifadesini kullanır.

"Mesih de, 'gözde melekler de Allah'a kul olmaktan asla çekinmezler. Kim O'na kulluktan çekinir ve büyüklük taslarsa, bilsin ki, O, hepsini huzuruna toplayacaktır.'" (Nisa 04/172)

"Mesih demişti ki: Ey İsrail oğulları, benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluk ediniz. Kim Allah'a ortak koşarsa Allah ona cenneti kesinlikle haram etmiştir, onun varacağı yer cehennemdir, zâlimlerin hiçbir yardım edeni yoktur." (Maide 05/72)

"Yahudiler, «Üzeyr Allah'ın oğludur» dediler; Hıristiyanlar, **«Mesih** Allah'ın oğludur» dediler. Bu, daha önce inkar edenlerin sözlerine benzeterek ağızlarında geveledikleri sözdür. Allah onları yok etsin, nasıl da uyduruyorlar." (Tövbe 09/30)

Bu tek halde olan ifade biçimi kanonik ve apokrif İncil'lerde zikredilir. Onlara göre o, beşer âlemine inmiş bir ilahi varlıktır; onlar bir yerde onu Tanrı, başka bir yerde ise Tanrı oğlu olarak görürler. Kur'ân bu ifade biçimini kullanarak Allah'ın resulü Meryem oğlu (aleyhisselam) hakkındaki ulûhiyet ve oğulluk iddialarını çürütmüştür.

Peygamberliği ve risâletin verilmesini ispat ettiğinde Kur'ân 13 yerde **"Meryem oğlu İsa"** ifadesini kullanır. Bu ifadenin Allah'ın hitap tarzı olmasının yanı sıra havarilerin de hitap tarzı olarak kullanıldığını görüyoruz. Nitekim Mesih'in kendisi de kavmiyle konuşurken bu ifade kullanılır.

*"Andolsun ki, Musa'ya kitabı verdik ve arkasından ardarda çok sayıda peygamber gönderdik. **Meryem oğlu İsa'ya da açık deliller verdik ve kendisini Ruhu'l-Kudüs ile destekledik.**"* (Bakara 02/87)

“İşte bu peygamberlerden bir kısmını diğerlerinden üstün kıldı. Onlardan Allah'ın kendilerine hitap ettiği, derecelerle yükselttikleri vardır. **Meryem oğlu İsa'ya açık deliller verdik, onu Ruhu'l-Kudüs ile destekledik.**” (Bakara 02/253)

“Arkadan da o peygamberlerin izleri üzerinde **Meryem oğlu İsa'yı**, önündeki Tevrat'ı bir doğrulayıcı olarak gönderdik. Ona içinde bir hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat'ı doğrulayıcı ve takva sahipleri için bir hidayet ve öğüt olmak üzere İncil'i verdik.” (Mâide 05/46)

“İsrail oğullarından o küfredenler, hem Dâvud'un hem de **Meryem oğlu İsa'nın** dili ile lanetlendiler. Bu, onların isyan etmeleri ve hakkın sınırlarını aşmakta olmaları yüzündendi.” (Mâide 05/78)

“Hani Allah dedi ki, ey **Meryem oğlu İsa** sana ve annene vermiş olduğum nimetleri, ayrıcalıkları hatırla: Hani seni Ruhu'l-Kudüs aracılığı ile destekledim, hem beşikte hem de yetişkin yaştayken insanlarla konuşabiliyordun. Hani sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğretmiştim. Hani benim iznimle çamurdan kuşa benzeyen bir şekil yapıyordun da içine üfleyince iznimle canlı bir kuş oluveriyordu. Hani benim iznimle anadan doğma körü ve alacalıyı iyileştiriyordun. Hani benim iznimle ölüyü dirilterek mezardan çıkarıyordun. Hani açık mucizeler göstermem üzerine İsrail oğullarının ellerinden kurtarmıştım...” (Mâide 05/110)

“Hani Havariler: Ey **Meryem oğlu İsa**, Rabbin bize gökten bir sofrayı indirebilir mi? demişlerdi. O, eğer inanmışlarsanız Allah'tan korkun, demişti.” (Mâide 05/112)

“Bunun üzerine **Meryem oğlu İsa** şöyle dedi; «Allahım! ey Rabbimiz, bize gökten bir sofrayı indir ki bu gün hem öncekilerimiz hem de sonrakilerimiz için bir bayram ve senin bize gösterdiğin bir mucize olsun. Bize rızık ver. Sen rızık verenlerin en hayırlısısın.” (Mâide 05/114)

“Hani Allah ‘Ey **Meryem oğlu İsa**. Sen mi, Allah dışında beni ve Anneni ilah edindin demişsin?’ dedi. İsa şöyle dedi: ‘Haşa seni

her türlü noksanlıktan tenzih ederim, gerçek olmadığı bildiğim bir sözü söylemek bana yakışmaz, eğer böyle bir şey söyleseydim sen bunu bilirdin, Sen benim içimdekini bilirsin, fakat ben Senin özündekini bilemem, hiç kuşkusuz Sen gayipleri bilensin.” (Mâide 05/116)

“İşte Meryem oğlu İsa; hakkında kuşkuya düştükleri Hak Söz.” (Meryem 19/34)

“Hani biz Peygamberlerden söz almıştık, senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Musa'dan ve Meryem oğlu İsa'dan, pek sağlam bir söz aldık.” (Ahzâb 33/7)

“Onların izleri üzerinden peygamberlerimizi ard arda gönderdik; Meryem oğlu İsa'yı da ardlarından gönderdik ve ona İncil'i verdik; ona uyanların gönüllerine şefkat ve merhamet duyguları koyduk; üzerlerine bizim gerekli kılmadığımız fakat kendilerinin güya Allah'ın rızasını kazanmak için ortaya attıkları ruhbaniyete bile gereği gibi riayet etmediler; içlerinde inanmış olan kimselere ecirlerini verdik; ama çoğu yoldan çıkmışlardır.” (Hadid 57/27)

“Meryem oğlu İsa: Ey İsrail oğulları! Doğrusu ben, benden önce gelmiş olan Tevrat'ı doğrulayan, benden sonra gelecek ve adı Ahmet olacak bir peygamberi müjdeleyen, Allah'ın size gönderilmiş bir peygamberiyim, demişti. Ama o elçi, kendilerine belgelerle geldiği zaman: Bu, apaçık bir sihirdir, demişlerdi.” (Saf 61/6)

“Ey iman edenler! Allah'ın dininin yardımcıları olun. Nitekim, Meryem oğlu İsa, Havarilere: «Allah'a giden yolda yardımcılarım kimlerdir?» deyince, Havariler: «Allah'ın dininin yardımcıları biziz» demişlerdi. İsrailoğullarının bir takımı böylece inanmış, bir takımı da inkar etmişti; ama Biz, inananları düşmanlarına karşı destekledik de üstün geldiler.” (Saf 61/14)

Yukarıdaki âyetlerde Kur'ân tamamen beşeri olan “Meryem oğlu Mesih” ifadesini kullanmakla Mesih'in beşeri yönünü vurgulamaktadır.

Sadece **İsa** ifade biçimi, Kur'ân'da 9 kez geçer.

-Peygamberlerin isimlerini saydığı zaman:

“Allah'a, bize gönderilene, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a ve torunlarına gönderilene, Musa ve **İsa**'ya verilene, Rableri tarafından peygamberlere verilene, onları birbirinden ayırt etmeyerek inandık, biz Ona teslim olanlarız, deyin.” (Bakara 02/136)

“Allah'a, bize indirilene, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a ve torunlarına indirilene, Rableri tarafından Musa, **İsa** ve peygamberlere verilene inandık, onları birbirinden ayırt etmeyiz, biz Ona teslim olanlarız, de.” (Âl-i İmrân 03/84)

“Nuh'a, ondan sonra gelen peygamberlere vahyettiğimiz, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a, torunlarına, **İsa**'ya, Eyyub'a, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a vahyettiğimiz gibi şüphesiz sana da vahyettik. Davud'a da Zebur verdik.” (Nisa 04/163)

“Zekeriya'yı, Yahya'yı, **İsa**'yı ve İlyas'ı da. Hepsi salihlerdendir.” (En'âm 06/85)

“Allah Nuh'a buyurduğu şeyleri size de din olarak buyurmuştur. Sana vahyettik; İbrahim'e, Musa'ya ve **İsa**'ya da buyurduk ki: Dine bağlı kalın, onda ayrılığa düşmeyin. Ortak koşanları çağırdığın şey onların gözündə büyümeğtedir. Allah dilediğini seçer, kendisine yöneleni de doğru yola eriştirir.” (Şûra 42/13)

-Çok sıkıntılı anlarda:

“**İsa** onların inkarlarını hissedince: Allah uğrunda yardımcılarım kimlerdir? dedi. Havariler şöyle dediler: «Biz Allah'ın yardımcısıyız, Allah'a inandık, O'na teslim olduğumuza şahit ol.” (Âl-i İmrân 03/52)

-Göge kaldırılarak kavminin yaptıklarından kurtulduğunda:

“Hani Allah demişti ki: Ey **İsa**, seni öldürecek olan Benim. Seni kendime yükseltip kaldıracak, sen, kafirlerin içinden tertemiz çıkaracak ve sana tabi olanları, kıyamet gününe kadar

küfredenlerden üstün tutacak da Benim. Sonra dönüşünüz yalnız Banadır. Ayrılığa düştüğünüz konularda aranızda Ben hükmedeceğim.” (Âl-i İmrân 03/55)

-Âdem'in yaratılmasıyla karşılaştırıldığında:

“Allah nezdinde İsa'nın durumu, Âdem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı. Sonra ona 'Ol' dedi ve oluverdi.” (Âl-i İmrân 03/59)

-Beyyinelerle kavmine geldiğinde:

“İsa, açık delillerle geldiği zaman demişti ki: Ben size hikmet getirdim ve ayrılığa düştüğümüz şeylerden bir kısmını size açıklamak için geldim. Öyleyse Allah'tan korkun ve bana itaat edin.” (Zuhruf 43/63)

Tüm bu 9 zikredilen yerde lakabının veya annesinin isminin zikredilmesine gerek yoktur.

Arapların ilahlarıyla karşılaştırdığında Kur'ân sadece iki yerde **“Meryem oğlu”** ifade biçimini kullanmıştır.

“Meryem oğlunu ve annesini bir mucize kıldık ve ikisini oturaklı ve temiz sulu bir tepede barındırdık.” (Müminûn 23/50)

“Meryem oğlu misal olarak verilince, senin kavmin hemen bağıştı.” (Zuhruf 43/57)

Bundan başka Kur'ân burada zikrettiği örnekleri başka yerlerde (Enbiya 21/91; Meryem 19/21; Zuhruf 43/61) işaret ederek **“Onun oğlu/وَابْنَهَا”**, **“Onu karar vermek için/وَلِتَجْعَلَهُ”** ve **“Hakikaten o/وَإِنَّهُ”** gibi çeşitli kelimelerle tekrarlamıştır.

Dikkat:

Allah'ın *“Allah nezdinde İsa'nın durumu, Âdem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı. Sonra ona «Ol» dedi ve oluverdi.” (Âl-i İmrân 59)* ayetinde buyurmasından ilahi yaratmadaki **“Ol/كُنْ”** ifadesinin kâmil yaratılış örneği olduğu.

anlaşılır; dolayısıyla İsa da daha önce Âdem'in yaratıldığı gibi yaratılmıştır. Şaşırtıcı nokta şudur ki İsa kelimesi Kur'ân'da tıpkı Âdem kelimesi gibi 25 kez tekrarlanmıştır.

(Arapça) Kutsal Kitap'ta geçen “el-Mesih İsa/ المسيح عيسى” ifadesi ve dört farklı türevlerinin Kur'ân'da geçmediğini bir kez hatırlatıyorum. Nitekim İncil'ler ve Yeni Ahid'in diğer kitaplarında geçen bu ifade biçimleri, Kur'ân'ın daha önceki kitaplardan hiçbir şey alıp aktarmadığını bir kez daha gözler önüne sermektedirler. İlave edelim ki İsa b. Dâvud ve İsa b. Yusuf ifadeleri Kur'ân'da ve hadislerde hiç bulunmaz.

Burada zihne göyle bir soru gelir: Acaba onlar neden “İsa Mesih/عيسى المسيح” veya “İsa Mesih'tir/المسيح هو عيسى” vs. gibi ifadeler kullanmışlar..!?

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu ifade, o zamanlar yaygın olan ilahi varlık olan “Mesih'in insan olan İsa'ya inmesi ve çarmıha gerilme sırasında onu terk ettiği, dolayısıyla Mesih nazil olan ilahi varlık, İsa ise yer üzerindeki beşeri varlık olduğu” anlatısına bir reddiye olarak (“Sizin Yesû'un Mesih olduğuna iman etmeniz için” Yuhanna 20:31) ortaya çıkmıştır.

Mısır Kıptileri olan Gnostiklerin kail oldukları bu anlatıya reddiye olarak eski Hristiyan âlimi İreneus detaylı şekilde açıklamış ve Pavlus ve Yuhanna da bunu esas almışlardır..!!

ÜÇÜNCÜ BAHİS

İNCİL

**Mesih'in (aleyhisselam)
Kavmine Sözlü Olarak
Verdiği Kitap**

“Bana verdiğin kelimayı onlara verdim.”

“Ben Senin kelimasını onlara verdim.”

(Yuhanna 17:8, 14)

Bu Araştırmaya Giriş

Yaratan ve düzenleyen, hibe edip bahş eden, basiretleri nurlandıran, gönüllere şekil veren **Allah’a hamdolsun**. Bizleri muvahhidler olarak kılan, bu dine sarılmamızda bizi muvaffak eden **Allah’a hamdolsun**. es-Sadiku’l-Emin, İmâmu’l-Mürselîn’e (sallallahu aleyhi vesellem) ve onun kardeşi Ruhullah ve Kelimetullah olan Meryem oğlu İsa’ya (aleyhisselam) **salatü-selâm olsun**.

Gelelim asıl konumuza:

İslâm’la Hıristiyanlığı karşılaştıran eserlerin sayısı o kadar çoktur ki kütüphane raflarına bile sığmamaktadırlar. Ne yazık ki onlar, daha öncekilerin tekrarlarıyla doludur. Tabiatı gereği insanoğlu yeni ve taze bir şeye sempati duyar, hoşla gitmeyen tekrarı uzağa iter. Gerçeği araştıran araştırmacı okunmasından gözlerin hoşlanmadığı, gönüllerin nefret ettiği yazıların çokluğundan şikâyet etmektedir; o buralarda zihnin bıkmasına ve düşüncenin gerilemesine rastlayacaktır.

İslâmî veya Mesihî ayırımı yapmadan, dini vesikaların incelenmesinde, geçmiş dönemlerde âlimlerimizin dikkat etmediği, bulunarak gün yüzüne çıkarılmış, dilsel şifreleri çözülmüş ve böylece gelmiş geçmiş hakkında taşların ve yazıtların bahsettiği eski medeniyetimiz ve kültürümüz hakkındaki bilgilerin tamamını kullanarak **“çağın fikriyle asla dönüş”** şiarı altında yeni bir kapı açmaya çalıştım. Ayrıca şunu öğrendik ki bizim Arap lisanımız –dilimiz demiyorum- Âdem ve Nuh kadar kadimdir ve yazı dili insanoğlunun medeni

gelişimine paralel olarak gelişmiş ve değişmiştir. Burada araştırma konusu edeceğim kelime, **İncil** kelimesidir; biz bu kelimeyi İslâm'ın zuhurundan önce yaşamış ecdatlarımızdan tevarüs ederek almışız. Burada bu kelime hakkında ve bu kelime üzerinde incelemelerde bulunacak, şu sorulara doyurucu cevaplar bulmaya çalışacağım:

Acaba **İncil**, Müslümanların kail oldukları ve itikat ettikleri üzere, müstakil bir kitap mıdır..!?

Yoksa, Hıristiyanların itikat ettiklerine uygun olarak kitap olmayıp da müjde ve sevindirici haberler midir..!?

Mesih'in (aleyhisselam) İncili hangi lisan ve dilde olmuştur..!?

İncil kelimesi **hangi lisandan** geliyor..!?

Hangi dilde daha çok kullanılır..!?

Başlangıç olarak **hangi coğrafi bölgelerde** ortaya çıkmıştır..!?

Mesih'in (aleyhisselam) lisanında **İncil kelimesinin anlamı nedir**..!?

Bu sorular daha çok uğraş gerektiren şeylerdir; niyetimin arkasında Allah yardım etsin ve gücümü arttırsın.

Küçüklükten beri biz (Mısırlı) Müslümanlar şöyle bir inançla büyümüşüz ki Nasârâ'nın ellerinde, içindekilere iman ettikleri ilahi kaynaklı ve biseti döneminde Mesih'e (aleyhisselam) indirilmiş bir kitap olan bir İncil vardır; ama biz bu İncilin tüm kelimelerinin doğruluğuna inanmayıp tahrif ve tebdil edildiğine kailiz. Ama bu kardeşlerimiz küçüklüklerinden itibaren babalarının ellerinde bulunan İncil'e, Mesih'in (aleyhisselam) kendisinden sonra yazılı bir İncil bırakmadığı, göklerden kendisine indirilmiş ve kavmine tebliğ ettiği İncil isimli bir kitap olmadığı şeklinde inançla büyümüşlerdir. Zaman geçip bu vatandaş kardeşlerimizin ilimde ve genel

kültürde ilerledikçe İncil kelimesinden anladıkları da gelişme göstermiştir.

Onların tamamına göre İncil, dört İncilin yanı sıra diğer kitaplar ve mektuplarla birlikte teşkil ettiği Yeni Ahid'in tüm sifirlerinin adıdır. **Bir grup aydınlara göre ise** İncil, dört İncil'lerin tamamına verilen addır.

Onların aydınları, uzmanları ve papazlarına göre İncil, iki anlama sahiptir. Bunlardan birincisi mecazi anlamdır ve İncilin dört İncil'lerin toplamı olduğunu ifade eder. Diğeri ise hakiki anlamdır ve İncilin asla bir kitap olmayıp Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği müjdeler ve güzel haberlerden ibaret olduğunu ifade eder. Bu güzel haberler veya güzel müjde de Mesih'in (aleyhisselam) dünyaya gelerek Allah'ın yarattıkları içerisinde en hakirinin ağır azabını kendisinin yüklenmesi, sonra çarmıha gerilerek ölmesi ve gömülmesi, daha sonra dirilerek insanların tamamının yükünü üzerine almasından ibarettir.⁷⁷ Bu yük Baba Tanrı'nın, Âdem'den (aleyhisselam) Mesih'in (aleyhisselam) bisetine dek günah işledikten sonra tövbe ederek siratı-mustakime dönen kullarının yaptıklarından affetmediği günahlardır...!!

Ama onların muasır âlimlerine göre İncil kesinlikle bir kitap olmayıp Yesû'un bizzat şahsı ve kendisidir...!!

İlk dönem Hristiyan tarihini araştıran okuyucu, Roma yönetimi döneminde Hristiyanlıkta ne kadar ve ne ölçüde gizli heretikliğin ve dini parçalanmaların olduğunu ve geliştiğini iyi bilir. Gerçek bir şey gizli saklı bir durumda uzun yaşayamaz; gerçek olan bir şey kafasını kaldırarak Roma imparatorluğunun her tarafında kök salan batılla hiç yaşayamaz. Gerçek tektir, sayıca artmaz. Eğer Mesih (aleyhisselam) biseti sırasında kavmini uyarak **"Tövbe edin ve İncil'e**

⁷⁷ Bundan murat Âdem'in ilk günahıdır. Kendisinden sonra zürriyetinde yayılan bu Hristiyan virüs onları cehenneme, kötü mekâna götürecektir.

inanın” demişse (Markos 1:15), demek ki Mesih’le birlikte iman edilmesi gereken bir İncil de mevcut olmuştur.

İncil Mesih’le (aleyhisselam) birlikte mevcut olmuştur; o kavmini ona iman etmeye çağırmıştır. İman etmeleri için **İncil** o kavmin içinde ilan edilmiş, tanıtılmıştır. **İncil** kelimesinin ne anlama geldiğine bakmazsak, bu kelime Mesih’le (aleyhisselam) birlikte bulunup kavmini ona imana davet ettiği şeydir.

Bu davet, vaftizcinin (Yahya b. Zekeriya a.s.) tutuklanmasından sonra gerçekleşmiştir. Dolayısıyla bu **İncil** olarak adlandırılan nesne, biseti sırasında ve meşhur çarmıha gerilme olayından önce Mesih’le (aleyhisselam) birlikte olmuş ve bu dönemde de öğrencileri bu **İncil’e** iman etmişlerdir.

Eski ve yeni Hıristiyan ulemanın tamamının ittifak ettiğine göre biset döneminde öğrencileri Mesih’i (aleyhisselam) Oğul veya Tanrı oğlu gibi tanımamış, onun davetine ve kendisiyle olan **İncil’lere** iman etmişlerdir. Ayrıca çarmıha gerilme olayından sonra da, insanların tamamının günahların Mesih’in çarmıh üzerinde akan kanıyla affedileceği gibi şeyleri bilmemişlerdir..!!

Mesih’in (aleyhisselam) emrettiği gibi **İncil’e** iman etmiş ve Tevrat ahkâmına uymuşlardır. İşte araştırmamız veya araştırmamızın en önemli konusu bu dönemi ele alır; meşhur çarmıha gerilme olayıyla biten Mesih’in (aleyhisselam) biseti dönemi. Bu dönem öyle bir dönemdir ki burada Mesih’in (aleyhisselam) davetine ve kendisiyle birlikte olan **İncil’e** iman etmek ilk talep olmuştur.

İncil’i ifade etmek için Mesih’in (aleyhisselam) kullandığı kelime, Arami lisanında olmuştur; Arami-Filistinî lisanıyla Mesih’in (aleyhisselam) ağzından çıkan ve kavmini iman etmeğe davet ettiği o kelime hangi kelimedir..!?

O, kesinlikle Yunanca bir kelime olmamıştır; onun tâbileri vergi toplayıcıları ve balıkçılar gibi sıradan, bilgisi az insanlardı. Yabancı aydınların, okumuşların dilini nerden

bileceklerdi...! Ayrıca Mesih'in (aleyhisselam) manasını ve muhtevasını anlamadıkları Yunanca bir Şeye iman etmelerini onlardan istemesi makul mdr...!

Dolayısıyla Arapça olan İncil kelimesi eski Arap halklarının hafızasının koruduğu, Yahudi, Hristiyan ve Müslüman torunların ecdatlarından tevarsen aldıkları, Arapça Hristiyan kutsal metinlerde yazılan ve Kur'ân'ın da sıhhatine Şahadet ettiği bir kelimedir. Hakkında konuŐmamız için ondan başka bir Şey yoktur. İki bin seneden beri Hristiyan Araplardan sadece bu **İncil**'e iman etmeleri istenmiŐtir. Mesih'in (aleyhisselam) döneminden sonra ortaya çıkan İncil'lerin kalabalığı arasında kaybolan bu **İncil**.

Filistinî-Arabî Aramice lisanın kaybolmasıyla Mesih'in (aleyhisselam) davetinin temel Őiarları da kaybolmuş, kitabımızda daha önce de işaret ettiğimiz gibi, Aramice lisanında olan Sami kelimelerin anlamları doğru düzgün araŐtırılarak anlaŐılamamıŐtır.

Dört İncil'lerin sayfalarının baŐlarındaki Allah kelimesi **kaybolup gitmiştir**. Mesih kelimesinin anlamı, Hristiyanların zihinlerinden **kaybolup gitmiştir**. İsa kelimesi Yesû kelimesine **evrilmiŐtir**. Meryem kelimesinin manası ve aslı **kaybolup gitmiştir**. Hatta sade ve basit **oğul** kelimesinin anlamı bile oksayılı tercümelerin kalabalığında **kaybolup gitmiştir**. **İncil** kelimesi de metinlerden **kaybolmuş**, ileride göreceğimiz üzere müjde kelimesine dönüşmüştür...!! İleride göreceğimiz üzere, Mesih'in (aleyhisselam) lisanında cari olan birçok kelime ve anlam **kaybolup gitmiŐler**.

Böylece, Mesih'in (aleyhisselam) davetinin temel esaslarından olan birçok Aramice kelimeyi kaybetmiŐiz; bunlar, Mesih'in (aleyhisselam) ve kavminin diliyle hiçbir alakası olmayan Yunanca kelimelere çevrilmişlerdir. Birçok konuda, inceleme yapmadan ihtilafa düşmüş, kendi aralarında hiziplere ve grupla

ayrılmışlardır; belirtiyim ki burada bahis konusu ihtilaf, **İncil** kelimesi üzerindedir.

Acaba nedir bu kelimenin aslı..!?

Acaba 14 asırdan daha fazla bir zamandan itibaren **apaçık Arapça lisanına –Kur’ân-ı Kerim’e- nasıl gelmiştir..!?**

Acaba apaçık Arapça lisanında **bu kelimenin anlamı nedir..!?**

Acaba Mesih (aleyhisselam) kendi lisanı olan Aramice’de **bu kelimeyi söylemiş mi..!?**

Eğer Arapça İncil kelimesi, Mesih’in (aleyhisselam) kavmini iman etmeye davet ettiği şeyin adı ise, **o zaman o nesne nedir acaba..!?**

Şeksiz şüphesiz o, dünya dilleri arasında kendi adını değiştirmeyecektir; şöyle ki **“Tövbe edin ve İncil’e iman edin”** akidesinin sorumluluğu, imanın temellerindendir. Görüyoruz ki **Tevrat** dünyanın tüm dillerinde Tevrat diye, nitekim **Kur’ân** da dünyanın tüm dillerinde Kur’ân diye geçer. **Halbuki İncil böyle değildir; çünkü onlara göre İncil, bir kitap değildir ki ismi tüm dünya dillerinde değişmeden kalsın; hatta bu onlara göre, Mesih’in (aleyhisselam) dediklerine muhalif olarak, iman edilmesi istenen bir şeyin adı değildir. Dolayısıyla Hıristiyan akidesi, kendilerinin de dedikleri gibi, geleneklere ve kiliseye imandır.**

Acaba, Allah’ın yardımıyla, o kavmin indinden, ister yazılı isterse de kavmini iman etmeye çağıran Mesih’in (aleyhisselam) ağzından duyulmuş şekilde olsun, **İncilin aslında semavi bir kitap olduğunu** ispatlayacak metinleri bulabilir miyiz..!?

Mesele çok zordur; çünkü araştırdığımız metinlerin bir kısmı her biri İncil olarak adlanan dört kitaptır. Bundan başka, bu İncil’lerde birden fazla İncilin zikredildiği görülür.

Sübhânû-Teâla'dan işi kolaylaştırmasını ve zorluğu hafifletmesini istiyorum.

Yunanca Orijinallerde İncil

Yeni Ahid'in kitaplarını Yunanca orijinallerden araştıran, İncil kelimesiyle sıkı bağlantılı olan Yunanca üç kelime bulacaktır.

1- Fiil sıygaları: Yunanca İncil kelimesiyle ilgili fiil sıygaları. Buraya faili malum (*Active*) ve meçhul (*Passive*) fiiller ve hatta sıyga olarak meçhul olsa da anlam olarak malum olan (*Deponent*) fiiller; geçmiş, şimdiki ve gelecek zaman sıygalı fiiller ve bunlara ilave olarak müzekker ve müennes şahıslar için olan fiillerle tekil, çoğul ve tensiye fail için olan fiiller gösterilebilir. İngilizce “**yoo-ang-ghel-id-zo**” şeklinde okunan Yunanca “**εὐαγγελίζω**” kelimesi tüm bu anlamlar ve türevleri kapsamaktadır.

Bu fiillerin Arapça nüshalarda bulunan sıygalarına örnek olarak şunları göstermek mümkündür: **يَشْرُ , يَشْرُ , يَشْرُونَ** ve **بَشْرُ** fiilinin şahıslara göre değişen diğer sıygaları. Bunların tamamı o kavmin İncil kelimesini müjde/بشارة anlamında anlamaları içindir. Bu sıygalara ihtiyacımız olmadığı için bunların araştırılması bizi ilgilendirmez.

2- İsim sıygaları: Yunanca İncil kelimesiyle ilgili isim sıygaları. Bunlardan üç sıygaya rastladım.

“**Yevangeliyun**” diye okunan “**εὐαγγέλιον**” kelimesi. İşte bu kelime Arapça nüshalarda İncil, İngilizce nüshalarda ise Gospel olarak geçer.

“**Proyevangelizomay**” diye okunan “**προεὐαγγελίζομαι**” kelimesi. Bu da “önceki veya ilk İncil” anlamına gelir.

“Yevangelibes” okunan “ευαγγελισ” kelimesi. Bu kelime de Arapça nüshalarda İncil, İngilizce nüshalarda Gospel diye geçse de kastedilen manada fark bulunmaktadır.

3- Yunanca sıyga: İncili öğreten, İncil hocası anlamına gelen “Yevangelists” okunan “ευαγγελιστης” kelimesi.

Burada ki araştırmamız İncil ismine delalet eden isim sıygaları üzerinde, özellikle de okumadaki kesinliği bakımından Yunanca’da “ευαγγελιον” yazılan kelime üzerinde yoğunlaşacaktır.

Kutsal metinler hakkındaki İngilizce Hıristiyan kaynaklarından ekseriyetine göre “ευαγγελιον” kelimesi eski Yunancada “sevindirici bir haber getiren kişiye verilen hediye veya karşılık” anlamına gelmiştir (*present given to one who brought good tidings*)⁷⁸ daha sonra bu anlam değişmiş, “sevindirici haberin bizzat kendisi” anlamını kazanmıştır (*good tiding themselves*). Şöyle ki gelecek imparatorun doğması, tahta çıkması, savaşlarda düşmanları yenmesi “yevangelion” sayılmıştır.⁷⁹

*Kutsal Kitap Teoloji Sözlüğü*nde (Arapça çevirisinde) şöyle denir: “Yunancada İncil kelimesi sevindirici haber, özellikle de zafer müjdesi anlamına gelmiştir. Roma’da sakinlik dönemiymi ve imparatorun (ilah ve kurtarıcı) hayatında önemli olaylar İncil, yani sevindirici müjde sayılıyordu.”⁸⁰

İşte dünya Hıristiyanları bu anlamı dayanak olarak kabul etmiş, ilah ve kurtarıcı vasfını Roma imparatoru yerine Mesih’e (aleyhisselam) uygulamışlardır..!!

⁷⁸ *The New Unger’s Bible Dictionary*, 493; *Thayer’s Greek-English Lexicon of the N/T*, 257.

⁷⁹ *Pictorial Encyclopaedia of the Bible*, 2/779.

⁸⁰ *Kutsal Kitap Teolojisi Sözlüğü*, 113.

Örneğin *Katolik Teolojisi Sözlüğünün* Arapça tercümesinde (s. 38) şuna rastlıyoruz: Yeni Ahid'in son kitaplarında İncil mefhumu müjde ve Mesih'in hayatında vuku bulan, konuşmaları gibi öğrencilerden işitilen şeyleri tanıtmaya dek uzanır. Bunların bizzat kendileri İncilin muhtevasını oluştururlar. Bu anlamı dikkate alarak söyleyebiliriz ki İncil, Allah'ın insana vasıtasız olarak yönelttiği güzel haberdir."

Sonra anlam geliştirilerek Mesih'in (aleyhisselam) biseti olayı İncil şeklinde yorumlandı: *"The Christ-event is the gospel."*⁸¹ Daha sonra anlam yine de geliştirildi ve İncil, bizzat Mesih'in kendisi olarak yorumlandı..!!

Kutsal Kitap Teolojisi Sözlüğü, Markos İncil'inde yer alan (1:15) pasajı şöyle yorumlamıştır: "Zaman doldu ve Rabbin Egemenliği yaklaştı. Bu, risâletin cevheridir, ama bu kez resulün bizzat kendisi sevindirici haberin merkezinde yer almaktadır. **Bu sevindirici haber, Yesû'nun kendisidir.**"⁸²

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu verilen anlamların tamamı, bizi Arami-Filistinî İncil kelimesinin asıl anlamından çok uzaklaştırır. İncil, meşhur çarmıha gerilme olayının vuku bulmaşından önce Mesih'in (aleyhisselam) biseti döneminde de mevcut olan bir nesne olmuştur; o, kavmini ona iman etmeye davet ediyor, **"Tövbe edin ve İncil'e iman edin"**, yani onun içinekinin inanını diyordu. Bir Yahudi'nin kavmine **"Tövbe edin ve Tevrat'a iman edin"** demesinden veya bir Müslüman'ın **"Tövbe edin ve Kur'ân'a iman edin"** demesinden farklı yorumlanamaz bu. Bu bedihi anlam için işleri aceleye almayalım. Önemli olan şudur ki İncil, Mesih'le (aleyhisselam) birlikte olmuştur ve o da kavmini ona imana davet etmiştir.

⁸¹ *New Bible Dictionary*, 436.

⁸² *Kutsal Kitap Teolojisi Sözlüğü*, 113.

Matta (26:13) ve Markos (14:9) İncil'lerinde anlatıldığı üzere, Mesih'in (aleyhisselam) Yunancada **"TOUTO"** yazılan müzekker **"bu"** işaret edatıyla İncil'e işaret ettiğini görüyoruz: **"Gerçeği size söyleyeyim. O, bu İncil'e çağırdığında..."** Buradan da anlıyoruz ki İncil Mesih'le (aleyhisselam) birlikte bulunan bir şey olmuştur ve **"bu"** işaret edatıyla ona işaret edilmiştir. Onların kail olduklarının aksine, İncil Mesih'in (aleyhisselam) hayat hikayesi, sözleri, ölmesi, dirilmesi değildir ve bunların hiçbirisi henüz o dönemde mevcut değildi..!!

Dolayısıyla İncil Mesih'in şahsı olmamıştır; yoksa o zaman Markos'taki ifade "Tövbe edin ve bana iman edin" şeklinde veya Matta'daki ifade **"O, bu İncil'e çağırdığında"** şeklinde olurdu.

Kutsal Kitap Kamusu kitabında şöyle anlatılır: "İncil: Yunanca Ongiliyun kelimesinden alınmıştır ve iyi haber anlamına gelmektedir. Şehit Justin Martin ilk dönemlerde veya yaklaşık 150 yıllarında İncil kelimesini Yesû'un elçilere ait şahadetini tazammun eden kitaplar hakkında kullanmıştır. İncil kelimesinin Arapça karşılığı müjde kelimesidir. Bu anlam, hem de Mesih'in yeryüzündeki hayatına dair elçilere ait bir kitap anlamını da ihtiva eder."

Ben Cemalüddin diyorum ki: Kastedilen bu anlam Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra ortaya çıkan yazılara uygulanabilir. Halbuki biz Mesih'in (aleyhisselam) biseti döneminde, çarmıh olayından önce mevcut olan İncil'in anlamını ve mahiyetini araştırıyoruz. Mesih'in kavmini iman etmeye davet ettiği İncil, o dönemden kaç zaman sonra ortaya çıkanlar elçilere ait yazılar değildi.

Acaba bu İncil nedir, mahiyeti nedir..!? Mesih'in (aleyhisselam) Aramice söylediği ve Yunancaya **"ευαγγελιον"** şeklinde tercüme edilen kelime ne olmuştur..!?

“توبوا” ve “تاب” kelimelerinin Aramice-Arapça olduğunu herkes biliyor. “İman edin” anlamındaki “أَمِنُوا” kelimesi de böyle. Ama biz İncil kelimesinin önünde biraz durarak şunu soruyoruz: Bu kelime hangi lisandadır? Aslı ve türevleri nelerdir? Acaba bu kelime, İngilizce konuşanların iddia ettikleri gibi, “Gospel” kelimesinin Anglo-Saksonca “güzel hikâye/good story” ve hatta “sevindirici haberler/good news” anlamına gelen bir ifadeden olup Anglo-Sakson lisanından mıdır?

Anadili Aramice’de Mesih’in dediklerinden buna bir delil var mıdır..!? İslam’dan önce bu kelime, Arap lisanında nasıl olmuştur..!?

Şam Roma yönetimi altında olsa da lisan ve kültür bakımından Arap’tı; buradaki Arap Hıristiyanların ellerinde İncil’in Arapça tercümeleri vardı. Arap Yarımadasının güneyinde, Yemen ve Necran Arapları için de aynı durum söz konusudur.

İncil kelimesini ifade eden Arapça kelime nedir..!?

Apaçık Arapça olan Kur’ân-ı Kerim bu kelimeyi nereden getirmiştir..!?

Ey basiret sahipleri, bana yardım edin...

Cahiliye edebiyatını okuyan herkes iyi biliyor ki İncil kelimesi Araplar arasında meşhurdur; zihinler onu Mesih’in (aleyhisselam) bisetinden itibaren saklamışlardı. Bu kelimenin anlamı ve türevleri müjde kelimesinden tamamen farklıdır. Ne var ki o kavim dinlerinin temelleri hakkında Arap geleneğini hiç incelemeyen ve Yunan geleneğini hiçbir şeyle değişmezler. Nitekim onların iddialarına göre biseti süresince Mesih’in (aleyhisselam) İncil adlı bir kitabı olmamış ve kavmine, ister yazılı ister sözlü İncil adlı bir şey bırakmamıştır. Bu çok tuhaf bir şeydir.

Piskopos Dr. Fehim Aziz şöyle der: “İncil ismi zikredildiğinde insanın zihni ister istemez Matta, Markos, Luka ve Yuhanna’nın yazdıklarına veya Yeni Ahid’e yönelir. Ama bu anlam Yeni Ahid’in yazıldığı dönemden sonra, yani Iastin Marser’in şöyle dediğinden itibaren ortaya çıkmıştır: “Çünkü elçiler İncil’ler diye anılan yazdıkları hatıralarında kendilerinin aldıklarını bize teslim etmişlerdir. Ama bu anlam bizzat Yeni Ahid’de geçmemektedir; işte buradan da belli olmaktadır ki İncil bir kitap değil bir eylem bildirmek anlamındadır.” (Yeni Ahid’e Giriş, 77)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Allah’ın yardımıyla onların Kutsal Kitaplarından öyle metinler göstereceğim ki bunlar, Mesih Yesû’un tâbillerinin ondan sonra yazdıkları ve her birinin İncil denilen birkaç kitabın yanı sıra, **İncil’in bir kitap anlamında Mesih’in (aleyhisselam) bisetinden önce mevcut olduğuna ve biset süresince de bir kitap olduğuna, ayrıca Mesih’in (aleyhisselam) bisetinden sonra tüm ümmetler için bulunacak olan bir İncil’in olduğuna** işaret etmektedir.

Yeni Ahid’in Kitapları ve Mektuplarında İncil Türleri

1. İlk İncil’ler

1- İbrahim’in İncili

2- Musa’nın İncili

Biri Hz. İbrahim Halilullah’a (aleyhisselam), diğeri İsrail oğullarına verilmiş **İncil** adlı iki ilahi kitabın bulunması hakkında Yeni Ahid’de iki anlatı bulunmaktadır.

1- Birinci metin Pavlus’un Galatyalılara Mektubu (3:8) sifrindedir. İngilizce RSV nüshasından metni okuyalım: “And the scripture, foreseeing that God would justify the Gentiles

by faith, preached **the Gospel** beforehand to Abraham saying «In you shall all the nation blessing».”

Metnin tercümesini görelim: “Ve kitap Rabbin milletleri imanla temiz kılacağını önceden gördüğünde İbrahim’e **birinci İncil’i** bildirip «Tüm ümmetler sende mübarek kılınacak» dedi.”

“**Birinci İncil**” ifadesinin, **IGENT** nüshasına göre, Yunanca orijinalde “**προ ευηγγελισατο**” diye geçtiğini görüyoruz.⁸³ Thayer’s Greek-English Lexicon sözlüğüne göre ifadenin Yunanca orijinali “**προ-ευηγγελιζομαι**” şeklindedir.⁸⁴ Bunlar arasındaki fark telaffuz, çoğul ve tekil sıygada olmak bakımındandır. **IGENT** nüshasında geçen ifade “**birinci İncil**” olup tekil sıygada olduğu halde ikinci ifade “**birinci İncil’ler**” olup çoğul sıygadadır; kelimenin sonunda Yunanca çoğulluk alameti olan “**αι**” harfleri bulunmaktadır. Buradaki İncil kelimesi, peygamberlerin babası olan Hz. İbrahim’le (aleyhisselam) olan ilahi bir kitaba işaret eder; sen buna **İbrahim’in İncili** veya **İbrahim’in İncil’leri**, yahut da **İbrahim’in Kitabı** veya **İbrahim’in Kitapları** diyebilirsin.

Apaçık Arapça’da, yani Kur’ân’da (Âlâ 19) çoğul sıygasıyla **İbrahim’in ilk sahifelerinin** (**προ-ευηγγελιζομαι**) olduğuna işaret eden âyet mevcuttur.

Bu **ilk İncil’lerde**, **ümmetlere** değil **ümmilere** yönelik müjde veya müjdelerin olmasına bir mani yoktur. Evet, Mesih (aleyhisselam) İsrail oğullarının yolunu kaybetmiş kuzularından başkalarına gönderilmemişti. Kur’ân’da ve İncil’lerde anlatılanları birleştirdiğinde görüyoruz ki **İbrahim’in ilk İncil’leri**, yani Kur’ân’da buyrulduğu gibi **İbrahim’in ilk suhurları** mevcutmuş.

⁸³ *Interlinear Greek-English New Testament*, 495.

⁸⁴ *Thayer’s Greek-English Lexicon*, 539. **NASB** nüshasının Yunanca sözlüğüne göre de durum aynıdır.

Metinlerin arasındaki anlatım farklılığından sarfı-nazar edersek şunu göreceğiz ki kilisenin kail olduğu kurtuluş İncil'inden **Önceki İncil** veya **Birinci İncil** olarak daha önce olan müjdenin mevcutluğu konusunda ittifak halindedirler. Burada müjde ile kastedilen, **İncil ismi verilen bir kitapta** tedvin edilen bir metindir. İngilizce **KJV, NIV, PME, NEB, RSV** nüshalarında bu kelime İncil diye geçer.

Tuhaf olan şudur ki Arapça nüshaların mütercimleri Galatyalılar (3:8) sıfrindeki bu İncil/Gospel kelimesi silinmiş, eksik bir ifade ile İncil **ismini fiile dönüştürerek** "Önce olan kitap Allah'ın ümmetleri imanla temizlediğini gördüğünde «ümmetlerin tamamı sende mübarek kılınacak» diye önceden **İbrahim'i müjdeledi**" yazarak İngilizce'deki "*preached the Gospel beforehand*" ifadesini bir tek "**müjdeledi**" ifadesiyle özetlemişlerdir.

Metnin Arapça tercümelerinde ve şerhlerinde rastladığım yegâne işaret Dr. William Eddy'nin "*el-Kenzu'l-Celil*" tefsirindedir. O burada Hz. İbrahim'in (aleyhisselam) vaadinin önceki İncil olduğunu itiraf etmektedir.⁸⁵ **Bunun dışında kimsenin yazdığı Arapça metinde İncil kelimesi geçmemektedir...!!**

2- İkinci metin: İbranilere Mektup sıfrinde (4:2, 6) mektubun yazarı Mesihiliği kabul eden Hıristiyan Yahudilere hitaben onları Mesihiliğe imanda güçlü kılmak ve onları yeniden Yahudiliğe dönmelerini engellemek amacıyla şöyle der (Önce metni İngilizce NIV nüshasından okuyalım):

"For we also have had the gospel preached to us, just as they did but the message they heard was of no value to them, because those who heard did not combine it with faith." (4:2)

⁸⁵ *el-Kenzu'l-Celil*, c. 7, Galatyalılar Şerhi, 39.

"It still remains that some will enter that rest, and those who formerly had the gospel preached to them did not go in, because of their disobedience." (4:6)

Metnin tercümesi şöyledir: "Çünkü onlara –Yahudilere- geldiği gibi **İncilin daveti** bize de geldi, ama onların duydukları mesajın onların indinde değeri yoktu, çünkü onu duyanlar onu imanlarıyla karıştırmadılar. (4:2)

"Bir grup vardır ki onlar huzura –cennete- gireceklerdir, kendilerine daha önce de **İncilin daveti** gelenler ise itaatsizlikleri nedeniyle oraya girmeyecekler" (4:6)

Demek ki iki İncil mevcuttur: birinci İncil daha önce İsrail oğullarına gelmiştir; bu, Tevrat veya Eski Ahid'dir. Sonraki İncil de İsrail oğullarına gelmiştir, ama Mesih'le (aleyhisselam) gelmiştir. İncile iman edip itaat eden Rabbin huzuruna, yani cennete gireceklerdir. Serkeşlik edip İncili reddedenler ise hiçbir zaman oraya giremeyeceklerdir. Aşağıdaki iki ifade üzerine iyice düşünün ve Arapça tercümelerde onları bulmaya çalışın:

"the gospel preached to us."

"the gospel preached to them."

"**Müjdelendik**" ve "**müjdelendiler**" ifadelerinden başka hiçbir şey bulamayacaksınız...!!

İncil kelimesi **PME, INV ve KJV** nüshalarında yazılmış, **JB, TEV, NEB, RSV ve NASB** nüshalarında ise "**iyi haberler**" anlamında "*good news*" ifadesine dönüştürülmüştür. Yunanca orijinalde (IGENT) ise iki kelimeye rastlıyoruz: "Ευαγγελισθεντες" ve "Ευαγγελισμενοι". Bunlardan birincisi **Nasranilerin İncili**, diğeri ise **İsrail oğullarının İncilidir**. Bunlar ikisi de yukarıda işaret edilmiş fiil sıygalarının türevleridir. İşte bu, Yahudilerin Tevrat adıyla bilinen veya mecazen Eski Ahid denilen kitaplarına İncil adı verilmesinin apaçık delilidir.

Burada zikrettiklerimle apaçık bir uygunluk içinde olan anlatıyı Katolik Teoloji Sözlüğünde (s. 38) İlk İncil maddesinde Eski Ahid'den Tekvin (3:15) sifrindeki metinde bulmuştum: “Çünkü, kilisedeki geleneksel tefsire göre (tam manayla: **kitabın manası**) insanoğlu tarihinin yaratılıştan başlangıcında ihtiva edilirdi.”

2. Mesih'in (aleyhisselam) İncili

Çarmıh Olayından Önce Mesih'in (aleyhisselam) Biseti Döneminde İncil

Yukarıda anlatılanlardan şunu öğrendik ki Eski ve Yeni Ahidlerde kutsal metin anlamında İncil kelimesi geçmiştir. Şimdi de Yeni Ahid'deki mektuplarda geçen İncil kelimesini öğreneceğiz. Ama bunu öğrenmek için, Mesih'in (aleyhisselam) **“Önce gözündeki merteği çıkar, o zaman iyi görürsün”** (Matta 7:5) tavsiyesine uyarak gerçekleri kabullenmek için gözlerimizi ve kalplerimizi açmalı, kilisenin “İncil sadece iyi haberler veya Mesih'in zatından başka bir şey değildir” açıklamasıyla tâbilerin gözlerine üflediği manayı gözlerimizden atmalıyız. Daha sonra Mesih'in (aleyhisselam) dilinde İncil kelimesinin hangi anlamda kullanıldığını göreceğiz.

1-RSV nüshasına göre Markos İncil'inde (1:14-15) şöyle geçmektedir: *“Now after John was arrested, Jesus come into Galilee preaching the gospel of God, and saying: The time is fulfilled and the kingdom of God is at hand, repent and believe in the gospel.”*

Metnin tercümesi şöyledir: *“Şimdi, -vaftizci- Yahya tutuklandıktan sonra İsa, Celile'ye geldi; Rabbin İncilini öğretiyor ve diyordu ki: Artık zaman doldu ve Rabbin egemenliği yaklaştı. Tövbe edin ve İncil'e inanın.”*

Mesih'in dilinden olan bu metinde İncil kelimesinin iki kez kullanıldığını görüyoruz. **Birinci**, Mesih insanlara Rabbin İncilini öğretiyor. **İkinci**, Mesih onlardan İncil'e iman etmelerini istiyor. Yunanca **İGENT** nüshasına baktığımızda Yunan yazısını bilen araştırmacı bu iki nüshanın arasında farkın olduğunu görecektir.

1:14'te geçen birinci İncil kelimesi Yunanca orijinalde “εὐαγγελον” şeklinde yazıldığı halde 1:15'teki ikinci İncil kelimesinin “εὐαγγελιῷ” şeklinde yazıldığını, “ov” ile “ıψ” belirlilik eklerinin birbirinden farklı olduğunu görüyoruz.

Çok özetle her iki kelimenin geçtiği yerleri araştırdıktan sonra şunu buldum: **Mesih'in kavmine öğrettiği İncil**, Yunanca “το εὐαγγελον” olarak yazılır; **bu tamamen Rabbin Mesih'e** (aleyhisselam) **de verdiklerine ilaveten Namus, yani Musa'ya verilmiş Tevrat'ın ta kendisinden ibarettir.** Bu İncil, Mesih'in Matta (5:17-18) İncil'inde geçen “Benim Namus'u veya peygamberleri yıkmaya geldiğimi sanmayın. Ben yıkmaya değil tamamlamaya geldim. Çerçeği size söyleyeyim ki gök ve yer yok olmadan, her şey gerçekleşmeden Namus'tan değil bir harf, bir nokta bile yerinden yok olmayacaktır.” sözünü doğrulayan **Rabbin İncilidir.** Mesih'in öğrencileri de Namus'un “το εὐαγγελον” öğretilerinin tamamına sarılarak bunları kendileri üzerinde tuttular ve Hristiyanlar arasında **Nasâra ve Sünnet kilisesi sahipleri** adıyla tanındılar.

Mesih'in kavminden iman etmelerini istediği İncil ise Yunanca'da “το εὐαγγελιῷ” olarak yazılır ve Mesih'e nispet edilir.⁸⁶ Onu daha fazla tanımak için geçtiği yerleri aradığımızda **Oğlun İncili, Mesih'in İncili, itaat edilmesi istenen İncil, Rabbimiz Yesû Mesih'in İncili, Rabbin İncili ve**

⁸⁶ Bu İncil Yunanca orijinallerde İsrail oğulları sibtlерinin sayısı gibi 12 kez zikredilir. Markos 1:15; Romalılar 1:9, 10:16; I. Korintliler 9:12, 18; II. Korintliler 8:18, 10:14; Filipeliler 4:3; I. Selanikliler 3:2; II. Selanikliler 1:8; II. Timoteos 1:8; I. Petrus 4:17.

benzeri gibi ifadelerle onun her zaman Mesih'e (aleyhisselam) nispet edilerek geçtiğini ve itaat edilmesi vacip olan İncil olarak işaret edildiğini görüyoruz.

Bu İncil, **Pavlus'un İncili ve başkasının İncili** gibi daha sonra haklarında bahsedeceğim Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra ortaya çıkan diğer İncil'lerden tamamen farklıdır. Bu İncil'in Yunanca orijinalerde de 12 kez, Kur'ân'da da 12 kez zikredilmesi çok ilginçtir..!!

Rab kelimesinin geçtiği yerde şu önemli noktaya dikkat etmek gerekir. Rab ifadesi her zaman ibadet edilen ilah anlamında değildir. Şöyle ki eğer Rab kelimesi Mesih'in (aleyhisselam) dilindense bu zaman o Mesih'in ve tüm insanların Rabbi ve ilahı anlamına gelir. Ama bu kelimeyi Hıristiyan kutsal metinlerini yazanlar kullanıyorlarsa, bu zaman bizzat Mesih'in kendisine işaret etmek içindir. Demek ki, karinelerin belirtmeleri dışında, Mesih'in "Rabbin İncili" demesiyle onların "Rabbin İncili" demeleri arasında anlam farklılığı bulunmaktadır.

Markos İncil'indeki (1:14-15) metne dönerek özetlemeye çalışalım: Mesih'in insanlara öğrettiği bir **Rabbin İncil'inin** bulunmasının yanı sıra insanları iman etmeye çağırdığı kendisiyle olan başka bir **İncil** de mevcuttur. İman kelimesinden daha güçlü olan itikat anlamını veren İngilizce "believe" kelimesine bakalım: "**believe in the gospel**" ve "**believe in his name**" ifadeleri Hıristiyanlıkta önemli ifadelerdir. Bunlar "**Mesih'in İncil'ine akaidi iman**" ile "**Meryem oğlu İsa Mesih'in adına akaidi iman**" anlamlarına gelirler. Tuhaf olan da şudur ki bu kavim bunların ikisini de kaybetmiştir; kurtuluş müjdesi demekle **Mesih'in İncilini**, Yesû veya Jesus demekle de **Mesih'in ismini kaybetmişlerdir**.

Arapça tercümelerde bu anlamları bulmaya çalıştığımızda hiçbir şey bulamayız. Vatanımızda (Mısır'da) yaşayan Hıristiyan kardeşlerimizden sıradan bir okuyucu, hatta aydın

bir okuyucu bile hiçbir şey bilmiyor ve her zaman eli boştur. 1991'de çıkmış Yesû Babaları nüshasında Markos İncil'indeki metinde İncil kelimesini ifade eden o iki ifade silinmiş ve "Yuhanna tutuklandıktan sonra Yesû, Celile'ye geldi; **Allah'ın müjdesini** açıklıyor ve diyordu ki: Artık zaman doldu ve Rabbin egemenliği yaklaştı. Tövbe edin ve **müjdeye inanın.**"

1993'te çıkmış Katolik nüshasında ifadelerden sadece biri silinmiştir. Metin şöyledir: "Yuhanna tutuklandıktan sonra Yesû Celile'ye geldi; **Allahın müjdesini** açıklıyor ve diyordu ki: Artık zaman doldu ve Rabbin egemenliği yaklaştı. Tövbe edin ve **İncil'e inanın.**" 1977'de çıkmış Protestan Venedik nüshasında da durum böyledir.

Ama Mısır Protestan nüshası (1977'de çıkmış Hayat Kitabı) her iki ifadeyi barındıran yegâne nüshadır. Metin şöyledir: "Yuhanna tutuklandıktan sonra İsa, Celile bölgesine yollandı; **Allah'ın İncilini** müjdeliyor ve diyordu: Artık zaman doldu ve Rabbin egemenliği yaklaştı. Tövbe edin ve **İncil'e inanın.**"

Ama tüm nüshalarda sözlü olarak öğretmek manasına gelen "**preaching**" kelimesi unutulmuştur. Markos'un İncil'indeki "**preaching the gospel of God**" demesinin anlamı "açıklamak" veya "müjdelemek" değil **insanlara Rabbin İncilini öğretmektir.**

Yukarıda zikredilenlerin tamamını görmezlikten gelsek bile, metinden açık olarak şu anlaşılır, Mesih'in kendi kavmine öğrettiği birtakım ilahi öğretiler olmuştur ve bu öğretiler **İncil** kelimesiyle ifade edilmiştir. Bu öğretilerin kâğıt üzerinde yazılı olması veya sadece hafızalarda bulunması farkı olmadan bunlar **İncil** diye adlanırlar. Bunların "müjde" veya "iyi haberler" olduğunu söyleyenler delillerini kilisenin sözlerinden değil de bizzat Mesih'in sözlerinden getirmeliler. Hatta bu bahsimizde (Kilisenin Öğretilerine Muhalif Öğretiler) göreceğiz ki onlara da İncil adını koymuşlar; oysa ki bunlar şüphesiz onlar için iyi haberler değildirler...!!

Yuhanna İncil'inde (17:8, 14) Mesih'in (aleyhisselam) Rabbine şöyle hitap etmesi zikredilir: **"Bana verdiğin kelimayı onlara verdim."**, **"Ben Senin kelimayı onlara ilettim."**

Bu kelimayı... Allah'ın Mesih'e (aleyhisselam) verdiği kelimadır.

Bu kelimayı... Allah'ın Mesih'e (aleyhisselam) verdiği İncil'dir.

Bu kelimayı... Mesih (aleyhisselam) bu kelimayı kavmine ilettiştir. (Onlara ilettim.)

Başka metne geçmeden önce okuyucunun kulağına şunu fısıldıyorum: Yunanca İncil kelimesinin isim olarak orijinalini (ευαγγελιον) İncil yazarlarından Luka ve Yuhanna bilmemişlerdir; şöyle ki bu kelime, onların İncil'lerinde geçmemektedir. Bu durum çok hayret verici bir şeydir. Nitekim Mesih'in İncili ifadesinin Yunanca orijinalini (τω ευαγγελιω) de İncil yazarlarından Matta, Luka ve Yuhanna bilmemişler; bu ifade onların İncil'lerinde de geçmez..!! Markos İncil'inde sadece bir yerde (1:15) geçen bu ifadeye Pavlus'un mektuplarında ve Petrus'un Birinci Mektubunda rastlıyoruz.

2- Markos (14:9) ve Matta (26:13) İncil'lerinde şu nakledilir: "Mesih öğrencileriyle birlikte cüzamlı Simon'un evindeyken bir kadın geldi ve koku şişesini onun üzerine boşalttı. Öğrenciler bu israftan dolayı onu kınadıklarında, - Arapça Protestan İncil'ine (1977'de çıkmış Venedik nüshası) göre- Mesih onlara şöyle dedi: "Doğrusunu size söyleyeyim ki dünyanın herhangi yerinde olursa olsun **bu İncil** vazedildikçe, bu kadının anısına onun yaptığını duyuracaktır."

Burada Mesih'in (aleyhisselam) müzekker için işaret edati olan "bu/هَذَا" kelimesini kullanarak kendisinde olan İncil'i göstermiştir. Mesih "bu İncil/الإنجيل هَذَا" dediğine göre bu İncil müzekker bir isimdir; onların dediklerinin aksine ona müennes olan "müjde/البشارة" kelimesiyle işaret edilmez. Ayrıca, akıllılar

buradaki İncil'in Mesih'in kendisi olmadığını zaten anlamışlardır..!!

“Vaaz etmek/يكرز” kelimesi de Aramice olup İngilizce karşılığı “**preached**”, yani vaaz etti demektir. Buradaki İncil kelimesi için Yunanca orijinallere baktığımızda “εὐαγγελον” diye geçtiğini görüyoruz. Halbuki **vaaz eden** ile **vaaz** arasında fark vardır; kesinlikle bunlar aynı şey değildir..!! “**Preached**” kelimesi de “**preacher**” kelimesiyle aynı anlama gelmez. Daha önce de Mesih'in (aleyhisselam) **İncil'i öğreten ve vaaz eden** birisi olduğunu söylemiştim. Dolayısıyla o, aynı zamanda kendisinin insanlara öğrettiği vaaz/mevize olamaz.

Vaaz/mevize, Yunanca ve Aramice'den doğmuş olan Süryanice “کاروزوتا” kelimesidir ve bu dilde Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın yazdıkları kitaplara, yani onların vaazlarına/mevizelerine denir. Dolayısıyla Mesih'in (aleyhisselam) kendisi değil de ondan sonra yazılan İncil'ler “vaazlar/کاروزوتا” olarak adlanır.

O kavmin tamamı İncil'lerin müjde olduğunu söylüyorlar; onlara göre bu müjde Mesih hakkındaki her şeydir: hayatı, acıları, çarmıha gerilmesi, ölmesi, yeniden dirilmesi vs. Onlardan muasırları ise bu müjdenin Mesih'in kendisi olduğunu söylüyorlar. Halbuki bu metin onların İncil hakkındaki yanlış düşüncelerini yerden yere vurmaktadır; bu yüzden **Arapça yeni nüshaların, işaret edatını metinden hazfettiğini görüyoruz**; hatta bazıları İncil kelimesini de silerek yerine müjde kelimesini yazmışlardır..!!

3-Markos İncil'inde (10:28-31) şu metin geçmektedir (1988'de çıkmış Hayat Kitabı nüshasından): “Petrus ona şöyle demeye başladı: Biz her şeyi bırakıp senin ardından geldik... Yesû şöyle cevap verdi: Doğrusunu size söyleyeyim ki hiçbir kimse yoktur

ki **benim uğrumda ve İncil -benim İncilim- uğrunda**⁸⁷ bir evi ya kardeşler ya kız kardeşler ya anne ya baba ya çocuklar ya tarlalar bıraksın ve **şimdi, bu zamanda** onun yüz katını, gelecekte de ebedi hayatı almasın. Ama birinciler sonuncu, sonuncular da birinci olacaklar.” Bu metinde üç nokta vardır:

Birinci nokta: Mesih’in (aleyhisselam) “**Benim uğrumda ve benim İncilim uğrunda**” (*for my sake and the gospel’s*) diyerek kendisiyle İncili arasında fark koyması. Dolayısıyla bu ikisi farklı şeylerdir; Mesih (aleyhisselam) müjdeleyici (*proclaimer*), İncili ise müjdelenen şey (*proclaimed*) olmuştur. Halbuki onlar bu ikisinin aynı olduğunu, **müjdeleyicinin** aynı zamanda **müjdelenen şey** olduğunu söylüyorlar..!! Acaba Mesih (aleyhisselam) bu ikisini nasıl ayırmıştır..!?

Teologlara göre Rabbin İncilini –vurgulu ve esreli şin’le yazılan- müjdeleyen/المُبَشِّر nasıl olmuştur da dönüşüp –vurgulu ve üstünlü şin’le yazılan- müjdelenen/المُبَشَّر olmuştur..!?

Gözlerindeki merteyi çıkarmadıkları için iyi göremeyen acelecilerden başkaları için bu soruya cevap vermek çok zordur..!!

İkinci nokta: Mesih’in (aleyhisselam) dünyevi şehvetleri ve süsleri terk edip İncil’ine tabi olanların tamamına “**şimdi, bu zamanda yüz katını elde eder**” demesi. Bu metin, biseti döneminde **Mesih’in** (aleyhisselam) **İncil’inin** bulunduğu anlamına gelmektedir. Demek ki İncil, yazılı halde veya hafızalarda olması farkı olmadan ilahi kitaptır. Dolayısıyla kim Mesih’e tabi olarak o İncil’e uyarsa bu dünyada –şimdi- Allah’tan büyük sevap, ahirette ise ebedi hayat kazanacaktır.

Metinde “**şimdi**” diyerek bir zamanın gösterilmesi Mesih’in davetine ve İncil’ine sahih imanın o sırada henüz vuku

⁸⁷ **NASB, KJV, PME** gibi bazı İngilizce nüshalarda “Benim İncilim” ifadesi Mesih’e nispet edilerek yazılmıştır. Yunanca orijinali ararsak meşhur *Strong’s Exhaustive Concordance*, s. 417, No. 2098’de de durum böyledir.

bulmamış olan çarmıha gerilme olayından önce olduğu anlamına gelmektedir. Mesih'e iman edip ona tabi olanlar onunla birlikte olan nura –İncil'e- tabi olmuşlardır; Allah onları kendi indinden yüz misliyle mükâfatlandıracaktır.

Eskisi ve yenisiyle, Ortodoks'u, Katolik'i, Protestan'ı ve bunlardan türemiş çeşitli gruplarla birlikte tüm Hristiyan ulemasının ittifakıyla açık şekilde bilinmektedir ki Mesih'in (aleyhissalam) öğrencileri ona iman etmiş ve tabi olmuş, ayrıca onu Tanrı veya Tanrı oğlu gibi tanımamış, o dönemde teslis ve ilk günah inanışına sahip olmamışlardır.

Mesih'in sözlerinde “şimdi” kelimesiyle kayıtlanan bu dönemde öğrenciler ve onlara tabi olanlar iman etmiş ve yüz misliyle ecirlerini almışlar; o dönemde henüz çarmıha gerilme olayı vuku bulmamıştı ve bu bahis konusu metin, çarmıha gerilme olayından uzak düşünülmezse doğru şekilde anlaşılamaz.

Üçüncü nokta:

Mesih'in (aleyhissalam) öğrencilerine “**Ama birinciler sonuncu, sonuncular da birinci olacaklar.**” demesi. Bu anlatıya göre birinciler de sonuncular da Mesih'e ve onun İncil'ine iman edenlerdir. Başka kitapımda⁸⁸ bu ifadeyi izah etmişim. Muasır Hristiyanlar içerisinde ise Mesih'in (aleyhissalam) iman edilmeyi istediği bir İncili olduğuna inanan kimse yoktur. Bu çok önemli bir problemdir; ama o kavim haktan ve gerçeğin ne olduğundan gafillerdir. Pavlus onların gözlerine mertek koymuş, onlar için hiçbir amel ve eziyet olmadan huzura/cennete dahil edecek **nimet İncili ve kurtuluş İncili** çıkartmıştır...!!

Müslümanlar arasında Mesih'e (aleyhissalam) ve onun İncil'ine iman etmeyen yoktur; evet, onlar, iman olarak

⁸⁸ Yazar Güney Toprağın Nebisi isimli kitabını kastediyor.

sonunculardır ve Allah'ın cennetine ve rıdvanına birinci girecek olanlardır.

3. Ebedi İncil

(Sonsuz, Korunmuş İncil-Melekût'un İncili-Kur'ân-ı Kerim)

Bu İncil, Markos (13:10) ve Matta (24:14) İncil'lerinde zikredilir. Mesih'in (aleyhisselam), o kavmin indinde yazılı olan sözüne göre bu İncil biset döneminden sonra gelecek, Mesih'in fitnelere ve onun daveti adına ortaya çıkıp onun adına konuşan sahte peygamberlere tabi olmayan, sabreden tâbilerinin nasibi olacaktır. **O, tüm ümmetlerin ve halkların İncil'idir, ahir zamanın İncil'idir ve tüm insanlığı kapsayan bir İncil'dir.** Kasıtlı olarak değiştirildiğinden dolayı Arapça'ya tercüme edilmiş İncil'lerden değil İngilizce İncil'lerden iki metne işaret edeceğim; İngilizce İncil'ler, Yunanca orijinale daha yakınlardır.

Birinci: İngilizce PME ve NEB İncil nüshalarında Markos İncil'inde (13:10) şöyle geçer: ***"But (For) before the end the Gospel must be proclaimed to all nations."*** Tercümesi şöyledir: ***"Ama sondan önce İncil tüm ümmetlere ilan edilecek/açıklanacaktır."*** Metnin Yunanca orijinalinde ***"εὐαγγέλιον"*** yazılan **İncil** kelimesi İngilizce'ye **"Gospel"** diye çevrilmiştir. Bu kelime **NASB, NEB, NIV, TEV, PME, RSV** ve **KJV** nüshalarında da zikredilir, **LB** ve **JB** nüshaları ise onu "iyi haberler" anlamında "good news" olarak değiştirmişlerdir.

Yeni Arapça tercümelerde ise bu kelimenin Yesû Babaları ve (1991) Katolik (1994) nüshalarından silindiğini, Venedik (1977) ve Hayat Kitabı (1988) nüshalarında ise yazıldığını görüyoruz. Matta İncil'indeki metni de zikrettikten sonra şerhe geçeceğim.

İkinci: RSV nüshasına göre Matta İncil'inde şu zikredilir: *"And this gospel of the kingdom will be preached throughout the whole world, as a testimony to all nations, and then the end will come."* Tercümesi şöyledir: "Bu **melekût İncili** dünyanın her yerinde, tüm ümmetlere bir delil olarak öğretilecek, ondan sonra son gelecektir."

Burada yine de Arapça'ya **İncil**, İngilizce'ye **Gospel** olarak çevrilen Yunanca "**εὐαγγέλιον**" tabirini buluyoruz. Bu tabir İngilizce'deki **NASB, NEB, RSV, NIV, KJV** gibi nüshalarda zikredilse de **JB, PME, TEV, LB** gibi nüshalarda silinerek yerine "*good news*" tabiri yazılmıştır.

Muasır Arapça tercümelerin tamamında ise metindeki İncil kelimesi silinerek yerine "**melekût'un müjdesi**" ifadesi yazılmıştır.

İncil metinlerini araştıran bunun sebebini çok iyi bilir. Evet, doğrusu şu ki metinde işaret edilen ve tüm dünya ümmetlerine bildirilen o İncil, Hristiyanların kurtuluş İncil'inden tamamen farklıdır..!!

Ayrıca bu İncil'in, Mesih'in (aleyhisselam) döneminde bulunmadığı, ondan sonra geleceğine işaret edelim. Bu İncil, dünyanın dört bir yanında bir kitap olarak öğretilecektir (*preached*). Nitekim kelimenin orijinali "bir tek İncil" anlamında olup çoğul anlamında "**εὐαγγέλια**" yazılmamıştır.

Matta İncil'inde zikredilen bu İncil hakkında Kutsal Kitap Kelimeleri Sözlüğü'nde (Expository Dictionary) şunu buluyoruz: *"It is clear from the context that **this preaching is not of the Christian Gospel of salvation** but is the announcement to all that Jesus is again about to appear on earth."* Tercümesi şöyledir: "*Metinden şu bellidir ki **melekût'un İncil'i** olan bu öğreti, Hristiyan kurtuluş İncili değildir.*

*Ama onun tüm dünyaya ilan edilmesi İsa'nın yeryüzüne ikinci kez gelişine işaret eder.*⁸⁹

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu, hakla birlikte batılı da içeren bir kelimedir ve açıklanıp izah edilmeye ihtiyacı vardır. Müstensihlerden cahillerin ve önyargılıların kalemlerinin müdahalesi ve Mesih'in (aleyhisselam) ana dili olan Aramice'nin korunup saklanmadığı için burada yazılanların tamamı gerçek değildir. Matta İncil'inde 24. faslı başından itibaren okuduğumuzda görüyoruz ki Mesih (aleyhisselam) öğrencileriyle birlikte Beytu'l-mukaddes'in binalarından ayrıldıktan sonra onlara, Beytu'l-Mukaddes'teki mabedin dağıtılacağı ve tâbilerinin başlarına gelecek olaylardan sonra kendisinin (aleyhisselam) gelip onu yeniden inşa edeceği gibi gelecekte vuku bulacak olaylardan gaybî haberler vermiş, onlara nasihat ederek şöyle uyarmıştı: "Dikkat edin, sizi kimse saptırmasın. Çünkü benim ismimle çokları gelerek Mesih benim diyecek ve çoklarını saptıracaktır. Savaşlar ve savaş haberleri duyacaksınız. Dikkat edin ve sıkılmayın. Çünkü bunların tamamının olması gerekir. Fakat bu henüz son değildir. Çünkü millet millete karşı, ülke ülkeye karşı çıkacak ve kıtlıklar, vebalar olacaktır... Birçok sahte peygamber ortaya çıkacak ve çoklarını saptıracaktır. Günahın çoğalması nedeniyle çoklarının sevgisi donacaktır. Ama sona dek sabreden var ya, işte o kurtulacaktır." Daha sonra ise başka konu gelir.

Mesih'in (aleyhisselam) söylediği bu son İncil'in ortaya çıkmasından önceye ait **alametler** artık gerçekleşmiştir. M.S. 70 senesinde Beytu'l-Mukaddes'teki mabet, Romalılar tarafından dağıtılmış, bir daha inşa edilmemiştir. Hıristiyanlık tarihinin ilk dönemleri Mesihlik iddiasıyla ortaya çıkan ve Mesih'in (aleyhisselam) öğretilerini tahrif edip onlardan uzaklaşan sahte peygamberleri görmüş, Mesih'in (aleyhisselam) dinine tabi olanlara Romalıların baskısı artmıştır.

⁸⁹ Zondervan Expository Dictionary of Bible words, 379.

Metinden anlaşılmaktadır ki Mesih'in (aleyhisselam) tâbileri baskı ve şiddet altında yaşayacaklar. Dünyada çoğalan günah nedeniyle çoklarının sevgisi donacaktır; sabır ve tahammül edenler kurtuluşu hak eden kazananlar olacaktır. **İşte bu dönemde yeryüzünün tüm milletlerinin uyması gereken melekût'un İncili ortaya çıkacaktır.** Bu melekût'un İncil'inin ortaya çıkması da Mesih'in (aleyhisselam) kelimasının doğruluğunun bir kanıtı sayılır.

Bu İncil, Rüyaalar sıfrının (14:6) bazı İngilizce tercümelerde adının ebedi- tahrif ve tebdilden korunmuş İncil anlamında zikredildiği İncil'dir. İngilizce nüshada ondan bahseden ifadelerle örnek olarak *"sonsuz İncil/the everlasting Gospel"*,⁹⁰ *"ebedi İncil/the eternal Gospel"*⁹¹ ve *"ebedi mesaj İncili/an eternal message of G.N."*⁹² ifadelerini gösterebiliriz.

İşin tuhaf kısmı şu ki bu tahrif ve tebdilden korunmuş ebedi İncil, ebedi mesaj İncili Hristiyan ulemanın tamamının şahadetiyle ne Mesih'in (aleyhisselam) ne de tâbilerin döneminde mevcut olmuş, onlardan kimse bunu yazmaya kalkışmamıştır. Çünkü, Rüyaalar sıfrında de belirtildiği üzere, **onu melekler gökten indireceklerdir..!!**

Evet, işte bunlar Allah'ın korunmuş kitabının, yani Kur'ân-ı Kerim'in vasıflarıdır. Vatanımızdaki o kardeşlerimizin hayret ettikleri tüm bu bilgiler denizinde onların âlimlerinin şu şahadetini de unutmayalım ki bahis konusu İncil –**melekût'un İncili**- Hristiyan kurtuluş İncil'inden tamamen farklıdır; onlara savunmaya geçip çözüm bulmak için acele etmemelerini tavsiye ediyorum..!!

Bu İncil'e işaret eden Yunanca kelimeleri öğrenmek için Yunanca metne baktığımızda, Rüyaalar sıfrında **ebedi İncil**

⁹⁰ KJ ve PME nüshalarında.

⁹¹ NIV ve NEB nüshalarında.

⁹² TEB nüshasında.

anlamında “**εὐαγγελον αἰωνιον**”, Matta İncil’inde **melekût’un İncili** anlamında “**εὐαγγελον της βασιλειας**” ifadesinin geçtiğini görüyoruz. Her iki metinde İncil kelimesinin aynı ifadeyle yazıldığını görüyoruz. Önemli nokta şudur ki **meleklerin gökten indireceği bu korunmuş olan ebedi İncil yeni bulunmuş Ölü Deniz yazmalarında zikredilen ahir zaman peygamberi vasıtasıyla olacaktır**. Bu peygamberin zuhurunu bekleyişi daha önceki kitabımda⁹³ açıklamıştır; batılı Hıristiyan âlimler yazılarında ondan *the end day prophet* diye bahsederler. Atina Yahudileri onun zuhurunun rab veya melek olan iki Mesih’ten birinin zuhurundan sonra olacağını bekliyorlar. Burada o konuda fazla konuşmaya gerek yoktur. Çünkü bu araştırmadan amaç, İncil kelimesinin Yesû gibi bir şahsa veya bir şahsın müjdesine değil de somut bir kitaba işaret etmesinin ispatıdır.

Ek ve İzah

Mesih’in (aleyhisselam), **kavmi İsrail oğulları arasında melekût’un İncilini yayıp öğretmesini** anlatan Matta İncil’inde yer alan iki metin, belki de **melekût’un İncili** hakkında ince araştırma yapan okuyucunun zihninde karışıklığa neden olabilir. **Ben şöyle diyorum** –tevfik ve doğruya yöneltme Allah’tandır–: Bu iki metin Mesih’in (aleyhisselam) Rabbinden alıp getirdiğine izafeten İsrail oğullarının iman ettiği kitaptan, yani **Mesih’in İncil’inin** yanı sıra **Namus/Tevrat’tan** bahseder. Onun Yahudi havralarının ister içinde, isterse dışarısında Namus/Tevrat’ı öğretmesi hikâyesi dört İncil metinleriyle sabittir. Onun (aleyhisselam) İncil’i (τῷ εὐαγγελίῳ) öğretip halkı ona iman etmeye davet etmesi ise, daha önce de açıklandığı üzere, sadece Markos İnciliyle sabittir.

⁹³ “İsa Mesih Hârûn soyundan mı, Dâvûd mu?” kitabı.

Matta İncil'inde (4:23, 9:35) zikredilen melekût'un İncili daha önce Matta İncil'inde (24.14) zikredilmiş melekût'un İncil'inden tamamen farklıdır. Birincisi Mesih (aleyhisselam) döneminde bulunduğu halde ikincisi ahir zamanda, Âhir Zaman Peygamberi'yle (sallalallahu aleyhi vesellem) olacaktır.

Okuyucuya karşılaştırma yapmayı kolaylaştırmak için RSV nüshasından Matta'da yer alan her iki metni sunuyorum:

*“And he went about all Galilee, **teaching in their synagogues and preaching the gospel of the kingdom** and healing every disease and every infirmity among the people.” (4:23)*

*“And Jesus went about all the cities and villages, **teaching in their synagogues and preaching the gospel of the kingdom**, and healing every disease and every infirmity.” (9:35)*

Her iki metin aynı olaydan bahsettiği için birbirine çok benzemektedir. Birlikte her iki metnin anlamı şöyledir: *“İsa, Celile bölgesini şehirbeşehir, köybeşköy dolaşarak Yahudilerin havralarında **melekût'un İncilini öğreterek (teaching) vaaz ediyor (preaching)**, her hastalığı her azarı tedavi ediyordu.”*

Metinde görüyoruz ki bu melekût'un İncili **ilim** ve **vaaz** ihtiva etmektedir; bunlardan hiçbirisi onların kail oldukları müjde tabirine uymaz. İlmin çoğu Namus'ta, yani Tevrat'tadır, vaaz ve hidayet ise Mesih'in (aleyhisselam) getirdiğinde, yani **İncil**'dedir.

Anlamdaki bu kadar açıklığa rağmen o kavim bu melekût'un İncili konusunda sıkı davrandıklarından o bize gelmemiş ve tâbiler de şimdiye dek ondan hiçbir şey bilmiyorlar. Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın İncil'leri Mesih'in (aleyhisselam) anlattığı o İncil değildir ve bunların içinde onun hayat hikâyesinden çok az bir şeyler mevcuttur.

Keşke iş burada noktalansaydı. Halbuki Yunanca orijinallerde geçen **melekût'un İncili** ifadesi muasır Arapça

tercümelerde **melekût'un müjdesi** ifadesiyle değiştirilmiştir. Bu, metinden ne murad edildiğini araştırmacının fark etmemesi için gerçekleştirilmiştir. Eğer fark ederse bu melekût'un İncili hakkında araştırmalar yapacak, sorular soracaktır; bu da o kavmi çok zor bir durumda bırakır. Çünkü onlar Mesih'in (aleyhisselam) geriye İncil adlı yazılı veya sözlü hiçbir şey bırakmadığını iddia ediyorlar.

Evet, şunu artık öğrendik ki Matta'daki (4:23, 9:35) **İncil kelimesi** muasır Arapça tercümelerin tamamında **silinerek müjde** kelimesiyle değiştirilmiştir. Sadece Katolik nüshası (1993) bundan istisnadır. Şöyle ki orada Matta'daki birinci yerde (4:23) **İncil kelimesi yazılsa da**, aynı nüshada, diğerinde (9:35) **silinmiştir.** Halbuki her iki metin birbirine benzemekte ve birbirinin tekrarı olmaktadır...!!

4. Bisetin Son Bulmasından Sonra Mesih'e İntisap Edenlerin İncil'leri

Pavlus İncili ve diğer İncil'ler:

Pavlus İncili ve diğer İncil'ler hakkındaki kaynağımız, Pavlus'un kendi elyazısıyla yazdığı mektuplarıdır. Burada o kendisinin, Mesih'in İncili gibi bir İncil'e sahip olduğunu itiraf etmiş, aralarında sadece Mesih'in İncili ve benim İncilim diyerek fark koymuştur. Mektupları tercüme edenlerden çoğu, bu hakikati saklamak istese de...!!

Konumuza girmeden önce, işleri anlamaya çalışan okuyucuya Pavlus ve mektupları hakkında kısa bilgi vermek istiyorum: Onun adı İbranice'de isteyen (*asked for*) anlamına gelen Şâvil'dir; adın Aramice-Arapça'sı Sâvil veya Sami diller grubundaki "hemze/ء" ve "vav/و" arasındaki değişim kaidesine uygun olarak Sâil'dir. O Roma vatandaşı olmuştur; Filistin toprakları dışında doğmuş büyümuştur. O, vatandaşları

arasında bir lakapla tanınırdı; bu lakap, aşağılık ve az değerli anlamında küçük veya küçücük anlamındaydı...!!

Onun Hristiyanlık tarihinde ilk anılışı, Mesih'in (aleyhisselam) dinine tabi olanlara baskı yapması şeklinde gerçekleşmişti; onları her yerde takip ederek baskı yapar ve eziyet ederdi. Pavlus, Mesih'le (aleyhisselam) tanışmamış, hayatında onu görmemiştir ve hiçbir zaman Mesih'in öğrencileri arasında bulunmamıştır. Mesih'in (aleyhisselam) biseti son buldu; Pavlus henüz Meryem oğlu İsa Mesih'e (aleyhisselam) iman etmemişti. Pavlus, Mesih'in dinine küfürlerini ve iftiralarını şu sözleriyle itiraf eder: "Her havrada onları defalarla cezalandırdım ve küfretmeye zorladım. Onlara karşı nefretim aşırılaştığında hatta onları yabancı şehirlere sürüyordum." (Elçilerin İşleri 26:11), "Ben daha önce küfür ve eza edici, iftiracı birisiydim." (I. Timoteos 1:13), "Allah'ın kilisesine haddinden ziyade eza ediyor, onu telef ediyordum." (Galatyalılar 1:13)

Papaz Matta el-Miskin Pavlus'un hayatının bu dönemi tarihi hakkında şunları der: "Ama güneyli Pavlus'un işlerini ve onun haddinden ziyade nefretini araştıran birisi görecektir ki şeytan Mesih'in aleyhinde açık bir şekilde hizmet ediyordu; o bunu sonra hissetmiş ve "ta ki şeytan bize de bir şey yapmasın, çünkü biz artık onun fikirlerini biliyoruz." diye samimi şekilde itiraf etmiştir. Aslında katil Pavlus'un en büyük vasfı şeytanın onun eliyle işler yapıyor, onu kullanıyor, aklına ve gücüne hâkim olmasaydı."⁹⁴

Ben Cemalüddin diyorum ki: Güneyli Pavlus'un işleri başarısız olup Mesih'in (aleyhisselam) öğrencilerinin yakmış olduğu imana daveti söndüremeyince şeytan (Pavlus'un) planlarını değiştirdi ve onu tam karşıt bir yönde, yani bizzat iman yolunda oturttu. Şeytanın hedefi de bellidir, Kur'ân'da şu

⁹⁴ Pavlus er-Resul, 69.

sözleriyle bunu açık şekilde ifade etmiştir: “*Elbette Senin doğru yolunun üzerinde oturacağım.*”

Şeytan yumurtladı ve yavruları oldu..!!

Evet, Şeytan Şam yolu üzerinde, hem de günün öğle vaktinde yumurtladı. Şöyle ki Pavlus’a **cin**⁹⁵ Yesû Mesih gözükmekle ona “Şavil, Şavil, bana neden eziyet ediyorsun?” diye sordu. Pavlus da bu gördüğünün çarmıha gerilerek ölmüş Rab olduğu zannına kapıldı; kabuğunu soymadan o yumurtayı yedi...!!

Matta el-Miskin Pavlus’un duymuş olduğu bu sesle ilgili şöyle der: “Burada okuyucunun dikkatini Pavlus’un içinde duyduğu sesin Rabbin sesi olduğunu düşünen batıdaki tüm şerhçilere yönlendirmek istiyoruz; buna göre onlardan bazıları bu meselenin psikolojik bir etkilenme veya sinir hastalığı olmaktan öteye gitmediği görüşündeler...”⁹⁶

Ben Cemalüddin diyorum ki: el-Miskin burada kendisinin itikat etmediği bir şeyi söylemiştir; çünkü o sesin ve görüntünün Rab Yesû’a ait olduğuna iman ediyor..!!

Pavlus bu olayın ardından üç sene Arap diyarında dinlenmiş, şeytanın kendi yardımcıları için yumurtladığı en büyük yumurtayı sindirmişti. Daha sonra ortaya çıkarak başka bir İncil’den, başka bir Mesih’ten bahsetmeye başlamıştır. Teologlar iki Mesih’ten bahsederler: bunlardan birincisi tarihi Mesih (**historical christ**) olan, insan **Meryem oğlu İsa**’dır. İkincisi ise **imanî Mesih (Biblical christ)** olan Pavlus’un tanrı Mesih’idir.

⁹⁵ Şam yolu üzerindeki bahis konusu olay için bkz: Elçilerin İşleri 9:3-9, 22:6-11, 26:13-18). Ayrıca, Pavlus’a gözükmüş bu Mesih hakkında yeni önemli ve detaylı bilgiler için *Hıristiyanlıkta Pavlus Gerçeği* isimli kitabıma bakınız.

⁹⁶ *el-Kiddis Bavlus er-Resul*, 73

M.S. 19. asırdan şimdiye dek batıda düşünce ekollerinin oluşarak ilmî ve tarihî araştırma kaidelerine uygun olarak bu iki Mesih hakkında araştırmalar ve incelemeler yapmış ve bize şu sonuçları teslim etmişlerdir:

Filistin'de doğmuş ve meşhur çarmıh hadisesiyle risâleti sona ermiş olan **tarihî Mesih** (Meryem oğlu İsa). Bu Mesih'in varlığını tarihî olarak ispatlamak mümkündür.

İmanî Mesih'e (Pavlus'un Mesih'i ne) gelince o, gökten inmiş ve Filistin'de Meryem adlı bir kadının rahminde yer edinerek ondan doğmuş, sonra çarmıha gerilerek ölüp gömülmüş, sonra ölümler arasından kalkmış ve şu anda gökte Babasının sağ tarafında oturmuş olan ilahi şahsiyettir..!! Bu Mesih'in varlığını ise tarihî veya aklî bir şeklide ispatlamak mümkün değildir.⁹⁷

Pavlus'un Mesih'i (çarmıha gerilmiş Tanrı) hakkında o kadar çok konuşulmuştur ki **Allah'ın elçisi** (Meryem oğlu İsa) **tarihi Mesih'in** kişiliği gölge altında kalmıştır. İş burada da durmamış, hatta Mesih'in (aleyhisselam) risâletinin, davetinin asıllarının, yanındaki İncilin ve benzeri birçok şeylerin bilinmemesine dek uzamıştır.

Şimdi de hızlı bir şekilde, Matta el-Miskin'in dile getirdiği "bizim Mesihîliğimiz hakkında kendi dilimizde yazılmış en eski vesikalar. Dolayısıyla Pavlus'un eli, Mesih için ve Mesih hakkında yazan ilk eldir" şeklinde nitelenen Pavlus'un mektupları bahsimize dönelim.⁹⁸

⁹⁷ Pavlus'un Mesih'i hakkında detaylı bilgi için *Hristiyanlıkta Pavlus Gerçeği* isimli kitabıma bakınız.

⁹⁸ *el-Kiddîs Bavlus er-Resul*, 24.

Pavlus İncili

Her şeyden önce şunu bilmeliyiz ki Pavlus'un kendisine ait bir İncili olmuş, kendi öğretilerini Yunanlılar ve Romalılar arasında bununla yaymıştır. Pavlus'un bu İncili, öğretileri bakımından Meryem oğlu İsa Mesih'in (aleyhisselam) sadece Filistin bölgesinde İsrail oğulları arasında yaydığı İncil'in öğretilerinden farklıdır. Bu iki gerçek, Pavlus'un kendi mektuplarındaki sözlerine dayanmaktadır:

1- **Pavlus, Romalılara mektubunda** (2:16) şöyle der: "Yargı, Allah'ın insanların içini Yesû Mesih'in eliyle benim **İncilime** uygun olarak muhakeme edeceği gün olacaktır." (Hayat Kitabı) Venedik nüshasında da "benim **İncilime** uygun, benim **İncilime** göre" gibi ifadelerinin geçmesi de onun İncil'inin Mesih'in (aleyhisselam) İncil'inden farklı olduğu savını desteklemektedir; böyle olmasaydı o "Mesih'in İncil'ine uygun olarak" derdi.

İngilizce tercüme nüshalar, pasajı daha da açıklamaktadırlar. **PME** nüshasında "as **my gospel** plainly states" yani "**benim İncilimin** açık şekilde gösterdiğine uygun olarak", **NIV** nüshasında da "as **my gospel** declares" yani "**benim İncilimin** belirttiğine uygun olarak" diye geçmektedir.

Tercümelerin çoğunda "*according to my gospel*" yani "**benim İncilime uygun olarak**" diye geçmektedir; Yunanca orijinali "κατα το ευαγγελιον μου" şeklindedir. Ne var ki Pavlus'un bu "**benim İncilim**" sözü Müslüman doğuda yaşayan Hıristiyanları rahatsız etmiş, Pavlus'un bir İncil'e sahip olduğunu örtbas etmek için bahis konusu pasajı sakat bir biçimde tercüme etmişlerdir. Katolik nüshasındaki tercüme şöyledir: "Allah, Mesih Yesû'un eliyle kalplerin içini yargıladığında bunların tamamı aynen sizi müjdelediğim gibi ortaya çıkacaktır."

Yesû Babaları nüshasında ise tercüme şöyledir: “Allah, Yesû Mesih’le insanların amellerinden gizli kalanı yargıladığı gün bunların tamamı size **müjdemde** ilan ettiğim gibi ortaya çıkacaktır.”

Yukarıdaki metne dikkatle baktığımızda göreceğiz ki kıyamet gününde Allah tarafından bir görevlendirmeye insanları yargılayacak olan Pavlus’un Mesih’i olacaktır. Bu yargılama da Pavlus’un İncil’inin kararlarına uygun olarak gerçekleşecektir. Halbuki İncil’lerin Mesih’i (aleyhisselam) Yuhanna İncil’inde “Eğer birisi benim sözlerimi duyup da iman etmezse onu yargılamam, çünkü ben dünyayı yargılamak için değil kurtarmak için geldim.” diyerek insanları amellerine göre yargılayacağını söyleyen savı reddetmektedir. Dolayısıyla **Pavlus’un İncil’inin** kararları **Mesih’in** (aleyhisselam) **İncil’inin** öğretilerine muhaliftir.

2- **RSV** nüsnasına göre Pavlus, Romalılara mektubunda (16:25) şöyle der: “*Now to him who is able to strengthen you according to my gospel and the preaching of Jesus christ, according to the revelation of the mystery which was kept secret for long ages.*” Tercümesi şöyledir: “*Şimdi, benim İncilime, İsa Mesih’in öğretilerine ve uzun zaman saklı tutulmuş sırrın ilanına uygun olarak sizi güçlendirebilecek olana.*”

Buradaki metin Pavlus’un Romalılara mektubunda bir hitam duasından ibarettir. Bu dua onların imanlarını ilk olarak Pavlus’un İncil’inin kararlarına, ikinci sırada Mesih’in öğretilerine, daha sonraki sırada ise Pavlus’un onlara açıkladığı saklı sırada göre güçlendirecek olana yöneltilmiştir..!!

Metne ikinci defa baktığımızda Pavlus’un burada üç önemli şeyi zikrettiğini görürüz:

Birinci... Pavlus’un İncil’ine imanda güçlendirmek.

Daha sonra Pavlus’un Mesih’inin öğretilerine imanda güçlendirmek.

Üçüncü saklı sırta imanda güçlendirmek.

Aziz okuyucum, “*him*” zamirinde ilk harfin büyük harf (*H*) yerine küçük harfle (*h*) yazıldığına dikkat et.

Onlar, Pavlus’un İncil’ine imanlarını güçlendirecek olanın alemlerin Rabbi Allah olduğunu bilmiyorlar.

Şimdi ise dinî kutsal bilgileri aktarmada ilmî emanetin nasıl gözetildiğini görmek için metnin Arapça tercümelerine bakalım:

Protestan Venedik Nüshası (1977)	Hayat Kitabı nüshası (1988)
Kâdir sizi benim İncilim ve Yesû Mesih’i vaaza göre, sonsuz çağlardan beri saklı olan sırrın ilanına göre güçlendirir.	Yücelik Kâdir ’indir. O, sizi benim İncilim ve Yesû Mesih’i müjdeye uygun olarak, sonsuz çağlardan beri saklı kalan sırrın ilanına uygun olarak güçlendirir.
Katolik nüshası (1993)	Yesû Babaları nüshası (1991)
Yücelik Kâdir Allah ’ındır. O, sizi Yesû Mesih’e çağırarak açıklıyor olduğum İncil ’de, ezelden beri saklı kalan açıklanmış sırta uygun olarak güçlendirir.	O Kâdir sizi güçlendirir. Yesû Mesih’e çağırarak açıklıyor olduğum Müjdeye göre, ezelden beri saklı kalıp ortaya çıkan sırta uygun olarak.

Umarım ki okuyucu en yeni olan Yesû Babaları nüshasında **benim İncilim** ifadesinin silinerek yerine **Pavlus Müjdesi** yazıldığına, bundan başka da Katolik nüshasında Pavlus'un açıklayacağı İncil'ine işaret etmesine dikkat etti. Ayrıca Pavlus'un İncil'ine apaçık işaretin de Protestan Venedik ve Hayat Kitabı nüshalarında olduğunu görüyoruz. Burası şerh ve açıklama makamı olmadığı için ben daha fazla açıklamaya girmeyeceğim; çok yerde zikrettiği **Mesih'in İncil'inden** ayırmak için **benim İncilim** diyen Pavlus'un bir İncil'inin olduğunu ispatlamak benim için yeterlidir.

3- **Pavlus Timoteus'a ikinci mektubunda** şöyle der: *"Remember Jesus Christ, risen from the dead, descended from David, as preached in my gospel."* Tercümesi şöyledir: **"İsa Mesih'i hatırla, ölümden dirileni, Davud soyundan olanı, İncilimde açıkladığım gibi."** Burada görüyoruz ki Pavlus arkadaşı Timoteus'a **kendi İncil'inde** açıkladığı kral Davud'un soyundan olan ve çarmıha gerildikten sonra ölümden dirilen **Pavlus'un Mesih'ini** anmayı tavsiye ediyor. Arapça Katolik nüshalarının ve Yesû Babaları **benim İncilim** ifadesini silerek sırayla **"benim açıkladığım müjde"** veya **"benim müjdeme göre"** şeklinde değiştirmelerine karşılık Venedik ve Hayat Kitabı nüshaları bunu zikretmişlerdir. Sıradan okuyucu da anlamdaki farklılığa dikkat etmez; çünkü onlara göre her şey müjde sayılır...!!

Halbuki orijinallerde **"benim İncilim/το ευαγγελιον μου"** diye geçmektedir.

4- Onun halkı kendi İncil'indekilere iman etmeye daveti hakkında ki **mektuplarında başka yerlerde kesin deliller de mevcuttur**. Aziz okuyucu, yukarıda sana Pavlus'un açık şekilde dediği **benim İncilim** sözü yer alan üç metin zikrettim. Bazen, Korintlilere ikinci mektubunda (4:3) olduğu gibi, o bu ifadeyi kendisini daha da yücelterek **bizim İncilimiz** şeklinde de zikreder. Bazen de, **"Size müjdelediğim İncil"** (I.

Korintliler 15:1), “**Müjdeleyicisi, resulü ve öğretmeni tayin olunduğum İncil**” (II. Timoteus 1:11) sözlerinde olduğu gibi tekil sıya kullanır.

Pavlus’un İncil’inin Mesih’in İncil’inden Farkları

Bu farkları serdetmeden önce şuna işaret etmeliyiz ki burada bahis konusu olan Allah’ın kulu ve İsrail oğullarına elçisi, tarihi bir kişiliğe sahip olan, Filistin’de kavmine gönderildiğine tarihi kanıtlar ve akli deliller bulunan Meryem oğlu İsa Mesih’tir (aleyhisselam). Pavlus’un İncil’inde bahsettiği **Mesih** ise başka bir Mesih’tir. Nitekim o bunu Romalılara mektubunda (7:4-6) şöyle itiraf etmektedir: “Kardeşlerim, biz Allah’a semere getirelim diye siz de başkasına (Pavlus’un Mesih’ine) yönelesiniz diye ölümlerin arasından dirilen Mesih’in (tarihi Mesih’in) bedeni ile Namus için öldünüz. Çünkü biz bedende olduğumuz sürece ölüme semere vermemiz için Namus’la işleyen hataların hevesleri azalarımızdaydı. Şimdiyse sarıldığımızın (tarihi Mesih’in) ölmesiyle artık Namus’tan özgürleştik ki harflerin eskiliğiyle değil ruhumuzun yeniliğiyle ibadet edelim.”

Örneğin **RSV** gibi İngilizce tercümelerde metni şöyle buluyoruz: “*So that you may belong to another.*” Yani “Mesih’in (tarih Mesih’in) çarmıhta ölmesinden sonra siz, başka bir Mesih’e ait oldunuz; yani Pavlus’un getirdiği Mesih’e ait oldunuz. Aslında dört İncilin de içerisinden kesin delillere dayanarak söyleyebiliriz ki tarihin sahnesinde Meryem oğlu İsa Mesih’e (aleyhisselam) uygulanması kesin olan çarmıha germe olayına kesin bir kanıt bulunmamaktadır.

Dikkat edelim ki metnin orijinalinde “**htiros**” diye okunan “ετερψ” kelimesi geçmektedir ki bu kelime “**farklı neviden olan başka**” anlamına gelmektedir. Demek ki o farklı bir neviden olan başkadır. İşte bu Yunanca kelime bize Mesih’in, kendisinden sonra gelecek olan Faraklit’i müjdelediğinde kullandığı bir kelimeyi hatırlatmaktadır. Bu kelime İngilizce’de

“allos” diye okunan Yunanca “αλληλων” kelimesidir ve “aynı neviden başka” anlamına gelir.

O kavim Yunanca'ya tutkulu olduklarından iki Mesih'in farklılığına delalet eden Pavlus vahyi dilinden alınmış bu anlam bize yeter..!! **Tarihi Mesih'le Pavlus'un Mesih'inin farklı neviden olmalarına karşın sonra gelecek olan Faraklit, tarihi Mesih'le aynı nevidendir.**

Hristiyan ulemanın indinde bu iki Mesih'i birbirinden ayırt etmek için belirli ibareler vardır; onlar tarihi Mesih –gerçek Mesih- hakkında konuşmak istediklerinde **bedene göre Mesih**, Pavlus'un Mesih'i hakkında konuşmak istediklerinde ise **ruha göre Mesih** diyorlar. Sıradan okuyucu, yani geçici bir nazarla okuyan birisi ise anlamdaki bu farka dikkat etmez, iki farklı Mesih'in bulunduğundan haberi olmaz..!!

Şimdi hızlı bir şekilde İncil hakkındaki bahsimize dönelim: Çarmıha gerilme olayından önce biseti süresinde Mesih'in elinde olan bir kitap hakkında yukarıda bahsedildi. Onun, **Musa'nın Tevrat'ı** ve Tanrısından, Rabbinden **Mesih'e verilen İncil** olarak iki kitabı ihtiva ettiğini görüyoruz.

O hem Tevrat'ı, hem de İncil'i öğretiyordu; her ikisinin ahkâmını ikame ediyordu. Kendisinden sonra öğrencileri ve havarileri de bu metod üzere devam ettiler. Onun (aleyhisselam) davetinin dayanakları Namus/Tevrat ahkâmına sarılmanın yanı sıra tövbe ve Allah'a dönüş, kendisindeki İncil'e iman etmeye, daha sonra Faraklit ve melekûtullah'ı müjdelemeye dayanıyordu.

Pavlus ise kavminin dalaletle suçlayıp Romalı yetkililere teslim ettikleri, bir odun parçasına kaldırarak öldürdükleri bir ilahi kişiyi merkeze alan **başka bir İncil'e davet ediyordu**. Pavlus şöyle diyordu: Kendisini ölümden kurtarmak için çarmıhtan inmeyen bu çarmıha gerilmiş, tüm insanları

Adem'in suçundan kurtaran alemlerin Rabbi büyük kurtarıcının ta kendisidir..!!

Bu Pavlus Mesih'inin zuhuruyla Tevrat ahkâmı kaldırıldı ve insanlar sanki bir nimet dönemine girdiler; ne şer'î bir kural, ne helal, ne haram ne de erkekleri sünnet vardı..!!

Pavlus şöyle der: "Mesih (Pavlus'un Mesih'i) bizi şeriatın lanetinden kurtardı; onun yerine kendisi bir lanet oldu. Çünkü şöyle yazılmıştır: Ağacın üzerine asılan herkes melundur" (Galatyalılar 3:13). Pavlus, insanlar arasında kendi İncil'inin öğretilerine ters düşen öğretileri yayan kimseleri tehdit ederek böyle birisinin "**Anasima**" yani Rabbin rahmetinden kovulmuş olduğunu söylüyordu. (Galatyalılar 1:8-9)

Pavlus birkaç sene putperestlere kendi İncilini tebliğle geçirdi. Bazı yerlerde başarılı olsa da, bazı yerlerde de yenildi. Matta el-Miskin'in *Elçi Aziz Pavlus* isimli kitabının 328. sayfasında Pavlus'un Romalılara mektubunda 3:21'deki pasajda yer alan Mesih'in İncil'ine zaferiyle ilgili deyiminin izahını görüyoruz; o muradı, ifade etmek için parantez içine almıştır: "Fakat şimdi Allah'ın iyiliği, (Mesih'le) Namus/Tevrat (İncil) olmadan Namus/Tevrat ve peygamberler tarafından şehit edilerek ortaya çıkmıştır..."

Ben Cemalüddin diyorum ki: Matta el-Miskin'in burada Namus/Tevrat kelimesini şerhinden anlıyoruz ki İncil (Mesih'in İncili) ilga edilmiştir. Dikkat edelim ki Pavlus mektuplarında hiç lafza-i celâl Allah kelimesini kullanmadığı halde Arap mütercimler bunu nerden getirmişler acaba..!?

Roma İmparatorluğunun toprakları Pavlus'un önünde davetini ve öğretilerini yaymak için açılmasına rağmen Pavlus kendi öğretilerini Mesh'in anayurdu olan Filistin'de yayamadı; çünkü burada Mesih'in (aleyhisselam) İncil'ine iman etmelerinin yanı sıra Namus'un/Tevrat'ın öğretilerinin tamamına sarılan öğrenciler vardı.

Mesih'in öğrencilerinin ve onlara tabi olanların Pavlus'un önünde geçilmez bir kaya oluşturdıklarını **görüyoruz**; şöyle ki onlar Pavlus'un öğretilerinin yayıldığı köylere veya şehirlere girerek ahaliyi yeniden eski duruma, yani Mesih'in İncil'ine imana döndürüyorlardı. Buna bir örnek olarak Galatya'yı **görüyoruz**; Mesih'in öğrencilerinden bazıları buraya gelerek ahaliye **Mesih'in İncil'inin** öğretilerini öğrettikten sonra ahalinin irtidat etmesine Pavlus şaşırarak şöyle diyordu: "Sizi Mesih'in –Pavlus'un Mesih'inin- nimetinde olandan böyle çabukça **başka bir İncil'e** çağırana dönmediğinize şaşıyorum. O başka bir İncil değildir, ama sizi karıştırmak ve Mesih'in –Pavlus'un Mesih'inin- İncilini bozmak isteyenler var. Fakat eğer biz veya gökten bir melek sizi müjdelediğimiz İncil'den başka bir şeyle müjdelerse lanetli olsun. Önce nasıl dedikse şimdi de diyorum: Eğer kimse size müjdelediğimizden başka bir İncil müjdelerse lanetli olsun." (Galatyalılar 1:6-9)

Galatyalılar'daki bu metnin şerhi olarak *el-Kenzu'l-Celil*'de (s. 12) şunlar yazılmıştır:

"Galatyalıların, bu mektup kendilerine yazılmadan altı sene önce Mesihiliğe (Pavlusculuğa) girdikleri malumdur. Bu irtidat, Galatya'ya **birkaç Tevrat ve İncil'e sarılı adamların** girmesinin ardından gerçekleşmişti." Onlardaki İncil "Mesih'in tutuklanması ve ölmesine dayanmayıp kurtuluş için Musevi gelenekleri zaruri kılan bir anlayışa çağırıyordu. İncil diye adlanmasının nedeni de sahte öğretmenlerin onu böyle adlandırmaları nedeniyle olmuştur; yani o, elçilerin (Mesih'in öğrencilerinin) müjdelediğidir."

Daha önce de Pavlus'un, gerçek Mesih Meryem oğlu İsa'dan başka bir Mesih'i müjdelediğini söylemiş ve açıklamıştım. Buna bir teyit olarak BAKER Amerikan Kutsal Kitap Ansiklopedisinde yer alan bilgileri size sunayım: "*is not another gospel about Jesus, but a message about another Jesus-not the real one, but one who exists only in the minds and the messages of*

those who proclaim him. On the other hand, to preach the true christ is to preach the true gospel.” Tercümesi şöyledir: “İsa hakkında başka bir İncil yoktur; o başka bir İsa –hakiki olmayan İsa- hakkındadır. Ama o, onların akıllarında bulunandır, onu müjdeleyen mektuplardır. Diğer taraftan hakiki Mesih’i çağırmak için hakiki İncili çağırmak gerekir..!!⁹⁹

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu, hakla batılın birbirine karışmış olduğu bir sözdür. Acaba hakiki Mesih’i tanımamız için hakiki İncil’i nasıl tanıyacağız..!?

Matta el-Miskin’in Elçi Aziz Pavlus eserinde (s. 340) söylediği üzere Pavlus, Mesih’in öğrencilerinin İncil’leri hakkında onların onun İncili hakkında dediklerini demiştir: **“Pavlus’un İncili hakkında ise şöyle diyorlardı: Aslında o asıl İncil değil başka bir İncil’dir.** Onların buna getirdikleri delil Pavlus’un Mesih’i görmediği, Mesih’in onu elçi olarak göndermediği tarihi gerçekliği idi. **Onların İncili ise hakiki İncil’di; çünkü onlar Mesih’i görmüş ve ona hizmet etmişlerdi,** onlar hakiki elçilerdi.” Daha sona el-Miskin şöyle der: “Ama elçi Pavlus’a belli oldu ki onlar Allah’ın oğlu gibi **ruha göre Mesih’e** değil –Yahudiler gibi- sadece **bedene göre Mesih’e** sarılıyor ve onu vaaz ediyorlar. Buradan da fiili olarak onun başka bir İncil olduğu, yaşamadığı ve ölümden kalkmadığı bir şey olduğu ortaya çıkıyor. O, Namus’u/Tevrat’ı ve harfi harfine takip eden İncil’dir, dolayısıyla o katil İncil’dir..!!”

Ben Cemalüddin diyorum ki: Şimdi biz iki İncil’le yüzyüzeyiz. Tevrat ve İncil ahkâmının ilga edilmiş olduğu Pavlus İncili ve Tevrat ve İncil ahkâmını öğrencilerin ikame ettirdikleri İncil. Acaba onlardan hangisi tabi olunması gereken İncil’dir..!?

⁹⁹ BAKER Encyclopedia of the Bible, I, 895.

Ey Hıristiyan, acele edip papazların ve rahiplerin dedikleri gibi cevap verme! Bir az sabret, aklını kullan; Mesih'in dediği gibi işleri hakikatiyle görmek için gözündeki mertegi çıkar. Senin kararın başkalarının sözlerini değil Mesih'in (aleyhisselam) sözlerini teyit etsin. Sen Mesih'in (aleyhisselam) şu sözüne iyi sahip çık: "Benim Namus'u/Tevrat'ı veya peygamberleri yıkmak için geldiğimi sakın düşünmeyin. Hayır, ben yıkmak için değil tamamlamak için geldim. Gerçeği size söyleyeyim ki **her şey gerçekleşmeden**, gök ve yer yok olmadan Namus'tan/Tevrat'tan bir harf, hatta bir nokta bile yok olmayacaktır." (Matta İncili 5:17-18)

İşte bu iki İncil'den hangisine sarılanlar, Mesih'in sözlerine ve fiillerine sarılmış olurlar..!?

Hangi tâbiler Mesih'in (aleyhisselam) sözlerinden ve fiillerinden teberri edip Tevrat ahkâmını ilkâ etmeye kalkışmıştır..!?

İnanıyorum ki Pavlus'un kilise geleneklerine sarılanlar için bu soruya cevap henüz çok zordur..!!

Burada filolojik bir duruş sergilemek istiyorum: İncil kelimesinin anlamının haberler veya iyi müjde olduğunu söyleyebilir miyiz..!?

Burada iki İncil'den birisi helake götürür. Ama her ikisine de İncil adı verilmiştir. Matta el-Miskin'in sözlerine göre de bu İncil'lerden biri **katil İncil'dir**. Demek ki o kesinlikle iyi müjde olamaz. Acaba **katil iyi müjde** diyebilir miyiz..!?

Kesinlikle hayır. Çünkü, Allah'ın izniyle açıklayacağımız üzere, İncil kelimesi Arapça'da iyi müjde anlamına gelmez.

Barnaba İncil'ine Göre Mesih'in (aleyhisselam) İncili

Barnaba İncili, Hıristiyan batıda iki asırdır bilinmektedir. Kiliseler bu İncili redderek onun apokrif olduğunu söylerler. Kendisine İncil nispet edilen bu Barnaba, Mesih'in (aleyhisselam) öğrencilerindendir. Pavlus'un tarihine ve dine girişine

inanmadıkları bir dönemde Pavlus'u öğrencilere sunarak tanıtan da işte bu Barnaba'dır. O öğrencileri Pavlus'un dine girdiğine ve güzel iman üzerinde olduğuna inandırır da uzun zaman geçmeden, başka İncil ve başka Mesih bahsinde açıklandığı üzere, Pavlus ona ve diğer öğrenci arkadaşlarına sırtını dönmüştür.

İşte bu nedenle de Barnaba'nın İncil'ine Pavlus hakkındaki şiddetli teessüfünü belirterek başladığını görüyoruz: "Azizler, hakikaten Allah büyüktür. Bu günlerde biz Onun peygamberi Yesû Mesih'e çok ihtiyaç duyuyoruz. Büyük öğretme şefkati ve şeytanın takvaya davetle çoklarını dalaletle düşürmek için kullandığı ayetler, Allah'ın oğlu Mesih'i çağırarak ve Allah'ın her zaman emrettiği sünneti reddederek çok şiddetli küfürler öğretmekle müjdeleyenler, pis eti yemeye cevaz verenler var. Hakkında sadece teessüf ve pişmanlıkla konuşacağım Pavlus da onlardandır. İşte benim Yesû ile muaşeretim sırasında gördüğüm ve duyduğum, onların kurtulup şeytanın tuzaklarına düşmemeleri ve Allah'ın dininde sapmamaları için bu hak satırları yazmanın asıl sebebi de odur. Ondan sakının, size burada yazdıklarımın zıttı olan herhangi bir şey söyleyenden kaçın ki ebedi kurtuluşa eresiniz." (Barnaba İncil'inin girişi. İngilizce'den Dr. Halil Saadet'in çevirisi.)

Barnaba İncili, Pavlus'un "başka İncil" dediği İncil'lerin apaçık bir örneği sayılır. Buradan Mesih'e (aleyhisselam) nispet olunan bazı pasajlar zikrederek bunlarla Mesih'in (aleyhisselam) İncilini tanımaya çalışalım:

1- Mesih öğrencilerine şöyle demiştir (167. fasıl, 257. sayfa): "Bana inanın, Allah beni İsrail evine göndermek için seçtiğinde **bana temiz bir aynaya benzeyen kitap verdi. O kalbime indi, benim dediklerimin tamamı bu kitaptandır. Bu kitabın ağzımdan çıkması sona erdiğinde dünyadan kalkacağım.** Petrus dedi ki: Ey öğretmen, o kitapta ne yazıldığını şimdi söylemeyecek misin? Yesû cevap verdi: Allah'ı tanıma,

Allah'a hizmet etme, insanı tanıma ve insan cinsinin kurtuluşu hakkında dediklerimin tamamı **benim İncilim olan o kitaptan** çıkıyor."

2- Mesih (aleyhisselam) şöyle demiştir (52. fasıl, 82. sayfa): "Çönülünden konuşarak size şu gerçeği söyleyeyim ki ben titriyorum. Çünkü dünya beni Tanrı diye adlandıracak ve benim bundan dolayı hesap vermem gerekecek. Canım huzurunda olan Allah'a and olsun ki ben de diğer insanlar gibi bir insanım. Allah beni zayıfları iyileştirmek için, Allah'a hizmet edenleri ıslah etmek için İsrail evine peygamber olarak gönderdi. Benim dünyadan gedişimden sonra şeytanın ameliyle **İncilimin** hakkını ortadan kaldıran o şerirlere nasıl inkâr edeceğime siz de şahitsiniz. Ama ben sondan az önce döneceğim."

3- Mesih (aleyhisselam) şöyle buyurur (72. fasıl, 110. sayfa): "Sakin hileye aldanmayın. Çünkü benden sonra birçok sahte peygamberler gelecek ve benim kelimemi alarak benim İncilimi dokuyacaklar."

4- Mesih (aleyhisselam) şöyle buyurur (211. fasıl, 304. sayfa): "Dikkat edin ki Allah'ın benim lisanımla size belirttiği şeyleri unutmayasınız. Dünyaya ve dünya âşıklarına **benim İncilimle** şahadet edecek o şahadet bozuculara karşı benim şahitlerim olunuz."

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu kadar uyarıya rağmen çokları şeytanın tuzağına düşmüş ve Mesih'in (aleyhisselam) sakındırdığı şeyleri yapmışlardır. Üstelik onlar **Mesih'in** (aleyhisselam) **İncilini** o kadar saklamışlar ki hatta (İncil'lerin hacim bakımından en büyüğü ve zaman bakımından en son tedvin edileni) Yuhanna İncil'inde İncil kelimesini bir kez olsun bile kullanılmamıştır.

Yuhanna İncil'inin yazarının nasıl davrandığını görmesi için okuyucuya bir metin sunacağım. Şu olay Barnaba İncil'inde zikredilir (156. fasıl, 240. sayfa): "Yesû öğlen namazını kıldıktan sonra mabetten çıktığında görme engelli birisini gördü. Öğrencileri sordu: «Ey öğretmen! Bu insanda kim hata yapmıştır ki

annesi veya babası onu kör olarak doğurmuştur?» Yesû cevap verdi: «Ne annesi hata yapmıştır, ne de babası. **İncil'e şahadet olsun diye Allah onu böyle yaratmıştır.**» Körü kendi yanına çağırdıktan sonra yere tükürüp balçık yaptı ve körün gözlerine koydu ve ona: «Salyanın bereketiyle git ve yıkan» dedi. Kör gidip yıkandı, Allah ona şifa verdi.”

Yuhanna İncil'inde (9:3) bu olay zikredildiğinde Mesih'in sözlerini değiştirerek “**Allah'ın işleri onda zahir olsun diye...**” şeklinde yazmıştır.

Aziz okuyucu, gördün mü Yuhanna İncil'inin yazarı İncil kelimesini saklayarak onu “Allah'ın amelleri” şeklinde yazarak okuyucuya yanlış bilgi vermiştir. Daha önce de açıkladığım gibi, Pavlus'un yolu da böyledir, Mesih –Pavlus'un Mesih'i-geldiğinde İncil yok olmuştur..!!

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi'l-Aliyyi'l-Azîm.

Yukarıdaki Bahsin Özeti

Yeni Ahid denilen sifirlerde İncil kelimesini araştırdıktan ve Yunanca orijinallerle tercümeleri karşılaştırdıktan sonra şu sonuçlara ulaşıyoruz:

1- İbrahim Halilullah'ın (aleyhisselam) da ilk sahifeleri olmuştur; onlar Yunanca orijinallerde “*ilk İncil'ler*” anlamında “*προ-ευαγγελιζομαι*” diye geçer.

2- İsrail oğulları için şeriatı barındıran **Musa'nın** (aleyhisselam) **kitabına** İbranilere Mektup sifrinde “önceki İncil” adı verilmiştir. Yunanca orijinallerde o “**ευαγγελιθεντες**” şeklinde ifade edilmiştir.

3- Meryem oğlu İsa Mesih'in (aleyhisselam), kavmini iman etmeğe davet ettiği bir İncil'i olmuştur. Yunanca orijinallerde o “**ευαγγελιψ**” şeklinde ifade olunur.

Onun (aleyhisselam) bisetinden sonra **Pavlus İncili, Başka İncil, Barnaba İncili ve Matta, Markos, Luka, Yuhanna İncil'leri** gibi sahiplerine ve yazarlarına nispet edilen bir kaç İncil ortaya çıktı.

M.S. 19. asırdan 20. asrın ortalarına dek geçen zaman diliminde **bulunan İncil'ler** de mevcuttur; onların en meşhuru kiliselerin **apokrif İncil'ler** diye addettikleri meşhur **Nag Hamadi İncil'leri toplusudur.**

4- Daha sonra tüm insanlar için olacak, meleklerin göklerden indireceği ebedi melekût İncil'ine işaret edilmiştir. Yunanca orijinalerde "εὐαγγέλιον αἰώνον" diye ifade edilen bu ebedi İncil, elhamdulillah, melek Cebrail vasıtasıyla Allah'ın âlemlere elçisi olan Muhammed'e (sallallahu aleyhi vesellem) indirilmiştir.

Mesih'in (aleyhisselam) döneminden sonra ortaya çıkan insanlar tarafından yazılmış İncil'lere muhalif olarak işaret edilen yerlerin tamamında **İncil** kelimesinin orijinalde içerisinde akide ve şariat, mükâfat ve ceza olan **ilahi bir kitap** anlamında kullanıldığını görüyoruz.

Barnaba İncil'inde (24. fasıl, 188. sayfa) geldiği üzere, Mesih (aleyhisselam) bize Allah'ın insanlara gönderdiği kitapların neden çoğaldığını şöyle açıklar: *"Doğruyu size söyleyeyim ki, babamız Dâvud'a Allah ikinci kitabı verdiğinde Musa'nın kitabı geçersiz kılınmadı. Eğer Dâvud'un kitabı bozulmasaydı, Allah İncilini bana ahit olarak vermezdi. Çünkü Tanrımız Rab değişmezdir ve tüm insanlara bir tek mesaj söylemiştir. Allah'ın elçisi geldiğinde günahkârların benim kitabımda yaptıkları bozuklukları temizlemek için gelecektir."*

Dolayısıyla İncil, Allah'tan Mesih'e (aleyhisselam) vahy edilmiş kitaptır/kelamdır. Bu İncil'i/kelam'ı Mesih (aleyhisselam) kavmine tebliğ etmiş, sözlü olarak öğretmiştir. Ne Mesih'in (aleyhisselam) ne de ashabının zamanında bu yazılmadan öğrenciler aracılığıyla

sözlü olarak bu İncil'in içeriğini kendilerinden sonrakilere aktarmışlardır. Bu İncil'in kelimeleri ve mazmunu insanların ağızlarında farklılaşmış, sonra da insanlar çıkarak bu sözleri Yunanca'da "Yevangiliyyun", Süryanice'de "Kározuta", Arapça'da "İncil" olarak bilinen mektuplarda ve kitaplarda toplamışlardır.

Luka, İncil'inin girişinde şöyle der: "Aramızda olup biten işlerin kıssasını yazmaya çokları girişti. Nitekim başlangıçtan beri kelimenin şahidi olanlar ve hizmetçileri bize bunları iletti. Ben de bütün bunları başından özenle araştırdığımda sana sırayla yazmayı uygun gördüm...."

Kayıp İncil (Q) Hikayesi

Burada Yesû Babası Fâzıl Sidarius *Tekvinu'l-Enâcîl* isimli kitabında günümüz İncil'leri'nin kaynakları konusundaki görüşünü ele alacağım. İşaret edelim ki bu zat, Mesih'in (aleyhisselam) yanında bir İncil olduğuna kesinlikle inanmamaktadır.

Yazar 31. sayfada *Sinoptik İncil'ler*'in -Matta, Markos ve Luka İncil'leri- kaynakları başlığı altında şunu söylemektedir: "Şerhçiler *Sinoptik İncil'ler*'in kaynakları konusunda, acaba bunlara kaynaklık teşkil edebilecek orijinal bir aslın olup olmadığı ve bize gelmese de birkaç İncil'in bulunarak *Sinoptik İncil'ler*'in oluşmasında etkili olup olmadığı konusunda çeşitli sorular sormaktadırlar. Bu konuda şerhçilerin içerisinde batıp kaldığı ve aralarında ihtilâfa düştükleri çeşitli varsayımlar bulunmaktadır. Burada kısmî olarak kabul görmüş üç nazariye veya varsayma işaret edeceğiz.

1- İki Döküman nazariyesi: Bu nazariyeye göre iki kaynak bulunmaktadır.

a)- Markos, Matta ve Luka İncil'leri'nde bilavasita etkili olmuş, veya Markos İncili'ne bilavasita, diğerlerine ise onun vasıtasıyla etkili olmuş üçlü kaynak. Markos'un İncili, "edebî

sahada" ilktir ve onun İncili'nde Matta ve Luka İncil'leri'nden üstün kılan metinler bulunmamaktadır. Hatta o, bu ikisinden biraz kısadır bile. Bu nedenle de belki Markos İncili, diğer iki İncil üzerinde etkili olmuştur.

b)- *Q* kaynağı. Bu harf Almanca'da kaynak veya memba anlamına gelen *Quelle* kelimesinin başlangıç harfidir. Bu kaynak Yesû'nun söylediği Yunanca deyimlerin/deyişlerin (Yunanca'da: *Logia*) toplamından oluşmaktadır. Aramîce veya Yunanca yazılmış bu kaynak, sadece Matta İncili ve Luka üzerinde bilavasita etkiye sahip olmuştur.

Bu iki kaynak-Üçlü kaynak ve *Q* kaynağı hali- hazırda müstakil şekilde mevcut değildir.

2- Aramîce Matta nazariyesi: *Vaganey* nazariyesi.

Şerhçi *Vaganey*'in ortaya attığı bu nazariyeye göre Matta İncili içerisinde hali hazırda elimizde bulunmasa da bilinen bir İncil mevcut olmuştur. Bu İncil, Aramîce yazılmış ve Yunanca'ya çevrilmiştir. Yunanca bu Matta İncili hali hazırda elimizde bulunan Matta -diğer taraftan Elçi Petrus'un tesirinde kalan -Markos ve Luka üzerinde etkili olmuştur. Fakat şimdiki Matta ve Luka, ayrıca Yunanca bir kaynaktan da etkilenmişlerdir.

Vaganey nazariyesini Matta 17/14, Markos 9/14 ve Luka 9/37 gibi bazı metinler de desteklemektedir. Bununla beraber Matta ve Luka İncil'leri kendi aralarında Yunanca kaynağa göre, Markos İncili'yle olandan daha çok uygunluk içerisindeyler. Fakat Aramîce ve Yunanca olan Matta'da dağın üstünde vaaz olayı bulunduğu halde, Markos'un bunu zikretmemesi bu nazariyeyi zayıf bırakmaktadır.

3- Tashih Edilmiş İki Döküman nazariyesi: Bu nazariyeye göre iki kaynak bulunmaktadır.

a- Aramîce olan Matta ve ondan sonra Yunanca olan Matta –Vaganey nazariyesine göre- sadece şimdiki Matta ve Luka İncil’leri üzerinde etkili olmuştur. (İkinci nazariyeyi zayıf bırakan noktaya bakınız.)

b- Şimdiki Matta ve Luka İncil’leri üzerinde etkiye sahip olan Markos İncili. (Birinci nazariyeye göre)

Bunlara aşağıdaki açıklamalar da eklenebilir:

- Aramîce ve Yunanca olan Matta sıradan sözler toplusu olmayıp birer İncil’dirler.

- Şimdiki Matta İncili, Aramîce ve Yunanca olan Matta’nın aralarında esaslı bir fark olmadan yeniden yazılmış formudur.

- Şimdiki Matta İncili ile Luka İncili’nin birbiriyle uygunluk halinde olması ve Markos İncili hakkında bunun denilememesi Yunanca Matta ve buna bağlı olarak da Aramice Matta’nın bulunmuş olmasını ispat edecek güce maliktir.

- Şimdiki Matta sağlıklı bir Yunanca’ya sahip olsa da İbranice bakımından tam mükemmel değildir. Bunun yanı sıra Eski Ahid’den getirdiği referanslarda birtakım tekrarlamalarla beraber bazı hatalar bulunmaktadır. Buna göre de şimdiki Matta İncili’nin yazarının Aramîce ve Yunanca olan Matta yazarından başka birisi olması ihtimali kendini hissettirmektedir.

- İncil’ler’in meydana gelmesinde sözlü rivayetlerin önemi çok büyük olmuştur.

- İncil’ler üzerinde birtakım gelenekler de etkili olmuştur. Örneğin Markos, Elçi Petrus’tan etkilenmiştir.

4- Kısacası: *Sinoptik İncil’ler* konusunda kesin ve dakik bir şey söylemek zor gözükmektedir. Fakat yeni bir nazariye ortaya çıkıp kendisini mevcut olanlardan daha çok kabul

ettirene dek üçüncü nazariye (Levie) günümüzde daha çok desteklenmektedir. (bu nazariye birinci ve ikinci nazariyeleri birleştirmekle zayıf noktaları kapatmaktadır)” Alıntı bitti.

Ben Cemalüddin diyorum ki: Arap papazın sözlerinden okuyucuya burada naklettiklerim **Kayıp Asıl İncil'i** bulmaya yönelik olan Hristiyan çalışmalardandır. Batı Hristiyanlarının kitaplarında bu çeşit çalışmalar ve araştırmalar çoktur. Tamamı da **İncil'in kaybolmuş bir aslının** bulunduğu vurgu yapmaktadırlar. Kimsenin isimlerini, ne zaman yaşayıp ne zaman öldüklerini bilmediği ve haklarında birtakım başka bilinmeyen şeylerin de zikredilmesine gerek duymadığım Yunan müstensihler onu nakletmiş ve çevirmişlerdir.

Dinlerinin esasını teşkil eden bir kaynağın/kitabın kaybindan duydukları biraz huzursuzluk olsa da bu gibi konularda Hristiyanlar kendi aralarında konuşmayı kabul etseler de bir Müslüman bu gibi konulara değindiğinde tüm Hristiyan fırkaları onun üzerine saldırmaktadırlar..!!

Muhtemelen okuyucu bu Arap papazın İncil veya İncil'ler hakkındaki sözlerinin İncil diye isimlendirilen bir kitap hakkında olduğunu fark etmiştir. Fakat bir Müslüman, İncil kelimesinin sözün tam anlamıyla bir kitap ismine işaret ettiğini söylerse dünya karışır. Hristiyanların tamamı İncil kelimesinin kitap anlamına değil müjde anlamına geldiğini kabul etmişlerdir..!!

Arapça Sözlüklerde İncil

Arapça sözlüklerde **İncil** kelimesini incelikle arayan birisi aydınlık seven âlimlerin razı kalacağı ilmî bir sonuca varamaz. Çünkü Arapça sözlüklerde **İncil** (انجيل) kelimesinin anlamı harflerinin kökü ve çeşitli türevleriyle geçmektedir. Dilsel/filolojik açıdan bu kök irticalî olarak konulmuştur ve bu sözlükleri yazarların kendilerini destekleyecek mahiyette bir delilleri bulunmamaktadır. Bu kök onların modern ilimlerdeki

gibi içtihatlarından kaynaklanmaktadır. Bundan dolayı da onlardan ekseriyetinin **İncil** kelimesinin Arapça olduğunu ispatlarken tereddütte olduğunu görmekteyiz. Bazıları bu kelimenin Arapça olmadığını, çoğunluğu ise dilsel/filolojik kökünü bilmedikleri halde kelimenin Arapça olduğunu söylemektedirler. Kanıtlarına göz atalım:

Zebîdî'nin *Tâcu'l-Arus*'unda (8/s.128) şöyle söylenmektedir: (نجل الشيء) Bir şeyi açığa çıkarmak. İncil'in de bundan türediği söylenmiştir. İncil kelimesi *iklîl* ve *ihrît* kelimeleri gibi esre iledir. Fetha/üstün ile de olabilir. Hasan "*Liyahkume ehlu'l-İncîl*" ayetindeki İncil kelimesini esre ile okumuştur. Arap kelimasında bunun örneği bulunmamaktadır. Zeccâc şöyle demiştir: "Bu kelimenin **Arapça olmayan bir isim** olduğunu söyleyen için şu inkar edilmez ki bu zaman hemzenin fethalı /üstün olması gerekirdi. Çünkü Arapça'dakilerin aksine İbrahim, Habil, Kabil gibi Arapça olmayan kelimelerin çoğu fethalıdır.

İncil kelimesi hem müzekker, hem müennes olarak okunabilir. Müennes olarak okununca *es-sahîfe* gibi müennes sıygaya, müzekker olarak okununca ise *el-kitab* gibi müzekker sıygaya kıyaslanır. Bu isim, Allah'ın Hz İsa'ya (ona ve Hz. Hatemu'l-Enbiya'ya selam olsun) indirdiği kitabın ismidir. Çoğulu *enâcîl*'dir. Sahabenin vasedildiği bir hadis de bulunmaktadır: *Suduruhum enâciluhum*-ezberleri İncil'leridir. Diğer bir rivayet ise şöyledir: *Ve enâciluhum fî sudûrihim*-İncil'leri ezberlerindedir.

Bu kelimenin İbrânî, Süryânî ve Arapça bir kökene sahip olması konusunda çeşitli görüşler bulunmakla kelimenin kökeni ihtilaflıdır. Arapça kökenli olduğunu diyenler kelimenin *en-necl* kökeninden türediğini ileri sürmektedirler. Bu kelime asıl, kaynak anlamındadır; bir şeyi ortaya çıkartmak, açığa çıkartmak vs. anlamları da vardır.

Esmaî "*en-necl* kelimesinin *if'îl* kalıbında olan haliyle *incil* ibaresi, çok satırlı her yazılı şeye denir." el-Haffacî *Şifâu'l-Alîl*

isimli kitabında ve diğer yerlerde bu konudan genişçe bahsetmiştir.

İmam el-Kurtubî, *Tefsir*'inde (4/s. 6) şöyle demiştir: “bir şeyi doğuran (*necl*) kişi onu ortaya çıkarandır. İncil de ortaya çıkarılındır. Tıpkı evlatlar gibi. Onlar da ortaya çıkarıldıkları için onlara *necl* denilmiştir.

Dedelerinden ayıplanacak miras bırakılmayan,

*Evlatları ve dölleri (=lehum **neclun**) vardır*

en-Necl, sızıntıdan çıkan su anlamındadır. Yerden su çıktı: *istenceleti'l-arz*, yani çeşmenin gözünden su çıktığında orada *necl*'ler bulunur. *Ta'netun neclâ* (büyük yara) ifadesinde geniş anlamında kullanılmıştır. Şair demiştir:

Keskin kılıçla az vurulan darbe vardır ki,

*Busrâ ile büyük yara (**neclâ**) arasındadır.*

İncil diye adlandırılması, Tevrat'ın aksine içinde genişlik bulunması nedeniyledir. Musa'nın (aleyhisselam) Tanrı'ya yakarışı kıssasında şöyle dediği rivayet edilir: “*Rabbim, levhalarda İncil'leri sinelerinde olan kavimler görüyorum. Onları kendi ümmetim yaptığımı görüyorum. Yüce Allah onların Muhammed'in (sallalallahu aleyhi vesellem) ümmeti olduklarını buyurdu.*”

Şîî müfessir Tabersî, *Tefsir*'inde (2/694) şöyle demektedir: “**İncil kelimesinin fethalı hemze ile okunmasına Arapların dilinde rastlanılmamaktadır.** Fethalı hemze ile okunan “*ef'îl/أَفْعِيل*” kelimesi mevcut değildir. Eğer bu gayr-ı Arapça bir kelime olsaydı o zaman onda hacıların bir lehcesi bulunurdu. Fakat hacılara göre de bu Arapça kelimedir ve *necele/yenculu* kökeninden türemiş “*if'îl/إَفْعِيل*” sıygasında bir kelimedir. Ortaya çıkarmak, ortaya koymak anlamındadır. Evlat erkeğin bel kemiğinden ve annenin karnından çıktığı için *neclu'r-racul* (kişinin evladı) da bu köktendir. el-Â'şâ şöyle demiştir:

Onun ana-babasını dönemi yetiştirdi,

*O babanın evladı ne güzel evlattır.*¹⁰⁰

Yani ebeveyn döneminde doğurmuştur.. **Helal ve haramlar hakkında ilim onunla ortaya çıktığı için ona İncil denilmiştir. Bu necele/yenculu kökenindendir.** Helaller ve haramlar hakkında Tevrat ve İncil’de bilgileri ortaya çıkaran bilgi budur... Ali b. İsa şöyle demiştir: *en-Necl asıl ve köken demektir.* Çünkü İncil ilmin bir kökenidir. **Bazıları bu kelimenin fer’ (dal) anlamına geldiğini söylemektedirler.** Evlada da bu anlamda *necl* denilmiştir. Şöyle ki İncil sanki Tevrat’tan çıkan bir dal gibidir. İbn Faddal şöyle demiştir: *O, necl kökündendir. Necl, genişlik anlamındadır. Aynun necla (büyük göz), ta’netun necla (büyük yara) kelimeleri de bu kökene dayanmaktadır.* Aradaki bağlantı şudur ki İncil, Tevrat’ta getirilen darlıkları genişletmesiyle bu ismi almıştır. Bu fikirlerin tamamı gerçeği yansıtabilir.”

Arap dili Kurumunun *Mu’cemu Elfâzi’l-Kur’âni’l-Kerîm*’inde (1/62) ilginç bir şeye rastladım. Bu sözlüğü yazarlar İncil kelimesini (ن ج ي) maddesinde koyarak kelimenin anlamı konusunda hiçbir bilgi vermemekteler. Arap Dili Kurumu’nun kelimenin sözlük anlamını bilmemekten gelmesi *el-Mu’cemu’l-Vasîf*’te de ortaya çıkmıştır. Burada (1/29) şöyle denir: İncil, Allah’ın İsa’ya (aleyhisselam) indirdiği bir kitaptır. Müjde anlamına gelen bu kelime Yunanca’dır.”

Ben Cemalüddin diyorum ki: İncil kelimesi konusunda- kelimenin Arapça olduğunu ve olmadığını kabul eden- Arap dili ulemasının sözlerini düşünüp taşındıktan sonra onların sözlerinde bu kelimenin Arapça olduğunun ispatına veya hangi yabancı lisandan alınmış olduğunun açıklanmasına dair kesin bir delile rastlayamadım.

Daha önce kelimenin Yunanca’daki kökenlerini araştırmış ve bahis konusu kelimenin ister okuma biçiminde, isterse de ondan kastedilen anlamda Yunanca’daki bu köklerle

¹⁰⁰ Yani iyi evlat yetiştirmiştir.

Arapça'daki **İncil** kelimesi arasında apaçık farkın bulunduğunu görmüştüm.

Üstelik de Arapça'daki İncil kelimesinde cim harfinin vurgusuz olarak kullanıldığını görüyoruz. Allah size merhamet etsin, bu ayırıcı alâmet hakkında bir az düşünün ve bu harfi Yunanca'da "c" sesini veren *gama* harfiyle (γ) karşılaştırın. Arapça İncil kelimesinin kökeni olduğu varsayılan bu kelimenin Yunanca'sında (εναγγελιον) bu harf iki defa tekrarlanmaktadır. Bundan başka, Arapça sözlüklerde gelen biçimiyle kelimenin Arapça türevleri zan ve tahmine dayanmaktadır. Çünkü İncil kelimesinin kökeni buralarda işaret edildiğinin aksine (ن ج ن) değildir. İleride bu konuya değineceğiz.

Arap Lisanında İncil Kelimesinin Kökeninin Araştırılması

Eğer bu kelimenin eski Arap lisanında mevcut olduğunu veya kelimenin **dil yapısı bakımından benzeyen bir dil ailesinde** yerini bulursak, Allah'ın yardımı ile, bu kelimenin o dil ailesine mensubiyetini ortaya koymuş olacağız. Mevcut Yunanca'ya karşı bir şekilde **İncil kelimesinin mensup olduğu dil ailesinin tarihî geçmişini de tespit edebilirsek** bu kelimenin eski Arap lisanına mensup olduğunu kesin şekilde belirlemiş olacağız.

Ben Arap dili ifadesi yerine özellikle Arap lisanı ifadesini kullanıyorum. Bu iki ifade arasında büyük fark bulunmaktadır. Arap lisanı ifadesi kendi içerisinde bilinen Arap dilinden başka dilleri de barındırmaktadır.

Büyük Arap bölgesinin tarihini ve burada bulunmuş olan medeniyetlerin tarihini çağdaş gözle okuyan herkes Akkat, Kildanî ve özellikle de Ken'anî ve Fenike ve diğer dillerin kaynağı olan Aramîce'nin burada bulunduğunu öğrenecektir. Çağdaş gözle okumak ifadesiyle Irak'ın birkaç yerinde

bulunmuş olan yazıt toprak levhalardaki remiz ve işaretleri çözerek okumayı kastediyorum. Tarihi bin yıllarla hesaplanan Aşurbanipal kütüphanesi bunların en meşhurdur. Bundan başka Suriye'nin Rasü's-Şemra, Ugarit ve Abila gibi çeşitli yerlerinde de böyle yazılı eserler bulunmuştur.

Dilsel türeme ve yazı yoluyla tanınabilen tüm bu diller ve lehçeler eski Arapça'dan sayılmaktadır. Günümüzde sıradan bir Arap bile doğru düzgün duyduğunda bu dillerin büyük bir kısmını anlayabilir. Fakat yazı şekli ihtisasla ilgili olduğu için yazıyı okuyamaması normaldir. Bu dillerdeki birçok kelime **apaçık Arapça lisanında**, yani **Kur'ân-ı Kerîm**'de kullanıldığından onların Arapça olduğu kesinleşmiştir. Yazı şeklinin ise okuma ve yazmayı güzelleştirerek kolaylaştırmak için sürekli değişime uğradığını da göz ardı etmeyelim.

Arap yarımadasındaki dilleri aradığımızda yolumuz güneye düşmektedir. Burada Main, Sebe, Himyer ve bir çok dillerin bulunduğunu görüyoruz. Arap yarımadasının kuzeyinde Semud, Lihyar, Safa ve Nebatî dillerinin bulunduğunu göreceğiz. Nebatî dili Aramîce'nin değişmiş biçimiydi. Kureys kabilesi İslâm'ın zuhurundan yaklaşık üç asır önce bu dili geliştirdi ve bildiğimiz Arap dili ortaya çıktı. Arap yarımadasının kuzeyinde ve güneyinde bulunan Tebuk, Hicaz, Necd, Veddan, Cûf, Teyma ve diğer yerlerde de farklı diller bulunmaktaydı. Bu dillerin tamamı **eski Arap lisanını** oluşturuyorlardı.

Gezimizin sonunda, 1949-1972 yılları arasında bulunmuş Ölü Deniz Yazmalarını buluyoruz. Onlar M.Ö. 100 yılıyla M.S. 70 yılı arasında Yahudi Esseniler tarafından Mesih'in anadili olan Aramice yazılmış dinî vesikalardır. Onlardan bazıları dörtgen Assur alfabesiyle yazıldığından bazıları onun sonradan ortaya çıkmış olan İbranice olduğunu zannetmişlerdir. Halbuki onların tamamı **eski Arap lisanındadır**. **Kur'ân-ı Kerîm**'de kullanılan kelimelerin

çoğunun **eski Arap dilinde** yazılmış olan bulgularda da kullanıldığını ispatlayan güçlü delillere sahibim.¹⁰¹

Kur'ân-ı Kerîm'de "*O daha öncekilerin kitabında da vardır.*" (Şuara 26/196) ayetindeki "**o**" zamiri ile **apaçık Arapça**'ya atıf bulunmaktadır. Büyük âlimlerden bazıları bu eski Arap lisanını taksime çalışmışlar. Bunların en kolay ve okuyucu için en faydalısı Prof. Dr. Cevat Ali'nin *el-Mufasssal fî târihi'l-Arab* adlı ansiklopedisinde yaptığı taksimdir. O burada belirlilik edatından hareketle üç tasnifte bulunmuştur:

- "**El/أل**" grubu. Kelimenin başında marife eki olarak "**el/أل**" eki bulunan Kuzey Arapça grubu.

- "**En/أ**" grubu. Kelimenin sonunda marif/belirlilik eki olarak "**en/أ**" eki bulunan Güney Arapça grubu.

- "**He/ه**" veya "**Hâ/ها**" grubu. Kelimenin başında marife eki olarak "**he/ه**" veya "**hâ/ها**" eki bulunan Lihyânî ve Semudî lehçeleri.

Yunanlıların tarih sahnesine çıkmasından önce tarihin derinliklerinde kökleri bulunan bir kaç dili ihtiva eden eski Arap lisanının tarihi hakkında bu kısa bilgi yeterlidir. Şimdi ise asıl konumuz olan **İncil** kelimesine dönelim.

Dedelerimizin eski Arap lisanında İl diye isimlendirdikleri yedi göğün ilahına nispet edilen birkaç ismin **dil ailesine** dikkat edelim. Bu aileden olan isimlerin çoğu Tevrat öncesi döneme aittir. Kur'ân-ı Kerîm bunlardan bazılarını bēşeriyetin babası olan Adem'e (aleyhisselam) kadar götürmüştür.

Örneğin Adem'in iki oğlunun isimleri **Hâbil** ve **Kâbil** olmuştur. Açıklamak için şöyle yazalım: "**Hab-İl**" ve "**Kab-İl**". Buradaki İl Tanrı ismine işaret etmektedir. Hatta İbrahim peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) ilk doğan oğlunun ismini İsmail "**İsma-İl**" koymuştur. Daha sonra torunu İsrail "**İsra-İl**" gelmektedir. Malumdur ki Tevrat'a göre İbrahim peygamber

¹⁰¹ Bu deliller için *el-Luğatul-leti tekelleme bihâ'l-Mesih* isimli kitabıma bakınız.

(sallalallahu aleyhi vesellem) Aramî olmuştur.¹⁰² İsmail de Araplaşmış Arapların (*el-Arabu'l-Musta'reb*) dedesi olduğu söylenmektedir.

Meleklerin isimlerine baktığımızda şunu görmekteyiz: **Cibril** "Cebr-İl", **Mikail** "Mika-İl", **İsrafil**¹⁰³ "İsraf-İl" ve **Azrail** "Azra-İl".¹⁰⁴

Beşer ve meleklerden olan bu sekiz isim eski putperest Yunan kültüründe sadece Yahudi sıfırların tercümesi vasıtasıyla bilinmiştir.

Dikkat edelim ki Hz. **İbrahim** (sallalallahu aleyhi vesellem) Müslüman, Hıristiyan ve Yahudiler tarafından **Halilullah** olarak bilinmektedir. **Halil** kelimesinin "Hal-İl" şeklinde de yazılabilmesi mümkündür. İl kelimesinin eski Arap lisanında Allah'ın isimlerinden biri olduğu durumda **Safiyyullah** anlamına gelen **Hillullah** olması mümkündür.

1929'da bulunan Ugarit levhalarına baktığımızda onların günümüz yazı biçimine benzemeyen bir şekilde eski Arap hattıyla yazıldığını görüyoruz. Bu hat 28 harften oluşan bir alfabeyle yazılmıştır. Bu alfabenin tarihi, milattan üç bin yıl önceye, yani İbranice Eski Ahid metinlerinin yazılmasından önceye gitmektedir. Hatta burada tahtı yedinci göğün üstünde olan **göklerin Rabbi İl**'den geniş şekilde bahsedilmektedir.

Eski Suriye şehirlerinin ekseriyetinde bu ilaha ibadet etmek yaygındı. Fakat kovulmuş şeytanın da telkiniyle insanoğlu sürekli cahilce gayret ederek tek Allah'a ibadetini bozmuş ve O'na eş, oğul ve kız nispet etmiştir. Araştırmamızda önemli nokta eski Ken'ânî isimlerin, ilah İl'e nispet edilen isimlerin ait olduğu aileye mensup olduğunu bulmamızdır. Örnek olarak **Ğulamil** "Ğulam-İl" ve **Abikil** "Abik-İl" kelimelerini gösterebiliriz.¹⁰⁵

¹⁰² Tesniye 26:5.

¹⁰³ Kıyametin başlamasını bildirmek için sura üfleyecek olan meleğin ismi. Adına hadislerde rastlanmaktadır.

¹⁰⁴ Ölüm meleği. Eski milletlerde de böyle kabul edilmiştir.

¹⁰⁵ *Muğâmeretu'l-Aklî'l-Ûlâ*, 110.

Eski Ahid'in kitaplarını okuduğumuzda bu aileye ait olan çok sayıda şahıs, bölge ve ülke adlarının bulunduğunu görmekteyiz. Bunlardan bir kaçını burada dikkatlerinize sunuyorum.

Kişi isimleri içerisinde **Abiil** "Abi-İl" adlı kuzeyli bir Arab'ın bulunduğuna işaret edilir. (I Samuel 9:1, 14:51; I Tarihler 11:32.) Arabistan'ın güneyinden olan başka bir Arab'ın ismi de **Abimail**'dir "Abima-İl." (Yaratılış 10:28; I Tarihler 1:22). Kuzeyli bir Arap emirinin ismi de **Zebediil** "Zebedi-İl" olmuştur (I Makkabiler 11:17).

İsrail kavminden olanların isimlerinde de buna rastlamak mümkündür. Bunlardan **Rahil** "Rah-İl", **Rafael** "Rafa-İl", **Samuel** "Samu-İl", **Mihail** "Miha-İl", **Hezekiel** "Hezeki-İl", **Yezrael** "Yezra-İl" ve **İmanuel** "İmanu-İl" örnek olarak gösterilebilir.

Yer isimlerinden örnek olarak **Kabsiil** "Kabsi-İl", **Macdelil** "Mecdel-İl" ve **Nahliil** "Nahli-İl" gösterilebilir. Bunlardan başka bir çok isim de bulunmaktadır ki zikretmeye gerek yoktur.

Kutsal Kitab'ın Arapça çevirilerinde lafza-ı Celale olan Allah kelimesiyle ifade edilmiş olan İl sonekiyle biten isimler ailesine ait olan büyük bir grubun bulunduğuna dikkat çektikten sonra İncil kelimesinin de bu dil ailesine mensup olduğunu söylememizde garip bir şey bulunmasa gerektir. Özellikle de Mesih (aleyhisselam) Adem'in oğulları "Hab-İl" ve "Kab-İl", Hz. İbrahim "Hal-İl", oğlu "İsma-İl" ve torunu "İsra-İl" ile başlayarak "İmanu-İl" ile biten bu aileye mensup olan isimlerin çıktığı doğu muhitinde büyümüştür.

Yunan dili ve medeniyetinden önce tarih sahnesinde bulunan bu güçlü ve sağlam Arapça'ya dil bağlılığına dayanarak İncil kelimesini hiç zorlanmadan İnc-İl şeklinde okuyabiliriz.

Allah'ın yardımı ile, şimdi Hristiyan ulemanın kendilerinin mezkur isimler ailesine yaptıkları şerhlere uygun olarak **İncil** kelimesinin anlamını ele alacağım. **İnc** kelimesinin Arapça'daki

anlamı kök harfleri bakımından iki şekilde olabilir. (و ج ن) kök harflerinden olduğunda **dua**, **fısıltı** anlamlarına gelmektedir. (ي ج ن) kök harflerinden olduğunda **kurtuluş**, **necat** anlamına gelmektedir. İkinci kısım olan İl kelimesinin de Yüce Allah'a işaret ettiğini herkes kabul ettiğine göre İncil kelimesinin anlamı Allah'a dua veya Allah'tan gelen kurtuluş veya buna yakın anlamlara gelecektir.

Daha önce Yunanca ve Arapça'daki kökleriyle ispat edildiği üzere İncil kelimesi, tam anlamıyla bir kitaba delalet etmektedir. Böylece İncil'in kitap olarak Allah'a dua kitabı veya Allah'tan gelen kurtuluş kitabı anlamlarına geldiği ortadadır. Şu anlamda ki bu kitabı okuyan herkes Allah'a dua eder ve bu kitaba inanan Allah'ın azabından kurtular. Allah Teâla her şeyi daha iyi bilir. Ben gücümün yettiği kadarıyla gayret ettim.

Burada **necat** kelimesi Hıristiyan kardeşlerimizin **kurtuluş** ve **kurtarıcı** sözlerinin aynısıdır. Buna dayanarak denilebilir ki İncil Allah'ın insanoğlunu kurtuluşa erdirmeye kitabıdır. Allah'a hamd olsun ki eski Arap irsi ile Nasrânî Arap irsi eski Arap lisanının şemsiyesi altında bir araya getirildi. Cahiliye dönemi Arap şairi olan Adiy b. Zeyd el-Abbadî demiş ki:

*Bize mülk ve okuyacağımız İncil verildi,
Onun hikmetiyle hastalıklarımıza şifa veriyoruz.¹⁰⁶*

Burada Şair, İncil adlı içindekilerini okudukları bir kitaba işaret etmiş ve bunu çoğul olarak *Enâcîl* değil tekil olarak *İncil* şeklinde ifade etmiştir..!!

Eğer birisi İncil kelimesinin müjde anlamına geldiğinde ısrar ederse ona **Allah'ın kulları için gönderdiği kurtuluş kitabının** haddi zatında en büyük müjde olduğunu söylerim. **Allah'a dua kitabının** haddi zatında kullar için en büyük müjde olduğunu derim. Allah'ın kullarıyla konuşması,

¹⁰⁶ Papa Georgis David'in *Tarihu'l-Arab kable'l-İslam* adlı kitabının 269 sayfasına bakınız.

müminler için en güzel şeydir. İmparatorun (Tanrı ve kurtarıcı) doğumu veya zaferi sırasında söylenen Yunanca müjde kelimesi (εναγγελιον) bunun dengi olamaz..!!

Her akli başında olan kimseye malumdur ki özel isimler diller arasında oldukları gibi kalırlar. Bu açıdan Arapça'daki İnc-il kelimesinin aksine Yunanca'daki İncil kelimesindeki "c" (ϣ) harfinin vurgulu oluşu ise başka konuya aittir.

Ayrıca şuna işaret etmek gerekir ki bazı saygıdeğer ulemamızın İncil kelimesinin gayr-ı Arapça bir kelime olduğunu iddia etmelerinin aksine, Adem peygamberin iki oğlu ve İbrahim peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) dönemine kadar geriye gittiğimizde **İncil** kelimesine benzeyen kelimeyi ihtiva eden hiçbir gayr-ı Arap dil bulamayız. Saygıdeğer ulemanın İncil kelimesini gayr-ı Arap dilinden sayarak sözlüklerde (ج ي ن) kök harfleriyle sunduklarını her ikisi Kâhire'de olan Arap dili kurumunun hazırlamış olduğu *Mucemu Elfazi'l-Kur'âni'l-Kerîm* ve *el-Mucemu'l-Vesît* sözlüklerinde görmekteyiz..!!

Yüce Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de bize şöyle buyurmaktadır: *"Şüphesiz Kur'ân, Alemlerin Rabbinin indirmesidir. Onu Ruhu'l-Emin indirdi. Uyarıcılardan olası diye senin kalbine, **Apaçık Arapça bir lisan ile. O, şüphesiz daha öncekilerin kitaplarında da vardır. Benî İsrail bilginlerinin onu bilmesi, onlar için bir delil değil midir? Eğer onu Arapça bilmeyenlerin birine indirseydik de, O onlara okusaydı, yine iman etmeyeceklerdi.**"* (Şuara 26/192-199.)

Bu nass delalet etmektedir ki Kur'ân kelimelerinin tamamı daha öncekilerin kitaplarında mevcut olan apaçık bir Arapça lisanıyladır. Ayrıca İncil kelimesi Kur'ân'da on iki defa geçmiştir. Acaba İncil kelimesinin Arapça olduğuna Kur'ân'ın şahadeti yeterli değil midir!!??

*Allahım! Bu değersiz çabayı benden kabul buyur,
Rabbinin affını dileyen bu özetleyenin çabasını.
Beni, sözlerinin sonu "elhamdu lillâhi Rabbi'l-âlemîn"
olanlardan eyle.*

DÖRDÜNCÜ BAHİS

İsa Mesih'in (aleyhisselam)
Getirdiği Dinin Adı

Bu Araştırmaya Giriş

Kalplere ve gözlere yön veren, akıllardan pas ve dalâleti gideren, peygamberlerin şeriatını takip eden, huşu edip emirlerine ve yasaklarına riayet eden kalbinde iman kılan **Allah'a hamd olsun**. Hak ve hidayet dinini getiren İslâm peygamberi Ahmed-i Mücteba'ya (sallallahu aleyhi vesellem) **salâtü selam olsun**.

Gelelim Konumuza;

Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği dinin adı da temel prensiplerdendir. Şimdiki İncil'lerde İsa Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği dinin adını araştırdığımda çok şaşırdım; ne Tevrat'ta, ne de İncil'lerde bu konuda hiçbir şey bulamadım...!!

Adem'den Nuh'a, İdris'ten Hud'a, İbrahim'den oğulları İsmail'e ve İshak'a, Musa'dan sonra kendilerine gönderilen son peygamberler olan Yahya ve İsa'ya dek İsrail oğulları çeşitli şeriatlar ve ilahi kitaplar gelmiş, ama mabut Tanrı sadece bir tek olmuştur. Dolayısıyla bu peygamberlerin dinlerinin de bir tek olması gerekir. Akli selimin, aydın düşüncenin gerektirdiği sonuç budur.

Peygamberlerin sayılarının çoğalması kulların doğru yoldan çıktıklarına, hak yol ve yegane dinden uzaklaşmış olduklarına bir delildir. İnsanlar kendi aralarında ihtilafa düşmüş, heva ve istekleri çeşitlenmiş, dinlerini kendi aralarında parçalamış ve her hizip de kendi anlayışıyla övünmüştür. Biri İsraili, öbürü Yahudi, üçüncüsü Nasrani, dördüncüsü Mesihi. İnsanlar, tek bir din üzerinde olup tek bir Rabbe ibadet etmelerinin ötesine geçerek bu iddialarını birer din mesabesinde görmüşlerdir.

Hristiyanlığın, ilk dönem ve sonraki dönemlerdeki babalarının ellerinde temel dinî prensiplerinin kaybolup gitmesi ve öncekilerin kavillerinin dolambaçlarında muasırların

anlamadan, akletmeden mütereddit olduklarını gördükten sonra, bu bahis yenilikleri kabul etmeye açık olan akıl sahiplerini **çağın fikriyle asla dönüş esasına** yönlendirir.

Bu bahis, Eski ve Yeni Ahid'den ibaret kutsal metinlere inananların dininin adını konu edinerek Aramice, İbranice ve Yunanca orijinal metinlerin satırları arasında Musa Kelimullah'ın (aleyhisselam) getirdiği dinin adını, Hristiyanların itikadınca Hristiyanlığın müessisi Meryem Oğlu İsa Ruhullah'ın (aleyhisselam) getirdiği dinin adını araştırır.

Bu, Hristiyan ulemanın kendi Kutsal Kitaplarında aramayıp kendilerinin Mesihîlik, Hristiyanlık dini üzerinde olduklarını ileri sürmeleriyle yetindikleri önemli bir konudur. Onlar Mesih'in (aleyhisselam) Mesihîlik, Hristiyanlık adlı **yeni** bir din getirmesinden veya **eski** din olan Yahudilikten ayrılmasından bahsetmediğinden, sadece gidilen yolu düzeltmek ve pasları temizlemek, tövbe ederek bir tek Allah'a ve yanındaki İncil'e imana davet etmek için geldiğinden habersizdirler.

Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği bu dinin adı neydi acaba...!?

Bu çok açık soruya cevapta Hristiyan kaynaklar tereddüt içindedirler; bu soruya Mesih'in (aleyhisselam) şimdiki İncil'lerde yazılı olan sözlerinden yeterli ve olgun bir cevap bulamazsın. Yeni Ahid'in diğer sifirlerinde de bu soruya bir cevap bulunmaz.

Araştırmanın Başlangıcı

Batıdaki Hristiyan âlimlerin çoğundan kendi dinlerinin, Mesih'ten (aleyhisselam) nakledildiği veçhiyle, adını sormuştum. Maalesef onlar için de beklenmedik olan bu soruya kimse cevap vermemiş ve Eski Ahid'de veya Yeni Ahid'de gelen dinin adını bana söyleyen birisi çıkmamıştır..!!

Durum böyle olunca Arapça ve Aramice'deki "din" kelimesinin İngilizce'de karşılığı olan *religion* kelimesini araştırmış, İngilizce tercümelerde Eski ve Yeni Ahid sifirleri içerisinde bulunmayıp sadece Pavlus ve Yakup'un mektuplarında, hem de kabul edilmiş anlamının dışında bir anlamda kullanıldığını bulmuştum..!!

Yunanca orijinal metinlerde bu kelime Galatyalılar sifrinde (1:13-14) Yahudi dini anlamında değil **Yahudiye** şeklinde (Ιουδαϊσμός No. 2454) geçer. Muhakkıklar, bu kelimenin Yahudilerin itikat ettikleri bir dinden önce Yahudi kavminden bir ferde delalet ettiğini çok iyi bilirler.

Yakup'un Mektubu sifrinde **diyanet** ve **din** kelimeleri geçer ki bunlar Yunanca orijinalde sıraya uygun olarak "θρησκεία" (No. 2356) ve "θρησκοῦ" (No:2357) şeklinde yazılmıştır; ama bu diyanet ve dinin adı orada açıklanmamıştır.

Luka'ya nispet edilen Elçilerin İşleri sifrinde (13:43; 26:5) sıraya uygun olarak "**mütehevidin**" (Ιουδαίων No. 4576) ile yukarıda Yakup'un Mektubu sifrindeki "**diyaneta**" (No. 2356) kelimesi zikredilmiştir.

Kitab-ı Mukaddes'te bulunanlar şunlardır: **Yahudiye**, **mütehevidi**, **diyanet** ve **mütedeyyin**. Dikkat edelim ki ilk iki kelime Aramice, son iki kelime ise Yunanca'dır.

Bunun anlamı ne..!?! Muayyen bir anlamı var mı acaba..!?

Kutsal Kitabın tüm sifirlerini okuyan görecektir ki "**el-Yahud/Yahudiler**" kelimesi daha çok kullanılır ve bir dinin adına değil de ferdine Yahudi denilen belli bir halka işaret eder (Allah'ın seçilmiş halkı masalı). Eski Ahid sifirlerinde **Yahudilerin dili**, **Yahudilerin ordusu**, **Yahudilerin düşmanları**, **Yahudilerin bayramları** vs. gibi bu kelimeye çok nispetler vardır. Muhakkak ki **Yahudilerin dini** ifadesi de buluna gerek, ama maalesef. Bu ad Yahudi sifirlerde hiç

geçmez; sanki bu dinin açıklanması Eski Ahid sifirlerinin önemli prensiplerinden değilmiş.

Araştırmacıların çoğunun görüşlerini paylaşarak Yahudilerin Yakup (aleyhisselam) peygamberin oğullarından biri olan Yahuda'nın zürriyeti olarak gördüğümüzde, bu ifadelerin anlamları şöyle olacaktır: Yahuda'nın zürriyetinin dili, Yahuda'nın zürriyetinin ordusu, Yahuda'nın zürriyetinin düşmanları, Yahuda'nın zürriyetinin bayramları vs. Belli olduğu üzere bu ifadelerin hiçbirisi bir din veya dine mensubiyet anlamına gelmez. Yahuda evlatlarının güneyde bulunduğunu herkes bilir; Süleyman (aleyhisselam) döneminden sonra onun kurduğu devlet oğulları tarafından kuzeyde İsrail, güneyde Yehuda krallığı olmak üzere iki yere ayrılmıştı. İleride de açıklayacağımız üzere, güneydeki krallıkta yaşayanlar sonradan Yahudi olarak adlanmaya başladılar. Kesinleştirecek, Yahudi kelimesi, Süleyman (aleyhisselam) döneminden sonra ortaya çıkmıştır.

Halbuki **Yahudilerin dini** veya **Yahudilerin diyaneti** ifadesini Yeni Ahid'de (Galatyalılar 1:13-14) sadece Pavlus'un dilinden okuyoruz. Acaba **Yahudiye/Yahudilik** kelimesi bir din adı olarak Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra mı ortaya çıktı...! Belki de...

Çünkü Yahudiler kendi dinlerinin adları hakkında hiçbir şey yazmamış, kutsal metinlerden Tanrı'nın adını silip yerine dört harf (יהוה) yazdıkları gibi bunu da silmişlerdir. Sonunda da bu dinin adıyla birlikte bu dinin sahibinin de adını kaybetmişlerdir.

İşte bu yüzden Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği temel prensipler arasında, Yahudilerin kitaplarında sakladıktan sonra, Allah'ın adını insanlara açıklamak prensibi de olmuştur (Yuhanna 17:6, 29). Mesih o adı kavmine açıkladıktan sonra, Hıristiyanlar yine de bu ada Yahudiler gibi yaklaşım sergilemiş,

kitaplarından bu adı silmişlerdir..!! Nitekim onların, Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği dinin adını da yazmayıp kaybettiklerini göreceğiz..!!

Acaba Mesih (aleyhisselam), Allah'ın adını kavmine açıkladığı gibi getirdiği dinin adını da açıkladı mı..!? Tabii ki, elbette açıkladı. Çünkü o, Tevrat'ı tasdik etmek ve ondaki hükümleri tamamlamak için gelmişti (Matta 5:17-18) ve muhakkak ki getirdiği dinin adını da kavmine söylemişti. Halbuki doğuda ve batıdaki Hıristiyan ulemeden kimse Yunanca tercümelerde kaybolmuş Mesih'in (aleyhisselam) sözlerini açıklamakla ilgilenmemiştir.

İncil'lerde ve Yeni Ahid'in diğer sifirlerinin Yunanca orijinallerinde Mesihî veya Nasranî dini adında bir şey aramaya kalkıştığımızda bu konuda hiçbir şeyin bulunmadığını görürüz. Sadece Elçilerin İşleri sifrinde (24:5; 11:27) **Nasârâ** ve **Mesihî** kelimelerini buluyoruz. Birinci kelime, tarih kitaplarında "sünnet kilisesi taraftarları" adıyla tanınan, Mesih'in öğrencilerinin Filistin'deki Yahudi tâbilerini ifade eder. İkinci kelime ise Pavlus'un, Nasârâ adını reddedip Antakya'da Mesihîler olarak adlanan Yunan ve Roma'lı tâbilerini ifade eder. Dolayısıyla şurası kesindir ki Nasârâ, tarih itibariyle Mesihîlerden önce var olmuşlar ve zaman bakımından Mesih'in (aleyhisselam) biseti dönemine daha yakındırlar.

Nasrânîlik ve Mesihîlik iki dinin adı olmayıp da iki taifenin, iki mezhebin adıdır. Nitekim Elçilerin İşleri sifrinde geçen Pavlus'un başlangıçta Nasârâ taifesinin lideri olduğu (24:5) ve bunlardan Romalı ve Yunan olanların Antakya'da taifelerinin adını değiştirerek Mesihî olarak adlanmaları (11:27) hakkındaki bilgi bunu tasdik etmektedir. İsrailoğullarından ve Araplardan olan Filistinli tâbiler, eski Nasarâ ismini 20. asrın başlarına dek devam ettirmişlerdir.

Mezheplerin ve taifelerin, kendilerini ihtiva eden asıl bir ana kaynaktan çıktığı bellidir. Acaba Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği bu ana dinin adı ne olmuştur..!?

Bu soruya kimse cevap veremiyor; dolayısıyla Hıristiyan ulema bu gibi bedihi konularda bile susuyorlar. Hakkın sözü **“Hakikaten, Allah indinde din İslâm’dır”** ayetini hatırlayıp kendi kendine bu Kur’ân ayetinin tasdikini Eski ve Yeni Ahidlerde bulacağını kendi kendine düşündün mü..!?

İsrail oğulları peygamberlerinin üzerinde oldukları dinin adını araştırıp bulmaya başladın mı..!?

Dinleri –burada çoğul şeklinde kullanmış olsa da- öğrenmek için ilk adım, öğretilerinden bahsetmeden önce o dinin adını öğrenmekle başlar. **İslam dininin** adı Kur’ân’da ve hadislerde geçtiği halde **Yahudi dininin** adı ne Tevrat’ta ve Musa’nın (aleyhisselam) eliyle yazdığı sahifelerde geçmemektedir.¹⁰⁷ Nitekim Mesih’in (aleyhisselam) İncil’lerde ve Yeni Ahid’in diğer sıfırlerinde tescil edilmiş sözlerinde **Hıristiyan dininin** adına rastlayamıyoruz. Demek ki din kelimesinin anlamını sözlüklerde aramamız gerekir. Acaba Arapça’daki **din** kelimesi İngilizce’ye gerçekten de **religion** olarak çevrilir mi..!?

Araştırmaya başlayalım: **Birinci** İngilizce’deki *religion* kelimesinin anlamını ve türevlerine bakalım:

İngiliz dilli uzmanlar Kutsal Kitap üzerine ansiklopedilerde¹⁰⁸ *religion* kelimesinin beşerle kutsal arasında bir alaka (*relationship to the holly*), bir az daha belirgin kılarak **“beşerle Kutsal Kitabın Rabbinin arasındaki alaka”** anlamına geldiğini söylerler. Yani Eski Ahid’de anlatıldığı veçhiyle Yahve, Yeni Ahid’de anlatıldığı veçhiyle **Mesih’in babası Baba** arasındaki alaka. İşte burada tek bir Allah’a ibadet eden Müslümanlar hakkındaki tartışmaları artar.

¹⁰⁷ *Tevrat Mısıryye* kitabına bakınız.

¹⁰⁸ *The International Standard Bible Encyclopedia*, 5/79.

Onlardan az bir kısmı Müslümanların Tanrısı olan Allah'ın Kutsal Kitap'ta zikredilen Yahve ve Baba olduğunu söylerler. Büyük çoğunluk ise Müslümanların Allah'ının sadece Müslümanlara ait olduğu, Eski ve Yeni Ahid kitaplarının Tanrısı olmadığı görüşündedirler. Bunun yanı sıra İslam dini, İngilizce'deki bu *religion* kelimesinin şemsiyesi altına girmez.

Daha sonra da diğer dinlerin mensuplarını da bu tartışmaya çekmek için *religion* kelimesinin medlulü konusunda tolerans göstermiş ve bu alakanın illa da Yahve veya Baba ile olması gerekmediğini söylemişlerdir. Şöyle ki birçok uydurma Rablere inanan dinlerin olduğunu, İslâm'ın da onlardan olduğunu söylemişlerdir. Sırf ahlak üzerinde duran Budizm ve Konfüçyanizm gibi bazı dinler de vardır ki onlarda Rab anlayışı bulunmamaktadır. Dolayısıyla demek mümkündür ki Karşılaştırmalı Dinler Araştırmaları dedikleri alan, onların İngilizce'deki bu *religion* kelimesinin medlûlü altına giren anlamda olup Arapça veya Aramice, Akkatca'daki anlamda *din* kelimesinin altına girmez.

Allah'ın izniyle ileride de bahsedileceği üzere, Yeni Ahid'in Yunanca orijinallerinde zikredildiği gibi Arapça'daki din kelimesi ve türevleri Mesih'in (aleyhisselam) ve kavminin konuştuğu dilden olsa da onlar bunu olduğu gibi bırakmamış, silerek yerine asıl murad edilen anlamı ifade etmeyen birtakım kelimeler yazmışlardır.

İngilizce'deki *religion* kelimesinin aslı hakkında şöyle derler: Bu kelime Latince'de bağıklık anlamına gelen *relegare* veya tekrar anlamına gelen *relegere* kelimesinden türemiştir. Mesela namazı tekrarlamak, kutsal metinleri okumayı tekrarlamak gibi.

Onlar özet olarak şöyle derler: Yahudiler ve Hıristiyanlara göre Eski ve Yeni Ahid'in Tanrısı yegane hak Tanrıdır ve

diğerleri batıldır.¹⁰⁹ İşte daha çok burada onlar, Müslümanların Tanrısı olan Allah'ın Yahve ve Baba'dan farklı olduğunu ima ediyorlar.

Dolayısıyla **Allah'ın Yahve olduğu veya Mesih'in Babası olduğu** onlara ispatlandığı durumda kesinlikle İslam da *religion* kelimesinin kapsamına girecektir. Bunun doğruluğu ispatlanmadığı sürece –ki bu, onların indinde yakini bir bilgidir- İslam İngilizce'deki bu *religion* kelimesinin kapsamında olmayacak. Acaba Müslümanlar veya İslami metinleri tercüme edenler İslam dininin veya bizzat İslam kelimesinin bu *religion* kelimesinin kapsamına girmediğini anlayabilmişler mi...!!

İkinci olarak şuna bakalım: Arapça'da **din** kelimesinin anlamı nedir?

Prof. Dr. Muhammed Abdullah Draz Arapça'daki **din** kelimesi üzerine bir kapsamlı kitap yazarak burada kelimenin Arapça sözlüklerdeki çeşitli anlamlarını verdikten sonra şöyle der: Tüm bunlarda anlatılanların ortak noktası şudur ki din kelimesi, Araplara göre iki taraf arasındaki alaka anlamına gelir; burada taraflardan biri öbürünü yükseltir ve ona tabi olur. İşte birinci taraf da alındığında anlam tabi olma ve emre uyma şeklindedir. İkinci taraf da alındığında ise mânâ emretme, hükmetme, bağlama anlamındadır. Her iki tarafı birlikte aldığında da bu ikisi arasındaki alakayı düzenleyen kaideler külliyatı anlamına gelir.

Dolayısıyla diyebiliriz ki bu madde, emre itaat anlamı üzerine kuruludur. Birinci kullanımda din emre itaat etmeyi emreder. İkinci kullanımda din emre bağlı olmayı emreder.

¹⁰⁹ *The International Standard Bible Encyclopedia*, 5/79.

Üçüncü kullanımda ise emre itaatin kaynaklandığı yeri ifade eder.¹¹⁰ (Alıntı bitti.)

Ben Cemalüddin diyorum ki: Evet, Arapça'daki **din** kelimesi kesinlikle İngilizce'deki *religion* kelimesiyle örtüşmemektedir. Dolayısıyla İslam dini de bu *religion* kelimesi kapsamına giremez.

Devam ettiğimizde eski çok çeşitli Arap lisanında din kelimesinin aslını ortaya çıkartırız. Din kelimesi “د-ي-ن” kök harflerinden müteşekkildir. İletli harflere (ا-و-ي) ait olan özel kaideleri bu kelimeye uyguladığımızda “دين”, “دان” ve “دون” şeklinde üç farklı ibareye varıyoruz.

Evet, “**din/ دين**” kelimesi beşerin Allah’a tabi olması, itaat etmesi anlamındadır. “Dân/ دان” kelimesi Allah’ın beşeri bazı kurallara tabi tutması anlamındadır. “Dûn/ دون” kelimesi de Allah’la beşeri birbirine bağlayan alaka, bu alakayı düzenleyen yazılı kitap anlamındadır.

Allah’ın emirlerine uyup kutsal kitabındaki emirlerine itaat göstermek Hesap gününün (Yevmü’**d-Din**/ يوم الدين) olduğu, bu günde bir Hesap Yapanın (Mâlikü Yevmi’**d-Din**/ مالك يوم الدين, Deyyân/ الدَّيَّان) olduğu ve hesap yapılacak bir yerin (Dîvân/ الديوان) olduğu düşüncesini gerekli kılar. Bunlara bakarak “د-ي-ن” maddesinin türev açısından çok zengin olduğunu görüyoruz.¹¹¹ Tüm bu türevler çok eskidir ve onları

¹¹⁰ Kitabu’d-Din, 31.

¹¹¹ Okuyuculara kolaylık olsun diye fethalı “**del/د**”, “**ya/ي**”, “**elif/ل**” ve “**vav/و**” harflerinden ibaret veçhi (دَيْن) ele aldım. Aslında Arapça’nın şöyle bir özelliği vardır ki kelimenin yapısı değiştiğinde anlam da değişir. Şöyle ki bu kelimeyi esreli “**del/د**” harfiyle (دين) yazdığımızda anlam farklılığı ortaya çıkacaktır. Evet, bunların her ikisi itaat ve bağlanma anlamındadır, ama birincisi Allah’a yönelik gidiş bağlılığı, ikincisi ise borçluya yönelik mali

Akkatça, Aramice, Asurca, Arapça ve eski İbranice gibi eski Arap lisanı grubunda buluyoruz.

Mütercimler başka kelimelerle değiştirmiş olsalar da Eski Ahid sifirleri bu kelimelerin asla uygunluğunu bizim için koruyabilmişlerdir. Buna kesin kanaat getirmek isteyen benimle birlikte yabancı bir Kutsal Kitap sözlüklerinden birini açarak aşağıda yazdığım numaralardaki kelimeleri kontrol etsin; böylece o kelimelerin Arap asıllı olduğuna ikna olacaktır. **Din** kelimesi 1778-1779, **deyyan** kelimesi 1781, **divân** kelimesi 1780 No'larda yer alır. Bunlardan başka **yevmu'd-din** ve **yevmu'd-deynûne** gibi terkipler de vardır ki bunlar muasır Arapça tercümelerde silinerek yerine anlam bakımından asıl anlama yakın olması şüpheli olan başka kelimeler yazılmıştır.

Kanımcı şimdi **din** kelimesini bilindiği ve ittifak edildiği anlamı araştırmak ve anlamak daha kolaylaşmıştır: Eski ve Yeni Ahid peygamberlerinin davet ettikleri din. Evet, Allah tektir ve değişmez, peygamberler çok olsa da Allah'a davetin aslı tektir. Yani dini tebliğ edenler çok olsa da tek Tanrı ve tek din vardır.

Onların âlimleri ve papalarının sözlerinden: Anlamaman ve soru sormaman, bilmek için çaba sarf etmemen daha iyi. Pavlus'un "Her şeyi mırıldanmadan ve çekişmeden yapın ki kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları olasınız..." (Filipililer 2:14-15) emrine uyma amacıyla.

Halbuki ben okuyuculara şöyle diyorum: Mesih'in (aleyhisselam) şu sözlerine uyun: "Önce kendi gözünden merteye çıkart, o zaman iyi görürsün." (Matta 7:5); "Kitapları araştırın." (Yuhanna 5:39); "İsteyin ki size verilsin. Arayın ki bulasınız. Kapıyı çalın ki açılsın. Çünkü isteyenler kazandı. Arayanlar buldu.

bağılıktır. Nitekim yapıyı değiştirdikçe anlam farklılığı daha çok ortaya çıkacaktır.

Kapı, çalanlara açıldı." (Matta 7:7; Luka 11:9:10) ve nihayet "Hakkı öğrenin, hak sizi özgür kılar." (Yuhanna 8:23)

Aziz okuyucular! Gelin Mesih'in (aleyhisselam) bu tavsiyelerini uyguladıktan sonra Mezmurlar sifrinde (76:8) geçen Tanrı'ya hitaben söylenen neşideyi okuyalım: "Çökten hüküm (**din**/דִּין) indirdin. Yer onu duyduğunda titredi ve sustu."

Metinde hüküm diye geçen kelimenin Aramice orijinalde belirlilik ekiyle kullanarak "**dinen**/دیناً" diye geçtiğini görüyoruz. Demek ki kelime aslında ve eski İbranice'de belirli bir din anlamındadır. Bazen de İbranice'de harfler arası geçiş yapılarak "**din**" kelimesi "**dun**" şeklinde de yazılmıştır; Kutsal Kitap sözlüklerinde 1779 No'da yer alan bu kelimeyi "**mahkeme divanı ve yazısı**" anlamında geçer.

Arapça'daki din kelimesi hüküm sözcüğü ile değiştirilmiştir; çünkü buradaki metin, tüm yeryüzünde yaşayanlar için tek bir dine işaret etmektedir. İşte bu durum bana Kur'an'daki şu ilahi buyruğu hatırlattı: "*Biz **emaneti** göklere, yere ve dağlara sunduk, onlar onu yüklenmekten çekindiler, ondan korktular. İnsan onu yükledi...*" (Ahzab 33/72) Kur'an metninde geçen bu **emanet** tektir; onu taşımaya gökler ve yer korkmuşlardır. Mezmur metninde geçen bu gökten gelen **din** de tektir; yer ondan korkmuş ve susmuştur.

Evet, yerin taşımaktan korktuğu, ama insanın üstlendiği bu tek din, Yahudi dini veya Nasrani dini veya Mesihi dini değildir.

Şöyle ki Yahudi dininde mükellefiyetler, haramlar ve helaller vardır; ama bu din insanların belirli bir grubuna, Allah'ın peygamberi Yakup'un (İsrail'in) oğullarına hastır.

Hristiyan dini, tüm insanlığın dini olup evrenseldir; ama onda da şer'î mükellefiyetler, haramlar ve helaller bulunmaz.

Kutsal metinde zikredilen o tek din, tüm insanlığın dini olup evrenseldir. O her ferdin dinidir ve onda şer'i mükellefiyetler vardır. Bu kaidelere uyanlar ödüllendirilir, uymayanlar ise cezalandırılır. Bu vasfı da sadece İslâm dini taşır.

Danyal sifrinde (7:10), onun izzet ve ilahi Arş'ın Rabbi hakkında gördüğü bir rüyayı tasvir ederken şöyle der: "Ona bin binlerle melek hizmet ediyor. On binler onun huzurunda durur ve **yargı (din/דין) meclisi** kurulur ve kitaplar açılır."

Burada Arapça'daki din veya divan kelimesi silinmiş, yerine yargı meclisi yazılmıştır. Kutsal Kitap sözlüklerinde bu kelime 1780 No'da yer alır. Burada anlatıldığına göre Danyal peygamber rüyasında görüyor ki Allah semanın altında bir tek din (**din/דין**) veya hesap ve mahkeme için **bir tek divan** tesis etmiştir. Dinin hüküm ve yargı anlamına geldiği, ilahi emrin icrası anlamına gelen divan kelimesi de bu kökten türemiştir.

Mezmurlar sifrinde (1:5) "Buna göre yargı (**din/דין**) gününde onlar -kötüler- aklanmayacak, iyiler arasında günahkarlara yer bulunmayacaktır." Buradaki kelime de Arapça, Aramice ve Akatça'daki **din** kelimesidir. Mütercimler ise buradaki **yevmu'd-din (din günü)** ifadesini, Kur'ânî bir ifade olan **yevmu'd-din** ile karışmasın diye yargı günü şeklinde değiştirmişlerdir...!!

Allah'ın, yerdekilere minhaç olması ve amellerin karşılığının verilerek iyi amel sahiplerinin ödüllendirilip kötü amel sahiplerinin cezalandırılmaları için **din gününde** ilahi **divan** üzerine kurulsun diye gökten indirdiği **bir tek din** hakkında kimse konuşamaması için, **din** kelimesi ve **divan, deyyan, yevmu'd-din** gibi çeşitli türevleri metinlerden işte böylece silinmiştir.

Yeni Ahid sıfırlerinde din kelimesini ve türevlerini aradığımızda Mesih'in (aleyhisselam) ve kavminin konuştuğu

dilden tamamen uzak bir dil olan Yunanca kelimelerle **hesap, yargılama, deynûnet günü** maddelerinden başka hiçbir şey bulamayız.

Okuyucuyu bıktırmamak için kutsal metinlerde, Arapça ve diğer yabancı dillerdeki tercüme nüshalarda kaybolup giden **din** kelimesi ve türevleriyle ilgili bu kadar araştırmayla yetiniyorum; dilsel konular günümüz okuyucusuna her zaman zor olmuştur.

Şimdi de İslâm'dan, İslâm dininden bahsedelim:

Kur'ân'a göre İslâm, özel bir dinin adı olmayıp tüm peygamberlerin davet ettiği, tâbilerinin de intisap ettiği müşterek bir dinin adıdır. Örneğin **Nuh** (aleyhisselam) "*Müslümanlardan olmakla emr olundum*" (Yunus 10/72) diyor, **Yakup** (aleyhisselam) oğullarına "*Sadece Müslüman olarak ölin*" (Bakara 02/132) diye tavsiye ediyor, **Yakup'un oğulları** babalarına "*Senin Tanrına, senin babaların İbrahim'in, İsmail'in ve İshak'ın tek Tanrısına ibadet ediyoruz ve biz Müslümanlardanız*" (Bakara 02/133) diye cevap veriyorlar, Yusuf (aleyhisselam) Allah'ı "*Sen dünyada ve ahirette benim velimsin, beni Müslüman olarak öldür*" (Yusuf 12/101) diye dua ediyor, Musa (aleyhisselam) kavmine "*Ey kavim, eğer Allah'a iman ediyorsanız, Müslüman'sanız Ona tevekkül edin*" (Yunus 10/84) diyor, İsrail oğullarının kralı Süleyman peygamber (aleyhisselam) Sebe melikesine ve onun kavmine "*Bana baş kaldırmayın ve bana Müslüman olarak gelin*" (Neml 27/31) diyor, **Havariler** İsa'ya "*Biz Allah'a iman ettik, şahit ol ki biz Müslümanlarız*" (Âl-i İmrân 03/52) diyor.

Bundan başka, Ehli-Kitaptan bir grup da vardır ki Kur'ân'ı duyduklarında "*Ona iman ettik, o Rabbimizden bir haktır, biz şüphesiz önceden de Müslümanlardandık*" (Kasas 28/53) demişler. Kur'ân'dan getirdiğim bu âyetleri, gark olduğu sırada Firavun'un "*İsrail oğullarının iman ettikleri tanrıdan başka bir Tanrı'nın olmadığına iman ettim, ben Müslümanlardanım*" deyip

İsrail oğullarının Müslüman olduklarını ortaya koyan âyetle noktalıyorum. Evet, İslâm, Kur'ân'a göre en eski dönemden Muhammedî bisete dek peygamberlerin ve tâbilerinin dillerinde dolaşan genel bir şiardır.

Kur'ân bu iddiaların tamamını müşrik Araplara sadece bir kez sunmak için toplamış, yeni bir din koymadığını, Allah'ın daha önceden gönderdiği peygamberlerin ve elçilerin dininin aynısını koyduğunu söylemiştir: “O, dini dosdoğru ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin» diye dinden Nuh'a vasiyet ettiğini ve sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya da vasiyet ettiğimizi sizin için de teşri' etti.” (Şura 42/13) Acaba tüm peygamberler ve elçilerin tamamının dini olan bu ortak dinin adı nedir..!? **Onun adı İslâm dinidir.**

Bu din başka hiçbir dinle karşılaştırılmaz; din tek, Tanrı tektir. Ama hatemu'l-enbiya ve'l-mürselin Hz. Muhammed'e (sallalallahu aleyhi vesellem) nazil edilen şariat Musa (aleyhisselam) ve İsa (aleyhisselam) gibi önceki peygamberlerin şariatlarıyla karşılaştırılabilir. İşte buradan hareketle Hz. Muhammed'in (aleyhisselam) getirdiği şeriata mecazi olarak İslâm adını koyuyoruz ve bu durumda bu mecazi İslâm ile Yahudilik, Nasrânîlik veya Mesihîlik arasında bir karşılaştırma ortaya çıkıyor. Dinler arasında değil, şariatlar arasında karşılaştırma. **Dinler diye bir şey kesinlikle yoktur, ilahi din tektir.**

Nitekim Kur'ân ve hadislerde Muhammedî İslâm diye bir şey bulunmadığı gibi Musa'nın (aleyhisselam) Tevrat'ında veya Eski Ahid'in diğer tüm sıfırlarında Yahudi dini diye bir din, İncil'lerin hiçbirisinde de Mesihîlik veya Nasranîlik diye bir din adı bulunmamaktadır. Bu adları, tâbiler peygamberlerden sonra kendilerine vermişlerdir. Ama İslâm böyle değildir; bu ad Hz. Peygamber (sallalallahu aleyhi vesellem) döneminde “*Din olarak size İslâm'a razı oldum*” ve “*Hakikaten Allah indinde din sadece İslâm'dır*” gibi Kur'ân ve hadis metinlerinde bulunmaktaydı ve

İslâmî biset sona erdikten sonra tâbiler tarafından konulmamıştır.

Dine intisap etme açısından baktığımızda **Müslümanların** kendi kutsal kitaplarında ismi zikredilen bir dine nispet edildiklerini görüyoruz. **Yahudiler** ise Museviler veya Tevratiyyun denilmeleri için bizzat Tevrat'ı tebliğ eden Kelimullah Musa'ya (aleyhisselam) değil de, bir kişi adı olan Yehuda veya Yehuza, ya da bir toprak parçası Filistin'in güneyinde Yehuda krallığının adına nispet ediliyorlar. Onlara Museviler veya Tevratiyyun da deniyor. Acaba Nasraniler veya Mesihiler neye nispet ediliyorlar..!?

Acaba İncil'den araştırmalara göre Mesih'in (aleyhisselam) yaşadığı dönemde mevcut olmayan Nâsıra köyüne mi nispet ediliyorlar..!?¹¹² Yoksa Mesih'in İncil'lerde yazılmış sözleri arasında bulunmayan bir dine mi nispet ediliyorlar..!? Yoksa davetini yaymakta Mesih'e yardım edip onu savundukları için mi –ki bu hiçbir zaman olmamıştır- böyle adlandırılıyorlar..!?

Yeni Ahid sıfırlarının tamamının şahadetiyle söylüyoruz ki Mesihilik ve Mesihiler kelimeleri Mesih (aleyhisselam) zamanında bulunmamışlardır.

Bu durumda ortaya çıkan soru şu olacaktır: Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği ve o dönemde tâbileri ve ona inananların tabi oldukları dinin adı ne olmuştur..!?

Cevabı yukarıdaki Kur'ân ayetlerinde bulacaksınız. Şöyle ki, Tanrı tektir ve O, âlemlerin Rabbi olan Allah'tır. Allah'ın dini de tektir. Allah'ın melekûtu da tektir. Allah'ı tebliğ edenler ise çoktur. Böyle olunca din tek olsa da, şeriatlar çoktur.

İnsanlar **tek Tanrı konusunda** ihtilafa düştüler...

¹¹² Detaylı bilgi için *Hristiyanlıkta Pavlus Gerçeği* isimli kitabımda **Nasıra Köyü Bulmacası** bahsine bakınız.

Yahudiler Yahve, Müslümanlar ise Allah diyorlar. Hıristiyanlar ise tamamen ayrılarak Onun üçte (Baba, Oğul ve Kutsal Ruh) bir olduğunu diyorlar..!!

Dinin adı konusunda da ihtilafa düştüler...

Kitab-ı Mukaddes'ten o dinin ismi kaybolmuştur; orada Musa (aleyhisselam) ve İsrail oğullarının diğer peygamberlerinin davet ettiği dinin adı bulunmamaktadır. Nitekim İncil'lerde de Meryem oğlu İsa Mesih'in (aleyhisselam) de kavmini davet ettiği dinin adı geçmemektedir. Ama baştan sona tüm peygamberlerin ve resullerin davet ettiği dinin adı Kur'ân'da bulunur.

Melekût konusunda da ihtilafa düştüler...

Yahudiler şimdiye dek bile onu tanımıyorlar; kutsal metinlerinde bu konuda bir şey zikredilmemektedir. Hıristiyanlar da bu konuda 2000 senedir şaşkınca dolaşıyorlar; şimdiye dek onlar dualarında melekûtunu göndermesi için Rabbe yalvarıp yakarıyorlar..!! Müslümanlar ise bunu Kur'ân'ın nüzulünden itibaren çeşitli manalarıyla biliyorlar.

Belki de konuşmada mahir olan birisi çıkıp da Yahudiler kelimesi Yahudilerin bağlı oldukları dine işaret etmek için yeterlidir diyebilir. Ben bu durumda ona şöyle bir soru sorarım: Sen bizim, bağlandıkları dinin -İslâm'ın- adını da içeren Müslümanlar ifadesini mi kastediyorsun..!?

Bu nokta sadece Müslümanlar hakkında geçerlidir; çünkü İslâm kelimesinin kök harflerinin tamamı, Müslüman kelimesinde mevcuttur. Ama Yahudilik kelimesinde Yakup peygamberin (aleyhisselam) oniki oğlundan sadece birinin adı temsil edilir; Yahudilerin bağlandıkları dinin kök harflerini burada bulamazsın. Nereye bakıyorsun..!?

İşin tuhafı da şudur ki onlar kendilerine Tevrat'ı getiren Musa'ya (aleyhisselam) değil de Yakup'un (aleyhisselam) oniki oğlundan

sadece birine intisap ediyorlar. Halbuki Yehuda, Musa'dan (aleyhisselam) uzun zaman önce olduğu için Tevrat şeriatı üzerinde olmamıştır.

Gelin birlikte Eski Ahid sifirlerini açıp Yahudi kelimesinin ilk geçtiği yeri arayalım. Göreceğiz ki bu kelime ilk kez II. Krallar sifrinde (16:16, 25:25) geçmektedir, yani Pentatouch'da (Musa'ya verilen Beş Kitap) yoktur; dolayısıyla Tevrat'ın tebliğcisi olan Musa (aleyhisselam) bunu bilmemiştir.

Eski Ahid üzerine yazılmış *Gesenius Hebrew-Chaldee Lexicon to Old Testament* sözlüğünde **Yahud** (יהודי) kelimesinin iki anlamda olduğunu buluyoruz. **Birinci anlam:** “Yehuda krallığına ait olan herkese verilen ad.”¹¹³ O dönemde İsrail devleti kuzeyde on sibttten oluşan İsrail devleti, güneyde birisi Yehuda sibti olan iki sibttten oluşan Yehuda devleti olarak ikiye ayrılmıştı. O dönemde sibtlardan 1/6'ini oluşturan Yahudiler sadece Yehuda krallığında oturanlar olup diğer İsrail sibtlерinden değillerdi. Bu anlam, kelimenin II. Krallar sifrinde geçen anlamıyla örtüşmektedir.

İkinci anlam: “Sonraki dönem İbranice'sinde tüm İsraililere verilen ad.”¹¹⁴ Kelimenin bu anlamını belirgin olarak Yeremya sifrinde (32:12, 38:19, 40:11, 43:9) buluyoruz.

Dolayısıyla Yahudi kelimesi Eski Ahid'de, Mısırlılar, Suriyeliler, Araplar, İngilizler gibi belirli bir halk anlamında kullanılmıştır ve şu ana dek aynı anlamda devam etmektedir. İsrail devleti, Yahudi kimliği hakkında bir kanun çıkarmaktan çekinir. Çünkü onlar sadece İsrail devletinde yaşayan vatandaşın Yahudi sayıldığını, dünyanın diğer ülkelerinde bulunan ve Yahudi dinine bağlı olan diğerlerinin ise Yahudi sayılmadığını dile getirmek istemiyorlar. Bu İsrail tanımı,

¹¹³ *Gesenius Hebrew-Chaldee Lexicon to Old Testament*, s. 338, no. 3064.

¹¹⁴ Aynı yer.

dünya Yahudilerini onlara karşı tahrik eder diye onlar Knesset'te bu meseleyi tehir ediyorlar.

Kısaca:

Yukarıdaki bilgilerden belli olmaktadır ki “**Yahudi dini**” adı Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra, 2. asrın sonlarıyla 3. asrın başlarında ortaya çıkmıştır. Hatta Mesih'in Matta İncil'indeki (23:15) İsrail oğullarından olan âlimlere hitaben dediği “**Vay halinize ey ikiyüzlü yazarlar ve Ferisiler. Siz denizi ve karayı dolaşarak birisini ihtida ettirmek (mütehevvid/متهود) istersiniz. İhtida ettiğinde de onu iki kat cehennem ehli kılarırsınız.**” dediğine dikkate aldığımızda bisetten az önce onun badirelerinin dini davet olarak ortaya çıktığını görüyoruz. Burada Mesih (aleyhisselam) belirtmektedir ki ihtida edip İsrail oğullarının dinini terk eden kişi Mesih'in gözünde cehennem ehlidir.

İncil'deki bu pasaj bizi M.S. 12. asırda Yahudiliğe geçen Aşkenaz Yahudileri gerçeğini açıklamaya götürür. Kesinlikle onlar İsrail oğullarından değiller ve eski Arap bölgesinde de bulunmamışlardı. Onların asıl vatanı Kafkas dağlarının kuzeyindeki topraklardır. Devletleri Ruslar tarafından yıkılınca Doğu Avrupa'ya, bazıları batı Avrupa'ya, bazıları da Amerika'ya göçmüşlerdir. Filistin'e dönerek İsrail devletini kuranlar da işte bunlardır. Mesih'in (aleyhisselam) belirttiği üzere bunlar cehennemlik olan Yahudilerdir.

İsrail oğullarının dininden ayrılmış Nasranilerden ayrılmış Mesihîlik dini de Mesih'ten (aleyhisselam) sonra, daha belirgin olarak, Pavlus zamanından sonra ortaya çıkmıştır. Ortaya çıkan şudur ki Kur'ân'ı duyduklarında “*Ona iman ettik, o Rabbimizden bir haktır, biz şüphesiz önceden de Müslümanlardandık*” (Kasas 28/53) diyen eski Arap Ehli Kitap olan Müslüman doğulularla Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra çeşitli halklardan olarak ortaya çıkan Yahudi, Nasrânî ve Mesihîlerden olan Ehli-Kitap arasındaki karışıklık yanlış

anlaşılmaya ve ayıklama imkanının ortadan kalkmasına götürmüş, bu da Arap-İslâm düşüncesine dek gelmiştir.

Sadece Hristiyanlık tarihi metinleri bile Yahve davetini ve Mesihî davetinin iki ayrı din gibi ortaya çıkmasının kesin tarihini verebilir. Bunu, Tarsuslu Pavlus'un Anadolu'da yürüttüğü ayrılıkçı hareketi üzerine derin araştırmalarla ortaya koymak gerek.

İşin garibi şudur ki belki de Pavlus kilisesi tarihinde en büyük olan bu olay şimdiye dek Hristiyanlık üzerine olan araştırma ve incelemelere çok da konu olmamıştır. Nitekim eski kilisede Mesihî ayrılıkçı hareketin hedefinin, Pavlus'un tâbilerinden olan Anadolu'daki müminleri Pavlus'un evrenselci öğretilerini ve Mesih'i Yesû en-Nasranî'yi¹¹⁵ terk edip Musa (aleyhisselam) ve İsa'nın (aleyhisselam) getirdiği dine değil Yahudi dinine döndürmek olmuştur. İşte Pavlus'tan dönenler Yahudi dinine sahip olanlardır; tâbilerine Yahudi adını verdiğinde Pavlus'un dilinde de bu din zikredilmiştir. Bu, Yahudiliğin bir din adı olarak ortaya çıkmasını açıklayan alametlerden sadece bir alamettir.

Yahya (aleyhisselam) ve İsa (aleyhisselam) peygamberlerin yeni bir din getirmeyip sadece sahih dine, İsrail oğulları peygamberlerinin davet ettiği dine hata ve günahlardan arınmak için tövbe ve akar suda vaftiz vasıtasıyla dönüş çağrısında bulundukları bilinir bir şeydir; İsa (aleyhisselam) İncil'i getirmesiyle ayrı bir konuma sahiptir.

Eğer Yahudi dini Zekeriya (aleyhisselam) oğlu Yahya'nın (aleyhisselam) ve Meryem oğlu İsa'nın (aleyhisselam) dini veya onların halkının dini olsaydı Yeni Ahid sifirleri bunun zikriyle dolup taşardı. Yahudi dini bundan sonra değil de önce olmuş olsaydı Eski Ahid sifirlerinde bir din olarak zikredilirdi.

¹¹⁵ Detaylı bilgi için *Hristiyanlıkta Pavlus Gerçeği* isimli kitabıma bakınız.

Ne var ki bu metinlerin sırf buna, yani dine delaleti metinlerdeki bahis konusu dinin eski İslâm olduğunu ortaya çıkarmaktadır; bu dine bağlananların **sıddıklar, sâlimler, mûsâlimler** ve **müminler** olarak adlandırılması hiçbir fark doğurmamaktadır.

Eski Asur, Arami ve Ugarit yazmaları ve çizgileri Yahudilik adlı bir dinin olduğuna işaret etmezler; **sıdk** ve **silm** kökünden türemiş adlara sahip dinlerden bahsederler. Bu ilahi adları Mısır yazmalarındaki **emn** kökünden türemiş adlarla hesaba aldığımızda batılı Ehli-Kitap âlimlerinin **İlk İslâm** olarak adlandırdıkları eski çağda bulunan İslâm dinini bariz bir şekilde hissetme imkanı elde ederiz.

Eski Arapların babaları İbrahim ve İsmail'den tevarüsen aldıkları bir dinin olduğunu Hıristiyan Kutsal Kitap Ansiklopedileri sarîh şekilde itiraf ederler.¹¹⁶ Batı Hıristiyan âlimler ona **Pre-Islamic**, yani **İlk İslâm** adı vermişlerdir. Kur'ân ise onu ilk ve son ayırımı yapmadan İslâm dini olarak adlandırır..!!

Onlar M.Ö. 1200'lerden ta Mekke'de İslâm'ın zuhuruna dek bu İlk İslâm dininin kuzey Arapları olan Kidariler – babaları Kidar b. İsmail b. İbrahim'e nispetle böyle adlanırlar- arasında bulunduğunu itiraf ediyorlar.

Yeni keşfedilmiş Asur kültüründe Kidarîler hakkında tarihi işaretler ortaya koyuyor ki Kidarilerde düşmanlarının yok etmeye çalıştığı bir kuvvet ve haşyet olmuştur (M.Ö. 632-668'e ait Assurbanibal vesikaları).

M.Ö. 5. asra ait Aramice yazılmış bazı Mısır vesikaları **Geşem** adlı bir Arap kralından bahseder; Zondervan Kutsal Kitap Ansiklopedisi onun Nehemya sifrinde (2:19; 6:1-6) işaret

¹¹⁶ *Pictorial Encyclopedia of the Bible*, 3/779.

edildiğini ve Kidarilerden olduğunu söylemektedir.¹¹⁷ Bu **Geşem** adı Arapça nüshalarda **Caşem** diye geçer; Arapça'yla İbranice'deki "s" ve "ş" harflerinin geçişliğini dikkate aldığımızda adın Arapça doğru versiyonunun **Câsim** veya **Kasim** olduğunu söyleyebiliriz.

Pavlus'un mektuplarını ve **İncil'lerle Elçilerin İşleri** **sifri hariç** Yeni Ahid'in diğer sifirlerini okuyan herkes, masallarla karışmış rüyaların yanı sıra Eski Ahid sifirlerinin Hıristiyan dini bilgilerinin temel kaynağı olduğunu görecektir; onlardan kimse Meryem oğlu Mesih'ten (aleyhisselam) bir kelime bile almamışlardır.

Mesela İbranilere mektup sifrini yazan, hainlere ve laubalilere söylediğinde bir öğün yemek karşılığında ilk oğulluk hakkını satan Esav'dan bahsetse de Meryem oğlu Mesih'e (aleyhisselam) ihanet eden ve onu 30 gümüşe satan Yehuda'dan (Matta 26:14-16; Markos 14:10-11; Luka 22:3-6) hiç bahsetmez.

Onların dediklerinin tamamı **Pavlus'un cin Mesih'i**,¹¹⁸ Meryem oğlunun (aleyhisselam) risâletinin izlerini silmek için hazır olan ruhani oğlun sözlerine dayanır. Meryem oğlunun (aleyhisselam) tebliğ ettiği tövbe ve Allah'ın gelecek melekûtuna iman, Mesih'in (aleyhisselam) peygamberliği ve Allah'ın izniyle mucizeleri ve diğer şeylerin Pavlus teolojisinde ve evrensel öğretilerinde hiçbir değeri yoktur. Onlardan kimse kalkıp da bahsettikleri Mesih'in (aleyhisselam) muallim olduğunu, öğretilerinin de şunlar olduğunu dememiştir. Bahsettikleri bütün sözlerin rüya veya hulm yoluyla alındığını söyleyerek doğrudan Allah'a nispet etmekte, veya Eski Ahid sifirlerinden

¹¹⁷ Aynı yer.

¹¹⁸ Detaylı bilgi için *Hıristiyanlıkta Pavlus Gerçeği* isimli kitabıma bakınız.

iktibas etmektedirler; Meryem oğlu Mesih'in (aleyhisselam) İncil'inden ve bu İncil hakkında hiçbir şey bulunmaz.

Bazı aydın çevreler benim dediklerime ilaveten, Hıristiyan Arap kardeşlerimizin söylediklerine uygun olarak, İncil'lerin 50, 60 senesi gibi erken dönemde yazıldığını söyleyebilir. Onlara şunu diyorum: Hıristiyanlık tarihini ve Hıristiyanlığa eleştiri yazan âlimleri iyi okuduğunuzda Klement, İgnatius, Polykarp, Barnaba İncil'inin müellifi ve birçok diğer ilk dönem kilise babalarının kendi dönemlerinde bir İncil bilmediklerini, eserlerinde buna dair bir şey yazmadıklarını göreceksiniz. Hatta onların ilk heretiklerle tartışmaları da bunun kanıtıdır.

Pavlus döneminden sonra Yunan kilise babaları, davetlerinin babalardan tevarüs edilen geleneğe dayanmadığını, Pavlus'un kuruntulu ruhi Mesih'inin aksine tarihi bir şahsiyete dayandığını buldular. M.S. Roma askerlerinin elinde esir olarak idam edilmek için Roma'ya giden Antakya piskoposu İgnatius kalkıp Mesihilere birkaç mektup yazarak burada gerçek imanın sadece Pilatus zamanında çarmıha gerilmiş, insan dokunması olmadan gerçekten Meryem'den (aleyhisselam) doğmuş olan, yiyen ve içen Meryem oğlu İsa Mesih'e (aleyhisselam) iman olduğunu itiraf etmiştir.

Bu sözleri veya benzerlerini, Pavlus'un Mektupları, Yakup'un mektupları, İbranilere mektup, Petrus'un birinci ve ikinci mektubu, Yuhanna'nın birinci, ikinci ve üçüncü mektubu, Yuhanna'nın rüyası, Didaki, Klement'in birinci mektubu vs. gibi İgnatius döneminden önce yazılmış Yeni Ahid mektuplarından hiçbirisinde bulamayız. İgnatius'un mektuplarına ekseriyetinde her zaman Herod zamanında yaşayıp Pilatus döneminde ölmüş Meryem oğlu Mesih'e (aleyhisselam) itikadı merkeze aldığını görüyoruz.

Bu, İgnatius'tan önce Meryem oğlunun (aleyhisselam) anısını insanların hafızalarından kazıma amacını taşıyan suskun korkunç bir suikasttır.!!

Meryem oğlu Mesih'in (aleyhisselam) **ilk mucizesine ilk işareti** araştırdığımızda tarih itibariyle İgnatius'tan sonra olan **Barnaba'nın** mektubunda buluruz. Barnaba'dan önce Meryem oğlunun (aleyhisselam) mucizelerine hiçbir işaret bile bulunmamaktadır. İşte bu da Meryem oğlu Mesih'in (aleyhisselam) aleyhine yönelik suskun bir suikasttır...!!

Yazarları veya mütercimleri şimdiye dek kesin şekilde bilinmeyen dört İncil tarih sahnesine çıkıncaya dek durum eski hal üzere kalmaya devam etmiştir.

Örneğin Luka İncil'inin yazarı başlangıçta "Aramızda olup biten işlerin kıssasını yazmaya çokları girişti. Nitekim başlangıçtan beri kelimenin (Logos/λογος) şahidi olanlar ve hizmetçileri bize bunları ilettiler. Ben de bütün bunları başından özenle araştırdığımda sana, ey aziz Teofilos, sırayla yazmayı uygun gördüm. Öyle ki sana anlatılanların doğruluğunu bilesin. Yahudiye kralı Herod zamanında..." deyip kelimeyle, yani Logos'la, yani Pavlus'un Mesih'i semavi oğul ile karışık düşse de Meryem oğlu Mesih (aleyhisselam) hakkında yazmaya, kıssaları serd etmeye başlamıştır.

Dolayısıyla Pavlus'un tâbileri olan Yunanlılardan ilk Mesihîler Meryem oğlu (aleyhisselam) hakkında bir şeyler öğrenmeye başladılar: Annesi kimdir, akrabaları kimdir, nasıl doğmuştur, kimin döneminde doğmuştur, hangi yerlerde bulunmuştur, kendisine risâlet ne zaman gelmiştir, risâlet süresi ne kadar olmuştur, Meryem oğlunun koymuş olduğu temel prensipler, dallar ve esaslar nelerdir, o neleri öğretmiştir, o hangi dilde konuşmuştur, öğrencileri kimler olmuştur, mucizeleri nelerdir vs. gibi adı **İsa b. Meryem** veya **İsa en-Nasrânî** olan ve gökten veya rüya aleminde Pavlus'a gözükten insanoğlu Mesih hakkında çok şey öğrenmeye başladılar.

Böylece Yunanlılardan olan ilk Mesihîlerin konuşmaları göklerin oğlu Mesih'in rüya yoluyla tecellisinden Filistin'de gelerek Tevrat'ı ve hükümlerini tamamlama risâletini

açıklayan Meryem oğlu Mesih'e, güzel örnekler ve buyruklar öğreten Mesih'e dönüştü.

Yahudi Ferisî mezhebinden olan Pavlus'un ve onun Filistin'deki Nasâra taifesinden ayrılarak Mesihî adıyla adlanan Yunanlı tâbilerinin durumu böyle olduğunda, getireni, tebliğ edeni ve tüm öğretileri kaybolmuş ilahi dinin adını biz nasıl bulalım..!?

Bu, Mesihîliğin durumudur; Nasrânilik ise böyle değildir. Bu noktada Mesih'in (aleyhisselam) bisetinin bitmesinden M.S. II. asrın sonuna dek olan dinî tarihi okuyarak iyice araştırma, köklere inme ve anlamaya ihtiyaç vardır. Bu dönemde Mesihîlik Nasrânilikten ayrılmış bir grubun adı olarak ortaya çıkmıştır. Bu ikisinden hiçbirisi Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği dinin adı olmayıp birisi Mesih lakabına, diğeri de varsayılan bir köye mensubiyeti bildirmektedir. Örnek göstermek gerekirse, Nasrânilikle Mesihîliğin durumu, aradaki büyük farkla birlikte, Müslümanlıktaki Sünniler ile Şiilere benzemektedir. Ne Sünniler ne de Şiiler bir din adı olmayıp her ikisini toplayan bir dinden, yani İslâm dininden kaynaklanmışlardır.

O zaman Nasrânilikle Mesihîliğin kaynaklanmış olduğu bu toplayıcı dinin adı ne olmuştur..!?

Bu çok önemli bir soru olup Kutsal Kitap metinlerinden delillerle ikna edici bir cevap bekleyen önemli ve açık bir sorudur. Yok mu bir cevap veren, ey ilim ve iman sahipleri..!?

Bu bahse en güzel ve en hayırlı son nokta, İbrahim (aleyhisselam), İsmail (aleyhisselam), İshak (aleyhisselam) ve Yakup (aleyhisselam) gibi peygamberlerin dininin ne olduğunu ortaya koyan Kur'ân ayetleridir. Yüce Allah şöyle buyurur: *“Kendini bilmezden başka kim İbrahim'in dininden yüz çevirir. And olsun ki dünyada onu seçmiştik. Muhakkak ki o, ahirette de salihlerdendir. Rabbi ona, «İslâm ol!» emrini verince, o «Ben âlemlerin Rabbine teslim oldum.» dedi. Bu dini İbrahim kendi oğullarına vasiyet ettiği gibi Yakup da vasiyet etti ve: «Oğullarım, Allah sizin için o dini*

seçti, başka dinlerden sakının, yalnız müslüman olarak ölün!» dedi. Yoksa Yakup'a ölüm geldiği vakit siz de orada mıydınız? O oğullarına: «Benden sonra kime ibadet edeceksiniz?» dediği vakit onlar: «**Senin Allah'ına, ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın Allah'ına, tek olan İlah'a ibadet ederiz, biz ancak O'na boyun eğen müslümanlarız.**» dediler.» (Bakara 02/130-133)

İKİNCİ KISIM

**Mesih'in (aleyhisselam) Risâletinin
Temelleri**

**Allah'ın Gelecek Melekûtunu
Müjde**

**Risâletin (Rabbani Misyonun)
Arap Milletine Geçişi**

**Mesih'in (aleyhisselam) Risâletinin İsrail
Oğullarıyla Sınırlı Oluşu**

**Son Peygamberin (sallalallahu aleyhi vesellem)
Risâletinin Evrenselliği**

BİRİNCİ BAHİS

Mesih'in (aleyhisselam) Risâletinin Temelleri

Araştırmaya Giriş

es-Sâdıkü'l-emîn olan Resûlü'nü göndermekle mümin kullarına minnettar eden ve onları küfrün ve cehlin karanlıklarından imanın, ilmin ve yakinlin aydınlığına çıkaran Allah'a **hamdolsun**. Sübhanu Mütêâl'a mütteki velilerin hamdıyla **hamdediyorum**. **Şahadet ediyorum ki** Allah'tan başka Tanrı yoktur, o el-Melikü'l-Hakku'l-Mübin'in eşi benzeri yoktur. **Şahadet ediyorum ki** Muhammed Onun kulu ve ümmetini vazih ve aydın menheç üzerinde koyan resulüdür. Ona, ailesine, ashabına ve kıyamete dek iyi bir şekilde onları izleyenlerin üzerine **Allah'ın salâtu selamı olsun**.

Gelelim Konumuza;

Hıristiyanlığın dört temel prensibini (Allah, resul, kitap ve dinin adı) tanıdıktan sonra onların alemlerin Rabbinin adına ve onlar için feda edici ve mabut olan Meryem oğlu İsa Mesih'in adına yönelik işledikleri günahın miktarını ve kapsamını; İncil'lerin nasıl kaybolduklarını ve onun bir kitap olmayıp Mesih'in getirdiği iyi haberler veya Mesih'in bizzat kendisi olduğunu demeleriyle anlamını da yitirmesini; nihayet Mesih'in (aleyhisselam) onları davet ettiği dinin adının da kaybolmasını gördük.

Bu dört temel prensibi korumada babalar ihmalkar davrandıklarından kendilerinden sonra oğullar artık bunları hiç bilmiyorlardı; bundan başka mezkur temel prensiplerin kayboluşuyla **Mesih'in risâletinin ve davetinin temellerinin** kaybolması da kaçınılmazdı...!!

Dinî sözlüklerde ve Kutsal Kitap ansiklopedilerinde Mesih'in getirdiği gibi risâleti (Jesus Message) veya davetinin asılları/temelleri hakkında hiçbir şeyin zikredilmediğini görürsün. Ama buralarda Oğul Tanrı'nın çarmıha gerilerek insanlığı Adem'in işlediği ilk günahı temizlemek uğruna kendisini feda etmek için insan şekline girdiğini dediklerini çok bulursun...!! Halbuki Mesih'in şimdiki İncil'lerde yazılı olan sözleri arasında bu inanın hiçbir aslı, dayanağı bulunmamaktadır.

Kelime veya Logos adlı bir madde bulacaksın; onlar sanki burada Mesih'in risâletinin asıllarını ve davetinin gerçeğini değil, sadece kişiliğini konu edinirler.

Söyle ki Logos, Kelime'dir, Kelime de Mesih'tir, Mesih de Oğul'dur, Oğul da Baba'dır, Baba da Allah'tır...!!

İşte böylece anlayışı olanlar da bu kelimelerin anlamları etrafında döner dururlar; ama neden döndüklerini de hiç anlamazlar. İncil'lerde Mesih'e (aleyhisselam) nispet ettikleri birçok metin onun Rabbi ve Tanrısı tarafından gönderilmiş olduğunu ifade eder; Allah tarafından gönderilmiş olan da resuldür, resulün ise tebliğ ettiği bir risâleti, mesajı olmalıdır; bu kendi kendiliğinden anlaşılır bir şeydir.

Demek ki bir **Gönderen, gönderilen, kendilerine gönderilmiş insanlar, tebliğ edilmiş bir mesaj ve bu mesajın kitabı** mevcuttur. Bu sayılanlar, göklerin ve yerin Tanrısına iman edenlerin indinde göğün yerle bağlantısı için gereken **beş temel prensiptir**. İlginç olan şu ki Hıristiyanlar ilk Yahudi Kitabı olan Eski Ahid sıfırlarının varisleri olduklarından bunu

çok iyi biliyorlar. Onlar gönderen ve gönderilen hakkında çok bahsetseler de bu bahis sırasında her ikisini Mesih'in şahsında birleştiriyorlar. Daha önce de işaret edildiği üzere, bu gönderenle gönderilenin adı ise kaybolup gitmiştir. Nitekim kendilerine gönderilmiş adamlardan (İsrail oğullarından) bahseder ve onları dünyanın tüm halkı olarak sayarlar. Ama risâlet ve risâletin kitabı (İncil) hakkında hiç konuşmazlar; onlara göre İncil, Mesih'in şahsıdır: Yaşantısı, acıları, ölümü, kefareti olarak insanlığın günahlarını omuzlarına alarak dirilmesi ile birlikte.

Daha önce Gönderenin adı, yani Sübhân Müteâl hakkında konuşmuş, Meryem oğlu İsa Mesih'in (aleyhisselam) tam adı hakkında detaylı bilgi vermiştim. Daha sonra İncil kelimesine bir bahis ayırmış ve burada bu adın tam anlamı üzerinde durmuş, onun Yunan dilinde değil, Arap lisanında olduğunu ve kitap anlamına geldiğini söylemiştim. Özet bir bahis de Mesih'in (aleyhisselam) getirdiği dinin adı için tahsis etmiştim. Şimdi ise artık İncil'lerin Yunanca orijinallerinin metinleri ve paragrafları arasında kendi dediklerine ve biseti döneminde iman getirerek tabi olan öğrencilerinin sözlerine dayanarak Mesih'in (aleyhisselam) risâletinin adı ve davetinin asıllarını araştırmanın zamanı gelmiştir.

Herbir peygamberin kavmine ya sözlü, ya da ilahi bir kitapla tebliğde bulunduğu bir risâletinin olduğu malumdur. Bu peygamberin davetinin asıllarını, ya kitabında yazılı olarak ya da sözleri ve fiillerinden korunmuş olarak buluyoruz. Örneğin son Peygamber'in (sallallahu aleyhi vesellem) davetinin asılları, Kur'ân-ı Kerim'de yazılı olarak, sahih hadislerde ise korunmuş olarak önümüze çıkmaktadır.

Dikkatimizi ilk çeken şey tüm peygamberlerin davetlerinin temellerinden ilk aslının değişmeyip bir tek olduğudur; bu asıl, Allah'ı tek bilme ve gönderdiği peygamberlere iman aslıdır. Daha sonra risâletin diğer prensiplerinden her peygamberin

kendisine ait olan ve kavmin ve dönemin şartlarıyla uzlaşan şeriat ve ahkam gibi asıllar gelir.

Yüce Allah gönderdiği peygamberlerin anlattıklarının doğruluğu için alametler koymuştur; bunlar Allah'ın peygamberler vasıtasıyla vukua getirdiği mucizelerdir. Bu mucizeler davetin asıllarından veya risâletin temel prensiplerinden olmayıp davetin doğruluğunun tekidi için dışarıdan bir şeydir. Sayfaları karıştırıp kulları dalalete sokmayalım.

Mesih'in (aleyhisselam) risâleti ve davetinin asılları hakkındaki bahsimde, onun İncil sayfalarında yazılı sözleri ve onu görüp risâletine iman eden yakınları ve havarilerinin sözleri üzerinden sıkı araştırma yapacağım.

Şimdiki İncil'lerde Mesih'in (aleyhisselam) risâletini bulma çabasında olan araştırmacı önünde Mesih resimlerinin çoğaldığı veya birden çok Mesih'le yüz yüze olduğunda şaşıracaktır. İşte bu yüzden, İncil'leri okuduğumuzda kilise konsillerinin ve İznik kredosunun kulaklarıyla, gözleriyle ve dilleriyle değil, **gerçek Mesih'i** muasırlarının gözleriyle görmemiz ve kulaklarıyla kavillerini dinlememiz gerekir.

Sinoptik İncil'ler diye adlandırdığımız ilk üç İncili okuyan Mesih'in "ben Allah'ın oğluyum" veya "Ben Messiya'yım"¹¹⁹ veya "Bana iman edin" dediğine hiç rastlamayacak. Burada onun sadece tek Tanrı olan Allah'ı, melekûtullah'ı (Allah'ın egemenliğini) ve kavminden dalalette olanlar için tövbeyi öne çıkardığını ve kavminden kendisinin indindeki İncil'e iman etmelerini istediğini görüyoruz. Halbuki Yuhanna İncil'inde Mesih'in kendisini öne çıkardığını, "Ben hayat ekmeğiyim", "Ben salih çobanım", "Ben hayat ve kıyametim", "Ben

¹¹⁹ Messiya (aleyhisselam), İsmail'in (aleyhisselam) zürriyetinden olan bir peygamberdir. Bu konuda detaylı bilgi için *Nebîyyu Ardi'l-Cenûb* (=Güney Topraklarının Peygamberi) isimli kitabıma bakınız.

gerçeklik yoluyum”, “Tanrım ve ben biriz” ve “Beni gören Baba’yı görmüş olur” dediğini görüyoruz. Dolayısıyla İncil’lerde iki Mesih’ten bahsedilebilir: Allah, Allah’a iman, İncil’e iman, tövbe ve melekûtullah hakkında bahseden Mesih ve kendisinden bahsederek kendisiyle Allah’ı eşitleyen Mesih.

Apaçık bilinmektedir ki İncil’ler yazılmazdan önce çarmıha gerilip sonra kalkan ezeli Pavlus Mesih’i vardı; bu Pavlus’un diliyle konuşan ve İncil’lerin Mesih’inin öğretilerinde hiçbir dayanağı bulunmayan sözleri söyleyen **cin Mesih**; bu, Yunanlıların Tanrısı ve en büyük putları Zeus şeklinde olan **cin Mesih**; bu, kimsenin ve hatta Pavlus’un da görmeyip sadece sesini duyduğu ve rüya yoluyla öğretilerini verdiği **cin Mesih**; bu, Meryem oğlu İsa Mesih’in temel prensiplerini ve nürani ve rabbani öğretilerini varlık aleminden ve insanlar arasından silen **cin Mesih**.¹²⁰

İşte böylece **gerçek Mesih** Yeni Ahid sıfırlerini okuyan kişini önündeki üç Mesih (Sinoptik İncil’lerin Mesih’i, Yuhanna İncil’inin Mesih’i ve Pavlus’un Mesih’i) arasında dolaşıp durmaktadır; bu üç Mesih **gerçek Mesih**’in vasıflarının ve kavillerinin bazısını edinmişler. Bunların en yakını üç Sinoptik İncil’lerin Mesih’i, sonra Yuhanna İncil’inin Mesih’i, daha sonra da en uzak olan Pavlus’un Mesih’i gelir. 325’te toplanan İznik konsilinde bu üç Mesih’in bir İznik Mesih’te toplanmış, ona yeni sıfatlar ilave edilmiş ve bir olan kredo oluşturulmuştur...!!

Gerçek Mesih’in Allah’ın elçisi Meryem oğlu İsa olduğunu bilelim; Allah’ın kulları için bir nur mesabesinde olan Mesih; o dönemde Allah’tan kullarına gönderilmiş şeriat kanalının ifadesi olan Mesih; asıl insan olan Mesih; Allah’ın ululazam

¹²⁰ Detaylı bilgi için *Hristiyanlıkta Pavlus Gerçeği* isimli kitabıma bakınız.

peygamberlerinden biri olan Mesih; kendisinden önceki peygamberlere vahyedildiği gibi vahyedilen Mesih.

Bu Mesih, Filistin şehirlerini ve köylerini dolaşarak “havralarında öğretiyor” (Matta 9:35; Markos 6:6) olan **bu Mesih’ti**; “Celile havrasında da” (Luka 4:44) öğretiyor olan **bu Mesih’ti**; “Kefarnahum’da öğretiyor” (Yuhanna 6:59) olan **bu Mesih’ti**; “Mabette öğretiyor” (Yuhanna 8:20) olan **bu Mesih’ti**; “Şabat günü öğretiyor” (Luka 4:31) olan **bu Mesih’ti**, “teknedeki halka öğretiyor” olan **bu Mesih’ti**.

İlk üç İncil’lerde “**öğretiyor**”, “**vaaz ediyor**” ve “**müjdeliyor**” kelimelerinin Mesih’in kavmine yönelik yaptığı şeyleri nitelediğini görüyoruz. Evet, o insanlara **öğretiyordu**; o kavmine **vaaz ediyordu**, insanları **müjdeliyordu**. Gerçek Mesih’in (aleyhisselam) risâleti, kavmine **öğrettiği**, **vaaz ettiği** ve **müjdelediği** şeylerin tamamıdır.

Gelin beraberce Mesih’in kavmine öğrettiğini, vaaz ettiğini ve müjdelediğini araştıralım. İşte risâletin asılları ve dayanakları bunlardır. Mesih’i gerçekten de seven birisi onun sözlerini dinleyip dedikleriyle amel eder. O (aleyhisselam) şöyle diyor: “**Beni seviyorsanız öğretilerimi muhafaza edin**” (Yuhanna 14:15). Bunu o kiliseler ve Hıristiyan mezhepleri ortaya çıkmazdan önce, ortada sadece kavmi İsrail oğulları olduğunda söylemiştir. İşte gerçek Hıristiyan da gerçek Mesih’e ve öğretilerine tâbi olan kimsedir.

Gerçek Mesih, ileride de göreceğimiz gibi, Tevrat davetini, tövbe ve Allah’a dönüş üzere amel etmeyi ve İncil’e iman etmeyi düzeltmek için gelmiştir. İşte bu nedenle onun hayatı ve ölümü risâletinin temelleri içerisinde önemli bir yer tutmaz. Biz gözlerimizi açmalı, kulaklarımızı keskinleştirmeli ve anlayışımızı geliştirmeliyiz ki diğerlerinin değil, sadece Mesih’in (aleyhisselam) sözlerini duyup anlayalım, onun (aleyhisselam) davetinin asılları ve risâletinin dayanaklarını iyi tanıyalım. Evet, iman ve gerçekliğin tadını birlikte almamız için sakince

diyaloga, olumlu teamüle ve karşılıklı saygıya ihtiyacımız vardır.

1. Kendi İfadelerinden Mesih'in (aleyhisselam) Risâleti ve Davetinin Temelleri

1. Asıl: Bir Tek Allah'a ve Gönderdiği Peygambere İman.

Yeni Ahid sifirlerinde kendi türünde tek ve yegane olan bir pasaj vardır; burada bizzat Mesih'in (aleyhisselam) kendi ağzından davetinin asıllarından birincisini açıkladığı sarîh itirafını buluyoruz. Burada onun adını ilk ve son kereliğine zikreder; Yeni Ahid sifirlerinin tamamında sadece burada onun adını ve kendisinin de Allah'ın elçisi olduğunu bu mübarek adı kendi ağzından söyler. Bu pasaj Mesih'in (aleyhisselam) öğrencileri arasında durup gözlerini göğe kaldırarak duyulur bir sesle **“İşte sonsuz hayat şudur: onların, Senin gerçek tek Tanrı olduğunu ve gönderdiğin İsa Mesih'i¹²¹ bilmeleri”** diyerek Tanrı'ya dua ettiğini anlatan Yuhanna İncil'inde (17:3) geçer.

Gelin bu metni kilise adamlarının zorlayıcı müdahaleleri olmadan anlamaya çalışalım. Lafzı esas alarak teolojik düğümlersiz, kolay ve fitrî bir anlayışla anlamaya çalışalım. Mesih'in (aleyhisselam) ve içerisinde meşhur On Emri de barındıran Tevrat şeriatıyla amel eden kavminin muhitinden hareketle doğulu bir anlayışla anlamaya çalışalım. Doğruya hidayet ve başarılı kılmak Allah'tandır.

Ben diyorum ki: Bu metin bir isimden ve iki pasajdan ibarettir. Adı **“sonsuz hayattır”**, bu hayat nihayeti olmayan ebedi bir hayattır. Ölümünden dirildikten sonraki hayattır.

¹²¹ Muasır Arapça tercümelerin tamamında bu ad **Yesu Mesih** diye geçer. Kitabın Mesih'in adı bahsinde bu konuda detaylı bilgiler mevcuttur.

Mükafat ve ceza kaidesine uygun olarak bunun da iki türü olduğunu görüyoruz: nimetler içindeki **hayat** ve cehennemdeki **hayat**.

Burada ebedi hayatı elde etmeye davet ve teşvikten bahis konusu olan nimetler içindeki hayat, yani Müslümanların kail oldukları gibi cennet hayatıdır. İşte bu ebedi hayatı elde etmenin şartları da iki pasajda belirtilir.

Sonsuz hayatın başka bir tefsiri de yapılmıştır. Hıristiyan âlimlerinden bazıları Yuhanna İncil’indeki ebedi hayatın ilk üç İncil’de zikredilen mahiyetini bilmediklerini söyledikleri melekûtullah olduğuna kaildirler.¹²²

İleride Allah’ın izniyle açıklanacağı üzere, Mesih’in (aleyhisselam) söylediği ve melekûtullah’ın İsrail oğullarından alınarak meyve vereceği Arap ümmetine verileceğini anlattığı bağcı örneğinden¹²³ anlaşılacağı üzere, melekûtullah’ın anlamlarından biri, Allah’ın hak dinidir. Bu tefsire dayanarak metnin adını “**hak din şudur**” diye koyabiliriz. Hak dine tabi olanlar, şüphesiz Allah’ın lütfüyle ebedi cennette nimetleri (ebedi hayatı) kazanacaklar.

Daha sonra ilk pasaj gelir: “**Senin gerçek tek Tanrı olduğunu bilmeleri.**”

Mesih’in (aleyhisselam) davetinin ve risâletinin asıllarından ilkinin birinci parçası, kavminin tek hakiki Tanrıyı tanımaları, yani gerçek Tanrı’nın hakiki vahdaniyetini bilmeleri, yani kısacası kaybettikleri Allah adını da bilecekleri “**lâ ilâhe illallah**” şahadetini bilmeleri ve halis tevhit akidesine sarılmalarıdır. Mesih’in (aleyhisselam) anadili olan Aramice’de gerçek Tanrı, Allah’tır; Sius veya Zeus veya Kirius gibi Yeni Ahid sıfırlerinde zikredilen Yunanca put adları değildir..!!

¹²² Örneğin bkz: Matta el-Miskin, *el-Medhal li-İncil*, 162.

¹²³ Matta İncili 21:33-44.

Bazılarının iddia ettiğinin aksine, tevhid kelimesi **“lâ ilâhe illallah”** şahadeti sadece Müslümanlara ait değildir; nebi ve resullerin tamamı bunu söylemiş, kavimlerini buna imana davet etmişlerdir. Nitekim burada bahis konusu olan Mesih'in (aleyhisselam) sözleri delil olarak bize yeter. İncil sayfalarında dağılmış söylediği nurlu metinlerden **“Allah tektir, Ondan başkası yoktur”** (Markos 12:32) ve **“Tanrın Rabbe secde edesin ve sadece Ona ibadet edesin”** (Matta 4:10) diye söylediğini okuyoruz.

Malumdur ki bu, göklerin ve yerin Rabbinin kullarına buyruklarındandır; bu buyruğu Tevrat'ta İncil'de ve Kur'ân'da aynen buluyoruz.

Tevrat'ta Tesniye sifrinde (6:4) okuyoruz: “Dinle ey İsrail. Tanrımız Rab tek bir Rabdir” Arapça tercümelerde “tek bir” kelimesi orijinale sadık biçimde **“Ehad/אחד”** yazmak yerine şeklinde **“vahid”** yazmıştır. Halbuki bu iki kelime arasında anlam farklılığı mevcuttur. Buradaki **“Ehad”** kelimesi İbranice ve Kildanice Kutsal Kitap sözlüklerinde No. 259'da bulunur.

Kur'ân'da Allah'ın kullarına **“De ki: «Geliniz, Rabbinizin, üzerinize neleri haram kılmış olduğunu okuyayım: O'na hiçbir şeyi şerik koşmayınız...”** (En'âm 151) buyurduğunu görüyoruz. Allah peygamberinden ve diğer müminlerden tevhid kelimesini öğrenmelerini isteyerek **“Bil ki Allah'tan başka Tanrı yoktur”** (Muhammed 19) buyurur. İşte bu âyet, tamamen Mesih'in (aleyhisselam) yukarıda işaret ettiğimiz **“Senin gerçek tek Tanrı olduğunu bilmeleri”** buyruğuna benzemektedir. Buradaki **“Seni bilmeleri”** ifadesinin anlamı **amelle birlikte ilim** anlamını taşıyan Arapça-Aramice lisanından alınmış olup **erkek ve kadın arasındaki cinsi münasebet** anlamını taşıyan İbranice lisanından alınmamıştır.¹²⁴

¹²⁴ Örneğin Matta İncili 1:25'e bakınız.

Hıristiyan uleması tarafından da “*lâ ilâhe illallah*” tevhid kelimesini itiraf çabaları vardır; ama İslâmî Arabî anlamından uzak bir şekilde. Onlardan bazıları bunu Kutsal Kitabın sayfalarında bazı fasılların paragraflarına bir unvan olarak yazmışlardır; nitekim Yesû Babaları nüshasının mütercimleri bu ifadeyi Yeşeya sifrinde (44:6-8) hiçbir sıkıntı olmadan yazmışlardır..!!

Daha sonra ikinci pasaj “**Gönderdiğin İsa Mesih**” ifadesi gelir:

Bu, Mesih’in (aleyhisselam) davetinin asıllarından birincisinin ikinci parçasıdır. Burada açıklamadan sonra yine bir açıklama gelir. Onun adı, kendi mübarek ağzıyla söylediği gibi Meryem oğlu İsa Mesih’tir (aleyhisselam); onların iddia ettikleri gibi Yesû, Jesus veya Gesu değildir. O, gerçek Tanrı Rab tarafından gönderilmiş elçidir.

İşte Mesih’in (aleyhisselam) dilinden gelen bu metin açık şekilde belirtiyor ki Mesih (aleyhisselam) Allah’ın elçisidir ve birinci aslın bu iki parçasına, yani “**Lâ ilâhe illallah ve Mesih İsa resûlullah**” şahadetine kavli ve ameli olarak iman etmedikçe ebedi hayata –nimetlere- eremezsin. İman ederek bunları söyleyen Mesih’in (aleyhisselam) tâbilerinden olur. Acaba var mı o kavimden Mesih’in söylediğini tasdik eden veya dediğine iman eden..!?

Mesih’i (aleyhisselam) ve dediklerini seven herkesin kalbinde itminan duygusunu arttırmak için İncil sayfalarında dağılmış kendisinin Allah’ın resulü olduğunu ve hiçbir zaman kendisini gönderen Tanrıyla eş tutulamayacağını ortaya koyan inci kelimelerini zikretmek istiyorum.

-Yuhanna İncil’inde (13:16-17) Mesih şöyle demektedir: “Size doğruyu söyleyeyim. Köle efendisinden, elçi de gönderenden daha büyük değildir. Bunu bildiyseniz, eğer amel ederseniz ne mutlu

size!" Bu mânâyı da başka bir sözünde şöyle destekler: "Çünkü Baba benden daha büyüktür." (Yuhanna 14:28)

-Yine Yuhanna İncil'inde (7:28) şöyle geçmektedir: "Beni tanıyor ve nereli olduğumu biliyorsunuz. Ben kendiliğimden gelmedim. **Beni gönderen** sizin tanımadığınız bir Haktır."

-Mesih (aleyhisselam) "Bana iman eden benim kendime değil beni gönderene iman etmiş olur." (Yuhanna 12:44); "Beni kabul eden beni göndereni kabul etmiş olur." (Yuhanna 13:20, Matta 10:44); "Beni reddeden **beni göndereni** reddetmiş olur." (Luka 10:16) diye buyurmuştur.

Yuhanna İncil'ine (7:16-18) göre şöyle buyurur: "Benim öğretim benim indimden değildir, **beni gönderenin** katındandır. Onun isteğine uygun amel etmek isteyen birisi, bu öğretinin Allah'ın indinden olduğunu mu, yoksa kendiliğimden konuştuğumu mu bilir. kendiliğinden konuşan birisi kendisi için bir saygınlık ister. Ama kendisini gönderen için saygınlık isteyen kişi nifaksız olarak doğrudur." Dolayısıyla Mesih (aleyhisselam) kendisinde nifak veya zulüm olmadığını belirtir; o Rabbinden naklettiğinde sâdıktır ve saygınlığı kendisini gönderen Rabbi için ister. Matta İncil'inde (23:9) geldiği üzere, kavmine "Yeryüzünde kendinize Tannı edinmeyin. Çünkü sizin Tanrınız gökteki bir tek Tanrıdır." demiyor mu?

Mesih'in (aleyhisselam) davetinin ikinci aslına geçmeden önce hızlı bir şekilde muasır Hristiyan âlimlerin yukarıda şerh ettiğim Yuhanna İncil'indeki 17:3 pasajına yaklaşımlarını zikretmek istiyorum:

Batı ulemasının ekseriyeti bu metni reddederek onun özellikle de onun (aleyhisselam) resulullah olduğunu ve adının İsa olduğunu ifade eden son parçasının asıl metne sonradan sokulduğuna kaidirler. Onlar Yuhanna İncil'inin temel olarak Mesih'in tanrılığı üzerine yazılmış bir kitap olduğunu, bu

yüzden de onun Allah tarafından gönderilmiş bir elçi olmasının mümkün olmadığını söylerler.

Halbuki Arap Hristiyanlar bu İncil eleştiri görüşüne kail değiller ve metni de olduğu gibi kabul etmezler. Sonra da, Mesih'in bizzat kendisi adının İsa olduğunu söylemesine karşı çıkarak ısrarla onun Yesû olarak adlandırılması şeklindeki akidelerine uygun olarak tahrif ederler..!!

Neredesin, ey Mesih'i seven, onun sözlerine iman eden! Mesih'in dediğine sarıl, diğerlerinin dediğini boş ver. Eğer bunu bilip de amel etsen, Mesih'in "Bunu bildiyseniz, eğer amel etseniz ne mutlu size!" dediği gibi, ne mutlu sana! Gel Mesih'in gerçek öğrencilerine söylediği şu sözünü yeniden okuyalım: "Beni seviyorsanız öğretilerimi muhafaza edin." (Yuhanna 14:15)

2. Asıl: Tevrat Şeriatına Uymanın Devamına Tekidi

Bu ikinci asılda Mesih'in (aleyhisselam) kavmine Tevrat ahkâmı ve şeriatı ilga etmek için gelmediğini, onu doğrulayıcı olarak geldiğini ve bu durumun **tüm** şeriat gelinceye dek böyle devam edeceğini vurguladığını görüyoruz. Matta İncil'inde (5:17-18) geldiğine göre Mesih (aleyhisselam) şöyle buyurmuştur: "Benim Namus'u veya peygamberleri yıkmaya geldiğimi sakın zannetmeyin. Ben yıkmaya değil, tamamlamaya geldim. Gerçeği size söyleyeyim ki gök ve yer yok olmayınca, **her şey** (παντα) **gerçekleşmeyince** Namus'tan bir harf veya bir nokta bile yok olmayacaktır."

Tüm Hristiyan grupları ve mezhepleri, Mesih'in yukarıdaki sözünde doğruyu söylediğini çok iyi biliyorlar; şöyle ki o, Yahudi şeriatı gölgesinde doğmuş, büyümüş, hayatı ve biseti boyunca onunla amel etmiş ve onu ilga etmekle ilgili hiçbir şey sarf etmemiş, Tevrat'taki emirlere muhalefet edip başka şeyler

öğreteni uyararak insanlara böyle yapanın “Küçük/Little”,¹²⁵ yani göklerin egemenliğinde hakir, değersiz olarak adlandırılacağını söylemiştir.

Yesû Babaları nüshasına göre Matta İncil’inde (5:19) Mesih (aleyhisselam) şöyle demiştir: “Dolayısıyla bu emirlerden en küçüğüne bile kim muhalefet eder ve insanlara da öyle öğretirse, göklerin egemenliğinde küçük sayılacak. Onlara uyanlar ve öğretenler ise göklerin egemenliğinde büyük sayılacaktır.”

Ben Cemalüddin diyorum ki: Tevrat şeriatına uymak, Yahudi din adamlarının “ataların töresi” adını verdikleri, insanlara ağırlık ve kayıtlar getiren kendi emirlerini koymalarından sonra insanların ihtilafa düştükleri bazı hükümleri açıklamak için Mesih’ten (aleyhisselam) bir müdahale gerektirmişti ve o (aleyhisselam) da bu “ataların töresini” ilga ederek onlara haram kılınan şeylerin bazılarını helal kılmıştı. Matta İncil’indeki V. Faslı 17. cümleden sonuna dek okuyan görecektir ki Mesih (aleyhisselam) bir grup Tevrat hükümleri ve ataların töresini açıklayarak onları tashih veya tağyir etmiş ve “Önce duyduklarınız sizden öncekiler içindi. Ben ise size söylüyorum” demiştir. Bu konuyu tartışmanın yeri burası değildir.

3. Asıl: Allah’a Tövbe Etmeye Çağrı

Burada tövbe ile neyin kastedildiğini anlamak için Mesih (aleyhisselam) dönemindeki İsrail-Filistin muhitine dönmemiz

¹²⁵ Ne gariptir ki Mesih’in (aleyhisselam) bisetinden sonra ortaya çıkıp da Mesih’in uyarılarına rağmen Tevrat emirleri ve hükümlerini ilga eden Tarsuslu Pavlus’tur. İnsanlar da Mesih’in (aleyhisselam) uyarılarına rağmen Pavlus’tan öğrendikleriyle amel etmişlerdir. İlginç olan da şudur ki Pavlus adı Romaca **küçük/little** anlamındadır. Bunu tabilerine haber veren Ruhullah ve Kelimetullah ne güzel söylemiştir. Adın anlamı için bakınız: *Pictorial Encyclopedia of Bible*, 4/624.

gerekir. bu dönemde o kavim aslında tek Tanrı'ya iman etmelerinin yanı sıra yollarından ve şeriatlarından çok uzak düşmüş, şeriatlarının onlara yasakladığı birçok haramı işliyor olmuşlardı. Onların hakkındaki tövbe, bulundukları masiyet ve şeriata muhalefet vaziyetinden kopma, yapmış olduklarına pişman olma, sonra Allah'a dönerek hayatlarının geri kalan kısmında bu şeriata uyma anlamına geliyordu. Göklerin ve yerin Tanrısına iman eden topluluklarda tövbenin anlamı budur. Halbuki Yunan dinî sözlüklerinde mezkur anlamı değil de şöyle psikolojik bir durumu yansıtıyordu:

To feel sorry that one has done this or that, yani onu bunu yaptığı için pişman olmak.

To change one's mind for the better, yani daha iyi bir şey için fikrini değiştirmek.

Allah, resulullah ve kelimetullah olan Meryem oğlu İsa Mesih'i İsrail oğulları kavmine tövbeye çağırmak için gönderdi; Markos İncil'ine (1:15) göre onlara şöyle demiştir: "Artık zaman doldu ve melekûtullah yaklaştı. Dolayısıyla tövbe edin ve iman getirin."

Yine Markos İncil'inde (6:12) geldiğine göre, Mesih'in (aleyhisselam) öğrencileri de çıkıp kavimlerine tövbe etmeyi emrettiler. İşte bu tövbe sonradan Mesih'in (aleyhisselam) tâbileri indinde piskoposlar ve rahiplerin önünde "günah çıkarma" diye bilinen şeye dönüşmüştür.

Ben Cemalüddin diyorum ki: Tövbe sadece yoldan çıkmış asi müminler için olur. Çünkü tövbede asıldan koptuktan sonra yine o asla dönüş anlamı vardır. Putperest Yunanlılar ve Romalılar ise bunu yapamazlar; onlar küfürlerinden koptuktan sonra nereye geri döneceklerdi ki..!?! Yeniden küfre mi döneceklerdi..!?

İşte Mesih'in (aleyhisselam) tövbeye çağırmasındaki vurgu, risâletinin sadece kendi kavmine, İsrail oğullarına munhasır

olmasına delalet etmektedir. O (aleyhisselam) "Sadece İsrail evinin kaybolmuş koyunlarına gönderildim" (Matta 15:24) diyerek bunu iyi bir şekilde ortaya koymuştur.

4. Asıl: Mesih'in (aleyhisselam) İncil'ine İman Etmek

Mesih (aleyhisselam) kavmine "Lâ ilâhe illallah, Mesih İsa resûlullah" şahadetini öğrettikten sonra onları Tevrat ve peygamberlerinin şeriatına sarılmaya çağırmış, onu teyit etmek için geldiğini söylemişti. Onları tövbeye ve Allah'a dönüşe davet ettikten sonra içindekilere iman etmeleri gereken İncil'i vermiştir.

Mesih'in (aleyhisselam) İncili hidayet ve nurdur; Tevrat ahkâmını doğrulayıcı, Tevrat'ın emirleriyle, hahamlar ve rabbiler tarafından yazılarak Allah indinden olduğu iddia edilerek ve insanlara çok ağır yük olarak yüklenmiş, şeriatın olmayan öğretileri bağlayıcı kılınmış ataların töresi arasındaki farkları açıklayıcıdır. Bundan dolayı Mesih (aleyhisselam) onları azarlamıştır (Matta 23). Nitekim Markos İncil'inde (7:5) belirtildiği üzere, bunlara "ataların töresi" adını koymuşlardır.

Dolayısıyla Mesih (aleyhisselam) ataların töresince onlara haram kılınmış bazı şeyleri helal kılmak için gelmiş, ihtilaf ettikleri bazı şeyleri onlara açıklamıştır. Bunların tamamını Mesih'in indinde olan İncil'inden naklen İncil sayfalarında dağılmış sözleri arasında buluyoruz.

Biseti sırasında Mesih'in İncili yanında var olmuştur. O "tövbe edin ve İncil'e inanın" dediğinde bulunmayan bir şeye inanmayı emretmiyordu. Ayakta durup "Bu İncil" diyerek elleriyle İncil'e işaret ettiğinde, her akli başında olan kişinin anlayacağı üzere bundan İncil'in onun mübarek elinde olduğu anlamı çıkar.

Bisetinden sonra ortaya çıkan İncil kalabalığında kaybolup giden bu İncil işte. İncil bahsinde bu konuda konuşmuştuk.

5. Asıl: Onun (aleyhisselam) Bisetinden Sonra Gelecek Olan Müjde

Her resulün kavmine bir müjdesi olduğu bilinir. Mesih (aleyhisselam) de türedi bir peygamber değildi; onun bir değil, hatta iki müjdesi vardı: gelecek olan **melekûtullah'ı** müjde ve kendisinden sonraki **Faraklit'i** müjdesi. İleride melekûtullah'ı müjde bahsinde bu konuya değineceğim. Faraklit'i müjde konusunu ise başka bir kitabımda ele almıştım.¹²⁶

Bu beşinci asıl olan **“müjde”** Mesih'in davetinin asılları içerisinde kaybolmayan yegane asıl sayılır. Maalesef bu aslın bile sadece adı kalmıştır; ileride muhtevası ve anlamının nasıl kaybolduğunu açıklayacağım.

Şimdi ise Mesih'in mübarek ağzından İncil'lerde yazılı olan davetinin asıllarına Hıristiyan dinine tabi olanların yaklaşımlarına bakalım:

Birinci asıl: “Lâ ilâhe illallah, Mesih İsa resûlullah.” Bu ilk asla inanan bir Hıristiyan hiç yoktur.

-İkinci asıl: “Tevrat şeriatına uymanın devamına tekit.” Büyük Hıristiyan grupların tamamında Tevrat ahkâmına uyma hükmü ilga edilmiştir.

Üçüncü asıl: “Allah'a tövbe.” Bu tövbe prensibi, papaz önünde günah çıkartmaya dönüştürülmüş olup hak dine, Tevrat şeriatına ve Mesih'in (aleyhisselam) getirdiğine uymaya dönüş anlamını barındırmamaktadır.

-Dördüncü asıl: “İncil'e iman.” Mesih'in (aleyhisselam) İncili hakkında hiçbir şey bilmiyor, Mesih'in kendilerine İncil adlı yazılı bir şey bırakmadığını diyorlar.

¹²⁶ Yazar *Nebiyu Ardî'l-Cenûb* (=Güney Topraklarının Peygamberi) eserini kastediyor.

-Beşinci asıl. “Gelecek melekûtullah’ı müjde ve Faraklit.”

Bu beşinci asılın da sadece adını biliyorlar. Vahyin dili Aramice’yi bırakıp Yunan kültürü ve dinini kaynak edindikten sonra bu ikisinin anlamını kaybetmişlerdir. Melekûtunu göndersin diye şimdiye dek Tanrılarına dua ediyorlar (aslında bu istedikleri melekût’un ne olduğunu da bilmiyorlar.) Faraklit’e¹²⁷ gelince, onu hakkıyla anlamayıp 5. Asırda Efes’te ilahlaştırdıkları teslisteki üçüncü uknum olduğunu iddia ediyorlar...!!

İşte günümüz Hıristiyanlarının Mesih’in (aleyhisselam) davetine yaklaşımları böyledir. Allah biliyor ki ben de cincilik yapmamış, kendi nefsimden o kavme yeni bir şey getirmemişim; bu saydığım asıllar/temeller onların Mesih’e (aleyhisselam) nispet ettikleri İncil’lerde sayılmıştır. Mesih’in (aleyhisselam) öğretileri sadedir ve anlaşılması da kolaydır. Ama onu Mesihîlerin kulaklarına dinletmek çok zordur...!!

İşte bunlar onların temel esaslarını ve bu nedenle de her şeylerini kaybettikleri asıllarıdır...!!

İncil metinlerinin hakikatlerinden hareketle Mesih’in (aleyhisselam) kavmine ve tâbilerine olan mesajının son neticesine ulaşıyoruz: Onun kavmi tövbe etmemiş ve ıslah olmamıştır; tâbileri onun mesajını anlamamıştır...!!

İnnâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn.

Birinci Ek:

Belki de birisi kalkıp dinin; namaz, oruç, hac, zekat gibi erkânı ve farzlar hakkında şöyle bir soru sorar: Neden acaba bunları Mesih’in (aleyhisselam) daveti ve risâletinin asılları arasında saymadın?

¹²⁷ Bu terim hakkında yeni ve detaylı bilgiler için *Nebiyu Ardi’l-Cenûb (=Güney Topraklarının Peygamberi)* kitabıma bakınız.

Ben buna şöyle cevap veririm (doğruya yöneltme ve doğruluk Allah'tandır): Allah Sübhanehu ve Teâlâ, Mesih'i (aleyhisselam) kitabı, dini olan bir kavme, yani namaz, oruç, hac ve zekatı bilseler de noksanla veya tam doğru veçhiyle uygulayan İsrail oğullarına gönderdi.

İşte Allah'a tövbe aslı, onlar hakkında Mesih'in (aleyhisselam) getirmiş olduğu asıllardan biri olup onlara namazı, orucu, haccı ve zekatı öğretmek değildir. Nitekim Mesih (aleyhisselam) "Benim Namus'u veya peygamberleri yıkmaya geldiğimi zannetmeyin. Ben yıkmaya değil tamamlamaya geldim. Hakkı size söyleyeyim ki her şey olup bitmeden, gök ve yer yok olmadan Namus'tan bir harf, hatta bir nokta bile yok olmayacaktır." demektedir. (Matta 5:17-18)

İşte bu, Mesih'in (aleyhisselam) davetinin hiçbir zaman Yunan ve Romalılar gibi Allah'ı tanımayan, namaz, oruç, hac ve zekat gibi dinin erkanını bilmeyen bir kavme uygun olmayacağını açık bir şekilde ortaya koyan bir delildir. Hatta bu beş fariza, Mesih (aleyhisselam) döneminde olduğu hal üzere bile devam etmemiştir.

Hıristiyanların namazı Yahudilerin namazından farklıdır; Yahudiler ibadetten önce yıkanarak temizlenirler. Halbuki Hıristiyanlar böyle yapmazlar..!!

Yahudilerin ibadetlerinde rüku ve secdeler vardır; Hıristiyanların ibadeti ise böyle değildir..!!

Yahudilerin ibadetlerini yönelmesi gereken bir kıblesi vardır; Hıristiyanlarda ise durum böyle değildir..!!

Bu gibi farklar daha çoktur ve diğer ibadet şekillerinde de farklar mevcuttur.

Acaba biliyor musunuz bu ihtilafların sebebini..!?

Pavlus ortaya çıkıp davetini Yunanlılar ve Romalılar arasında yaymaya başladığında birinci olarak onlara Yahudi

dinini sunmadı; daveti kitabından ve ibadetlerinden uzak bir tarzda sundu. İşte böylece nakıs ve aslından kopuk bir davet yayıldı. Keşke o, Mesih'in bu işaret edilen asıllarını yaysaydı; ama o, Mesih'in (aleyhisselam) bilmediği ve emretmediği başka asılları yaydı.

İkinci Ek:

Burada Hıristiyan okuyucunun aklına şöyle bir soru gelebilir: Mesih'in bizi kurtarmak için geldiği o asli günah, onun (aleyhisselam) o günahları bizden alarak kendisinin üstlenmesi için çarmıha gerilmesine ve öldürülmesinin, kurtuluş ve feda akidesinin, ve buradan çıkarak çarmıh ve diğer akidelerin dayandığı esas sebeptir.

Aslına bakarsan Mesih'in (aleyhisselam) İncil'lerde yazılı sözleri arasında böyle bir hevesin dayanağı yoktur; bunların kökü kaynağı Tarsuslu Pavlus'tur...!!¹²⁸

2. Öğrencilerin Büyüğü Simon'un Sözleriyle Mesih'in (aleyhisselam) Mesajı

Mesih'in (aleyhisselam) biseti son bulduktan sonra öğrencilerin büyüğü –yanlışlıkla Petrus veya Piter diye adlandırdıkları- Simon¹²⁹ Mesih'in davetini ve mesajını, **NIV** nüshasında Elçilerin İşleri (10:36) sifrinde geldiği üzere, Kernelius'un

¹²⁸ Detaylı bilgi için *Hıristiyanlıkta Pavlus Gerçeği* isimli kitabıma bakınız.

¹²⁹ Simon, Aramice'den gelmiş olup "duymak, işitmek" anlamındaki kelimeden alınmıştır. Yeni İbranice'de Şimon diye bilinir. Petrus lakabı ise Yunanca bir kelimedir ve müzekker sıya olarak Petrus, müennes sıya olarak da Petra diye bilinir. Mesih (aleyhisselam) Simon'a Kifa, yani kaya lakabını vermişti; metnin Yunanca orijinalinde geçen Kefas (Kephass) kelimesi de buradan gelmektedir. Ona Simun da diyorlardı. Özel isimlerin tercüme edilmeyip değiştirilmeden bırakılması gereklidir.

evindeki vaazında şöyle özetlemiştir: *“This is the message God sent to the people of Israel telling the good news of peace through Jesus Christ.”* Tercümesi şöyledir: “Mesaj işte şudur: Rab, İsrail oğullarına İsa Mesih vasıtasıyla bildirdiği iyi barış haberler gönderdi.”

Metin şunları içerir:

Rabden İsrail oğullarına bir mesajın oluşu.

Bu mesajın iyi barış haberlerini içermesi.

Bu mesajın İsrail oğullarına İsa Mesih aracılığıyla tebliği.

Simon’un belirttiği üzere Mesih’in daveti ve mesajının özeti budur. Âlemlerin Rabbından İsrail oğullarına gönderilmiş bir mesajı düşündüğünde şunlara ulaşırsın:

Mesajı gönderen: Rab.

Mesaj gönderilenler: İsrail oğulları.

Mesajın adı: İyi barış haberleri.

Mesajın ulaştırılması da İsa Mesih vasıtasıyla olmuştur.

Tüm insanlar, peygamberler olmadan bu mesajı okuyamıyorlardı; işte Mesih (aleyhisselam) bu mesajı okumayı üstlendi. Okuyucuyla aramdaki karşılıklı güven bağının daha da muhkemleşmesi ve bir az daha izah için yukarıda söylediğim bu mesajı İngilizce tercümelerden okumaya çalışacak, sonra muasır Arapça tercümelerde nelerin olup bittiğine işaret edeceğim.

Birinci: Rabden İsrail oğullarına bir mesajın olması.

Bütün tercüme nüshalar bu konuda ittifak halindeler; onlardan **NIV** ve **KJ** gibi bazıları bunu açık ibarelere yansıtmıştır: *“The word which God sent unto the children of Israel.”*

NASB nüshası gibi bazı nüshalar gâib “o/He” zamiriyle ona işaret etmiştir: “*The word which He sent to the sons of Israel.*”

TEV nüshası da buna başka bir örnek gösterilebilir: “*You know the message he sent to the people of Israel.*”

İşte metnin İngilizce tercümelerinin ekseriyetinde durum böyledir; risâlet/mesaj kelimesi “Yunanca Logos” kelimesi anlamına gelen “word” kelimesiyle değiştirilmiştir. Ayrıca mesajı gönderen kah zahir anlamıyla “God” yani Rab olarak, kah da gâib “o/He” zamiriyle yazılmıştır. İlginç olan ise bu zamirin bazı nüshalarda küçük harfle yazılmış olmasıdır; ben bunun anlamını hiç anlayamadım...!!

İkinci: Mesajın adı.

İngilizce tercüme nüshalar Mesih'in (aleyhisselam) İsrail oğullarına tebliğ ettiği mesajın adının “iyi barış haberleri”, İngilizce “the good news of peace” olduğuna neredeyse icma etmişlerdir.¹³⁰ Bazen “iyi haberler” ibaresi **GNB** ve **TEV** nüshalarında olduğu gibi “Good News of peace” şeklinde büyük harflerle yazılır. **LB** nüshasında da *peace* kelimesi silinerek böyle yazılır.

Çağdaş Arapça tercüme nüshalarında bu mesajın adını zikretmeden önce, Mesih'in (aleyhisselam) bu iyi haberleri ulaştırmada takip ettiği metodu okuyucuya açıklamanın faydalı olduğunu düşünüyorum. Bu anlamı ifade etmek için kullanılmış İngilizce kelimelerin iki kısma ayrıldığını görüyoruz.

Birinci kısım: Ulaştırma eyleminin Allah indinden olan bir kitap tebliği şeklinde değil de sözlü olduğu anlamındaki kelimeler:

¹³⁰ **RSV, NEB, JB, PME, NIV, TEV** gibi nüshalara bakınız.

Preaching: dolaysız sözlü vaaz.....**KJV, RSV, NASB** nüshaları örneği.

Proclaiming: ilan etmek.....**TEV, GNB** nüshaları örneği.

Telling: söylemek.....**NIV** nüshası örneği.

Anouncing: ilan etmek.....**IGENT** nüshası örneği.

İkinci kısım: Ulaştırma eyleminin Allah indinden olan bir kitap tebliği şeklinde olduğu anlamındaki kelimeler:

Giving: veriyor.....**PME** nüshası örneği.

Gave: verdi.....**HEB** nüshası örneği.

Brought: getirdi.....**JB** nüshası örneği.

İngilizce nüshalara göre mesajın adına bakalım.

1- **RSV, NEB, PME, JB, NIV, TV, CNB** gibi meşhur nüshalar “*good news*” kelimelerinin baş harflerinin büyük, yoksa küçük harfle yazılmasındaki basit ihtilafla birlikte mesajın adının “*The good news of peace*” şeklinde yazılmasında müttetiklerdir. Böylece “**The**” marife ekinin silinip silinmemesine bağlı olarak bunun tercümesi ya “**iyi barış haberleri**”, ya da “**barışın iyi haberleri**” şeklinde olacaktır.

2- **KJV, NASB** gibi nüshalar mesajın temel konusu olan “**barış**” kelimesini saklamış, iyi haberler ifadesini hazfetmişlerdir. Buna göre mesajın adı “**barış**” olacaktır.

3- **LB** nüshası “barış” kelimesini hazfetmiş, “**iyi haberler/good news**” ifadesini korumuştur.

4- **KJ** nüshasının Yunanca orijinalin İngilizce motamot tercümesi olan **IGENT** nüshasına göre mesajın adını “**barış-**

mutlu düzenlemeler/The glad tidings-peace şeklinde olduğunu görüyoruz.

Görüyoruz ki mesajın adının temeli **“barış”** üzerine kuruludur ve Yunanca orijinallerde geldiği için bu önemli kelimenin silindiği nüshaların bir anlamı yoktur.

Burada, İncil metinleri üzerinde azıcık düşünüp anlamak isteyen bir tarafsız akla şu soru gelir: Eğer Mesih'in (aleyhisselam) mesajının temel konusu barıştıysa o zaman Matta (10:24) ve Luka (12:49, 51) İncil'lerinde geçen **“Benim yeryüzüne barış getirmek için geldiğimi sakın düşünmeyin. Ben barış değil, kılıç getirmek için geldim”, “Benim yeryüzüne barış getirmek için geldiğimi mi zannediyorsunuz? Size diyorum: hayır, hilaf (bazı nüshalarda ayrılık) için...”, “Yeryüzüne bir ateş getirmek için geldim. Onun alevlenmesini ne çok seviyorum”** sözlerini nasıl anlayacağız? Bunlar Mesih'in (aleyhisselam) mesajıyla ve öğrencilerin büyüğü Simon'un **“iyi barış haberleri”** sözüyle taban tabana zıttır.

İngilizce ve Arapça yeni baskılarda İncil pasajlarının üzerine şöyle garip bir ad koymuşlardır:

JB: İhtilaf nedeni İsa.

TEV: Barış değil kılıç.

PME: Barış elçisi ayrılık yaratmaya geldi.

PME: İsa tefrika salmayı geliş sebebi olarak ilan ediyor.

TEV: Parçalanma nedeni İsa.

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu, Mesih'in (aleyhisselam) âlemlerin Rabbından İsrail oğullarına bildirmek için geldiği mesajın konusunun aslıyla büyük ve açık bir çelişkidir..!!

Belki de Elçilerin İşleri sıfırı yalan söylemiş olabilir, belki hatta Matta ve Luka İncil'leri de yalan söylemiş olabilir. Ama belki de durum bunun tersidir. Belki de metinlerin bizi

düşürdüğü bu dar geçitten kurtulmaya bir yol bulabiliriz. Bilin ki bu sadece ve sadece metinlerdeki barış kelimesine bakmakla olabilir. Gelin Mesih'in (aleyhisselam) anadili olan Aramice'de bu kelimenin köklerini araştıralım; çünkü bu karışıklık ve noksanın kelimenin çeşitli biçimde tercüme edilmesinden de kaynaklanabilir.

Elçilerin İşleri ve Matta İncil'indeki barış kelimesinin Yunanca'da "*ereni*" şeklinde okunan "*ειρηνη*" yazıldığını görüyoruz. Bu Yunanca kelimenin Aramice ve yeni İbranice'deki karşılığı, sırayla, "*slama*" ve "*şalom*", Arapça'daki karşılığı ise "*selam*" ve "*islâm*" şeklindedir. Aramice'deki "*slama*", İbranice'deki "*şalom*" kelimelerinin "*selâm*" ve "*islâm*" kelimelerinden başka Arapça'da karşılığı bulunmaz. Nitekim Arapça'daki "*islâm*" kelimesinin karşılığı olarak İbranice'de de "*şalom*" kelimesinden başka bir kelime yoktur.

İngilizce'deki "*peace*" kelimesi ve onun Yunanca aslı "*ειρηνη*" bir dinin adının karşılığına delalet ediyorlarsa problem metinlerdedir. Şöyle ki buradaki kelime savaş, ayrılık ve parçalanmanın zıttı olan barış anlamına değil de, semavi bir din olan **İslâm** anlamına gelir.

Burada Elçilerin İşleri sifrindeki (10:36) pasajındaki mesajın adının tercümesi "**iyi İslâm haberleri**" veya "**İslâm'ın iyi haberleri**" anlamında, yani İslâm'a iman etmeğe davet değil de İslâm hakkındaki haberlerle müjdeleme anlamında olacaktır. Matta (10:34) ve Luka (12:51) İncil'lerindeki anlam da Mesih'in (aleyhisselam) İslâm'ı müjdelemiş olduğu şeklinde olacaktır.

Hayat Kitabı (Mısır, 1988) nüshasında geldiği üzere, Yeremye sifrinde (28:9) yer alan bir metin de bu anlamı teyit etmektedir: "**Barışı** haber veren o nebi ise haberi gerçekleştiğinde Rabbin onu hak olarak gönderdiği anlaşılacaktır." Metnin **NASB** nüshasındaki İngilizce tercümesine bakalım: "*The prophet who prophesies of peace, when the word of the prophet shall come to*

pass, then that prophet will be known as one whom the LORD has truly sent."

Dikkat edelim ki Yeremya peygamber, Mesih'ten çok çok önce gelmiştir ve onun bu sözleri, hak peygamberle sahte peygamberden temyiz etmek içindi. "**Prophesies**" kelimesi gelecek zaman sıygasıyla "**haber verecek**",¹³¹ yani ilahi vahiy yoluyla insanlara bildirecek anlamındadır. Mesih (aleyhisselam) de âlemlerin Rabbinden aldığı İslam hakkındaki mesajı kavmi İsrail oğullarına bildirmiştir, yani Yeremya peygamberin de dediği gibi, onlara İslâm'ı haber vermiştir.

Mesih'in (aleyhisselam) bu nübüvveti gerçekleşmiş, kendisinden yaklaşık altı asır veya az daha fazla süre sonra İslâm gelmiştir. İşte Yunanca'ya "**ereni**", Arapça'ya "**selâm**" diye tercüme edilen kelime de budur. Döne döne şunu vurguluyorum ki Elçilerin İşleri sifrindeki (10:36) mesajın adı "**iyi İslâm haberleri**" veya "**İslâm'ın iyi haberleri**" olmuştur.

·Üçüncü: Bu mesajın ulaştırılması.

İngilizce nüshalar –İslâm hakkındaki- bu iyi haberlerin İsrail oğullarına Mesih (aleyhisselam) aracılığıyla gelmesinde mütteliklerdir. Onlar bu anlamı ifade etmek için "**through Jesus**" veya "**by Jesus**" ibarelerini kullanmışlardır. Yunanca orijinalde bu kelimenin, İngilizce'de "**by**", Arapça'da "**aracılığıyla**" anlamına gelen "**بِ**" şeklinde ifade edildiğini görüyoruz. İşte bu da mesajı ulaştırmanın mesajı gönderenden tamamen farklı olduğuna başka bir delildir. Akli selim sahipleriyle ihtilafa girmemek için şu örneğe bakalım:

İsrail oğullarına gönderilmiş bir mesaj vardır.

Bu mesajı İsrail oğullarına ulaştıracak birisi vardır.

¹³¹ Arapça tercüme nüshalarının tamamında olanın aksine, İngilizce nüshalarda kelime gelecek zaman sıygasındadır. Yukarıdaki İngilizce nüshalara bakılabilir.

Bu mesajın sahibi âlemlerin Rabbidir.

Mesajı iletecek olan Mesih'tir (aleyhisselam). Mesajın sahibi kesinlikle bu mesajı İsrail oğullarına ulaştıracak birisi olamaz. Çünkü metnin başında Rabbin Mesih'i (aleyhisselam) gönderdiği ve bahis konusu mesajın Mesih aracılığıyla İsrail oğullarına ulaştırıldığından bahsedilir.

Bunu okuyucuya şu nedenle söylüyorum ki, Arapça Katolik nüshasında metnin sonunda ona yalan olarak eklenmiş "Yesû Mesih alemlerin Rabbidir", veya Yesû Babaları nüshasında "O insanların tamamının Rabbidir", veya Hayat Kitabı nüshasında "Yesû Mesih herkesin Rabbidir", veya Milli Venedik nüshasına göre "İşte bu, herkesin Rabbidir" diye bir ekin yer aldığını bilsin.

Metni tercüme ve tahkik edenlerden bazıları bu yanlış görmüş ve burayı parantez arasına alarak asıl metinden olmadığını belirtmişlerdir. Böyle parantez içinde yazma örneklerini İngilizce **NASB, RSV, KJV, IGENT** nüshalarında görüyoruz. **PME, JB** gibi bazıları da ayırmak için tire çizgisini kullanmışlardır.

Halbuki Arapça muasır tercümeleri; tahkik, tetkik ve yeni bilgi edinmeden tamamen yoksunlar; çünkü onlar Mesih'in İsrail oğullarına ilettiği mesajın adının Mesih'in kendisi olduğunu düşünüyor, hatta buna itikat ediyorlar. Onlara göre bu mesajın adı iyi barış haberleri veya iyi barış haberi veya iyi haber veya barış haberidir...!!

Gelin Arapça tercüme metni birlikte okuyup düşünelim ve aralarındaki anlam farklılığını anlamamız için İngilizce tercüme nüshalarıyla karşılaştıralım. İngilizce nüshanın, bu bahsin yazıldığı dönemde en son çıkmış Arapça'ya çevirisi olan Katolik nüshasına bakalım: "Petrus dedi ki: Görüyorum ki Allah hakikatte kimseyi kimseden ayırmaz. Herhangi bir ümmetten kimse Ondan korkar ve hayır işlerse Onun yanında ameli makbuldür. O,

kelimesini İsrail oğullarına gönderdi. **Âlemlerin Rabbi olan Yesû Mesih'le barış müjdesini açıklıyor.**" (Elçilerin İşleri 10:36)

Her ne kadar İncil'lerin Yunanca orijinallerinde veya Yeni Ahid'in diğer sifirlerinde lafza-i celâl hiç geçmezse de, burada gönderen Allah'tır...!!

Allah, Yesû Mesih'i gönderdi, Yesû Mesih de İsrail oğullarına Yesû Mesih aracılığıyla İsrail oğullarına barış mesajını açıkladı, Yesû Mesih, âlemlerin Rabbidir. Aziz okuyucu, bundan bir şey anlayabildin mi..!?

Ama elimdeki İngilizce tercümelerde bu hurafeler bulunmamaktadır.

Üç Büyük Arap Kilisesince tanınmış olan Protestan Venedik nüshasında da bahis konusu metin şöyle hurafelerle yazılmıştır: "Her şeyin Rabbi olan Yesû Mesih aracılığıyla İsrail oğullarına gönderdiği barışı müjdeleyen kelime."

İşte böylece de o mesaj yok sayılarak ortadan kalkmış, adı sayfalardan silinmiş, mesajı getiren bizzat mesajın kendisi olmuş ve aynı zamanda da mesajı gönderen de olmuştur.

Dolayısıyla ne gönderen var, ne de mesaj. Hepsi kaybolup gitmiştir. Kaybolmuştur.. Yitmiştir..!!

İKİNCİ BAHİS

Müjde

Mesih'in Mesajının Odaklandığı Merkez

Kısaca söylemek gerekirse Mesih'in (aleyhisselam) risâletinin asıllarını inceleyip İsrail oğulları peygamberlerinin başlattığı şeyin tamamlayıcısı olarak geldiğini öğrendik ve İsrail oğulları seriâtına, kendi İncil'ine iman getirmek dışında yeni hiçbir asıl getirmediğini kesinleştirdik.

Şöyle ki o, İsrail oğulları peygamberlerinin sonuncusu olsa da Allah'ın topluma gönderdiği mesajlar onunla bitmedi; kendisindeki İncil'in davetinin odak noktası daha sonra gelecek olan ve İsrail oğullarının başlarına gelecek olanları müjdeler diye adlandırılan şeydi.

Mesih'in İncil'ine iman, müjdelediği şeye zımnî imandı.

Mesih'in İncil'inin müjdeleri üç kısma ayrılır:

Birinci: Kendisinden sonra gelecek olan melekûtullah'ı müjde.

İkinci: İsrail oğullarının başlarına gelecek olanları müjde.

Üçüncü: Faraklit ve Messiya adı altında âhir zaman peygamberi, hâtemu'l-enbiya ve'l-mürselîn'i müjdeleme.

Başka bir kitabımda¹³² üçüncü müjdeyi açıkladığım için burada sadece birinci ve ikinci müjdeyi ele alacağım.

1. Melekût

Araştırmaya Giriş

Allah'a hamdolsun, büyüklüğün ve egemenliğin, azametinin ve gücün sahibine, günahları affedene, tövbeleri kabul edene, şiddetli cezalandırana. Allah'tan başka Tanrı yoktur ve dönüş O'nadır. O peygamberleri gönderen, mükafat ve ceza ile uyarandır. Peygamberler gönderilmesiyle insanların Allah'a karşı bir hüccetleri olmasın diye yanlışla doğruyu ayırmak için kitaplar gönderen, kusursuz ve noksansız şeriatlar vaz eden Odur.

Onun kulu Ahmed'e salât-ü selâm olsun. Allah onu (sallallahu aleyhi vesellem) Mescidu'l-Haram'dan Mescidu'l-Aksa'ya götürmüş, göklerin ve yerin egemenliğini ona (sallallahu aleyhi vesellem) bildirmiş, büyük âyetlerini ona göstermiştir. Ahmet b. Hanbel'in Müsned'inde O'ndan (sallallahu aleyhi vesellem) nakledilen Mirac hadisine göre Cebrail'e "Ey Cebrail, bu nedir?" diye sormuş, cevabında Cebrail "Bunlar şeytanlardır. Onlar Adem oğullarının gözlerinde dolaşıyorlar ki **göklerin ve yerin egemenliği** hakkında düşünmesinler; yoksa ilginçlikleri görürler." demiştir.

Asıl konumuza gelelim:

Mesih'in (aleyhisselam) hayat hikayesini ve şimdiki İncil'lerde yazılmış sözlerini araştıran herkes onun (aleyhisselam) risâletinin **melekût** adlı şey ve onun insanlara gelişinin yakınlaşması, zuhuruna az kalması müjdesi üzerinde odaklandığını açık

¹³² Yazar Nebiyyu Ardi'l-Cenûb (=Güney Topraklarının Peygamberi) adlı kitabını kastetmektedir.

şekilde görecektir. O (aleyhisselam) melekût'un anlamını açıklamakla ilgili verdiği örneklerde çoğu zaman onu “**göklerin egemenliği şuna benzer**” diye başlamış, bunu sunulan örnek takip etmiş, sonra da öğrencilerinin murad edilen anlamı anlamaları için örnekteki kelimeleri şerh etmiştir.

Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden şimdiye dek tâbileri melekût/egemenlik kelimesinden murad edilen maksadı anlamamışlardır. Onlar, Mesih'in (aleyhisselam) onu belirleyici ve toparlayıcı bir tanımla tanıtmadığını söylüyorlar. Bunu sebebi ise onların Mesih'in (aleyhisselam) konuştuğu dil olan Aramice lisanı terk edip Yunanca'yı ve ondan türeyen diğer dilleri kaynak olarak almalarıdır.

Yunanca orijinalerde melekût kelimesi “**basilia/βασιλεια**” diye geçer. İngilizce'ye imparatorluk veya büyük krallık anlamına gelen “**kingdom**” şeklinde tercüme edilir. Bu kelime Yunanca orijinalerde imparatorluk veya İngilizce tercümelerde krallık anlamına geliyorsa demek ki asıl dildeki anlamı kaybolmuştur; gerçekten de bu böyle olmuştur. Evet, Mesih (aleyhisselam) İsrail oğulları için krallık veya imparatorluk kurmak için gelmemiş, şimdiye dek de bu iddia edilen krallık gerçekleşmemiştir...!!

Hristiyan ulemaya göre **melekût**; hakimiyet, saltanat ve krallık anlamına gelir. Matta İncil'inde geçtiği gibi, bu kelimeye gökler kelimesi de eklendiğinde, göklerin hakimiyeti, göklerin saltanatı ve göklerin krallığı gibi anlama gelecektir. Tüm bunların belirli bir anlamı yoktur ve açıklanması gerekir. Acaba Mesih (aleyhisselam) göklerin hakimiyetinin, göklerin saltanatının, göklerin krallığının yaklaştığını mı müjdeliyordu..!? Kendisi bir mahluk olduğu halde ne zamandan beri göklerin de yeryüzünde hakimiyeti, saltanatı ve krallığı olmuştur..!?

Bu kelimeye lafza-ı celale Allah kelimesini eklediğimizde ibarenin anlamı Allah'ın hakimiyeti, Allah'ın saltanatı,

Allah'ın krallığı olacaktır; sanki Mesih'ten (aleyhisselam) önce yeryüzünde Allah'ın hakimiyeti, Allah'ın saltanatı, Allah'ın krallığı hiç yokmuş da Mesih şehirbeşehir, köybeköy dolaşarak onun yaklaştığını duyurmuştur..!!

Onlar şimdiye dek ibadetlerinde melekûtullah'ın gelişi için dua etmektedirler. Henüz melekûtullah onlarla değildir..!! Bununla onlar sanki geçmişte ve şimdi Allah'ın hakimiyeti, Allah'ın saltanatı, Allah'ın krallığı onlarla olmamıştır diyorlar. Sanki âlem yaratıldığından beri Allah'ın hakimiyetinde, Allah'ın saltanatında olmamıştır. Bu makul bir şey mi, ey akıl sahipleri..!?

Onlara göre melekût, başlangıcı ve nüfuz dairesi olan tarihi bir olaydır. Onlara göre bunun ne anlama geldiğini benden sormayın; çünkü onlar kendileri bu konuda daha fazla bir şey bilmiyorlar. Duvara sıkıştırıldıklarında da diyorlar ki: Mesih bunun anlamını belirli ve kesin bir şekilde açıklamamıştır..!!

Luka İncil'ine (4:43) göre Mesih (aleyhisselam) şöyle buyurur: **“Benim diğer şehirleri de melekûtullah'la/Allah'ın egemenliği ile müjdelemem gerekir. Çünkü ben bundan dolayı gönderilmişim.”** Markos İncil'inde (1:14) şöyle buyurur: **“Artık zaman doldu ve melekûtullah/Allah'ın egemenliği yaklaştı.”** Nitekim onun öğrencilerini melekûtullah'ı müjdelemek için gönderdiğini (Luka İncili 6:20) görüyoruz. Ayrıca öğrencilerine ibadetlerinde şöyle demelerini öğretmiştir: **“Ey göklerdeki Babamız. Egemenliğin gelsin. Çökte olduğu gibi yerde de Senin isteğin gerçekleşsin.”**

Acaba gelişi yaklaşan bu melekûtullah nedir..!?

Acaba Mesih'in gönderilme sebebi olan bu melekûtullah nedir..!?

Acaba namazlarında/ibadetlerinde Hıristiyanların gelmesine dua ettikleri bu melekûtullah nedir..!?

Rahip Dr. Fehim Aziz melekûtullah'ın anlamı hakkında şunları der: "Hizmetinin başlamasından çarmıh üzerinde göğe çekilmesine dek Yesû, melekûtullah'ı müjdeledi ve öğretilerinde, örneklerinde onun alametlerini açıklayarak şerh etti. Daha sonra kendi hayatında onu açıkladı ve hastalara şifa verdiğinde, ölüyü dirilttiğinde, cüzamlıyı sağalttığında ve nihayet ölüp dirildiğinde ortaya çıkarttı. Onun ölmesi ve dirilmesi melekûtullah'ın yeryüzüne gelişi ve yenileyici faal bir etken olarak insanların hayatlarında zuhuru için yegane yol olmuştur. Buradan da belli olmaktadır ki Yesû'un hayatı, ameli ve tâlimî risâleti melekûtullah üzerinde odaklanmıştır.

Tüm bunlarla birlikte Mesih bu ıstılahı belirleyici ve kamil bir şekilde tanımlamamış, onun hakkında basitlik ve kolaylıkla konuşmuştur. Vahy olunanlardan biliyordu ki onu duyanların, melekût'un hakiki anlamını bilmeleri noksanlı olmaz. Ama bu melekûtullah'ın müphem ve tanımlanamaz bir şey olduğu anlamına gelmez. Kutsal Kitabı araştıranların tamamı, Yesû'un sözleri ve fiilleri vasıtasıyla onun anlamını bilebilir ve öğretilerinde ve fiillerinde neyi hedeflediğini kesinleştirebilir."¹³³

Daha sonra o, dilsel anlamın ne olduğu hakkında şunları der: "Belki de bu konuda ortaya konulan en muhteşem eser Alman âlim Gustav Delman'ın¹³⁴ yazdığı kitaptır. Aramice ve İbranice'de melekût kelimesinin asıl anlamının saltanat ve hakimiyet anlamına geldiğini ortaya koyan ilk kişi odur. Ama bazılarının zannettiği gibi kelimenin Allah'ın saltanatının ortaya çıktığı yer veya bölge anlamına geldiğini söyleyenlerin dedikleri ise kelimeye taşımadığı anlamları yüklemektir."¹³⁵

¹³³ Yazarın *Melekûtullah* kitabının "**Melekûtullah'ın Anlamı**" bahsi.

¹³⁴ D. Gustav, *Kelimât Yesu*, 91-101.

¹³⁵ *Melekûtullah*, 10.

Arap rahip bu Arap ıstılahının Avrupaî anlamını temel alarak, **“Yesû’un bu ıstılah için bir tanım yapmadığını” vurgulamasının yanı sıra**,¹³⁶ **“Yesû’un kullandığı Aramice kelime, sadece Allah’ın saltanatı ve hakimiyeti anlamına gelir”**¹³⁷ diye devam eder. İşte bu yüzden ki Arapça Aramice kültürde, yani konuştuğu dilde bu kelimenin anlamını araştırma eziyetine katlanmamış, 370 sayfaya varan büyük kitabında bu anlama bağlı kalmamış ve ıstılahın Arapça anlamını kaçırmıştır..!!

Hristiyan ulema, tâbilerine kelimenin belirli bir anlamını vermediği hiç sevmezler. Çünkü kelime onlara göre **başlangıç olarak Allah’ın saltanatı ve hakimiyetidir, sonda ise** yanlarındaki Allah Mesih’tir, Mesih kelimedir, kelime oğuldur, oğul tümün tümüdür. Dolayısıyla tâbiler, **melekûtullah’ı anlamadan**, hatta melekût kelimesini bile bilmeden, **psikolojilerine yerleştirmeliler..!!**

Aziz okuyucularım! Herhangi bir Arapça İncil tercümelerini alıp Mesih’in, zamanının yaklaştığını müjdelediği bu melekût’un anlamını araştırın. Hiçbir şey bulamayacaksınız. Bulduğunuz ise müminlerin susuzluğunu gidermeyen, Mesih’in (aleyhisselam) dilini sevenleri ikna etmeyen şeyler olacaktır.

Melekût konusunda Hristiyan uleması ve rahipler ikiye ayrılmışlardır: **Bir grup** bazıları göremese de şimdi bile melekût’un insanlar arasında mevcut olduğunu ve zamanı gelince ileride de açıklanacağı görüşündeler. Diğer grup ise melekût’un henüz gelmediği, Mesih’in (aleyhisselam) ahir zamanda gelişi sırasında muhtemelen geleceğini söylüyorlar.

İşte onların görüşleri bu iki görüş arasında tereddüt etmekte, melekût kelimesinin asıl dilsel anlamı

¹³⁶ Melekûtullah, 17.

¹³⁷ Melekûtullah, 13.

kaybolduğundan dedikleri hakkında muteber bir delil getirememekteler. Aydın bir rahibe melekûtullah hakkında sorduğunda kesinlikle kilisenin diğer mülhitlere karşı zaferiyle birlikte melekûtullah'ın gerçekleşeceğini söyleyecektir. Başka bir rahip ise sana âhir zamandaki mutlu bin yıl hakkında bahsedecektir. Üçüncü rahip ise melekûtullahı önce senin kendi nefsinde değerlendirmen gerektiğini, böyle olunca onu hissedeceğini sana söyleyecektir..!!

Ekseri Hıristiyanlar bu görüşler arasında dolaşıp dururlar; onlarda bu Arapça Aramice kelimenin belirli bir tanımı yoktur. Bununla birlikte onlar dua ederken **“Melekûtun gelsin”** dediklerinden onun geliş anını dört gözle beklerler.

Onların sözleri ve vaziyetleri üzerinde iyice düşünen kimse, onların bu hallerinin şimdiye dek Dâvud oğlu Mesih'i bekleyen Yahudilerin durumuna benzediğini anlar. Aslında o (aleyhisselam) onlara ikibin sene önce gelmişti de Harun soyundan olduğu ve nefislerinin beklediğine, istediğine uymadığı için onu kabul etmemişlerdi. Hıristiyanların da durumu işte böyledir. Şöyle ki ondört asır önce melekûtullah onlara gelmişse de nefislerinin beklediğine, istediğine uymadığı için onlar haktan uzaklaşarak onu reddetmişlerdir..!!

Acaba tâbiler, İncil'lerdeki metinleri asıl dili olan Aramice'ye döndürerek kastedilen mânâyı anlamamız için Aramice yakınlık ameliyatını uygulamamızı kabul eder mi? O, Mesih'in (aleyhisselam) bisetinin odaklandığı Arapça Aramice bir kelimedir. Luka İncil'indeki sözünden de gördüğümüz gibi bisetin asıl sebebi de o olmuştur. Allah'tan yardım ve doğru yolda sebat vermesini dileyerek araştırmaya devam ediyorum.

Şu bizim kültürümüz, şu bizim dilimiz, şu da bizim dedelerimizin lisanı. Onlar hakkındaki şeyi en iyi anlayanlar da yine bizler oluruz, günümüzde kullandığımız lisan bile buna şahittir. Yunanlılar ve diğer Avrupalılar ise bizim lisanı konuşamazlar ve dedelerimizin de dediklerini anlayamazlar.

Bizim lisanımızla konuşan dedelerimiz ve seleflerimizin sözlerinin doğru şeklini bir Alman veya bir Amerikalıdan almamız bizim için bir ayıptır; özellikle de bu dini bir konu ise..!!

Dolayısıyla bilelim ki melekût kelimesi, Arap lisanından Arami dilinden bir kelimedir ve tarihi, İslâm'dan önceye dek gider. Meryem oğlu Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden önce Yahudi kutsal metinlerinde bu kelime geçmemekteydi; İsrail oğullarına da ilk defa Mesih (aleyhisselam) vasıtasıyla girmiştir. Daha sonra, M.S. I. asırdan başlayarak Yahudi rabbilerin ve din adamlarının yazılarında görülmeye başlamıştır. Bu yüzden İncil şerhçilerinin melekût kelimesini şerhlerinde ister eski, ister yeni İbranice'ye bakmadıklarını görüyoruz.

Melekût kelimesinin Kur'ân'da, insanların efendisinin (sallallahu aleyhi vesellem) hadislerinde ve eski Arapların şiirlerinde geçtiğini görüyoruz; onlar ister Câhiliye, ister Hanif ister Nasrani dini üzere olsunlar bu kelimayı kullanmışlardır. Dil her zaman dildir; onunla anlar, isteklerimizi onunla ifade eder, onunla düşünür, onunla yazarız. Aziz okuyucular, şimdi de gelin bu kelimenin dedelerimizin lisanında ne anlama geldiğine bakalım.

Arap Lisanında Melekût Kelimesinin Anlamı

(Arapça'da ve Aramice'de)

Bu kelime “lam/ j” harfinin esreli veya fethalı olmasıyla “ل-ج-ف” kök harflerinden türemiştir. Esreli okunuşla “*melik*” şeklinde olacaktır ki çoğulu “*mulûk*”tur, fethalı okunduğunda “*melek*” şeklinde okunacaktır ki çoğulu “*emlâk*” ve “*melâike*”dir.

Birinci tür okunuştan “*lam/ j*”ın esreli hali- güç, egemenlik, azamet anlamları çıkar. Bu da mutlak olarak sadece Allah’a hastır, mukayyet olarak da Allah’ın yarattığı dünya

krallarına hastır. Gözle görülür dünya ile ilgili işler olduğundan herkes bunları görebilir.

İkinci tür okunuştan -“**lam/ J**”ın fethalı hali- ise gözlerle görülemediğinden sadece mümin kişi basiretiyle bunları görebilir. Âlimler de ilimleriyle bunların olduğunu çıkarırlar. Bu da **gayp dünyasıyla** ilgili işlerdendir.

Demek ki gözle görülür ve gayp dünyası olmak üzere iki tür dünya vardır. Buna yaratma dünyası ve emir dünyası, zahir dünya ve batın dünya da diyebilirsin. Her şeyin egemenliği ise her şeyin zahirine ve batınına hakim olan Allah’ın elindedir.

Melekût kelimesi, ceberût kelimesi gibi mübalağa sıygasıdır ve her iki tür okunuştan olan anlamları içerir. Yani bu kelime görülür ve gayp dünyalarını ihtiva eder, zahir ve batın güç, azamet ve egemenlik anlamlarını taşır. İşte bu yüzden Yüce Allah, Zu’l-melekût, yani alemlerin Rabbi olarak nitelenmiştir.

Mesih’in konuştuğu ve yaklaştığını müjdelediği bu Aramice sözcük, kelimenin sonundaki belirtili eki olan “**elif/**” harfiyle “**melekûtâ/ملكوٲا**” olarak okunur ve Arapça’daki “**el-melekût/أل-ملكوٲ**” kelimesi anlamına denk düşer. Her iki dilde anlamlar aynıdır; kelimenin doğru anlaşılmasına da buradan başlıyoruz.

Kelime, Mesih’in (aleyhisselam) “**Çöklerin melekûtu yaklaştı**” sözündeki gibi zamana delalet eden başka bir kelimeyle birlikte kullanıldığında biliyoruz ki ifadenin anlamı, insanların gözü önünde vuku bulacak tarihi bir olayla ilgilidir. Bu olay, peygamber gönderme, şeriat gönderme gibi Allah’ın özel ilminden olan gayp âlemi anlamında melekût âlemiyle ilgilidir.

Kelime, Mesih’in (aleyhisselam) “**Miskinler göklerin melekûtuna girerler**” sözündeki gibi harekete delalet eden başka bir kelimeyle birlikte kullanıldığında biliyoruz ki ifadenin anlamı,

miskinlerin girdiği bir yerle ilgilidir. Bu yer, bizim yaşadığımız âlemle ilgili değil, cennet gibi gayp âlemiyle ilgilidir.

Kelime, Mesih'in (aleyhisselam) **"Allah'ın melekûtunu isteyin"** sözündeki gibi talebe delalet eden başka bir kelimeyle birlikte kullanıldığında biliyoruz ki ifadenin anlamı, Yüce Allah'ın bizim yapmamız ve gerçekleştirmemiz gereken işiyle ilgilidir. Dini, şeriatı, ahkamı ve nefis, pahalı şeylerin istendiği benzeri şeyler gibi.

Kelime, bizim (Mısırlıların) namazda **"Melekûtun gelsin"** sözümüzdeki gibi dua ve yakarışa delalet eden başka bir kelimeyle birlikte kullanıldığında biliyoruz ki ifade, onların kail olduklarının aksine, gelmesi istenen şeyin Allah'ın mülkü veya saltanatı anlamına gelmemektedir.

Allah'ın mülkü ve saltanatı, zamanın yaratılmasından önce de mevcuttu. Halbuki burada bahsedilen şey, insanlara yeni bir şeriatın, ahkâmın, peygamberin gönderilmesi gibi hakkında daha önce hüküm verilmiş bir şeyin gerçekleşmesi veya göklerin ve yerin yaratılış sırlarının açılması ve yaratılış sırrının ortaya çıkması gibi bir anlamla ilgilidir.

Böylece görüyoruz ki melekût kelimesinin anlamı, **cümlede birlikte kullanıldığı kelimeye muvafık olarak değişir ve bu anlamların çoğu da gözle değil basiretle görülen gayp âlemiyle ilgilidir.** Dolayısıyla Mesih'in (aleyhisselam) melekût'u öğrencilerine şerh ederken **"melekût şuna benzer"** veya **"göklerin melekût'u şuna benzer"** diye cümleler kullanmasının ve bununla yetinmeyip örnekteki kelimeleri de şerh etmesinin nedenini buradan öğreniyoruz. Matta İncil'inde geçen pasaja (13:19) göre Mesih onları şöyle uyarıyordu: **"Melekût kelimesini duyup da anlamayan herkese kötü olan -şeytan- gelir ve kalbine ekileni kapıp götürür."** Ne var ki tâbiler şimdiye dek onun anlamını anlamamışlar, çünkü kötü olan (şeytan) onların yüreklerinde yeşermiş iman anlamlarını kapmıştır...!!

Okuyuculara sunduğum bu dilsel mukaddimenin sıhhatini ve delillerini görmek için, hem de Mesih'in (aleyhisselam) muhteşem örneklerle açıklamış olduğu çeşitli anlamları görmek için, Allah'ın izniyle, kelimenin anlamını İncil'lerde takip edelim. Allah'tan Mesih'i sevenlerin tamamının basiretlerini ve gönüllerini aydınlatmasını ve hakka, doğruya hidayet ettirmesini istiyorum.

Mesih'in (aleyhisselam) Sözlerinde Melekût Kelimesi

Bu metinleri okuyup anlamak için ilk önce Mesih'in (aleyhisselam) **“Önce gözünde merteği çıkar, o zaman iyi görürsün.”** (Matta 7:5) tavsiyesine uyarak gözlerdeki o lanetli merteği çıkarmak gerekir. Kilisenin tâbilerinin gözlerine koyduğu bu mertek, onları metinleri basiret gözüyle okumaktan alıkoyar. Aziz okuyucular! Gelin birlikte şimdiki İncil'lerde Mesih'in (aleyhisselam) sözlerini kendi gözlerimizle görelim ve okuyalım. Sonra ise Mesih'in mezkur tavsiyesine uyarak anlamaya çalışalım. Onun (aleyhisselam) sözleri teoloji ve kanunlar karışmamış, yumuşak, kolay anlaşılan sözlerdir.

Okuyucuya hatırlatayım ki Mesih'in (aleyhisselam) sözlerindeki melekût kelimesinin anlamlarının ekseriyeti biseti döneminde yaşayan muhatapların yalın gözle göremeyecekleri türdendi; onlar gayp alemiyle ilgili olup zamanı yaklaştığında seyircilere aşık olacaktı. Belirtelim ki Mesih'in (aleyhisselam) müjdelediği melekût işlerinden bazıları artık bizler için ortaya çıkmış, biz onları basiretimizle ve gözlerimizle de görmüşüz. Bazı işler ise sadece âhir zamanda ortaya çıkacaktır ve onlar sadece Allah'ın bildiği gayp aleminden olmalarını sürdürüyorlar.

1. Melekûtullah, Allah'ın Cenneti Anlamına Gelir

İlgili metin Hayat Kitabı nüshası Markos İncil'inden (10:17-25) alınmıştır: “O –Mesih- yola koyulduğunda birisi

koşarak geldi ve ona diz çökerek «Ey salih öğretmen, **sonsuz hayatı** kazanmak için ne yapmalıyım!» diye sordu. Ama Yesû ona dedi ki: «Salih olan sadece biri var, o da Allah'tır. Sen buyrukları biliyorsun: öldürme, zina etme, hırsızlık yapma, yalan yere şahitlik etme, zulmetme, babana ve annene iyilikte bulun.» Adam «Bunların tamamını küçüklüğümden beri yapıyorum» diye cevap verdi. Yesû ona bakarak sevdi ve dedi ki: «Bir şeyin eksik. Çit neyin varsa sat ve fakirlere dağıt, böylece gökte hazinen olsun. Sonra da gel beni izle.» dedi. Adamın yüzü asıldı ve hüzünlü halde oradan uzaklaştı. Çünkü çok malı vardı.

Yesû etrafına baktı ve öğrencilerine dedi ki: «**Zenginlerin Allah'ın melekûtuna girmeleri ne zordur.**» Öğrenciler bu söze şaşırdılar. Yesû onlara yine şöyle dedi: «Çocuklar! **Zenginlik üzerinden konuşanların Allah'ın melekûtuna girmeleri ne zordur. Devenin iğne deliğine girmesi zenginin Allah'ın melekûtuna girmesinden daha kolaydır.**»”

Ben Cemalüddin diyorum ki: Metinden anlıyoruz ki o adam On Emire uyan müminlerden olmuştur. Ama mal sevgisi huyu ona hakim olmuş, Mesih (aleyhisselam) onu bu huydan temizlemesini isteyerek ona malını fakirler arasında dağıtmasını emretmiştir. Ama o miskin kendisine Allah'ın melekûtuna girmeyi haram kılmıştır. Kalbinde zerre kadar imanı olan herkes güzelce anlar ki burada bahsedilen Allah'ın melekûtu dünyada gözle görülür bir şey olmayıp Mesih'e iman edip öğretilerine itaat edenler için mükafat olarak Allah'ın ahirette müminler için hazırladığı bir şeydir; yani burada bahsedilen cennettir. Müminlerin görmeyip de iman ettikleri gayp aleminden olan şeydir...!!

Devenin iğne deliğinden girmesi örneği ise tamamen Kur'ân'daki “*Deve iğnenin deliğine girinceye kadar cennete giremeyeceklerdir. Ve işte mücrimleri böyle cezalandırırız.*” (A'raf 07/40) ayetine benzemektedir.

Bu, kafirler ve mütekebbirlerin hakkındadır. Mal sevgisi hastalığının fakirlere infaktan alıkoyduğu zengin de şüphesiz mütekebbirlerden sayılır. Böylece Mesih'e (aleyhisselam) itaatsizlik etmesinin yanı sıra hesabının uzunluğundan onun cennete girmesi gerçekten de çok zordur.

Bu konuda Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi vesellem) hadisleri vardır. Oniki münafığın hakkındaki deve iğnenin deliğine girinceye kadar cennete giremeyecekleri hadisini Ahmed b. Hanbel Müsned'inde Huzeyfe'den nakletmiş, İbn Kesir *el-Bidaye ve'n-Nihaye*'sinde, Suyuti de *el-Câmiu's-Sağir*'inde zikretmiştir.

Mesih'in (aleyhisselam) bu sözündeki "*Allah'ın melekûtu*" ifadesini cennet olarak tefsir etme sahih bir tefsir olup normal insan fıtratı da buna şahadet eder. Üstelik de eski Ehl-i Kitap'tan Müslüman Araplar da böyle tefsir etmişlerdir. Ahmed b. Hanbel'in *Müsned*'de Vehb b. Munebbih'ten de böyle tefsiri nakletmiştir. İşte bu da, Mesih'in (aleyhisselam) eski Arap İncil'inde geçen sözünün aynısıdır.¹³⁸

2. Göklerin Melekûtu el-Meleu'l-A'lâ Anlamına Gelir.

İlgili metin, Venedik nüshası Matta İncil'inden (5:17-20) alınmıştır. Mesih (aleyhisselam) şöyle buyurur: "Benim Namus'u/Tevrat'ı veya peygamberleri yıkmak için geldiğimi sakın zannetmeyin. Ben yıkmak için değil tamamlamak için geldim. Çerçegi size söyleyeyim ki gök ve yer yok olmayınca, her şey gerçekleşmeyince Namus'tan/Tevrat'tan bir harf, bir nokta bile yok olmayacaktır. Bu buyruklardan küçük birini bile yıkan ve insanlara öyle öğreten kişi **göklerin melekûtunda küçük** adlanacaktır.

¹³⁸ Kitabımızın başlarında metinde deve anlamına gelen "cemel" kelimesinin Aramice'de gemilerin bağlandığı kalıp ip anlamına geldiğini söylemiştik. Ümmetin âlimi, Kur'ân'ın tercümanı İbn Abbas'tan da benzeri yorum rivayet edilmiştir.

Doğru uyup öğreten ise **göklerin melekûtunda büyük** adlanacaktır. Size diyorum ki iyilikleriniz yazarları ve Ferisiler'i aşmadıkça **göklerin melekûtuna giremezsiniz."**

Ben Cemalüddin diyorum ki: Yukarıdaki metinde zikredilen melekût kelimesi; melekler ve ruhlar alemi, gökler alemi olan **Mele-i Âla'**ya işarettir. Namus'a iyi sarılan, yani Tevrat ve İncil'deki ahkama ve buyruklara, peygamberlerin getirdiklerine uyan ve bunları öğreten melekler arasında **büyük** olarak adlanır. Tevrat ahkamına uymayanlar ise melekler arasında **en küçük**, yani değersiz olarak adlanırlar.

Daha sonra olacakları, yani Tevrat ahkâmını ve peygamberlerin getirdiklerini yıkıp insanlara da böyle öğretenin **en küçük** (*the little*) şeklindeki ifadeyle söylemek, Mesih'in ileri görüşlülüğündendir. Onun bu sözü, Roma vatandaşı Tarsuslu Pavlus'un vasıtasıyla gerçekleşmiştir; onun lakabı Yunanca'da **en küçük** anlamına gelir.

Hadis-i kutside Allah şöyle buyurur: **"Kulum beni bir toplulukta zikrederse, Ben onu daha iyi bir toplulukta zikrederim."** En güzel zikir de Onun kitaplarını okumak, buyruklarına göre amel etmek ve bu ilmi insanlar arasında yaymaktır. Mesih'in (aleyhisselam) de dediği gibi böyle birisi **Mele-i Âla'**da **büyük** olarak adlanır. Hz. Peygamber (sallalallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurur: *"Doğruluğa sarılın. Çünkü doğruluk iyiliğe götürür, iyilik de cennete götürür. Kişi o kadar doğru olur ve böyle devam eder ki Allah'ın indinde dürüst olarak yazılır. Yalan ise fücura götürür. Bir kişi de o kadar yalan konuşur ve bunu devam ettirir ki Allah'ın indinde yalancı olarak yazılır."* İbn Hacer, *Fethu'l-bâri*'de şöyle der: "Burada yazılmaktan kasıt o hükmün verilmesi ve **Mele-i Âla'**daki mahluka o kişinin öyle tanıtılmasıdır."

Ben Cemalüddin diyorum ki: Resûlullah'ın (sallalallahu aleyhi vesellem) söylemiş olduğu "dürüst ve yalancı" ifadesi, Mesih'in söylemiş olduğu "büyük ve en küçüğün" aynıdır. İslâm

kültüründe haklarında eserler yazılmış bazı insanlar vardır ki Mele-i Âla'da adlarıyla, nesepleriyle ve lakaplarıyla bilinirler. Örneğin büyük sahabe Ubey b. Ka'b, Mele-i Âla'da adı ve nesebiyle bilinir.¹³⁹ Ondan başka Raşidî halifelerden Osman b. Affan Mele-i Âla'da *Zu'n-Nûreyn* olarak bilinir.

Kur'ân'daki "hoşlansanız bile müşrik bir kadından daha hayırlıdır mümin cariye" âyetinin nüzul sebebi hakkında tefsir kitaplarında ilginç bir kıssa bulunur. Kıssa şöyledir: Huzeyfe b. el-Yemân'ın çirkin görünüşlü siyah bir cariyesi vardı. Âyet geldiğinde Huzeyfe ona "Ey basık burunlu kadın, sen Mele-i Âla'da da çirkin görünüşün ve siyahiliğinle zikredildin. Allah, Kitab'ında senin hakkında bir âyet indirdi" diyerek onu salıvererek onunla evlendi.

Salihlerin ve takvalıların Mele-i Âla'da en güzel sıfatlarla zikredildikleri hakkında İslâmî metinler çoktur. Kesin olarak görüyoruz ki Müslüman önderler hakkında Mesih (aleyhisselam) şöyle buyurmuştur: "Kim öğrenir ve amel eder ve öğretirse, melekût'ta -Mele-i Âla'da- yüce olarak adlanır."

Müslüman okuyucuya melekût kelimesinin anlamlarından birinin de Mele-i Âla olması hakkındaki bu özet sanırım yeterlidir. Hıristiyan okuyucuya da kelimenin dilsel analizinin yanısıra Mesih'in (aleyhisselam) sözleri yeterlidir.

3. Melekûtullah Allah'ın Evrendeki Mucizeleri Anlamına Gelir

İlgili metin Matta (13.11) ve Markos (4:11) İncil'lerinde geçmektedir: "**Melekûtullahın sırlarını bilmeniz için size verildi.**" Burada melekûtullah'tan murad Allah'ın yarattığı geniş evrendeki ayetleri ve mucizeleridir. Bu bilme sebeplere bağlıdır; ya Allah'ın bir hibesi olarak iman nuruyla ya da

¹³⁹ *Fethu'l-Bârî*, c. 7, Menâkibu Ubey b. K'ab.

âlimler arasında bilinen ilim ve yöntemlerle olur. Allah şöyle buyurur: **“Bu sûretle İbrâhîme göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk ki yakîn hâsıl edenlerden olsun.”** (En'âm 06/75) Yani onlardaki âyetleri ve mucizeleri. Bundan başka yine şöyle buyurur: **“Onlar göklerin ve yerin melekûtuna, Allah'ın yarattığı herhangi bir şeye ... bakmazlar mı?”** (A'raf 07/185)

İbn Ebi Şeybe, İbn Ebi Hatim ve İbn Merduye, Ebu Hureyre'den Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurduğunu naklederler: *“Miraca gittiğim geceydi... En yakın semaya baktım; indiğimde aşağıma baktım, ne göreyim: Duman ve sesler. «Bunlar ne ey Cebrail?» diye sordum. Şöyle cevap verdi: Bunlar, Âdem oğlunun gözlerinde dolaşan şeytanlardır ki insanlar göklerin ve yerin melekûtunu düşünmesinler (diye uğraşırlar). Böyle olmasaydı onlar mucizeleri görürlerdi.”*

Hz. Peygamberden (sallallahu aleyhi vesellem) Ebu Hureyre'nin rivayet ettiği şu hadisi de Ahmed b. Hanbel, *Müsned*'ine almıştır: **“Şeytanlar, Âdem oğullarının kalplerinde dolaşmasalardı, onlar göklerin melekûtuna bakarlardı.”**

4. Melekûtullah Allah'ın Kitabı Anlamına Gelir

Bu kitabın İncil bahsinde daha önce de Melekût'un İncili ifadesinin tamamen ilahi bir kitap anlamına geldiğini kesin delillerle sunmuştuk. Orada hem de iki tür Melekût İncil'inin olduğundan bahsetmiştik. **Birincisi** Mesih'in (aleyhisselam) olan, İsrail oğullarına anlattığı Melekût İncil'i. Bu, Mesih'in (aleyhisselam) İnciliyle birlikte Tevrat ve peygamberlerin kitaplarıdır. **İkincisi** ise tüm alem için olan Melekût İncili. Mesih'in (aleyhisselam) gelişinin yaklaştığını müjdelediği İncil işte bu İncil olup Hristiyan ulemanın dediklerinin aksine kurtuluş İncili değildir. O, ebedi İncil'dir, âhir zamanda meleklerin gökten indirdiği kitaptır, o **Kur'ân-ı Kerim**'dir. Bunun dilsel

olarak kesin delillerini sunmak için Yunanca metinlere bakalım.

Burada okuyucuya Matta İncil'inden (24:14) Mesih'in (aleyhisselam) ileriki günlerde ne olacağını haber verdiği bir metni sunacağım. Mesih şöyle buyurur: "Bu melekûtun müjdesi, bütün ümmetlere şahadet etmek üzere tüm meskun yerlerde vaaz edilecek. Sonra son gelecek." Halbuki Yunanca orijinalden tercüme doğru yapılmamıştır. Metinde geçen "Bu melekûtun müjdesi vaaz edilecek." ifadesi orijinalde "*και κηρυχθησεται τουτο-το-ευαγγελιον της βασιλειας*", yani "**bu melekût'un İncili ilan edilecektir**" diye geçer. Dolayısıyla, daha önce İncil bahsinde de açıkladığım üzere bir Melekût İncili, yani Melekût kitabı vardır. Bu İncil, Mesih (aleyhisselam) döneminde mevcut olmamıştır ve o bunu melekût'a, yani gözlerden uzak olan, sadece gelişi yaklaştığında insanların gözleriyle görecekları bir anlama hamletmiştir. Yuhanna'nın dediği gibi onu melekler gökten son peygambere (sallalallahu aleyhi vesellem) indireceklerdir. Hıristiyan ulema, bu İncil hakkında konuşarak onun ahir zamanda olacağını söylemişlerdir. O İncil Hıristiyanlıktaki kurtuluş İncil'inden farklı bir şeydir. Bu konuda İncil bahsine bakılabilir.

Yukarıda dilsel açıklama bölümündeki girişte izah ettiğim üzere melekût maddesi gayp alemiyle ilgilidir; ortaya çıktığında artık gaybilik taşımaz. Bu Melekût İncili de gayp aleminde olmuşsa da Mesih (aleyhisselam) onu bilmiş ve melekût İncili diyerek onun gaybiliği hakkında haber vermiştir. Elhamdulillah, melek Cebail vasıtasıyla bu sonsuz İncil Resulullah'a (sallalallahu aleyhi vesellem) indirilmiştir. Bununla da ondaki gaybilik gitmiş, insanlar onu görmüşlerdir. Kur'ân'da geçtiği sözleriyle peygamberlerin babası Hz. İbrahim (sallalallahu aleyhi vesellem) bu kitabı müjdeleyerek şöyle der: "*Rabbimiz, onların içinden bir resul gönder ki onlara Senin âyetlerini okusun, kitabı ve hikmeti öğretsin.*" Demek ki Hz. Peygamber'in (sallalallahu

aleyhi vesellem) **onlara Senin ayetlerini okuması, yani tilavet, Kur'ân okumanın vasfıdır."**

5. Melekûtullah Allah'ın Dini Anlamına Gelir

Aziz okuyucular! Mesih'İN (aleyhisselam) tavsiyesine uyup iyi görmek için gözümüzdeki mertegi çıkardık mı..!Ç Onu şimdi çıkar, artık bunun zamanı gelmiştir..!! Mesih şöyle buyurur: **"Artık zaman doldu ve melekûtullah yaklaştı. Dolayısıyla tövbe edin ve İncil'e iman edin."** (Markos 1:14)

Bu metin iki parçadan ibarettir:

-**"Artık zaman doldu ve melekûtullah yaklaştı."** parçası. Bu, Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden sonra vuku bulacak **şeyin** hakkında müjdedir. Yani melekûtullah'ın zamanı yaklaştı; bu melekût insanlar için **gaybi bir şeydir** ve zamanı geldiğinde açığa çıkacaktır. Bu, **gaybi şeyin** görünür dünyasına çıkmasıdır. Bu cümle de **o şey** hakkında bilgi verir. Zaman artık dolmuş, vakit yaklaşmıştır. **Bu şey** hakkında konuşuruz.

-**"Dolayısıyla tövbe edin ve İncil'e iman edin."** parçası. Bu ikinci parça Mesih'in (aleyhisselam) çağdaşlarına ait bir sözdür. İlk olarak onlardan Rablerinin emirlerine isyan ettikleri ve Tevrat ahkama muhalif davrandıkları için tövbe etmeleri, daha sonra da kendisindeki İncil'e iman etmeleri istenir.

Birinci parça insanlara açıklanması zamanı yaklaşmış olan gaybi bir şey hakkındadır. İkinci parça ise görünür âlemlle ilgilidir; fiilen Mesih'te (aleyhisselam) olan İncil'e iman etmek.

Üzüntüyle söyleyelim ki Hıristiyanlar Mesih'in (aleyhisselam) bir İncil'i olduğunu kabul etmiyorlar. Bu yüzden de onlar Mesih'in (aleyhisselam) sözündeki ikinci parçaya uymazlar; ne tövbe var, ne de İncil'e iman. Onlara kalan Mesih'in sözlerinde sadece haber verilen bu ikinci parçadaki şeyi beklemektir. Onlar ibadetlerinde **"melekûtun gelsin"** diye dua ederler.

Sübhanallah. Sanki Mesih (aleyhisselam) kendisinden sonra tâbilerin ne yapacaklarını biliyormuş..!!

Devam edip Mesih'in (aleyhisselam) sözlerindeki **bu şeyin** mahiyetini araştırdığımızda, Allah'ın izniyle gelecek bahiste ele alacağımız, uygun görülen ölçüde buraya da aldığımız bağcı örneğini görüyoruz. Matta İncil'ine (21:42-44) göre Mesih şöyle buyurur: "Kitapta hiç okudunuz mu! **Yapıcıların reddettiği taş işte köşenin baş taşı oldu.** Bu Rabbin tarafından olan bir iştir ve bizim gözümüzde ilginçtir. Bundan dolayı size diyorum ki **melekûtullah sizden alınacak ve ürünlerini yetiştiren bir ümmete verilecek.** Bu taşın üzerine düşen paramparça olacak, taş da kimin üzerine düşerse onu ezip toz edecektir."

Burada Mesih'in, İsrail oğulları kavmine yönelik sözündeki **ellerinde olan ve kendilerinden alınacak olan melekûtullah olarak ifade edilmiş o şey nedir..!?** Onlar Mesih (aleyhisselam) dönemindeki Allah'ın dinine nispet edilip bununla bilinen ümmetler arasındaki yeganelerdir. Onların diğer ümmetlere olan üstünlükleri sadece **dinleri** sebebiyleydi. Bu dine sahiplenme onların ellerinden alınacak, ürün veren başka bir kavme verilecekti. Yunanlılar buradaki dini devralacak ümmetin kendileri olduğunu, melekûtullahı yani dini Yahudilerden devraldıklarını iddia ediyorlar. Halbuki metinler onları desteklemiyor. Metinlerde devralacak ümmet, onların "ümme ve putperest bir ümmet" diye tasvir ettikleri veya "o halk, halk değildir vs." dedikleri bir ümmettir. Halbuki o dönemdeki Yunan halkının ümmi ve cahil olmadıkları aşikardır. (İleride bu konunun detaylarına geleceğim.)

Önemli olan şudur ki buradaki **melekûtullah** ifadesi tartışmasız olarak **Allah'ın dini** anlamına gelir. Mesih'in (aleyhisselam) "**Artık zaman doldu ve melekûtullah yaklaştı**" sözündeki zamanının yaklaştığı müjdelenen şey de tüm Hıristiyanların ibadetlerinde "Ey göklerdeki Babamız. İsmi

kutsal olsun. **Melekûtun gelsin.**" diyerek gelmesini dua ettikleri şeyin kendisidir. Onlar **"Melekûtun gelsin"** demelerini yine de sürdürüyorlar..!!

Onların melekûtu **"Rab Mesih'in krallığı"** anlamında **"kingdom of God"** şeklinde tefsir etmeleri ve **"Melekûtun gelsin"** diye dua etmelerine göre diyebiliriz ki o melekût henüz gelmemiştir, yani Rab Mesih'in krallığı şimdiye dek olmamıştır..!!

Ama gözlerimizi açtığımızda, mertegi de çıkardığımızda iyi bakacak ve göreceğiz ki Mesih'in (aleyhisselam) zuhurunun yaklaştığını müjdelediği melekûtullah Allah'ın dini, yani İslâm dinidir.

5. Melekût'un Çeşitli Anlamları

İncil'leri dikkatli okuyan okuyucu melekût kelimesinin çeşitli anlamlarının olduğunu da görür; bunları genişçe zikretmeye ihtiyaç yoktur. Yukarıdaki beş anlam bize yeter. Bunların tamamı Hristiyan okuyucu ve hatta bazı Mülüman okuyucu için bile yenidir.

Son Söz

Matta İncil'indeki 23:13 metnin üzerinde durup bir az düşünelim. Burada Mesih, Yahudi bilginlere şöyle der: **"Vay halinize ey ikiyüzlü yazarlar ve Ferisiler. Siz göklerin melekûtunu insanların yüzlerine kapatıyorsunuz. Ne kendiniz giriyorsunuz, ne de girenlere imkan veriyorsunuz."** Ayrıca Luka İncil'inde (11:52) de şöyle buyurur: **"Vay halinize ey şeriat bilginleri. Siz bilgi anahtarını kapmışsınız. Ne kendiniz giriyorsunuz, ne de girenlere imkan veriyorsunuz."**

Ben Cemalüddin diyorum ki: Demek ki göklerin melekûtunun bir kapısı vardır. Kapının bir **anahtarı** vardır.

Anahtar, Yahudi şeriat **bilginlerinin** ellerindedir. Bunlar metinde anlatılan temel noktaldır.

Acaba kilisenin teolojik düğümleri olmadan yukarıdaki metni birlikte anlayabilir miyiz..!?

Burada anlatılan **göklerin melekûtunun** anlamı, ne Allah'ın krallığı, ne Allah'ın saltanatı, ne de Allah'ın hakimiyetidir ki anahtarı da Yahudi şeriat bilginlerinin ellerinde olsun. Sonuçta onlar, Allah'ın krallığı, Allah'ın saltanatı ve Allah'ın hakimiyetinin anahtarının hakimi olamazlar..!!

Demek ki burada bahis konusu olan kapısı veya kapıları olan bir şeydir. Gayp aleminden olmayan, somut varlığı olan bir şey. Anahtarı olan, anahtar örneği de çok olan bir şey. Hatta çok anahtarı olan bir şey de diyebilirsin ona. Çünkü o anahtar Yahudi bilginlerin ellerindedir ve onların da sayısı çoktur; buna dayanarak ve geri kalan İncil metinlerine muvafık olarak anahtarların çokluğun'dan söz edebiliriz.

Luka'nın **"bilgi anahtarı"** ifadesini kullanmasından anlıyoruz ki o anahtar taşınabilen maddi bir anahtar değildir. Yahudi şeriatı bilginlerindeki yegane bilgi, insanlara öğretmeleri farz edilen dini bilgi ve salih amellerdir. Allah'ın razı kalacağı ve karşılığında ahiret günü kullarını mükafatlandıracağı salih ameller üreten dini bilgi. Acaba şeriat bilginleri üzerlerine vacip olduğu halde bu dini bilgileri insanlarla paylaştılar mı..!?

Dört İncil'in birçok yerinde Mesih (aleyhisselam) bize onların böyle yapmadıklarını, insanları öğretmediklerinden ve iyilikleri emredip kötülüklerden sakındırmadıklarından kapıları kapattıklarını haber vermektedir.

Bu kitabın ilk bahislerinde onların Allah'ın adını bile insanlardan sakladıklarını ve onu söylemelerine engel olduklarını anlatmıştık. Sanki onlar sevap işlemeyi ve sevabı

hazırlayan sebepleri mümin kullara yasaklamışlar. Ne kendileri girmişler, ne de insanların girmesine imkan vermişler...!!

İşte göklerin melekûtundan murad edilen anlam da budur, yani Allah'ın mümin kullarına hazırladığı şey. Ona **cennet** de diyebilirsin. Cennet de gayp aleminden, yani dünya hayatında gözle görülmeyen melekût âlemdendir. Dini bilgilerin en önemlisi de **Allah'ın tevhidi** veya Tevrat'taki On Emir'den **birinci emir**dir.

Onun tevhid şahadeti, yani **“La ilahe illallah”** olduğunu da söyleyebilirsin. Onlar ne kendileri bunu **hakkıyla** yerine getirmiş, ne de insanlara öğretmişlerdi. Yani onlar kendilerini cennete girmekten alıkoymuş, insanlara da **şartlarını** öğretmemekle cennete girmelerine engel olmuşlardı. **Evet, tevhid kelimesi, cennetin anahtarlarındandır.** Hatta anahtarların en önemlisidir. Her anahtarın dişleri olur; işte **“hakkıyla”** ve **“şartları”** denince bunları kastediyorum. Buradaki anahtar, tevhid kelimesine, namaz, zekat, oruç ve diğer salih ameller, iyilikleri emredip kötülüklerden sakındırmak, Allah'ı güzel isimleriyle zikretme de dişlerine benzetilmiştir.

Hadis-i şerifte şöyle buyrulur: **“La ilahe illallah şahadeti, cennetin anahtarıdır.”** Hadisi Ahmed ve Bezzar rivayet etmişlerdir. Bu anlamda Buhârî'de Ehl-i Kitaptan Yahudi iken Müslüman olan birisinin, yani Vehb b. Münebbih'ten gelen rivayet de mevcuttur. Ona **“La ilahe illallah şahadeti cennetin anahtarı değil midir?”** diye sorulmuş, o da **“Evet, ama her anahtarın dişleri olur. Eğer dişleri olan anahtarla gelirsen açarsın, yoksa açamazsın.”** diye cevap vermiştir.

Evet, Yahudilerle birlikte Hristiyanlar da bu anahtarı terk etmişlerdir... Onlara karşı çıkıp Tevrat ahkâmına uymayı da terk ettiklerinden... Yahudi Pavlus şeriat ahkâmının tamamını ne onlardan kaldırmış, ne kendisi girmiş, ne de kendisinden sonraki tâbilerine girmeye imkan vermiştir.

Allah'ın lütfuyla Müslümanlar bu anahtarı almışlar; onlardan bazıları bu anahtarı hakkıyla ve şartlarıyla kullanmış, bazıları da kendilerine zulmetmiştir.

Hulasa:

Mesih (aleyhisselam) melekûtullah'ı tesis için gelmemiştir; ama kesin ve yakini bir bilgiyle bilelim ki o (aleyhisselam) onun vasıflarını ve özelliklerini açıklama yetkisine sahipti. Muhteşem örneklerle melekût'un mahiyetini ve sahibinin kim olduğunu, kızlarının, oğullarının ve tâbilerinin kimler olduklarını, melekût'un İncil'inin ne olduğunu açıklamıştır. Burada Mesih'in (aleyhisselam) kendisine iman edenler için söylediği "Kutsal olanı köpeklerle vermeyin. Ayaklarıyla basmamaları için incilerinizi domuzların önüne atmayın." (Matta 7:6) pasajının şerhini anlatacağım.

Aziz okuyucum! Köpekleri ve domuzları boş ver, Hıristiyanların ve Yahudilerin mülkiyetinde olan ve kimseye vermedikleri o pahalı kutsal şeyin ne olduğunu, onların mülkiyetinde olan ve başkalarının ayak basmadıkları o kutsal mekanların nereler olduklarını kendi kendine bir sor.

Merhum Abdülehad Dâvud, *es-Salib ve'l-İncil* adlı değerli eserinde şöyle der: "Onların mülkiyetlerinde başkalarından esirgedikleri hiçbir şey yoktur. Mekâna gelince, Yahudi mabetlerine ve kiliselere herkes girebilir. Ama melekût'un oğulları gayrimüslimleri Mekke ve Medine'deki Haremeyni'-Şerifeyn'e girmelerini engellerler. Buralara Müslümanlardan başkasının ayağı basmaz. Melekûtun kızlarına gelince, hiçbir Yahudi veya Hıristiyan erkek onlarla evlenemez; çünkü onlar melekût oğullarından başkalarına haramdırlar. Melekût'un kızının rahmine bir Yahudi veya Hıristiyan kutsal bağla sahiplenemez. Ama Müslümanlar Yahudi veya Hıristiyan kadınların rahimlerine sahiplenebilirler. Tevrat'ta, İncil'de ve kilisenin çıkarttığı kanunlarda bunu yasaklayan hiçbir engel

bulunmamaktadır. Bu kutsal rahmin sahibi olan kadının mensup olduğu din hangi dindir...!Ç Evet, o din İslâm dinidir.”

Tarsus'lu Pavlus'a Göre Melekût'un Anlamı

Pavlus Meryem oğlu Mesih'i (aleyhisselam) görmemiş ve Luka İncil'inde (4:43) zikredilen “Ben diğer şehirleri de melekûtullah ile müjdelemeliyim, **çünkü bunun için gönderildim.**” sözünü duymamıştır.

Aslında Pavlus başka bir Mesih'i, kendisine sadece rüyada görünen ve emirler veren **Yesû en-Nasrâni** adlı cini tanımıştır. Dolayısıyla Pavlus'un Meryem oğlunun (aleyhisselam) yaklaştığını müjdelediği ve gönderilmesinde esas sebep olan melekût'un anlamını bilmemesi normaldir.

Melekût'la ilgili Pavlus'un mefhumları çeşitlidir. **Bazen** melekûtun mülkiyetini Oğul Yesû en-Nasrânî'ye nispet ettiğini (Kolosiler 1:13, II. Timoteus 4:1), **bazen** Baba Zeus'a nispet ettiğini (Romalılar 14:17; I. Korintliler 4:20, 5:9, 15:50; Galatyalılar 5:21; Koloseliler 4:11; I. Selanikliler 2:12; II. Selanikliler 1:5; II. Timoteus 4:18), **bazen** Baba ile Oğula ikisine birlikte nispet ettiğini (Efesliler 5:5) ve nihayet **bazen** de Baba'ya teslim ettiği Mesih'te kılmaktadır (I. Korintliler 15:24)

Dolayısıyla melekût'un mülkiyeti sadece Allah'ta veya sadece Mesih'te olmayıp Baba (Zeus) ve Oğul (Krio) arasında paylaştırılmıştır; bazen bunlar birleşir, bazen de ayrılırlar. Burada dikkat edelim ki melekût'un mülkiyetinde Kutsal Ruh'a hiçbir şey verilmemiştir; çünkü Pavlus kendisinden bir asır sonra ortaya çıkmış olan üçüncü uknumu bilmiyordu..!!

Pavlus'a göre onun mahiyeti ve tevarüsü ise şöyledir: “Melekûtullah yemekle, içmekle değil, o iyilik, selamet ve kutsal ruhta ferahlıktır” (Romalılar 14:17). Melekûta girmek hakkında “melekûtullah lafla değil güçle olur” (I. Korintliler 4:20), “Zâlimler

melekûtullaha varis olamazlar. Zina işleyenler, putlara ibadet edenler, fasıklar, kadınca davranan erkekler, erkeklerle yatanlar, soyguncular, açgözlüler, ayyaşlar, sövücüler ve gasp edenler de melekûtullaha varis olamazlar" (I. Korintliler 5:9-10).

Bu konuyu Galatyalılar'a mektubunda (5:19-21) da vurgular: "Zina, ahlaksızlık, putlara tapma, büyüculük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, hizipçilik, ayrılmacılık, taassup, haset, sarhoşluk, arbeye ve benzeri şeyler. Bunları yapanlar melekûtullaha varis olamazlar", "Her zina işleyen, pislikle uğraşan, azgın şehveti olan, putlara ibadet eden, Mesih'in ve Allah'ın melekûtuna varis olamaz.", "Et ve kandan oluşan (beslenen) bedenler, melekûtullaha varis olamaz." (I. Korintliler 15:50)

Dolayısıyla Pavlus'a göre melekût, Pavlus'un belirttiği sıfatlara sahip olan insanlar için Allah'ın hazırlamış olduğu mekandır. "*İyilik, selamet ve ferah*" mekanı, "*lafla değil güçle*" ve Pavlus'un zikrettiği helak edicilerden uzak durmakla erişilebilen mekandır. Bunlar Allah'ın "*Firdevs'e varis olan ve onda ebedi kalanlar*"¹⁴⁰ sözündeki varisler için hazırlamış olduğu "*Dâru's-Selâm*"¹⁴¹ cennetinin vasıflarıdır.

Pavlus'a göre melekût **bazen de**, hayat Kitabı nüshasına göre Korintliler'e Birinci Mektubunda (15:24) açıkladığı üzere, mülk ve krallık anlamına gelir: "*Bundan sonra Mesih her yönetimi, her saltanatı, her gücü yok ettikten sonra mülkü – melekûtu- Baba Allah'a teslim ettiğinde -ahiret –olacak.*"

Ben Cemalüddin diyorum ki: Mesih'in (aleyhisselam) İncil'lerde açıkladığı ve muhteşem örneklerle şerhettiği çeşitli şer'î anlamları Pavlus zayi etmiştir. Şöyle ki Pavlus'a göre melekûtun İncili olmadığı gibi melekût kelimesinin din anlamı da yoktur. Yani Pavlus ne bir dine, ne de aydınlatıcı bir kitaba çağırmıştır. Ona göre sadece Yesû en-Nasrânî'nin kanının

¹⁴⁰ Müminun 11.

¹⁴¹ En'am 127; Yunus 25.

Âdem'in ilk günahına, ezeli günaha keffaret olarak akmasıyla gelen nimet dönemi vardır.

Kiliseye Göre Melekûtun Anlamı

Kilise kurucularına göre melekût kelimesinin anlamı ise belirli bir şer'î anlam altında hiç bulunmaz. Kiliselerin çoğunluğuna göre o şimdi insanlar arasındadır, ama çokları onu göremezler. Bununla birlikte onlar dua ederken o melekûtun gelişinin hızlandırılmasını isterler..!!

Bazı diğer kiliselere göre ise melekût henüz gelmemiştir ve muhtemelen gelecek bir zamanda, Mesih'in (aleyhisselam) ahir zamanda ikinci gelişinde gelecektir. Ama tüm bu farklı durumlarda bile o, krallık, saltanat ve nüfuz bölgesi anlamlarına gelir. Her kilise, diğer mülhit kiliseleri yendiğinde bu melekûtun geleceğini iddia eder..!!

Şimdi ise..

“Hakkı Korumak dürüst ümmetin girmesi için kapıları açın.”

(Yeşeya 26:2)

Open the gates

that the righteous nation which keeps the truth

may enter in

(NKJV)

Risâletin İsrail Oğullarından Araplara İntikali

Mesih'in (aleyhisselam) öğrencilerinin büyüğü Simon, Venedik nüshasınca kendisine nispet edilen mektupta şöyle demektedir: “Çündüz oluncaya ve kalplerinizde sabah yıldızının parlamasına dek karanlık bir yerde nur saçan çırağa yöneldiğiniz

gibi yönelmekle iyi yapmış olduğunuz nebevî kelime bizim indimizdedir ve daha doğrudur.” (Petrus’un İkinci Mektubu 1:19)

Aziz kardeşler! Demek ki bizim üzerimize burada zikredeceğim peygamberler kelimine, üç peygamberin kilisenin hiçbir müdahalesi olmamış üç şahadetine, sadece yönelmemiz gereklidir. Çünkü, Simon’un da dediği gibi, nebevî kelime daha doğru ve izlenmeye daha layıktır.

İlahi risâletin İsrail oğullarından alınarak Arap ümmetine intikal edeceğine üç peygamber şahadet eder: Tevrat şeriatı üzerine Allah’a ibadet eden **Musa Kelimullah** (aleyhisselam), İsrail oğullarının din tarihinin ortasında gelip yine Tevrat şeriatına göre amel eden **Yeşeya Nebiyyullah** (aleyhisselam) ve nihayet İsrail oğullarına gönderilen büyük peygamberlerin sonuncusu olan, Tevrat şeriatının uygulanması erkinde doğan **Meryem oğlu İsa Mesih** (aleyhisselam).

Bu bahiste mütevazı çabamla, Hıristiyan sıfırlarından de yararlanarak umulan gayeye eriştiren bir yol izlemeye çalıştım. Allah’tan bu yolun Yeşeya peygamberin (aleyhisselam) de “Orada bir yol, anayol olacak. Ona kutsal yol denecek. Ondan murdar geçmez. Cahiller bile orada sapmaz.” (Yeşeya 35:8) sözlerinde işaret ettiği yol olmasını istiyorum. Muhtemelen gerçeğin kendisinden saklandığı o “**göklerde parlayan o nuru görmeyen**” (Eyüp 37:21) kavim zuhurunun şiddetiyle benim dediklerime ve delillerime ikna olurlar.

Bu araştırmamda da öncekiler gibi üstün bildiğim, ayıricılığa ve bölücülüğe değil birliğe ve vahdete çağıran “**çağın düşüncesiyle asla dönüş**” metodunu takip ettim. Sevgili vatanımın mücadele tuzağında çabalayan Müslümanları ve Hıristiyanlarını en güzel şekilde kapsayan bir çağırıştır bu.

Din, Allah’ındır, resulünündür, müminlerindir. Tağutu reddedip Allah’a iman edenler muhkem bir ipe yapışmışlardır.

Allah'ın merhameti, hatalarımı bulup sonra bana iletenin üzerine olsun.

Rabbim, beni sonunculardan olan sadık dilli yap.

1. Musa Kelimullah'ın (aleyhisselam) Şahadeti

Bu şahadet, Tesniye sifrinde (32:21) geçer. Bu şahadetin geçtiği 32. fasıl Musa'nın (aleyhisselam) İsrail oğullarına söylediği bir hutbedir. Burada İsrail oğullarının Mısır'dan çıktıktan sonraki tarihlerini bir özetleyeyim:

Allah'ın kendilerini âlemlere üstün kılmasına rağmen âyetlerine küfretmeleri ve nimetlerini inkar etmelerinden sonra Musa (aleyhisselam) onlara ileriki zamanlarda Allah'tan başka Tanrılara ibadet edecekleri ve putları Tanrı edinerek onlara kurbanlar kesecekleri, peygamberleri öldürecekleri ve benzeri küfür ameller işleyecekleri neticesinde Allah'ın, yaptıklarına bir ceza olarak, onları seçmesini ve dünyalara üstün kılmasını onlardan alıp başka bir ulusa vereceğini haber vermişti.

Sonsuz ilahi seçilmişliği ve son üstünlüğü taşıyan bu yeni ulus İsrail oğullarının itikadına göre cahil ve adi bir kavimdi. Evet, Yüce Allah İmran oğlu Musa'ya (aleyhisselam) vaadini yerine getirdi.

Yüce Allah apaçık dalalette olan Arap ulusunu seçti ve böylece Allah'ın, peygamberlerin babası İbrahim'e (sallallahu aleyhi vesellem) İsmail ve soyu hakkındaki vaadi (Tekvin 17:20, 21:13, 18) gerçekleşti. Cuma suresinde Yüce Allah **“Daha önce apaçık dalalette oldukları halde o ümmilerin içerisinde kendilerine kitabı okuyan, temizleyen ve kitabı ve hikmeti öğreten O'dur”** buyuruyor.

Allah'ın yardımıyla burada Samiri kohen Ebu'l-Hasan İshak es-Sûrî'nin tercüme ettiği Samiri Tevrat nüshalarına izafeten dört muasır Arapça tercümelere uygun olarak Tesniye

sifrindeki metni sunacak, sonra metnin İngilizce tercümelerini bunların üzerine koyacağım ki o haberin doğruluğu ve Arap ulusuna karşı içteki nefret ile aşağılamanın boyutları ortaya çıksın.

Venedik nüshası (1977)	Hayat Kitabı nüshası (1988)
Onlar ilah olmayanlarla Beni kıskandırdılar. Beni batıllarıyla öfkeliendirdiler. Ben de hak olmayan bir şeyle onları deęiőeeceğim. Anlayışsız bir ulusla onları öfkeliendireeceğim.	Putlarına tapmakla benim kıskançlığımı uyandırdılar. Batıl putlarıyla öfkeliendirdiler. Buna göre de vahő bir halkla onların kıskançlıklarını uyandıracacağım. Ahmak bir ulusla onları öfkeliendireeceğim.
Katolik nüshası (1993)	Yesû Babaları nüshası (1991)
Tanrı olmayanla Beni öfkeliendirdiler, batıl putlarıyla Beni üzdüler. Ben de onları halk olmayan bir halkla öfkeliendireeceğim. Cahil bir kavimle onları üzeceğim.	Onlar ilah olmayanlarla Beni kıskandırdılar. Beni batıllarıyla öfkeliendirdiler. Ben de hak olmayan birisiyle onları deęiőeeceğim. Ahmak bir ulusla onları öfkeliendireeceğim

Samiri Tevrat nüshası

Onlar beni kadir olmayanla öfkeliendirdiler. Bana hayvanlarla hile yaptılar. **Ben de onları kavim olmayan bir kavimle deęiőeeceğim. Aşağılık bir halkla onlara hile yapacağım.**

Metnin araştırılması: Burada konuşan İsrail oğullarının Tanrısıdır; kelimeler ve üslup mütercimlerin ve metnin yazarların koydukları şeylerdir. Metindeki kelime farklılıkları, silinme ve eklemelere rağmen hepsindeki ortak nokta İsrail oğullarının diğer bir ulusa üstün kılınmasıdır. Nüshalardan üçü değişiklik olacağını “**sizi değiştireceğim**” ifadesiyle içermekte, diğer iki nüsha ise bunu “**kederlendireceğim, kıskandıracam**” ifadeleriyle örtmekteler..!!

Metin üzerinde düşünen, bu ümmetin şöyle tasvir edildiğini görür:

Birinci: O halk parçalanmış bir yapıda olup devlete sahip değildir. Bu yüzden tercümelerde “**halk olmayan bir halk**” ifadesini görüyoruz. Bu da Cahiliye dönemi Araplarının vasıflarındandır; onlar çeşitli kabileler halinde olup bilinen diğer halklar gibi bir halk şeklinde birlik içerisinde değillerdi. İşte, her ne kadar Hristiyan ulema aksini iddia etseler de, o kavmin Yunan veya Roma halkı olmadığını da buradan anlıyoruz.

İkinci: Bu ulusun çeşitli vasıfları sayılmıştır. Yazar ve mütercimler bu gömülü nefreti ve derin aşağılayıcılığı “ahmak ulus, anlayışsız ulus, cahil kavim, aşağılık halk” vs. ifadelerle ortaya koymuş, İngilizce tercümeler de bir az daha eklemiştir.

Nüshanın adı	Metnin Arapça'sı	İngilizce tercüme	Türkçe tercüme
GNB	الحمقى أمة	<i>A nation of foolish</i>	Anlayışsız ulus
NIV	أمة ليس لها فهم	<i>A nation of foolish</i>	Anlayışsız ulus

KJV, RSV	أمة حمقاء	<i>Foolish nation</i>	Ahmak ulus
LB	أمة أميّة وثنيّة	<i>Foolish heathen nation</i>	Ahmak putperest ulus
JB	أمة بغير دين	<i>A irreligious people</i>	Dinsiz ulus

Başka nüshalarda da Araplara karşı kin ve nefret ifadeleri mevcuttur. Ama onları zikretmenin yeri değil.

Bu sıfatlar hakkında düşünen birisi bunların Yunan veya medeniyetlerini onlardan tevarüs etmiş Romalılara muvafık olmadığını anlar. Yunanlılar kendi dönemlerinde medeniyet bakımından diğer haklardan üstünlerdi. Onlarda her ilim bilinirdi; filozoflar, düşünürler ve çeşitli güzel sanat dallarında ustalar vardı. ayrıca onlar Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden üç asır önceden Yunanca'ya çevrilmiş *Septuagint* nüshası yoluyla Tevrat'ı dahi biliyorlardı. Dolayısıyla Yunanlılar cahil, anlayışsız ve ümmi bir ulus değillerdi.

Halbuki Araplar, Cahiliye döneminde ümmi ve cahil bir halktı, Allah'a yaklaşmak için putlara taparlardı. Mütercimlerin onları "ahmak ulus, anlayışsız ulus, cahil kavim, aşağılık halk" diye tasvir etmeleri ise Yahudilerin İsmail soyuna ve bu soya vaadedilmiş berekete gömülü kinlerinden kaynaklanır. Daha sonra bu kin duygusu, Yahudi sifirlerinin varisi olan Hıristiyan fikrinin daimi aşısı olan Yahudilik vasıtasıyla Hıristiyan gruplara da intikal etmiştir.

Yahudiliğin Hıristiyan düşüncesini nasıl aştığını görmek için burada yukarıda Tesniye sifrindeki bahis konusu metnin Yahudi-Hıristiyan ulusların elçisi Tarsuslu Pavlus'un Romalılara Mektubunda (10:19) zikrettiği tercümesini dikkatinize sunmadan edemeyeceğim.

Milli Venedik nüshası (1977)	Hayat Kitabı nüshası (1988)
Acaba İsrail bilmedi mi? Yahut Musa demiyor mu: Ben sizi ulus olmayan bir şeyle değişirim, ahmak bir ulusla sizi öfkelenendiririm.	Acaba İsrail anlamadı mı? Yahut Musa demiyor mu: Ulus olmayan birisiyle sizi öfkelendireceğim, anlayışsız bir ulusla sizi öfkelenendiririm
Katolik nüshası (1993)	Yesû Babaları nüshası (1991)
Acaba İsrail oğulları anlamadı mı? Musa daha önce dedi ki: Siz Benim halkım olmayan bir halka haset ediyorsunuz, halk olmayan bir halkla sizi kıskançlığını uyandırırım.	Acaba İsrail oğulları anlamadı mı? Daha önce Musa dedi: halk olmayan bir halkla sizi kıskançlığınızı uyandırırım. Ahmak bir ulusla sizi öfkelenendiririm.

Ö ahmak ulusu ifade etmek için orijinalde “*asinitf*” diye okunan ve “henüz bir görüşü olmayan ulus” veya “basiretsiz bir ulus” veya “keskin görüşü olmayan bir ulus” anlamına gelen “*ασυνετη*” kelimesinden istifade olunur. Orijinaldeki anlam, mütercimlerin tercüme ettiklerinin aksine “ahmak bir ulus” değildir...!!

William Eddy bu metnin şerhi olarak şunları söyler: “Bu metin *Septuagint* nüshasındaki Tesniye (32.21) sifriden alınmıştır. Burada anlatılan Musa’nın (aleyhisselam) İsrail oğullarına gelecekte ne olacağının haberidir. Onlar Allah’ı

reddetmeleriyle ve putları Tanrı edinmeleriyle Onun kıskançlık ve öfke duygusunu uyandıracaklar. Bu yüzden de Allah, onları halk olmayan bir halkla değişecektir.”¹⁴²

Hülasa: Tartışmasız olan nokta şudur ki Musa’nın (aleyhisselam) seçilmişliğinin İsrail oğullarından alınarak başka bir ulusa verilmesi hakkındaki haberi artık gerçekleşmiştir. Yahudi âlimlerin inkar ettikleri bu haberin gerçekliğini gören görmüştür; bu gören de zaten evrensel Hristiyanlığın kurucusudur. Biz Müslümanlarla Pavlus Hristiyanları arasındaki ihtilaf da bu cahil ümmi ulusun hangi ulus olduğunun tayini konusundadır.

Onlar bu ulusun Yunan ulusu olduğuna kaillerdir; onun evrensel bir ulus olduğunu, yani yeryüzü halkaları ve uluslarını kapsadığını ve Hristiyanlığa giren herkesin de bu ümmi cahil ulustan olacağını iddia ediyorlar...!! Halbuki bu tür açıklama, o ulusun Tesniye sifrinde ve Romalılara mektupta belirtilmiş sıfatlarıyla tamamen çelişkilidir.

Zondervan Amerikan Kutsal Kitap Ansiklopedisi yazarları şöyle der: “*The unusual expression of Deuteronomy (32:21) .. literally a non-people denies to a physical group of humans those moral and spiritual characteristics which justify the name of people.*”¹⁴³ Tercümesi şöyledir: “Tesniye (32:21) sifrindeki literal olarak «insan-olmayan» alışılmadık ifadesi, dini ahlaki özellikleriyle onların toplum adına layık olacak fiziksel bir insan topluluğu oluşturduğunu inkar eder.”

Biz Müslümanlar bu ümmi cahil ulusun İslâm’dan önceki Cahiliye Araplar olduğunu söylüyoruz. O dönemde Araplar harfi anlamıyla devlet yapısında bir halk topluluğu şeklinde değillerdi. Onlar içerisinden oldukça az bir kısımdan başka kimsenin yazıp okumayı bilmediklerini demeye ihtiyaç bile

¹⁴² *el-Kenzu’l-Celîl li risâleti Rumiye*, 163.

¹⁴³ *Pictorial Encyclopedia of the Bible*, 4/376.

yoktur. İsmail'e ve zürriyetine verilmiş bereketten ve onların ileride oldukça çok büyük bir ulus olacaklarından bahseden birçok Tevrat metni ta başlangıçtan bunu vurgulamaktadır.

Olayların gidişindeki tarihi süreç de Müslümanların sözlerinin doğru olduğunu ortaya koyar; içerilerinden Arap Yarımadasının ta kalbinde (Tevrat ifadesiyle “güney toprakta”) Musa (aleyhisselam) gibi bir Son Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) çıkmış ve Medine-yi Münevvere'de İslâm devleti kurmuş, dağınık Arap kabilelerini İslâm'ın sancağı altına toplamıştır. Onlar insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetlerdi, iyiliği emreder ve kötülüklerden sakındırırlardı.

2. Yeşeya (aleyhisselam) Peygamberin Şahadeti

Yeşeya peygamberin (aleyhisselam) bu şahadeti, Yeşeya sifrinde (65:1) bir rüya aracılığıyla olmuştur. Burada yegane hak Tanrı, İsrail oğullarını öğretilerine karşı gelme ve isyan konularında uyarmaktadır. Aksi taktirde imtiyazlarını onlardan alarak başka bir ulusa devredecektir. Burada, Allah'ın muradını görmek için o fasıldan sadece birinci pasajı zikrediyor, İsrail oğullarının Tanrı'ya karşı gelmelerini bizzat kendi gözüyle görsün diye geriye kalan pasajları okumayı okuyucuya havale ediyorum.

Milli Venedik nüshası (1977)	Hayat Kitabı nüshası (1988)
İstemeyenlere kulağımı tıkadım. Beni talep etmemiş olanlar tarafından bulundum. Dedim ki: Bak, bak, bu Benim adımla adlanmayan bir ulustur.	Zatımı Beni sormayanlara ilan ettim, Beni talep etmeyenler Beni buldu. Dedim: Bak bu Benim adımla çağrılmayan bir ulustur.

Katolik nüshası (1993)	Yesû Babaları nüshası (1991)
Dedim ki: Beni istemeyenlere gözüktüm ve Beni talep etmeyenler tarafından bulundum. Dedim ki: Bak, bak, bu Benim adımla dua etmediğiniz ulustur.¹⁴⁴	Beni sormayanlara kendimi ilan ettim, Beni talep etmeyenler tarafından bulundum. Dedim ki: Bak, bak, bu Benim adımla adlanmayan bir ulustur.

Yukarıda Tesniye sifrinde işaret edilen bu ümmi ulusun burada mabut Tanrı **adıyla adlanmadığını**, Tanrı adının onların isimlerinde **yer almadığını** görüyoruz. Evet, **İsrail oğulları** adına baktığımızda Tanrı adı olan “**İ**” kelimesinin onların adlarında yer aldığını, **Yahudi** adına baktığımızda Tanrı Yahve’nin adının burada kısaca yer aldığını görüyoruz. **Hıristiyan/Mesihî** ulusunun adında da, ki onlara ulus adı verdiğimiz farzedelim, onların Tanrı olduğunu ileri sürdükleri Christ/Mesih kelimesinin yer aldığını görüyoruz. Halbuki **Arap ulusu** adında mabut Tanrı’nın adı yoktur ve diğerleri tarafından da Tanrı adıyla tanınmamışlardır.

Bu nedenledir ki Katolik ve Yesû Babaları nüshalarını Arapça’ya çeviren mütercimler orijinaldeki “**adlanmak, adının yer alması**” ifadelerini “**dua etmek, ibadetle Tanrı’ya yönelmek**” anlamlarına dönüştürdüklerini görüyoruz. Halbuki bu iki ifade arasında büyük fark vardır. Onlar her vasıta ile “adlanma” ifadesinden “dua etme” ifadesine dönmeye

¹⁴⁴ Dipnotta şöyle bir açıklama gelir: “*Dua etmediğiniz*” yani ibadetinizde Bana yönelmediğiniz. Tercümelerde böyle geçer. Geleneksel İbranice’de “*adlanmayan*” şeklinde geçer.

çalışıyorlar; ama diğer dillerdeki tercümeler bile onları yalanlamaktadır.

Mesela İngilizce'deki **KJV** nüshasında metnin "*a nation that was not called by my name*" şeklinde, **RSV, NASB, NIV** nüshalarında "*a nation that did not call on my name*" şeklinde yazıldığını görüyoruz.

Pavlus bu pasajı Romalılara mektubuna (10:20) şöyle almıştır:

Milli Venedik nüshası (1977)	Hayat Kitabı nüshası (1988)
Sonra Yeşeya cesaret ederek şöyle der: Beni talep etmeyenler tarafından bulundum. Beni sormayanlara zahir oldum.	Yeşeya ise şöyle demeye cüret eder: Beni talep etmeyenler tarafından bulundum. Beni aramayanlara açıklandım.
Katolik nüshası (1993)	Yesû Babaları nüshası (1991)
Yeşeya ise cüretle şöyle der: Beni aramayanlar tarafından bulundum. Beni talep etmeyenlere zahir oldum.	Sonra Yeşeya şöyle demekten çekinmez: Hakikaten Beni talep etmeyenler buldular Beni. Beni sormayanlara gözüktüm.

Yeşeya sifriyle Romalılar sifrindeki metni karşılaştırdınca aralarında esaslı farkın olduğunu görüyoruz. Şöyle ki o ulusun üyeleri Allah'ı aramasalar da Onu kendilerine yönelmiş olarak bulmuşlar. Halbuki bu apaçık bir tahriftir. Çünkü Pavlus'un

daveti evrenseldir; ama metinde bahsedilen ulus, tekil sıygayla zikredilmiştir. Dolayısıyla Pavlus'un davetiyle o metin çeliştiğinden bu pasajı hazfetmek gerekmektedir..!!

Bilgi için söyleyelim ki burada istişhad olarak kullanılan Yeşeya metni, Pavlus'tan 3 asır önce Yunanca'ya çevrilmiş *Septuagint* metninden alınmıştır.

Mesih (aleyhisselam) bu ilahi zuhurun ve Rabbani imtiyazın, ileride de açıklanacağı üzere çoğul sıygasıyla uluslara değil, tekil sıygasında kullandığı bir ulusa intikal edeceğini söylemiştir. W. Eddy Romalılar sifrinin şerhinde "*Beni talep etmeyenler tarafından*" ifadesini "*Onun kendilerini çağırmasından daha önce Onu talep etmemiş uluslar*" şeklinde, "*Beni sormayanlara zahir oldum*" ifadesini ise "*Kendimi ilan etmeden önce Beni sormayan uluslar*" şeklinde şerh etmiştir.¹⁴⁵

Ben Cemalüddin diyorum ki: İşte tahrif ve hakkın üzerini kapatma böyle olur. Metinde tekil sıygayla bir tek ulustan bahsedilmesine rağmen onu kendi evrensel Hıristiyan davetinin temel prensibi yapmak için çoğul sıygasına dönüştürmüşlerdir..!!

Yesû Babaları nüshasında bu metnin (Romalılar 10:20) şerhinde şunlar geçmektedir: "Yeşeya sifrindeki metinle istişhad, putperestlerin de İsrail mirasına girmesi düşüncesine zemin oluşturmaktadır."¹⁴⁶

Ben Cemalüddin diyorum ki: Pavlus'un daveti temelde Yunan ve Romalı putperestlere yönelikti. Halbuki Mesih'in (aleyhisselam) daveti sadece İsrail oğullarına yönelikti.

¹⁴⁵ el-Kenzu'l-Celil/ Şerhu Risâleti Rumiye, 163.

¹⁴⁶ el-Ahdu'l-Cedid/Risâlet Rumiye, 491.

3. Meryem oğlu İsa'nın (aleyhisselam) Şahadeti

Mesih'in şahadeti, Matta İncil'inde açık ve kesin bir şekilde, Markos ve Luka İncil'lerinde azıcık kapalı şekilde zikredilir. Bu, Mesih'in (aleyhisselam) İsrail oğullarına verdiği katil bağ kiracıları örneğinde geçmektedir. Şimdi ise Yesû Babaları nüshasında geçtiği şekliyle Matta İncil'inden (21:33-44) bu meseli zikrediyorum.

Mesih (aleyhisselam), Yahudi din bilginlerine hitaben şöyle buyurur: "Başka bir örneği dinleyin: Bir ev sahibi bağ dikti, etrafını çitle kuşattı, üzüm sıkma çukuru kazdı, bekçi kulesi yaptı ve baği bağcılara kiralayıp yolculuğa çıktı. Bağbozumu zamanı geldiğinde üründen payına düşeni almak için hizmetçilerini bağcılara gönderdi. Bağcılar onun hizmetçilerini yakaladılar, birini dövdü, öbürünü öldürdü, diğerini de taşladılar. Adam bu kez kölelerinden öncekinden daha çok sayıda gönderdi. Onlara da aynısını yaptılar. Sonunda bağ sahibi «bundan korkarlar» düşüncesiyle onlara oğlunu gönderdi. Bağcılar onun oğlunu görünce birbirlerine «mirasçı bu. Çelin onu da öldürüp mirasa konalım» dediler. Onu yakalayıp bağdan dışarı attılar ve öldürdüler. Acaba bağın sahibi döndüğünde o bağ kiracılarına ne yapacak..? Onlar «Bu kötü adamları en kötü bir biçimde öldürecek, baği da, ürünü de ürünü kendisine zamanında verecek olan başka bağcılara kiraya verecek» diye cevap verdiler.

Yesû onlara dedi ki: «Kitaplarda okumadınız mı ki **yapıcıların reddettiği taş köşenin baş taşı olacaktır**. Bizim gözümüzde ilginç olsa da Rabbin işidir bu. **Bu nedenle size şunu söyleyeyim ki melekûtullah sizden alınacak ve ürün verecek olan başka bir ulusa verilecektir. O taşın üzerine düşen paramparça olacak, taş da kimin üzerine düşerse onu ezip toz edecektir.**» Baş kahinler ve Ferisiler bu örneği duyduklarında onun sözlerinin kendilerine meseli yöneltildiğini anladılar. Onu tutuklamak istediler ama topluluktan korktular. Çünkü halk onu peygamber sayıyordu."

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu muhteşem meselde bağ sahibinin Allah Subhan-ı Muteal olduğunu, melekûtullah'ın anlamının da Allah'ın dini olduğunu görüyoruz. Burada üzüm bağıyla faydalanmak için hazırlanmış bir şey kastedilir. Allah'ın dini olan bu bağ çitlerle, yani şeriat hükümleriyle kuşatılmıştır. Bağ kiracıları da İsrail oğullarıdır ve başlarında Allah'ın dinini ve buyruklarını koruyan din adamları vardır.¹⁴⁷ Bağ sahibinin köleleri ise peygamberlerdir. Bağ sahibinin oğluyla da Mesih (aleyhisselam) kastedilir.¹⁴⁸

İsrail oğulları, Allah'ın kendilerine vermiş olduğu sayısız hesapsız nimetlerden uzun süre faydalandılar. Bu nimetlerin en önemlisi Allah'ın Musa'ya (aleyhisselam) indirdiği şeriat ve o kavmin dünyalara üstün kılınmasıdır. Ama onlar doğru yoldan saptılar ve kendilerinin Allah'ın oğulları ve sevgili kulları olduklarını söylediler. Allah onları hakiki iman çerçevesine geri döndürmek için peygamberler gönderdi. "Onlar bazılarını dövdüler, bazılarını öldürdüler, bazılarını da taşladılar." Gönülleri isyan ve inkarla taştı, Pavlus'un "Allah'ın sözleri ve buyrukları onlara emanet edilmiştir" (Romalılar 3:2) dediği gibi kendilerini korumaları gereken dinin vasileri sandılar ve ihanet edip onu terk ettiler. Bu durumda Allah onlar için göndereceği son peygamberi olan Meryem oğlu İsa Mesih'i (aleyhisselam) gönderdi. Onlar, önceki peygamberlere yaptıkları gibi, ona da küfrettiler.

¹⁴⁷ Pavlus, Romalılara mektubunda (3:2) "*Çünkü Allah'ın sözleri onlara emanet edilmiştir.*" der.

¹⁴⁸ David Hill, Matta İnciline şerhinde şöyle der: "İlk kilise buradaki oğul ibaresiyle Mesih'in kastedildiği görüşünde olmuştur. Halbuki metinde sunulan görüş örnekteki oğul, basit şekilde diğer peygamberleri işaretler (*Tefsiru'l-karni'l-işrin İncil Matta*, 299). Ben Cemaluddin diyorum ki: Bu şahadetle biz Müslümanlar iftihar ederiz. Mesih'in (aleyhisselam) onlara gönderilmiş son peygamber olduğuna biz de iman ederiz.

Mesih'in (aleyhisselam) "Acaba bağı sahibi döndüğünde o bağ kiracılarına ne yapacak" sözüyle Yahudi din bilginlerine hüccet ikame ettiğini görüyoruz. Onlar da *"onları kötü şekilde helak ederek bağı başkalarına kiraya verecektir"* dediklerini görüyoruz. Daha sonra Mesih (aleyhisselam) **"Bu nedenle size şunu söyleyeyim ki melekûtullah sizden alınacak ve ürün verecek olan başka bir ulusa verilecektir."** demiş, kendileri hakkında verilmiş örneğin aslını onlara sunmuştur. Yani ki melekûtullah ve sizin tüm imtiyazlarınız sizden alınarak başka bir kavme verilecektir.

İsrail oğullarına anlam açık olsa da, akıllarına ve gönüllerine kilise geleneklerinin ağalığından dolayı Hristiyan tâbiler bu örneği anlayamıyorlar. **"Melekûtullah sizden alınacak ve ürün verecek olan başka bir ulusa verilecektir."** Burada melekût ile kast olunan Allah'ın dini ve risâletidir. Onlar bu ulusun Tesniye (32:21) ve Yeşaya (65:1) sıfırlerinde zikredilen ulus olduğunu çok iyi biliyorlar.

Ancak onlar buradaki ulus kelimesini çoğul olarak uluslar şeklinde tefsir ediyorlar..!! Ama melekût kelimesinin anlamını hiç açıklamıyorlar; çünkü anlam olarak verdikleri saltanat ve krallık zaten İsrail oğullarında değildi ki ellerinden alınsın..!!

Matta Henry pasajın tefsiri olarak "ve bir ulusa verilecek" ifadesini "uluslar âlemine", "ürün veren o halk" ifadesini "o halk olmayanlar merhamet edilmeyenlerdi, ama göğün azizleri oldular" şeklinde şerh eder.¹⁴⁹ Ama metindeki "o halk olmayanlar" ifadesi onu yalanlar ve o ulusun ümmi, cahil bir ulus olduğunu ortaya koyar.

Onlardan bazıları harfi anlama bağı kalarak Mesih'in (aleyhisselam) "ürün veren ulus" sözündeki mânâyı anlamak istemez ve "burada ulusları, yani putperestleri değil Çıkış sıfırında (19:6) zikredilmiş kutsal ulusa benzeyen uluslar

¹⁴⁹ *Matta İncili şerh/Markos Dâvud tercümesi, 2/236.*

grubunu kastediyoruz. Bugünden sonra melekûtullah o yeni kutsal ulusa, yani kiliseye verilecektir” derler.¹⁵⁰

Ben Cemalüddin diyorum ki: Kilise ne zamandan beri ulus olmuştur..! Tamam, ulus olduğunu kabul etsek bile hangi kilisedir o ulus..! Acaba Tesniye sifrinde (32:21) işaret edilmiş olan anlayışsız ve ahmak sıfatlarını kilisenin vasfı olarak kabul ediyorlar mı..!

Allah’ın sözlerini korumak Yahudilere emanet edildiyse de ihanet ettiler ve terk ettiler (Romalılar 3:2). Bununla da onların vekaletleri ve imtiyazları son buldu ve kelimullah’ı Kur’ân-ı Kerim’in hamili olmak için nübüvvet ve risâlet Araplara intikal etti.

Piskoposların tezleri toplusunda yeni bir yorum mevcuttur: “Allah’ın kurtuluş fiilinin imkanı, İsrail ulusu çerçevesinde değil başka bir ulustadır. Burada kastedilen uluslar değil, çünkü bu durumda tekil sıygayla “ethnei” değil, “ethnesin” olarak çoğul sıyga kullanılması gerekirdi.¹⁵¹” Böylece onları ittifak ettikleri bir görüş bulamazsın; çünkü başından beri yalan ve düzmeceyle uğraşıyorlar.

Tarihi süreci somut gördüğümüze uyguladığımızda ve işaret edildiği üzere üç peygamberin de şahadetlerini topladığımızda zamanı geçmiş kilise müdahaleleri olmadan bile bu ulus açık ve vazıhtır. İşaret edilen bu ulus, ilahi berekete nail olmuş, İsmail ve zürriyetinin oluşturduğu ulustur. İsmailî bir nebinin (sallalallahu aleyhi vesellem) zuhuru ve İslâmî bisetin sûretinde gerçekleştiği bir ulus.

Tekvin sifrinde (17:20) şöyle geçer: **“İsmail’e gelince seni duydu. Onu kutsayacak, verimli kılacak, soyunu**

¹⁵⁰ Matta, *Dirâse fî'l-İncil*, 63. sayfada Papaz Stephan Şirbiniyye'den nakil.

¹⁵¹ *et-Tefsiru'l-Hadis/İncilu Matta*, 344.

olabildiğince çoğaltacağım. Oniki beyin babası olacak. Onu büyük ulus yapacağım.” Yine Tekvin’de (21:13) şöyle geçer: “Cariyeden olanı da büyük kılacağım. Çünkü senin soyundandır.” Tekvin’de (21:18) yine şöyle geçer: “Onu büyük ulus yapacağım.”

İsmail’in soyu arttı ve Arap yarımadasında çeşitli kabileler oluşturdular; halka benzemeyen bir halk oluşturdular. Tek bir ulus haline İslam’ın zuhurundan sonra kavuştular. Öyle bir büyük ulus oldular ki Allah onlara bağını ve tarlasını kiraya verdi, hasat günü ürününü ödeyecekler onlar: “İncil’deki vasıfları da şöyledir: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzerler ki bu, ekicilerin de hoşuna gider. Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelenendirir. Allah onlardan inanıp iyi işler yapanlara mağfiret ve büyük mükâfat vaad etmiştir.” (Feth 48/29)

Mesih’in din bilginlerine söylediği “Kitaplarda okumadınız mı ki yapıcıların reddettiği taş köşenin baş taşı olacaktır. Bizim gözümüzde ilginç olsa da Rabbin işidir bu.” pasajı bizi Mezmurlar sifrine (118:22-24) yönlendirir. Görüyoruz ki Mesih’in (aleyhisselam) söylemiş olduğu “Melekûtullah sizden alınacak ve ürün verecek olan başka bir ulusa verilecektir. O taşın üzerine düşen paramparça olacak, taş da kimin üzerine düşerse onu ezip toz edecektir.” şeklindeki aynı anlamlı metin orada da geçmektedir.

Burada Mesih (aleyhisselam) onları, kendileri indinde yazılı olanlarla zikretmektedir. Şöyle ki İsrail oğulları bir evin yapımında kullanılan taşlara benzetilmiştir. Yahudi yapımcılar belirli bir taşı kabul etmemiş, binadaki yerine koymayı reddetmişlerdir. Halbuki bu taş binada köşenin baş taşı olmuştur. Bu reddedilmiş taş, İsmail (sallallahu aleyhi vesellem)

soyundan gelmesi beklenen o peygamberdir. Musa'ya (aleyhisselam) benzer ve kardeşleri Araplardandır.

İbranice nüshada Tesniye sifrinde (18:18) şöyle geçer: "Onların kardeşleri arasından senin gibi birini peygamber olarak çıkaracağım ve kelimemi onun ağzına koyacağım. Ona buyurduklarımın tamamını size söyleyecektir." Yine Tesniye sifrinde (34:10) geçen metin o günden sonra İsrail oğullarından bir peygamberin **çıkmadığını ve çıkmayacağını** ifade eder. Yanlış anlaşılmasın diye metni burada İbranice ve Samiri nüshalarından zikredeyim: "O günden bu yana İsrail'de Musa gibi Tanrı'nın yüz yüze bildiği bir peygamber **çıkmadı**." Samiri nüshada ise "İsrail'de Musa gibi Tanrı'nın sözlü olarak fısıldadığı bir peygamber **çıkıyor**."

O, İsrail oğullarının reddettikleri peygamberdir. O, göğün risâletlerinin tamamlandığı, nübüvvet binasının sona erdiği köşenin taşıdır. İlginç olan ise Hıristiyan ulemanın, nübüvvetini reddettikleri halde bahis konusu peygamberin Mesih olduğunu söylemeleridir...!!

Nitekim Tevrat'taki metin onun İsrail oğullarından olmayacağını bize haber vermektedir. Mesih de buna açıklama olarak "Bu bizim gözümüzde ilginç bir iştir." diye söyler. O peygamber köşenin baş taşı olmuştur ve bu yüzden Mesih'in (aleyhisselam) **"Bu nedenle size şunu söyleyeyim ki melekûtullah sizden alınacak ve ürün verecek olan başka bir ulusa verilecektir. O taşın üzerine düşen paramparça olacak, taş da kimin üzerine düşerse onu ezip toz edecektir."** demesi gayet tabiidir.

Bu vasıf hiçbir bakımdan Mesih'e (aleyhisselam) uymaz. O kimseyi ezmemiş, kimseyi toz etmemiştir. Hatta Yuhanna İncil'indeki (12.47) "Benim sözüm birisine ulaşır da kabul etmezse onu itham etmem. Çünkü ben dünyayı itham etmeye değil kurtarmaya geldim." sözü de bunu doğrulamaktadır. Halbuki Arap olan son peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) davetine karşı

çıktıkları ve iman getirmedikleri için Pers ve Roma imparatorluklarını ezmiş, toz haline getirmiştir.

Buharî ve Müslim'in *Sahih*'lerinde geçen hadiste İslâm Peygamberi (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmaktadır: **“Benimle benden önceki peygamberlerin örneği bir köşedeki tuğla istisna olmakla bir evi iyi ve güzel yapan kişinin durumuna benzer. İnsanlar o evin etrafına dolaşıp garipseyerek «Bu tuğlayı da koysana» derler. O ise: «O tuğla benim. Ben peygamberlerin sonuncusuyum» der.”** Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu: **“Ben babam İbrahim'in daveti (duası) ve İsa'nın müjdesiyim.”**¹⁵²

Allah şöyle buyurur: **“Andolsun Zikir'den sonra Zebur'da da: «Yeryüzüne iyi kullarım vâris olacaktır» diye yazmıştık.”** (Enbiya 21/105) Evet, İsmail'in soyu – Nil'den Fırat'a dek- vaad edilmiş araziye varis oldular. İshak ve Yakup'un soyu oraya varis olamadı. Bu, dünyanın gördüğü bir gerçekliktir, bu açıklıktan başka bir açıklığa gerek var mı acaba...!?

İşte Böylece Birinciler Sonuncu, Sonuncular da Birinci Olurlar

Din kelimesinin genel anlamı peygamberleri vasıtasıyla kullarından istediği her şeyde Yüce Allah'a itaat etmektir. Nebiler ve resuller aracılığıyla insanlara gelen ilk ilahi emir de ibadeti sadece Tanrı'ya yapmaktır: **“Sadece Ona ibadet edesiniz.”** (Yusuf, 40) Allah, peygamberleri müjdeleyici ve uyarıcı olarak bu emir üzerine göndermiştir. Allah son peygamberine hitaben şöyle buyurur: **“Senden önce Benden başka Tanrı olmadığını vahy etmediğimiz hiçbir**

¹⁵² Hadis sahihtir. Ahmed, Hâkim ve Beyhakî İrbâd b. Sâriye'den bu hadisi rivayet etmişlerdir. Elbânî'nin *Tahricu ehâdîsi Mişkâtî'l-Masâbih* adlı eserinin 3. cildinin 127. sayfasına bakın.

peygamber göndermedik; o halde Bana ibadet edin.” (Enbiya 25) Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) **“Benim ve benden önceki peygamberlerin «Allah’tan başka Tanrı yoktur» demesinden daha faziletli hiçbir şey yoktur.”** diye buyurmuştur.

Matta İncil’inde (4:10) de Mesih (aleyhisselam) bu anlama bir örnek olarak **“Tanrın Rabbe secde edesin ve sadece Ona ibadet edesin.”** buyurur. Dolayısıyla ibadeti sadece Allah’a hasretmek, üzerinde hiçbir tartışma olmayan temel esastır ve nebilerin ve resullerin risâletini kabullenmek konusunda çokları haktan sapmışlardır. Peygamberlerin risâletini kabullenmeyince de ibadeti sadece Allah’a hasretmek zor bir mesele olacaktır.

Yuhanna İncil’inde Mesih’in (aleyhisselam) şöyle dediği yazılmıştır: **“Sonsuz hayat işte budur: Sadece Seni gerçek Tanrı olarak tanımaları ve gönderdiğin İsa Mesih’i bilmeleri.”** (17:3) Dolayısıyla ebedi cennette sonsuz hayat isteyen onun anahtarını edinmelidir. Anahtar da **“Lâ ilâhe illallâh ve1-Mesih İsa resulullah”** şahadetidir. İşte onlar Mesih İsa’yı resulullah olarak tanımadıklarından bahis konusu **anahtarı** kaybetmişlerdir.

Allah’ın dini hiçbir zaman değişmez olduğu halde risâletin gönderildiği döneme ve ümmete bağlı olarak ibadet şekilleri, zamanları, haramlar ve helaller değişebilir. Şunu bilelim ki Hz. Musa’nın (aleyhisselam) tebliğ ettiği din, kendisinden önce ve sonra gelen peygamberlerin tebliğ ettikleri dinin aynısıdır.

Dolayısıyla Mesih (aleyhisselam) İsrail oğullarına yeni bir din getirmemiştir; Tevrat şeriatına uymasının yanı sıra kendisine Allah tarafından verilen ilim, hikmet ve İncil’i getirmiştir. Biseti boyunca kavmi gibi namaz kılmış, kavmi gibi oruç tutmuş, kavmi gibi haccetmiş, sadece temiz yemekler yemiş, haramdan sakınmıştır; bunların tamamı şimdiki İncil’lerde mevcuttur.

Mesih'in (aleyhisselam) ve daha önceki peygamberlerin getirdikleri bu din, Halilurrahmân Hz. Muhammed'in (aleyhisselam) getirdiği dinin aynısıdır. Bu konuda Yüce Allah şöyle buyurur: **"Allah Nuh'a buyurduğu şeyleri size de din olarak buyurmuştur. Sana vahyettik; İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya da buyurduk ki dine bağlı kalın, onda ayrılığa düşmeyin."** (Şûra 42/13); **"Peşinden de o peygamberlerin izleri üzerinde Meryem'in oğlu İsa'yı, önündeki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak gönderdik. Ona içinde bir hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat'ı doğrulayıcı ve takva sahipleri için bir hidayet ve öğüt olmak üzere İncil'i verdik."** (Maide 05/46)

Bu Kur'ânî söylemler Mesih'in (aleyhisselam) şimdiki İncil'lerde de mevcut olan bazı sözleriyle de tamtamına örtüşmektedir. Örneğin o **"Benim şeriatı veya peygamberleri yıkmaya geldiğimi sakın düşünmeyin. Ben yıkmaya değil, tamamlamaya geldim."** (Matta 5:17) diye buyurmuştur. Bu, Mesih'in (aleyhisselam) tebliğ ettiği dinin, önceki peygamberlerin tebliğ ettiği dinin aynısı olduğu anlamına gelmektedir. O (aleyhisselam), onların iddialarının aksine, Tevrat ahkâmını ve şeriatı ilga ederek tamamlamaya değil de, **"Tanrınız Rabbe secde edesiniz ve sadece Ona ibadet edesiniz"** diyerek söylemi tamamlamak ve insanların dinî işlerini düzeltmek için gelmiştir.

Acaba **"Gerçeği size söyleyeyim ki her şey olup bitmeden Namus'tan/Tevrat'tan bir harf, bir nokta bile yok olmayacaktır."** (Matta 5:18) diyen o değil mi? Buradaki **"her şey olup bitmeden"** ifadesinde onlar çok ihtilaf etmişlerdir. Hatta İncil'i Arapça'ya çevirenlerden bazıları bu ifadenin **"zor anlaşılır"** olduğunu belirtmişlerdir.¹⁵³ Halbuki buradaki anlam belirgin ve aşîkârdır, ama o kavim kapsayıcı/küllî şeriata iman etmiyorlar.

¹⁵³ Yesu Babaları nüshasında Matta İncili'nin 48. sayfasının dipnotuna bakınız.

İlahi risâletlerin yolları tektir. İnsanların binekleri bu yolda yürürler; her nebi ve resul kendi ümmetinin başında onları yönetir. Bu yolun, gönderilmiş peygamberlerin sayısı kadar durakları vardır. Her durakta yeni bir peygamber kendi ümmetiyle bu bineğe katılır. Ta ki en son durağa varıyoruz; burada hatemu'l-enbiya/**küll** (sallallahu aleyhi vesellem) ve ümmeti bu bineğe katılır, insanları Allah'a doğru yönetirler.

Örneğin Hz. Musa (aleyhisselam) ile olan İsrail oğulları ve kendisinden sonraki peygamberler bu yolda birinciler olarak yürümüşlerdir. Daha sonra Mesih (aleyhisselam) ve kavminden müminlerin binekleri gelmiş, yolda yürüyen öncekilere katılmışlardır.¹⁵⁴ Daha sonra da son peygamber Hz. **Muhammed/küll** (sallallahu aleyhi vesellem) ve yeryüzündeki tüm halklardan iman edenler gelmiş ve **son** yürüyenler grubu olarak yoldakilere katılmışlar. Dolayısıyla görüyoruz ki Müslümanlar zaman bakımından **sonunculardır**. Allah şöyle buyurur: **“Bugün size dininizi ikmâl ettim ve size nimetimi tamamladım, dininiz olarak İslâm'a razıyım.”** (Maide 3)

Allah'a doğru yönelmiş müminlerin seyir hali:

Yahudiler: > Tevrat'a inananlar

Hristiyanlar: > Tevrat'a ve İncil'e inananlar

Müslümanlar: > Tevrat'a, İncil'e ve Kur'ân'a inananlar.

Hz. Peygamberden (sallallahu aleyhi vesellem) gelen bir hadis-i şerifte şöyle buyrulur: **“Bizler (ümmet olarak) ... sonuncularız. Ama**

¹⁵⁴ Aslında Hz. Musa'dan önce de birçok peygamber olmuştur. Ama o kavim onları bilmez, ilk peygamber olarak sadece Hz. Musa'yı kabul ederler. Çünkü onlar bu konuda Yahudilere tabi olmuşlar, Yahudiler de Musa'dan önceki peygamberleri kabul etmezler. Onlara göre İbrahim, İshak, Yakup peygamber değil sadece babalardır...!!

kıyamette öncekileriz."¹⁵⁵ Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi vesellem) diğer çeşitli hadislerinde de açıkladığı gibi burada öncekiler kelimesiyle birinciler kastedilir. Buhari'nin *Sahîh*'inde nakledildiğine göre Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurur: *"Sizden önce yaşayan ümmetlerin dünyadaki müddetlerine nisbetle sizin yaşam müddetiniz ancak ikinci namazıyla güneşin batmasına kadar olan müddet gibidir. Sizlerin meseli ile Yahudi ve Hristiyanların meseli şu kimsenin meseli gibidir: O, bir takım işçileri çalıştırmak istedi de: «Bana günün yarısına kadar birer kîrât birer kîrât ücretle kim çalışır?» dedi. Yahudiler birer kîrât birer kîrât ücretle günün yarısına kadar çalıştılar. Sonra o zât: «Günün yarısından ikinci namazına kadar birer kîrât birer kîrât ücretle bana kim çalışır?» diye sordu. Hristiyanlar günün yarısından ikinci namazına kadar birer kîrât birer kîrât ücretle çalıştılar. Sonra adam: «İkinci namazından güneşin batmasına kadar bana ikişer kîrât ikişer kîrât ücretle kim çalışacak?» dedi."*

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki: *"Dikkat edin! İkinci namazından güneşin batmasına kadar ikişer kîrât ikişer kîrât ücretle çalışanlar, sizlersiniz. Dikkat edin! Sizin ücretiniz iki keredir. Bunun üzerine Yahudiler ve Hristiyanlar öfkeleniler de: «(Ey Rabb'imiz!) Bizler daha çok çalıştık; fakat daha az ücret aldık!» dediler. Allah: «İşte bu benim fazlımdır ki, ben onu dilediğime veririm» buyurdu.*"¹⁵⁶

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu hadis-i şeriften de anlaşıldığına göre sevap, ne eziyet ölçüsüne göre, ne de hak etme derecesine göredir. Sevap, Allah'ın isteğine bağlı olup istediği kuluna dilediği kadar verir. Hadiste Yahudiler ve Nasârâ'dan murad hak yolda devam eden, yani Mesih'in

¹⁵⁵ *Mişkâtul-Masâbih*, thk. Elbânî, c. I, s. 427, hadis no. 1354-1355. Hadis diğer tariklerle *Sahîhu-Müslim*'de de Ebu Hureyre'den naklen bulunmaktadır.

¹⁵⁶ *Mişkâtul-Masâbih*, thk. Elbânî, c. I, s. 1769, hadis no. 6274. Ayrıca şu kaynaklara da bakınız: *Tuhfetul-Ahvezi*, c. 8, s. 176; *el-Fethu'r-Rabbânî*, c. 23, s. 204.

(aleyhisselam) bisetine dek Tevrat ahkâmına uyan Yahudiler ve Hz. Peygamber'in (sallalallahu aleyhi vesellem) zamanına dek Tevrat ve İncil'in ahkâmına birlikte uyan Nasârâ'dır.

Onlar Allah'ın cömertliği konusunda sonunculara gıpta eden mümin ücretlilerdir. Burada Mesih'e (aleyhisselam) ve onun İncil'ine iman etmeyen Yahudiler kastedilmemektedir. Nitekim Mesih'e iman etseler de son peygambere (sallalallahu aleyhi vesellem) iman etmeyen Nasârâ da kastedilmemektedir. Onlar Allah'ın kitaplarına ve peygamberlerine kâfir olmuşlardır.

Kısacası o **sonuncu birinciler** İbrahim'in, İsmail'in, İshak'ın, Yakup'un, sibtlerin, Musa'nın ve İsa'nın tâbileridir. Onlar Rableri tarafından gönderilmiş bu peygamberler arasında ayırım gözetmez, İbrahim'in Suhuf'una, Musa'nın Tevrat'ına, İncil'e ve Kur'ân'a iman ederler. Onlar hakkında Allah şöyle buyurur: **"Onlara ecirleri iki defa verilir."** (Kasas 28/54); **"Onlardan ihsan ve takva sahibi olanlar için büyük bir ecir vardır."** (Âl-i İmrân 03/172); **"Biz rahmetimizi dilediğimize nasib ederiz ve muhsinlerin ecrini zayi' etmeyiz."** (Yusuf 12/56); **"Muhakkak o kimseler ki, Allah'ın kitabını daima okurlar ve namazı dosdoğru kılarlar ve Bizim kendilerini rızık verdiğimizizden gizlice ve âşikâre olarak infakta bulunmuş olurlar, (işte onlar) hiç zeval bulmayacak bir kazanç umarlar. Mükafatlarını Allah'ın tam vermesi ve onlara lütfundan artırması içindir. Muhakkak ki O; Gafûr'dur, Şekûr'dur."** (Fatir 35/29-30)

Hz. Peygamber (sallalallahu aleyhi vesellem) ecirleri iki kez verilecek olanları açıklayarak onların üç grup olduklarını söylemiştir. Birinci grup **"hem kendi kitabına, hem de Muhammad'e (sallalallahu aleyhi vesellem) iman getiren Ehl-i Kitap'tan olan adamdır."** Burada adam kelimesi genelleme olarak kullanılmıştır ve kadınlar da bu kapsamın dışında değildir. Kur'ân-ı Kerim bunları şöyle açıklar: **"Sizlerden Allah'a ve**

Peygamberine boyun eğip yararlı iş işleyenlere ecrini iki kat veririz; ona cömertçe rızık hazırlamışızdır.” (Ahzap 33/31)

Bu (zaman itibariyle sonuncu olan) İslâm ümmetinden olan mümin ve müminelerin Allah katında sevap bakımından birinciler olabilmeleri için ecirlerinin iki katı verileceği konusunda Kur’ân ve hadislerde geçen haberler oldukça çoktur. Evet, onlar mukarrepler ve öncekilerdir.

Mesih’in (aleyhisselam) sözleri de böyle İslâmî metinlere benzer. Evet, lamba tektir, tüm peygamberlerin davetleri de tektir. Sonra gelen daha önce gelenin sözlerinden başka bir şeye sarılmamıştır. Onların tamamı, bir asıldan, bir çeşmeden kaynaklanırlar, kavimleri için sözleri ve örnekleri de birbirlerine benzer.

Katolik nüshasında Matta İncil’inde (20:1-16) şöyle geçer: “Çöklerin melekûtu sabah erkenden bağında çalıştırmak için işçi arayan bağ sahibine benzer. O, işçilerle günü bir dinara anlaşış bağına gönderdi. Saat dokuza doğru dışarı çıktı, meydana boş duran başka işçiler gördü. Onlara «Siz de gidin bağımda çalışın, hakkınız neyse vereceğim» dedi. Onlar da gittiler. Daha sonra öğle üçe doğru yine çıktı ve aynı şeyi yaptı. Akşam saat beşe doğru çıktı ve orada duran başkalarını gördü. Onlara «bütün günü boş yere burada neden duruyorsunuz!» dedi. Onlar «bizi kimse işe almadı» dediler. O «Siz de bağıma gidin» dedi. **Akşam olduğunda** bağ sahibi vekiline «işçileri çağır, sonunculardan birincilerine dek hepsinin ücretlerini ver» dedi. Saat beşe doğru işe alınanlar geldiler ve her birine birer dinar aldılar. Birinciler geldiklerinde daha fazla alacaklarını sandılar, ama onların da her biri birer dinar aldılar. paralarını alarak bağ sahibine sitem ederek «O sonuncular sadece bir saat çalıştı. Ama onları bütün günün ağırlığını ve sıcağını üstlenen bizlerle aynı tuttun» dediler. Bağ sahibi onlardan birine «Arkadaşım, ben sana zulmetmedim ki, seninle bir dinara anlaşmadık mı..!! Hakkını al ve git. O sonuncu gelene de sana verdiğimi vermek istiyorum. Kendi paramla istediğim gibi tasarruf edemez miyim..!!

Yoksa sen benim cömertliğime haset mi ediyorsun..!» (Yesû dedi:) İşte böylece sonuncular birinci, birinciler de sonuncu olacaklar.”¹⁵⁷

Ben Cemalüddin diyorum ki: Bu İncil örneği, Mesih’in (aleyhisselam), onların bilmediklerinin İncil sayfalarındaki sözleriyle karışmış sahih sözlerden kalıntılardır. Metindeki **gün kelimesinden kastedilen dünya hayatının**, yani kulların amellerinin döneminin **uzatılmasıdır. Mesih’in** (aleyhisselam) **“gece olduğunda” demesiyle kastedilen de amel sahiplerinin karşılıklarını alacakları kıyamet günüdür.**

Örneğe iyi baktığımızda tarlada çalışan ücretlilerin üç grup olduğunu görüyoruz. Her grup bir ümmete işaret eder. Sabahla öğleden az önceki zaman diliminde toplanan çalışanlar bizzat o ümmete işaret eder. Öğle ile ikindi arasındaki sürede toplanan çalışanlar ikinci ümmete işaret eder. İkindiden sonra akşamdan az önceki zaman diliminde toplanan son çalışanlar da üçüncü ümmete işaret eder. Bunlar örnekteki genel terimlerdir ve düşünenler bu konuda ihtilaf etmezler; hakka karşı inatçı, ahmak cahil birisinden başkası onu inkâr etmez. Bundan sonra, bu genel ve kapsayıcı terimleri tanıdıktan sonra metinde ve üzerinde ihtilaf edebileceğimiz çok özel yaklaşımları anlamamıza mani bir şey yoktur. Bunun aksi ise doğru değildir.

İncil müfessirleri birinci ve ikinci zaman dilimindeki (öğlene dek ve ikindiye dek) çalışanları Yahudi İsrail oğullarına hasretmişlerdir. Üçüncü dilimdeki (akşama dek) işçileri ise tüm ümmetlere davet olarak yorumlamışlar..!!

Halbuki Mesih’in (aleyhisselam) daveti, sadece İsrail oğullarına münhasırdı; ileride bunun detaylı delilleri gelecektir. Onları böyle yoruma zorlayan sebep ise, tâbilerinin Müslüman olarak

¹⁵⁷ “Yesu dedi” ifadesi Arapça, İngilizce ve Yunanca nüshalardan hiç birisinde geçmez. Bu ifadeden sonra geçen sözler ise Sübhân-i Mütêâl’in buyurduğu sözlerdir.

adlandırıldığı yeni bir davetin binbeşyüz seneden beri yeryüzüne geldiğini itiraf etmemeleridir..!!

Kusur İncil metninde değil onu okuyanlardadır. Onlar Mesih'in emrine uymayıp iyi görmek için mertegi gözlerinden çıkartmıyorlar.

Hiristiyan ulemanın en büyükleri şimdiye dek örnekteki **şanslı çalışanların** kimler olduğunu henüz bilememişlerdir. Kahire'deki Daru's-Sakâfe yayınlarından Matta İncil'inin yeni tefsirinde müellifler şöyle der: "Bu örnekteki temel nokta, sayılan seciyelerin sadece Allah'ta olmasıdır. Çünkü onun cömertliği adalet bakımından her bir insan düşüncesinin cömertliğinden daha üstündür. O çalışanlardan hiçbirisi hak ettiğinin altında ücret almamış, hatta bazıları ücretinin katlarını almıştır. Halbuki böyle bir cömertliğin doğal olarak karşılığı sadece kendi hak ettikleri ücretleri alanların sitemi olacaktır. Bu örnekle murad edilen kimdir..? Acaba son vakitte ücretlerini alan şanslı işçilerin kimler olduklarını tayin edebilir miyiz..!? Ayrıca içlerini kıskançlık hissi doldurmuş düzenli işçilerin de kimler olduklarını tayin edebilir miyiz..!?"¹⁵⁸

Ben Cemalüddin diyorum ki: Aslında bu zor sorulara gerçek cevaplar, önceki metinlerden fıtratı saf olan okuyucuya ulaşmıştır. Dolayısıyla Müslümanlar, sonuncu ümmet, sonuncu saatin işçileridirler. İşte onlar bizzat Mesih'in (aleyhisselam) tanıklığıyla zuhur bakımından sonuncu, **melekûtullah**a, yani Allah'ın cennetine girme bakımından ise birincidirler. Allah onlar için olan iyiliği on katı, hatta yediyüz katı yapmış, kötülüklerini ise sadece bir kez yazmıştır. Tövbe edeni de sanki hiç günah işlememiş gibi yapmıştır. **Son sözleri "Lâ ilâhe illallah" olanlar cennete girer.** Bundan başka onlarda daha öncekilerde hiç bulunmayan çok çok özellikler vardır.

¹⁵⁸ et-Tefsiru'l-Hadis-İncilu Matta, 320-321.

Matta kendi İncil’inde (8:11-13) Mesih’in (aleyhisselam) şöyle dediğini nakleder: “Doğudan ve batıdan çokları gelecek, **göklerin melekûtunda**¹⁵⁹ İbrahim, İshak ve Yakup’la sofraya oturacaklar. **Melekûtun oğulları**¹⁶⁰ ise (yani İncil’i getiren Mesih’i, Kur’ân’ı getiren Muhammed’i reddeden İsrail oğulları) dışarıda karanlığa atılacaklar. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır.” Luka İncil’inde (13:28) de benzeri şeyler zikredilir.

Doğudan olsun, batıdan olsun tüm peygamberlere inanan ümmet, sadece Hz. Muhammed’in (sallalallahu aleyhi vesellem) ümmetidir. Bu ümmet kendisine resul gönderilen son ümmettir. Bu ümmet, Tevrat ve İncil’de müjdelenmiş ümmettir.

Ben Cemalüddin diyorum ki: Mesih’in (aleyhisselam), Hıristiyan tenkitçilerin sıhhat bakımından ittifak ettikleri sözleri üzerinde düşünenler görecekler ki onlar (**küllî/evrensel**) son Peygamber’in (sallalallahu aleyhi vesellem) sözleriyle tamamen müttefiktir. Çünkü onlar aynı lambadan, âlemlerin Rabbinin lambasından kaynaklanıyorlar. Ayrıca araştırmacı Mesih’in (aleyhisselam), tenkitçiler tarafından sıhhat bakımından üzerinde ittifak edilen sözlerinin İslâmî metinlerle çatıştığını hiç görmeyecektir. İslâmî metinlerle Hıristiyanlık metinleri arasındaki ihtilaf, hiçbir zaman Mesih’in (aleyhisselam) sözleriyle değil, çeşitli kilise babalarının sözleri ve itikatları arasında olmuştur. Vatandaşlarımız olan o (Mısırlı) kardeşler bunu iyice anlasınlar ve İslâm’a ve İslâm peygamberine karşı yüreklerindeki kara nefret ağını yok edip güney topraktan gelen o nuru iyice seyretsinler.

¹⁵⁹ Buradaki melekut, cennet anlamındadır.

¹⁶⁰ Buradaki melekut, din anlamındadır. Melekutun oğulları da dinin sahipleri anlamındadır.

Mesih'in (aleyhisselam) Risâleti Evrensel miydi..!?

Bu soruyu cevaplamak için Müslüman Hıristiyan ayrımı yapmadan hep birlikte menfur taassup duygusunda sınırlarak anlamak için tam hazırlık yaptıktan ve gözlerin görmesine, kulakların duymasına engel olan engelleri kaldırdıktan sonra soruya sadece İncil bakış açısından yaklaşarak, yani bahis konusu olan risâlete Mesih'in (aleyhisselam) sözlerini esas alarak bakmamız gerekir. Mesih'in (aleyhisselam) sözlerinin yazılmış olduğu İncil'ler herkesin elinde bulunur. Onları iyi görmek için her şeyden önce Mesih'in (aleyhisselam) gözlerdeki lanetli mertegi çıkarmakla ilgili öğretisine uymamız gerekir. Acaba iyi görmeye hazır mıyız..!?

Birinci: Luka İncil'inden (1:33) öğrendiğimiz üzere müjde onun doğmasıyla gerçekleşmiştir; Rabbin meleği siddike Betül Meryem'e "O ebediyen Yakup'un evi üzerine saltanat sürecektir" demiştir. Evet, melek "diğerlerinin de evleri üzerine" değil, "Yakup'un evi üzerine" demiştir. Saltanatın etkisi hakimiyet altındaki tebaa ve hakimiyet altındaki arazi –nüfuz bölgesi- üzerinde, yani sadece Yakup'un evi üzerinde ve sadece Filistin arazisi üzerinde gerçekleşir. Demek oluyor ki onun saltanatı, Filistin bölgesindeki İsrail oğulları Yahudileri üzerine olacaktır. İşte bu, hiçbir önyargılı şerhin müdahalesi olmadan, İncil metnine uygun olarak onun saltanatının sınırlarıdır.

Matta İncil'inde (2:2) de Yahudilerin kralı hakkında benzeri anlamda bir müjde gelmiştir. Acaba Filistin toprakları üzerinde bu nebevi haber gerçekleşti mi..!?

Büyük üzüntüyle belirtiyim ki hayır. Yahudi'si, Hıristiyan'ı ve Müslüman'ıyla tüm dünya biliyor ki Mesih (aleyhisselam) biseti süresince bir gün bile olsa ne Filistin'de, ne de başka yerde Yahudilerin kralı olmamıştır.

İkinci: Mesih (aleyhisselam) bisete erdiğinde göğsünü gere gere "Sadece İsrail evinin kayıp kuzularına gönderildim" diyerek gönderildiği kavmi belirlemiştir. Zaten yanlış anlaşılmayı

önlemek ve metni iyi görme ihtimalini gidermek için “**sadece**” ifadesini kullanmıştır. Nitekim o, İsrail evinin kuzularının tamamına değil de sadece kaybolanlarına geldiğini söylemiştir. Metni İngilizce’deki **RSV** nüshasından okuyalım: “*I was sent **only** to the lost sheep of the house of Israel.*” Yani sadece İsrail evinin kaybolmuş kuzularına, yani Tevrat şeriatı ve Musa’nın öğretilerinden ayrılmışlara gönderildim. İsterseniz beraberce onun (aleyhisselam) Matta İncil’indeki (9:12) sözünü okuyalım: “Çünkü ben iyileri değil, günahkarları tövbeye davet etmek için geldim.” Tövbe de başlangıçta mümin olup da sonra isyan eden birisi için olur, puta tapan kâfirler için asla olmaz.

Çok ilginçtir ki Matta İncil’indeki bahis konusu pasajda (15:24) muasır Arapça tercüme nüshalarda orijinalde ve **PME, JB, TEV, NIV, NASB, RSV** gibi İngilizce nüshaların ekseriyetinde yazılı olan “**sadece**” ibaresinin hafzedildiğini görüyoruz. Hatta **LB** ve **NEB** gibi İngilizce nüshalarda bu, açık şekilde “*to them alone, not to Gentiles*”, yani “*gayrı-Yahudilere değil sadece onlara, bir tek onlara*” olarak belirtilmiştir.

Gözlerinden merteği çıkarımlar murad edilen açık anlamı gördüler mi, İncil’leri Arapça’ya çevirenlerin ilmî emanete ve tercüme titizliğine uymadıklarına şahit oldular mı..! İkna olmayan varsa benimle beraber Yunanca orijinalinden metni bir kez daha okuyalım. Orijinalde istisna edatı olarak “**başka, gayrı**” anlamına gelen “**except/εἰ-μὴ**” kelimesini görüyoruz. Yani Mesih (aleyhisselam) İsrail evinin kaybolmuş kuzularından başkasına gönderilmemiştir.

Üçüncü: İngilizce **JBV** nüshasına göre Yuhanna İncili yazarı 1:11’de Mesih’in (aleyhisselam) kendi vatanı Filistin’e, kendi kavmi İsrail oğullarına geldiğini (*He came to his own country*) haber vermektedir. Demek oluyor ki o (aleyhisselam), vatanı Filistin’e gönderilmiş, fakat kavmi İsrail oğulları onu kabul etmemişlerdir. Halbuki bu pasajın Arapça tercüme nüshalarında onun vatanı veya gönderildiği yeri belirten ifade

hazfedilmiş, “özeline geldiyse de özeli onu kabul etmedi diye” yazılmıştır...!!

Dördüncü: İngilizce **KJ** nüshasına göre Matta (18:11) ve Luka (19:10) İncil'lerinde Mesih'in (aleyhisselam) şu sözü geçmektedir: “for he **Son of man** is came to save that which was lost.” Tercümesi şöyledir: “İnsanın oğlu kaybolmuşları kurtarmak için geldi.” Buradaki “insanın oğlu” ifadesiyle kastedilen Mesih'tir (aleyhisselam). Her ne kadar yabancı tercüme nüshalarda ittifak edildiği üzere belirtisiz olarak “adam oğlu” diye geçiyorsa da –yukarıda İngilizce nüshada örneğini gördük- Mesih (aleyhisselam) hiçbir zaman bir adamın oğlu olmamıştır, o (aleyhisselam) **Meryem'in oğludur...!!**

Metindeki “**save**” kelimesini “**kurtarmak**” diye tercüme ediyorlarsa da bu kelimenin asıl anlamı “himaye etmek, barındırmak” anlamındadır. Görülüyor ki o mertek henüz mütercimlerin gözlerindedir, henüz çıkarmamışlardır...!!

Bu metinden murad edilen anlam şudur ki o (aleyhisselam) kavmi İsrail oğullarından doğru yolu kaybedip günah ve masiyete düşenlere gelmiştir. Mesih (aleyhisselam) onlara necat vermek ve onları cehennemden yolundan uzak olan sahih iman yolu üzerine yerleştirmek için gelmiştir. İşte bu anlam tam, tamına onun yukarıdaki “Sadece İsrail evinin kaybolmuş kuzularına gönderildim” sözüyle örtüşmektedir.

İngilizce nüshada “*which was lost/kaybolmuş*” ifadesinin geçmiş zaman sıygasında olması; Mesih'in (aleyhisselam) fiili olarak kaybolmuş olanlara, fiili olarak helak olmuş olanlara kurtuluş vermek için gelmiştir. Bu anlam, Mesih'in (aleyhisselam) biseti dönemindeki muasirlara mutabıktır. O (aleyhisselam) kendisinden sonra gelecek olanlara, kendisinden sonra kaybolacak olanlara hiç necat vermez. Halbuki Arapça'ya tercüme edenler metinde oynama yapmışlardır; Milli nüshada “helak olmuşları kurtarmak için”, Yeni nüshada ise “helak olanları kurtarmak için” diye

geçmektedir. Dilin temel esaslarını bilenler bu iki anlam arasındaki farkın büyüklüğünü anlamışlardır..!!

Onlar ise Mesih'i (aleyhisselam) geçmiş, hali hazır ve gelecek zamanın dünyasının kurtarıcısı yapmaya çalışıyorlar.

Şimdiyse büyük bir soruna geliyoruz. İyi dinleyin, bu, **"İncil'lerin doğruluk derecesi"** hakkındadır.

Ey Rabbine iman eden okuyucu, benimle beraber yukarıdaki pasajın Matta İncil'indeki yerine bak. İşte o zaman göreceksin asıl acayibi..!!

Bu pasaj, Yesû Babaları (1991) nüshasında hafzedilmiş, dipnot düşerek "bu pasaj elyazmaların tamamında geçmez" denilmiştir. Katolik nüshasında (1993) ise bahis konusu pasaj parantez içerisinde yazılmış, daha sonra dipnot düşerek "Bu pasaj eski elyazmaların çoğunda geçmez" denilmiştir.

Halbuki bu pasaj Venedik nüshasında (1977) ve Yeni nüshada (1996), ayrıca Hayat Kitabı nüshasında (1988) zikredilmekte, ilave hiçbir bilgiye yer verilmemektedir..!! Acaba nedir bunun anlamı..!?

Hıristiyanlar, Matta İncil'indeki bu pasajla (18:11) yaklaşık ikibin senedir ibadet etmiş, bu İncilin doğruluğuna itikat etmişlerdir. Daha sonra, yani şimdiyse İncil'deki bu pasajın yanlış olduğunu keşfetmiş, bu hatayı düzeltmeye kalkmışlardır..!!

Elimizde insanlar arasında yaygın olan beş Arapça nüshadan ikisinde bahis konusu pasaj hafzedilmiştir. Acaba onlar bunun sebebi olarak pasajın Yunanca orijinalerde geçmediğini gösteriyorlar mı..!?

Veya bunun, Mesih'in (aleyhisselam) risâletinin mahallî olduğunu, sadece Filistin'deki Yahudilerle sınırlı olduğunu söylüyorlar mı..!?

Kime inanmalı, kimi yalanlamalı..!?

Bu iş müminlerin ferasetine bırakılmıştır.

İnsanlar arasında yaygın olan İngilizce nüshalara baktığımızda bahis konusu pasajın **NIV, JB, PME, NEB, RSV** ve **NRSV** hazfedildiğini, **TEV, LB** ve **KJV** nüshalarında ise bulunduğunu görüyoruz. Haydi insanların okumaları için o Yunanca eski orijinal elyazmalarını kalkıp tercüme etsinler de görelim. Ulemadan çoğu da zaten Yunanca, hatta çeşitli eski lehçeleri dahi bilmekteler. Yoksa bu kadar önemli meseleyi bilmek kilisenin temizlenmiş piskoposlarından başka kimsenin bilemeyeceği sırlarından addolunuyor..!?

Nerede kalmıştır Mesih'in (aleyhisselam) Matta İncil'inde (5:17) zikredilmiş şu sözü: "Doğruyu size söyleyeyim ki her şey olmayana dek, yer ve gök yok olmayana dek Namus'tan/Tevrat'tan bir harf, bir nokta bile yok olmaz." Halbuki görüyoruz ki gök ve yer yok olmadan önce bile değil bir harf veya nokta, tam bir pasaj yok olmuştur. Nakledilme şartları sahih ve güvenli olma kaydıyla Mesih'in (aleyhisselam) sözleri doğru ve güvenlidir. Şimdi yeni nüshalarda çok yerde olduğu gibi bu pasajın da sahih olmadığını farz ettiğimizde de, gök ve yer henüz yok olmadığına göre, buna dayanarak bu İncil'in Namus'tan/Tevrat'tan olmadığını söyleyebiliriz..!!

Beşinci: Mesih'in (aleyhisselam) öğrencilerine öğretileri içerisinde öğrencilerine getirdiği daveti, vatani Filistin veya kavmi İsrail oğulları dışında kimseye yaymamaları, sadece İsrail oğullarının kaybolmuş kuzuları arasında yaymaları uyarısını buluyoruz. O (aleyhisselam) Matta İncil'inde (10:5-6) şöyle buyurur: "Ulusların yoluna gitmeyin, Samirîlerin bir şehrine de girmeyin. Düpedüz İsrail evinin kayıp kuzularına gidin." Metnin İngilizce tercümeleri anlam itibarıyla çok açık ve kesindir, onlarda daveti yaymak için diğer ulusların bölgelerine götüren yollara girme yasağını buluyoruz:

NEB	Do not take the road to gentiles.	Yahudi olmayanlara giden yolu alma.
JB	Do not turn your steps to pagan territory.	Pagan bölgeye adımlarını çevirme.
PME	Don't turn off into any of the heathen roads.	Putperestlerin yollarından hiçbirisine iltifat etme.
TEV	Do not go to any gentile territory	Hiçbir Yahudi olmayan bölgesine gitme.
NIV	Do not go among the gentiles	Yahudi olmayanların arasına gitme.

Pasajın çeşitli tercümelerinin toplamından şunu çıkarıyoruz ki Mesih (aleyhisselam), davetinin kavmi İsrail oğulları dışarısına taşınmamasını şiddetle vurgulamış, öğrencilerini Yunanistan, Roma vs. putperestlerin yaşadığı şehirlere götüren yollara yaklaşmamaları ve girmemeleri konusunda uyarmıştır.

Metin açık şekilde onları sadece İsrail oğulları içinde daveti yayabilmeleri hakkındadır. İngilizce'de Living Bible adıyla bilinen nüshada "**ama sadece İsrail oğullarına**" anlamında "**but only to the people of Israel**" şeklinde geçer.

Öğrenciler öğretmenin sözünü dinlemiş, daveti İsrail oğulları dışına taşımamıştır. Elçilerin İşleri sifriyi okuyanlar, daveti İsrail oğulları dışına taşımaya çalışanlarla öğrenciler arasında ortaya çıkan ihtilafı biliyorlar.

Kilise tarihçilerinin bu pasaj hakkındaki görüşlerine göre öğrenciler İsrail oğulları içerisinde daveti yaymak için Kudüs'te yerleşen Sünnet Kilisesi adlı bir kilise oluşturduklarını görüyoruz. Mesih'in (aleyhisselam) öğretileri her ne kadar karşı çıksa da, daveti Filistin dışında putperestler arasında yaymak için çeşitli kiliseler kurulmuştur. Daha sonra Sünnet Kilisesi

tâbilerine **Nasranîler**, diğer kiliselerin tâbilerine ise **Mesihiler** denilmiştir.

Pavlus ve imparatorluk kılıcı sayesinde Mesihiler üstünlüğü ele geçirmiş, Nasranîler ise geri kalıp parçalanmış ve Şam, Irak, Arabistan Yarımadasının kuzeyi ve güneyi gibi geniş Arap topraklarına yayılmışlardır.

Altıncı: Matta İncil'inde Mesih'in öğrencilerine "İnsanın oğlu sandalye üzerine oturduğunda siz de on iki sandalye üzerine oturacak ve İsrail oğullarının on iki sibtni yargılayacaksınız." sözü nakledilir. Burada görüyoruz ki o, diğer halkları değil sadece 12 sibte olan İsrail oğullarının yargılanmasından bahsetmektedir. Benzeri bir bilgi Luka İncil'inde (22:30) de mevcuttur: "Siz sandalyelerde oturarak İsrail oğullarını yargılayacaksınız." Öğrencilerden Yehuda'nın ihanet ettiğini bildiği için Luka burada sandalyelerin sayısını hafız etmiştir; çünkü o, öğrencilerin sayısının artık 12 olmadığını biliyordu.

Bu metnin üzerinde bir az durmak istiyorum: Gerçekten mi öğrenciler İsrail sibtnlerini (*judging*) yargılayacaklar..! Gerçekten mi Mesih (aleyhisselam), onların (Hıristiyan cemaatin) dediğine uygun olarak, yeryüzündeki halkların tamamını (*judging*) yargılayacaktır..!?

Bu iki soruyu cevaplamak için bir kez, hatta çok kez metnin Yunanca orijinaline bakmak, daha sonra da "yargılamak" anlamında tercüme edilen kelimenin asıl dil olan Aramice'deki karşılığını bulmaya çalışmak lazımdır. Aslında bu kolay değil, çok zordur. Ama doğru cevaba ulaşmak umuduyla Yunanca-İngilizce Kutsal Kitap sözlüklerini kullanarak bunu yapmaya çalışacağım.

1-İman esaslarının temel taşlarından biri olmasına rağmen ahiretteki hesap günü hakkındaki İncil metinleri birbiriyle çeliştiklerinden dolayı bize o kadar da güven telkin etmemektedir. Çünkü bir mümin hesap gününde kimin

önünde duracağını bilmesi gerekir. Halbuki Yuhanna İncil’inde (5:22) Mesih’in (aleyhisselam) dünyayı yargılayacağını anlatan “Baba kimseyi yargılamayacak, yargılamayı Oğul’a havale etmiştir.” ve yine aynı yerde (5:27) “İnsan oğlu olduğu için ona yargılama yetkisini verdi.” metnini okuyoruz.

Bu nevi metinlerin karşısındaysa yargılamanın Mesih’e (aleyhisselam) verilmediğini anlatan başka metinlerle karşılaşıyoruz. Yuhanna İncil’inde “(3:17) “Çünkü Allah onu dünyayı yargılamak için değil kurtarmak için göndermiştir.” ve “Benim sözümü duyup da iman etmeyeni yargılamam. Ben yargılamak için değil, dünyayı kurtarmak için geldim.” dediğini okuyoruz.

Acaba Mesih (aleyhisselam) insanları veya bir insanı bile yargılayacak mı..!?! Olay çok karmaşık..!!

İnsanları yargılamakla ilgili Mesih’in (aleyhisselam) durumu böyle olunca öğrencilerin durumu nasıl olacak acaba..!?! Onlar İsrail oğullarını yargılayacaklar mı..!?!

Halbuki kilisenin itikadınca hain Yehuda’nın öğrenciler içinden çıktığını görüyoruz. Dolayısıyla öğrencilerin sayısı on bire inmiştir; oysaki İsrail oğulları on iki sibttir. Demek ki bir sibti yargılayacak kimse yoktur. Halbuki bu on iki öğrencinin o on iki sibti yargılayacakları söylenmiştir. Gerçekten de bu mesele, asıl vahiy dili olan Aramice’nin kaybolmasıyla asırlar boyu insanların ellerindeki İncil’lerden kaybolan temelleri baştan sona tersyüz edilmiş bir meseledir.

İngilizce’ye “*judging*” diye tercüme edilmiş Yunanca kelimenin aslına baktığımızda onun “*krino*” şeklinde okunan “*κρίνω*” yazıldığını görüyoruz. Yunanca sözlüklerde bu kelimenin anlamı “soru için çağıran”, yani mahkemede “şahadeti için başvurulana” anlamına geldiğini görüyoruz; kelimede suçluları yargılayan anlamı yoktur. Şöyle ki İsrail oğulları için on iki öğrencinin şahadetlerine başvurulacaktır. Yehuda’nın da.

Yunanca-İngilizce Kutsal Kitap sözlüğünden alınmış bu anlam bize Aramice'deki "shaduta" kelimesini hatırlatır. Bu kelime şahadet anlamındandır ve Tekvin sifrinde 31:47) Arami Laban'ın dilinden nakledilir. Kelimenin kökeni Arapça'da "Ş-H-D", Aramice'de ise "S-H-D" şeklindedir; farklılık sadece günümüze dek süregelmiş aksandadır. Aramice, (Mısır) lehçesine meyilli bir Arap lisanıdır.

Bu anlam, yani şahadet Kur'ân-ı Kerîm'de (Âl-i İmrân 53) **"Rabbimiz, biz indirdiğine iman ettik ve peygambere uyduk. Bizi şahitlerden yaz."** olarak geçmektedir. Allah onların kavimlerine yargıç değil, şahit olma taleplerini bize bildirir. Dolayısıyla Kur'ân'daki metin, kiliselerin hilafına, İncil'in orijinaliyle muvafakat halindedir.

Mesih'in (aleyhisselam) dilinden bu kadarını söylemekle yetiniyorum. Mesih'i (aleyhisselam) sevdiğimiz, safında olduğumuz için ondan başkalarının sözlerini kullanmaz, dinini ve davetini pazarlık konusu yapmayız. Matta İncil'inde (7:6) Mesih (aleyhisselam) buyuruyor: Kutsal olanı köpeklerle vermeyin. İncilerinizi domuzlara atmayın." İşte bu da onun davetinin sadece İsrail oğullarıyla sınırlı olduğunu açıklama üzerine ek bir açıklamadır.

Belki de bazıları kalkıp İncil'lerde Mesih'in (aleyhisselam) dilinden nakledilen davetinin evrenselliği anlamına gelen başka sözlerle bana itiraz eder. İşte bunun için iki meşhur metni sunacak, daha sonra Hristiyan eleştiri kurallarına cevap vermediklerini gözler önüne sereceğim.

Birinci metin: Matta İncil'inde (28:19) Mesih'in öğrencilere şu sözleri yer almaktadır: "Gidin, tüm ulusları öğrenci edinin, onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz edin." Tüm Hristiyanlar bu pasajın Mesih'in çarmıha gerilmesi ve yeryüzündeki bisetinin son bulmasından sonra söylendiğine itikat ederler. Bu pasaj elimizde bulunan İncil'lerden sadece Matta İncil'inde geçer; diğer üç İncil'lerde ve çarmıh olayından

hemen sonra davetin seyri üzerine yazılmış Elçilerin İşleri sifrinde zikredilmez. Üstelik de Matta İncili yazılması bakımından ilk İncil değildir.

Bu pasaj, daha sonra Hıristiyanların temel iman esaslarına dönüşmüş iki konudan bahseder:

Birincisi, Mesih'in (aleyhisselam) yukarıda zikredilmiş biseti sırasında söylediği sözlerle çelişmekte olan Hıristiyan davetinin tüm uluslara yayılması.

Bu konuyu tarihi gerçeklikle tarttığımızda öğrencilerin sayının o dönemde onbir olduğunu görüyoruz. Elçilerin İşleri sifrinde (11:3; 15:17) yazıldığı üzere öğrenciler bunu yapmamış, daveti yaymak için uluslara gitmemişlerdir. Hatta onların bu daveti sadece Filistin'de İsrail oğulları arasında yayma çabalarını, Mesih'in kendilerine buyurduğuna uyarak Tevrat'a da sahiplendiklerini görüyoruz. Bu konuda onların örneği olarak bizzat Mesih'i görüyoruz; o da biseti boyunca Tevrat ahkâmını uygulamaya çağırmıştır. Nitekim onlar onun (aleyhisselam) "Çök ve yer yok olmadan Tevrat'tan bir harf, bir nokta bile yok olmaz" sözünü unutmamış, kendilerinden sonrakilere şahit olmak için Tevrat şeriatında yaşamış ve ölmüşlerdir.

Halbuki davetin evrenselliğini iddia edenlerin elinde Mesih'ten (aleyhisselam) kendi iddialarına destek olacak hiçbir şeyin olmadığını görüyoruz; hatta evrensel davetin sahibi Pavlus bile davetin evrenselliği hakkında Mesih'e nispet edecek bir şey yazmamıştır. Nitekim öğrencilerin büyüğü Simon bile Elçilerin İşleri sifrinde (10. fasıl) kendisine nispet edilen rüyadan önce Pavlus'un kail olduğu davetin evrenselliği meselesine muvafakat etmemiştir. Halbuki hakikat nereye, rüyalar, hayaletler nereye...!! İlk kilise dahi yalnız Simon'un şahadetinden sonra bu Pavlus davetine uymuştur...!!

Hıristiyanlığın muhakkik uleması, bahis konusu Matta İncil'indeki pasajın meşhur çarmıh olayından elli sene sonra

yazıldığını söylüyorlar..!! Eğer bu metin sahih olsaydı Pavlus kendisine muhalefet eden öğrencilere bunu delil olarak gösterir, metin Luka ve Yuhanna İncil'inde ve ayrıca Matta İncil'inden önce yazılmış olan Markos İncil'inde de yazılırdı..!!

Onların itikadına göre Mesih, Tanrı olduğu için Tanrı'nın bir sözü diğer bir sözüyle nasıl çelişebilir..!?

Mesih'in (aleyhisselam) çarmıh olayından sonraki daveti neden biseti sırasındaki davetiyle çelişsin..!?

İkincisi metindeki *“Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına”* yapılacak olan vaftiz sıygasıyla ilgilidir. Öğrenciler dönemi ve sonraki dönemde kilise tarihinde bu sıyga mevcut olmadığı gibi Eski Ahid sifirlerinde de bu sıygaya uygun bir sıyga bulunmamaktadır. Nitekim o kavmin elinde Mesih'in (aleyhisselam) metindeki sıygaya uygun biçimde kendi öğrencilerini vaftiz ettiğine veya kendisinin vaftiz olunduğuna dair hiçbir metin bulunmamaktadır. Yahudilere göre vaftiz, temizlik, tövbe ve Allah'a dönüş alameti olarak Müslümanların abdestine, guslüne benzer.

Yeni Ahid'deki metinlere baktığımızda bisetten sonra öğrencilere nispet edilen vaftizin sadece Mesih'in adına olduğunu görüyoruz (Elçilerin İşleri 2:38; 8:16). Bu tarz uygulama Efes'te 381 senesinde üçüncü uknumun Tanrı olduğunun kabul edilmesine dek böyle sürmüştür. Hatta eski kilise tarihçisi Josephus Caesarea bahis konusu pasajı *“Gidin ve ulusları benim adıma öğrenci edinin”* şeklinde zikreder. Halbuki bu metin, üçüncü uknumun sonradan kilise tarafından İncil'e eklendiğini ortaya koyduğu için günümüzde ellerde dolaşan nüshaların Matta İncil'inde bulunmamaktadır. (et-Tefsiru'l-Hadis li-İncili Matta, 463.)

Özetle: Bahis konusu Matta metni (28:19) sahih olmayıp kilisenin davetin evrenselliğini ilan etme maksadını gerçekleştirmek için sonradan eklenmiştir. Ayrıca bu metin

Mesih'in (aleyhisselam) biseti sırasında söylediği sözlerle de muhalefet halindedir. Neyi seçeceğini, metinlere nasıl bakacağı zeki okuyucunun kendisine kalmıştır. Mertek ya gözündedir, ya da çıkarılmıştır...!!

İkinci metin: Markos İncil'inde (16:15) Mesih'in öğrencilerine şöyle dediği nakledilir: "Tüm dünyaya dağılın ve yaratılmışların tamamına İncil'i vazedin."

Bu metnin incelenmesi daha öncekinden de sıkıntılıdır. Çağdaş muhakkik Hıristiyan ulemasının tamamının görüşüne göre Markos İncili 16:8'de bitmektedir. Markos İncil'inin eski elyazmalarının hiçbirisinde 16. faslın 9-20. pasajları yazılmamıştır. Bunu hatta **LB, NIV, JB, NEB** gibi İngilizce nüshalarda düşülmüş dipnot da ortaya koymaktadır. **TEV** nüshası açık şekilde İncil metninin 8. pasajda bittiğini, bu eklemenin daha sonra yazıldığını belirtir. Nitekim **PME** nüshası da benzerini yapmaktadır; burada bahis konusu metin "**eski ekleme**" anlamında "*an ancient appendix*" adı altında zikredilir.

Geçen asrın ikinci yarısında *Saint Catherine* manastırında bulunmuş *Sinaitik* ve *Süryanice* elyazmaları da Markos İncil'indeki bu eklemeyi zikretmezler. 'Acaba bilinir bir dayanağı olmayan, yazılma tarihi İncil'lerin yazıldığı döneme ait olmayan bir metne güvenmek uygun mudur..!?

1977'de yayınlanan Arapça Mutemed nüsha ve 1988'de yayınlanmış Hayat Kitabı nüshası gibi çağdaş Arapça tercüme nüshalarda bu ekleme Hıristiyan okuyucuları kandırmak için hiçbir not olmadan Markos İncil'ine eklenmiştir. 1991'de yayınlanan Yesû Babaları nüshası dipnotta "Markos İncil'inin sonunda 9-20 pasajlarıyla ilgili elyazmalar sabit değildir" notuyla eklemeyi yazmıştır. 1993'te yayınlanan Katolik nüsha da bahis konusu pasajı 9-20. pasajların eski elyazmalarda geçmediğine işaret ederek parantez içinde yazmıştır.

Şimdi...

Başka birisinin sözüne veya içtihadına değil de sadece kendi sözlerine dayanarak Mesih'in (aleyhisselam) davetinin mahallî ve İsrail oğullarına münhasır bir davet olduğunu ortaya koyduktan sonra son derece tatlı bir soruyla karşılaşıyoruz. Soru şöyledir: Acaba Hristiyanların şu anki yaklaşımları nasıldır..!?

Onlar ki kesinlikle Mesih'in kavminden ve uğurlarında geldiği kaybolmuş kuzularda değiller..!! Bu evrensel Pavlus davetine kilisenin bakışı nasıldır..!?

Doğru cevap ise, hakkında kimse düşünmediğinden, çok acıdır; mertekler hala gözlerdedir..!!

Çağımızdaki Hristiyan Arapların tamamının İsrail soyundan veya sonradan İsrail oğulları diye adlanan kavimden olmadıkları bellidir. Apaçıktır ki Şam Hristiyanlarının kökeni İshak'a değil İsmail'e dayanır. Eski tarih de buna şahittir; Şam Arapları İslâm'ın zuhurundan 3 asır önce Hristiyanlığı kabul etmişlerdir. Ayrıca, Arap Hristiyanların çoğu izleri yeni keşfedilmiş Akkatlar, Assurlar, Aramiler, Kenanlılar gibi Irak'a, Şam'a hicret eden ve Mesih'in (aleyhisselam) bisetinden bin yıllar önce buralarda devletler ve krallıklar kuran Arap Yarımadasında yaşayan kabilelerdir.

Mısır Hristiyanları ise karma yapıdadır; onların çoğu soy itibariyle İsmail'in annesi **Hacer'in akrabaları** olan Firavunların ve **İsmail'in kız alıp beraber yaşadığı akrabalarının** soyundandır; günümüz Tevrat metinlerine göre İsmail'in oğullarının çoğu zaten Mısırlı eşinden –Amalika-doğmuştur. Ayrıca **Hz. Peygamber'in** (sallallahu aleyhi vesellem) **Kıpti Mariye vasıtasıyla akrabalarının** soyundandır. Mısır Hristiyanlarının az bir kısmı da Arap Yarımadasından göçüp Mısır arazisinin doğusunda Kızıl Deniz'in kıyısı boyunca uzanan bölgeyi yurt edinen Arap kabilelerinin soyundandır.

Tevrat'ın verdiği bu tarihi bilgilere dayanarak Mısır Hristiyanlarının da İsmail'in (aleyhisselam) dayıları ve kuzenleri olduğunu söyleyebiliriz.

Dolayısıyla Arap Hristiyanlar ve Nasraniler, İsrail evinin kaybolmuş kuzularından olmayıp İsrail Yahudilerinin "yabancılar" diye adlandırdıkları kavimlerdir.

Günümüz Hristiyan'ına kendimden değil sadece eskiden Mesih'in (aleyhisselam) âlemlerin Rabbi hakkında söylemiş olduğu "Onun güneşi kötülerin de, iyilerin de üzerine doğar, yağmuru hayırlıların da, zâlimlerin de üzerine yağar." (Matta 5:45) sözünü diyorum. Acaba onlar Mesih'in tavsiyesini dinleyip de gözlerindeki merteği çıkardılar mı ki o parlayan nuru görsünler, Pavlus'un ve onun Nasrani Yesû'sunun kuzuları yerine Mesih'in kuzularını oluştursunlar.

Kendi döneminde Mesih (aleyhisselam) herhangi bir kilise addetmemiş, tâbilerine de bunu emretmemiş, ne onun (aleyhisselam) ne de öğrencilerin döneminde kilise yapılmamıştır. Acaba "göklerin Tanrısının dikmediği her fidan kurur.", "İnsanların yaptıkları küfür ve günahlar affedilir. Ama Allah'a yapılan küfür affedilmez, ne bu dünyada, ne de gelecek dünyada." (Matta 12:32) diyen o değil mi..!?! Mesih'in (aleyhisselam) çağırdığı tövbe, davetin en önemli dayanaklarındandı ve henüz dahi gece gündüz kapısı açıktır. Var mı bir tövbe eden..!!??

O (aleyhisselam) "Hakkı araştırın, hak sizi özgür kılar." (Yuhanna 8:32) diye buyurmuş ve özgür kılan hakkı araştırmada araştırmacının istek ve geleneğinden sıyrılmasını, iyi görebilmesi için gözlerindeki merteği çıkarmasını şart koşmuştur. Evet, hak aşikardır, ama gözleri önünde dikili, akılları ve anlayışlarında kolayca erişilir halde olmasına rağmen onu görmüyorlar. Hakkı insanlara bildirmek için Yunan filozoflarına, İskenderiye teologlarına ihtiyaç yok. Mesih'in (aleyhisselam) "karıncadan sakınır, deveyi yutarlar" (Matta 23:24) diye tasvir ettiği eski Yahudi din bilginleri gibi Hristiyan teoloji

uleması da onların bir benzeridir. Onların Mesih'in beşeriliği ve ilahiliği üzerine yazdıkları eserleri ciltler kapsayamıyor; beşeriliği ve deveyi de taşıdığıyla birlikte yutan işte o ilahiliktir..!!

Acaba teoloji uzmanlarının Evharistiya sırrında olduğu üzere eti yenen, kanı içilen bir Mesih'e sahip olduklarını anlattıkları benim kavimimden olan Hristiyanlar hiç şok olmadılar mı..!?

Papazların Yahudileri mazur görmeleri ve onları Mesih'in kanından sorumlu kılmamaları hep tekrarlanır..!!

Yesû'larının ölüm aracı olan haç aşağılanmak yerine kutsanır, Mesih'i öldürdükleri için Yahudilere teşekkür edilir. Bu katildir ki Hristiyanları suçlarından, günahlarından arındırmış, hatta onları Tevrat ahkâmından bile kurtarmıştır..!!

İşte bu da yozlaşmış akıllar için tersyüz edilmiş resimler. Kimsenin de azıcık durup neyin doğru neyin yanlış olduğunu sorduğu, araştırdığı yok..!!

İncil'lerde nerededir Allah'ın adı; anadili olan Aramice'de nedir Mesih'in adı; nerededir Mesih'in kavmini imana davet ettiği o İncil; nedir Mesih'in getirmiş olduğu dinin adı; Mesih'in yaklaştıklarını müjdelediği o melekût ve melekût'un İncil'i nedir; İsrail evinin kaybolmuş kuzuları olmadıkları halde dünya Hristiyanlarının Mesih'in davetiyle ne alakaları var..!!??

Bunlardan başka sorulacak sorular çoktur, oldukça çok, kitaplara, ciltlere sığmayacak kadar çok.

*Müminlerin kalpleri hakkı bilir ve nerede olursa olsun
hakka koşar.*

Allahım! Sen biliyorsun ki ben tebliğ ettim ve açıkladım.

Başarıyı Senden dilerim.

Hayır kapılarını açan Sensin.

Sebepleri kolaylaştıran da Sensin.

İslâm Mesajının Evrenselliği

İslâm, **güney toprağın** kalbinde zuhur etmiş, şirke ve putperestliğe son vermiş, insanları karanlıklardan aydınlığa, cahillikten ilim ve marifet yoluna çıkarmış, evrene medeniyet libasını giydirmiş, sosyal, medeni, siyasi ve iktisadi yaşamı düzenlemiştir. Hurafeler ve batıl akidelerin karşısında olan, batıl bulutlarının hak yüzünden çekilen, nuru insanların gönüllerine fert fert yayılan, gelişiyile gitmesi muhakkak olan batılı gideren işte bu azametli devrimdir.

Tevrat'ta anlatılan **güney toprağın Nebisi** (sallalallahu aleyhi vesellem) gönderilmiş, Arapların topraklarını faziletle doldurmuş, Arapların değil diğerlerinin ellerinde olan o toprakları zenginleştirmiştir. Başlarında Arap emirler ve komutanlar bulunsalar da Şam'dan Irak'a dek Arap toprakları Roma ve Pers yönetimine tâbi idi. Arap Yarımadasının güney ucu Yemen'de de durum aynı. Burada da yerel yönetimde Arap emirler bulunsalar da onlar Pers saltanatına bağlılardı. Arapların ellerinde Hicaz, Necd ve aradaki kuru sahralardan başka bir şey yoktu. O Arap Nebi (sallalallahu aleyhi vesellem) Arap topraklarını özgür kılmak için Arabi bir davete çağırabilirdi, ama yapmadı. O (sallalallahu aleyhi vesellem), **“La ilahe illellah”** sancağı altında evrensel İslâmî davete çağırdı.

İslâmî mesajın evrenselliği onun kendi kutsal kitabının metinlerinden kaynaklanır. Seviyesi her ne olursa olsun onda hiçbir insan eliyle müdahale bulunmaz. O akideler yaratmak, insanları bunlara doğru çekmek için dinî toplantı yerleri de

tesis edebilirdi, ama yapmadı. Çünkü akide yaratılamaz, alemlerin Rabbinden olan sadık bir haberle alınır. Nitekim Müslümanlar da peygamberlik döneminden sonra Hristiyanların yaptıkları gibi davranmayıp akidelerini yaratmamışlardır. Bu akideyi alemlerin Rabbi Yüce Allah Ruhü'l-Emin vasıtasıyla Resûlü'nün (sallallahu aleyhi vesellem) kalbine ilka etmiş, Kur'ân-ı Kerim sayfalarında yazdırmıştır.

Vahyin dili, elimizdeki Kur'ân-ı Kerim'in yazıldığı dildir, apaçık Arap lisanı. Arap lisanını bilen okuyucunun Kur'ân'ı anlamaması için hiçbir yabancı dilin müdahalesi yoktur. Kur'ân apaçık Arap lisanında yazılmış olsa da evrensel yönelimli, evrensel ahkamlı ve evrensel saltanata sahiptir.

İslâmî davetin evrenselliği bir kereliğine **İslâm** kelimesiyle başlar. İslâm, huşu içinde şirkten arınmış olarak alemlerin Rabbine yönelme, her lisanda, her yerde, her zamanda Allah'tan gelmiş olanlara hiç karşı çıkmadan, Onun gönderdiği kitaplar ve resuller arasında hiçbir şahsi, hizipçi ve kavmiyetçi şövenist ayırım yapmadan sıkı bir iman anlamına gelir.

“Allah'a, bize gönderilene, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a ve torunlarına gönderilene, Musa ve İsa'ya verilene, Rableri tarafından peygamberlere verilene, onları birbirinden ayırt etmeyerek inandık, biz Ona teslim olanlarız, deyin.” (Bakara 02/136)

Şimdi gördünüz mü tüm dünyanın Müslümanlar kelimesine nispet edilmesi ne kadar mümkündür. Evet, bu kelimenin medlulüne her yer ve zaman girebilir.

Son mesajın önceki mesajları benimsemesi, önceki peygamberler, erkekler ve kadınlarından bahsetmesi tabiidir. Bunlara iman etmek, imanın aslındandır. Eğer Hristiyanlar gerçekten de Mesih'in (aleyhisselam) dinine iman ediyorsa işte bu onun dini, onun yoludur. Ona (aleyhisselam) itaat etsinler, ona

zulmetmesinler, onun hakkında ve pak iffetli annesi Meryem (aleyhisselam) hakkında Allah'tan korksunlar.

Bu dinin onun fıtratındaki azametinden ve müsamahakârlık âyetlerinden kimseyi bu dine girmeye zorlamamış, hatta taraftarlarına muhaliflere bile iyilik etmelerini buyurmuştur. Kim bu ihsanı hak ederse onun ihsanına ihsanla, fazlına şükür ve minnet duygusuyla mukabele eder. O tâbilerine Ehl-i Kitap kadınlarla evlenebilmeyi, eşe kendi dininden çıkmasını zorlamamayı, tam serbestlikle kilisesine gitmeyi mubah kılmıştır.

İslâm'ı düşündüğümüzde onun ilme emrederek çağırdığını görüyor, geriye kalan mucizelerin sadece alışılmışın dışındaki şeylere dayanmadığını, bu geniş evren üzerine düşünceye, fikre dayandığını anlıyoruz. Bu mucize, tek başına İslâm'ın evrenselliğinin en büyük bir kanıtıdır.

Bu davetin evrenselliği hakkında sözü fazla uzatmayacağım. Çünkü selefiyle halefiyle bu konuda benden daha faziletli olan İslâm ümmeti ulemasının ihtisas sahipleri çok yazmışlardır. Ben burada Medine'de İslâm devletinin kurulmasından önce Mekke döneminin başlarında nazil olmuş üç ayet-i kerimeyi ve Mekke'nin fethinden önce Hudeybiye anlaşmasının ardından Hz. Peygamber'in (sallalallahu aleyhi vesellem) gerçekleştirmiş olduğu olayı zikretmek istiyorum. Bu üç ayeti, o kavme İslâm mesajının evrenselliğinin İslâm davetinin Mekke'de zuhuruyla birlikte başladığını, İslam risâletinin ve Hz. Peygamber'in (sallalallahu aleyhi vesellem) davetinin sadece Araplarla münhasır olmadığını beyan etmek için zikrediyorum.

Birinci: Mushaf-ı şerifin tertibine göre ilk Mekki sure, En'âm suresidir. Hakkında bulunan rivayetlere göre bu sûre toplu olarak bir defada nazil olmuştur. Nüzul tarihi bisetin altıncı senesine, yani Mekke'de aleni davetin üçüncü senesine tesadüf etmektedir. Sûrede şu âyetler yer almaktadır: “*De ki: «Hangi şey şahadetçe en büyüktür?» De ki: «Benimle sizin*

aranızda Allah şahittir. Bu Kur'an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu. Yoksa siz, Allah ile beraber başka tanrılar olduğuna şahitlik mi ediyorsunuz?» De ki: «Ben buna şahitlik etmem.» «O, ancak bir tek Allah'tır, ben sizin ortak koştuğumuz şeylerden kesinlikle uzağım» de. **Kendilerine kitap verdiklerimiz; onu, öz oğullarını tanıdıkları gibi tanırırlar. Nefislerini ziyana uğratanlar, işte onlar inanmazlar. Allah'a karşı yalan uyduran veya âyetlerini yalanlayandan daha zâlim kimdir? Zâlimler bunun için saadete ulaşamazlar.**» (En'âm, 06/19-21)

“Sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için” ayeti, Kur'an ulaşan herkesi Hz. Muhammed (aleyhisselam) uyardı anlamına gelir. Okuyup anlayabileceği bir dilde Kur'an mesajı kendisine ulaşan ve muhtevası hakkında bilgi edinen herkese hüccet tamam olmuş, o uyarılmış, uyarıdan sonra inkar ederse de azabı hak etmiştir.

İkinci: Mushaf-ı şerifin tertibine göre ikinci Mekkî sure olan A'râf suresi, En'âm suresinden hemen sonradır. Sûrede şu ayetler geçmektedir: “**Yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî Peygambere uyanlar, işte o Peygamber onlara iyiliği emreder, onları kötülükten men eder, onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar. Ağırılıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir. O Peygambere inanıp ona saygı gösteren, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen nûra uyanlar var ya, işte kurtuluşa erenler onlardır. De ki: Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepinize, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın elçisiyim. Ondan başka tanrı yoktur, O diriltir ve öldürür. Öyle ise Allah'a ve ümmî Peygamber olan Resûlüne -ki o, Allah'a ve onun sözlerine inanır- iman edin ve Ona uyun ki doğru yolu bulasınız.**” (A'râf 08/157-158)

Üçüncü: Mekke'de nazil olmuş Sebe suresinde (27) şöyle geçmektedir: “**Ben seni insanların tamamına müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdim. Halbuki insanların çoğu bunu bilmezler.**”

Ehl-i Kitap'tan İslâm tarihini sahteletştirmeye çalışan yalancılar Hz. Muhammed'in (sallalallahu aleyhi vesellem) Mekke'de olduğu sırada risâletini kendi ailesinden başkalarına yayacak kadar da sağlam bir yer edinmediğini, başlangıçta görüşlerini Kureyş kabilesine açmayı düşündüğünü, daha sonra Arap Yarımadasında ve etrafta yaşayanlara yaymayı düşünmüştü. Bundan sonra ise yayılmacılıkta başarılı olmuştur.

Yukarıda ileri sürdüklerinin tamamı külliye yalan olup yukarıda işaret edilen ayetlerin önünde duramamaktadır. Ne var ki o kavim yalan ve iddialarından el çekmezler. Risâlet insanların tamamına gelmiştir, müjde ve uyarı da. Müjde sonu iyi olan müminler için, uyarı da sonu kötü olan inkarcılar içindir.

Dördüncü: Hz Peygamber'in (sallalallahu aleyhi vesellem) hicretin altıncı senesinin başlarında Mekke'nin fethinden önce Müslümanlarla Mekke'li kafirler arasındaki Hudeybiye anlaşmasından sonra dünyadaki yöneticilere elçiler göndererek onları İslâm'a davet etmesini görüyoruz.

Roma'lı Herakliyus'a Dihyetu'l-Kelbi gitti.

Mısır'lı Mukavkisa Hâtib b. Ebi Beltea gitti.

Pers Kralına Abdullah b. Hazake es-Sehmî getti.

Habeş'li Necaşi'ye Amr b. Umeyye gitti.

Şam hakimi Haris el-Gassânî'ye Şücâ b. Vehb el-Esedî gitti.

Onlardan başkalarına da Allah'ın Elçisi'nin (sav) elçileri gitti.

Acaba bunlar İslâm'ın evrenselliğini göstermiyorlar mı..!?

Kitabı bitirdiğim için Allah'a hamdederim. Allahım! Bu kitabı Senin Vech-i Kerim'ine olan ihlasımla kabul et.

Elçilerin en saygısına Allah'ın salatü selâmı olsun

KISALTMA ve KAYNAKLAR

Yabancı Dildeki Kısaltmalar
Yabancı Dildeki Kaynaklar
Arapça Kaynaklar

Yabancı Dildeki Kısaltmalar

IGENT: Interlinear Grek-English New Testament

RSV: Revised Standard Version

NRSV: New Revised Standard Version

KJV: King James Version

NKJV: New King James Version

NEB: New English Bible

PME: Phillips Modern English

NIV: New International Version

JB: Jerusalem Bible

TEV: Today's English Version

NASB: New American Standard Bible

Yabancı Dildeki Kaynaklar

1. İncil'in Sekiz Tercümes Nüshası:

- King James Version
- Phillips Modern English
- Revised Standard Version
- The Jerusalem Bible
- The Living Bible
- New International Version
- Today's English Version
- The New English Bible
- USA Tyndale House Publishers Inc. (1985)

2. The Hebrew-Greek Key Study Bible

New American Standard Bible. USA: AMG Publishers, 1990.

3. The New King James Version.

USA, 1997.

4. The Revised Standard Version.

Zondervan Publishers, USA, 1996.

5. Interlinear Grek-English New Testament.

George Richer Berry, BAKER House, USA, 1994.

6. Strongs Exhaustive Concordance.

James H. Strong, BAKER House, USA, 1992.

7. Thayer's Greek-English Lexicon of the New Testament.

Joseph H. Thayer, Baker House, USA 1994.

8. Gesenius Hebrew-Chaldee Lexicon to the O/T.

H.W.F. Gesenius, BAKER House, USA 1994.

9. B.A.K.E.R. Encyclopaedia of the Bible.

BAKER Book House, USA, 1989.

10. The International Standart Bible Encyclopaedia.

Grand Rapids, Michigan, USA, 1992.

10. New Bible Dictionary.

Inter-Varsity, Leicester, England, 1985.

11. Pictorial Bible Dictionary.

Merrill C. Tenney, The Zondervan Publishing House, USA, 1994.

12. Smith's Bible Dictionary.

William Smith, LL.D.-Tove Book, USA, 1982.

13. The New Century Bible Commentary.

USA, 1987.

-The Gospel of Matthew (David Hill)

-The Gospel of Mark (Hugh Anderson)

-The Gospel of Luke (E. Earle Ellis)

14. The Dead Sea Scrolls and The Bible.

Charles F. Pfeiffer, BAKER House, USA, 1994.

15. The Dead Sea Scrolls Today.

James C. Vanderkam-SPCK, USA, 1996.

16. The Dead Sea Scriptures.

Theodor H. Gaster. Anchor Books, USA, 1976.

17. The Sacred Name.

R. Clover, Qadesh La Yahweh Presss, USA, 1995.

18. The Lost Books of The Bible.

Gramercy Books, New York.

Arapça Kaynaklar

1. *el-Kitâb el-Mukaddes*'in çeşitli baskıları:

-*en-Nüshat el-Vataniyye el-Mu'temedede (AV)*. Cem'iyyet el-Kitâb el-Mukaddes fi'ş-Şark el-Ednâ (1977).

-*en-Nüshat el-Mısriyye el-Brotestaniyye (Kitâb el-Hayât)*. C.S. Center. Mısır el-Cedîde, el-Kâhira (1992).

-*Nüshat el-Katolik*. Dâr el-Kitâb el-Mukaddes fi el-Şark el-Evsat, Lübnan (1993).

-*Tab'at el-Âbâ el-Lübnaniyye*. Dâr el-Maşrık, Beyrut (1991).

-*Nüshat el-Tefsir el-Tatbîkî lil-Ahd el-Cedîd (NAV)*, İngiltere 1986.

2. *Kâmûs el-Kitâb el-Mukaddes*, heyet, Dâru's-Sekâfe, Kahire.

3. *Fihris el-Kitâb el-Mukaddes*, Dr. George Post.

4. *Mu'cem el-Lâhût el-Kitabî*, Papaz Kenzafih Liyon Dufer el-Yesûî, Dâr el-Meşrık, Beyrut, 1986.

5. *Şerhu İncîl-i Luka (I-III)*, el-Hurî Pavlus Fegâlî, el-Râbitatu'l-Kitâbiyye, Beyrut, 1996.

6. *Şerhu İncil-i Yuhanna*, Dr. Piskopos İbrahim Saîd, Dâru's-Sekâfe, Kahire.

7. *Şerhu İncil-i Yuhanna*, Papaz Matta el-Miskîn, Matba'atu Deyr el-Enbâ Makâr.

8. *el-Kiddîs Pavlus*, Papaz Matta el-Miskîn, Matba'atu Deyr el-Enbâ Makâr.

9. *Yesû' el-Mesîh Rabbuna*, John F. Ford, trc. Hazakiyel Busturas, Dar es-Sekâfe, Kahire.

10. *Yesû' el-Mesîh fi Taklîd el-Kenîse*, Fâdıl Sidravas, Dâr el-Meşrîk, Beyrut, 1992.

11. *Men Huve Yesû el-Mesîh*, Dr. Piskopos Samuel Meşrîkî, el-Kenîsetü'l-Merkeziyye li-Mecmaullah el-Hamsînî, Şubra, Kahire.

12. *Edyân el-Arab Kable'l-İslam*, Papaz Georgies David. el-Müesseset el-Câmi'iyye li'd-Dirâsât ve el-Neşr, Beyrut, 1988

13. *el-Mesîh*- el-Müsteşâr Zeki Şennude, Mektebet el-Muhabbe, Kahire.

14. *Risâle fi el-Lahût ve el-Siyâse*, Spinosa, trc. Dr. Hasan Hafnî. Dâru't-Talî'a, Beyrut.

15. *İncil-i Barnaba*, trc. Dr. Halil Sa'âde, Matba'a Muhammed Ali Sabîh, Kahire, 1958.

16. *Muhammed (s.a.v) Kemâ Verede fi Kitâbi'l-Yahûd ve'n-Nasarâ*, Dr. Abdulehad Dâvud, Dâru Ebu'l-Kâsım, Cidde 1414 H.

17. *Tâcu'l-arûs min Cevâhir el-Kamûs*, Muhammed Murtazâ ez-Zebîdî, Dâr Mektebetu'l-Hayât, Beyrut.

İÇİNDEKİLER

Kitaba Giriş	7
“Ey Tanrı! Ne zamana dek düşman Seni ayıplayacak!?”	28
Düşman Senin adını sonsuza dek mi hor görecek!?”	28
Birinci: İsa Mesih/ المسيح عيسى Tabiri	116
İkinci: İsa Mesih/ المسيح عيسى Tabiri	118
Üçüncü: Mesih İsa/ عيسى المسيح Tabiri	121
Dördüncü: Mesih İsa/ عيسى المسيح Tabiri	126
Yesû Ne Zaman Mesih’e Dönüştü...!?”	130
İkinci... Aslı ve Türevleriyle İsa Kelimesi Üzerine	137
Konuya Giriş	137
Yunanca Orijinallerde Mesih’in (aleyhisselam) İsmi	139
Birinci: İsûn/ ايسون	۱۳۹
İkinci: İsûs/ ايسوس	۱۴۳
Üçüncü: İsûy/ ايسوي	۱۴۴

Mesih'in (aleyhisselam) İsmi'nin Önemi	155
Yesû İsmi ve Anlamının Şerhi	160
Arapça'daki Yesû Kelimesi İle Arapça “S/س” ile İbranice “Ş/ש” Harfleri Arasında	167
İngilizce'deki “Jesus” İsmi İle Başka Bir Çalışma...!!	174
Özet	175
Arapça-Aramice İsa İsmi İle Aslı ve Anlamı	175
Üçüncü... Aslı ve Türevleriyle “Meryem Oğlu” İfadesi Üzerine	181
Arapça'da Meryem Adının Kökeni Üzerine	187
“Oğul/ابن” Kelimesi İle	192
Mesih'in (aleyhisselam) Adlandırıldığı İsimler Üzerine Önemli Araştırma ve Kur'an'ın Bunlara Yaklaşımı	197
Bu Araştırmaya Giriş	207
Yunanca Orijinallerde İncil	213
Yeni Ahid'in Kitapları ve Mektuplarında İncil Türleri	218
1. İlk İncil'ler	218
2. Mesih'in (aleyhisselam) İncili	222
Çarmıh Olayından Önce Mesih'in (aleyhisselam) Biseti Döneminde İncil	222

3. Ebedi İncil (Sonsuz, Korunmuş İncil-Melekût'un İncili-Kur'ân-ı Kerim)	230
Ek ve İzah	234
4. Bisetin Son Bulmasından Sonra Mesih'e İntisap Edenlerin İncil'leri	236
Pavlus İncili	240
Pavlus'un İncil'inin Mesih'in İncil'inden Farkları	244
Barnaba İncil'ine Göre Mesih'in (aleyhisselam) İncili	249
Yukarıdaki Bahsin Özeti	252
Kayıp İncil (Q) Hikayesi	254
Arapça Sözlüklerde İncil	257
Arap Lisanında İncil Kelimesinin Kökeninin Araştırılması	261
Bu Araştırmaya Giriş	269
Araştırmanın Başlangıcı	270
Mesih'in (aleyhisselam) Risâletinin Temelleri	295
Araştırmaya Giriş	295
1. Kendi İfadelerinden Mesih'in (aleyhisselam) Risâleti ve Davetinin Temelleri	301
1. Asıl: Bir Tek Allah'a ve Gönderdiği Peygambere İman.	301

2. Asıl: Tevrat Şeriatına Uymanın Devamına Tekidi	306
3. Asıl: Allah’a Tövbe Etmeye Çağrı	307
4. Asıl: Mesih’in (aleyhisselam) İncil’ine İman Etmek	309
5. Asıl: Onun (aleyhisselam) Bisetinden Sonra Gelecek Olan Müjde	310
Birinci Ek:	311
İkinci Ek:	313
2. Öğrencilerin Büyüğü Simon’un Sözleriyle Mesih’in (aleyhisselam) Mesajı	313
Müjde	322
Masih’in Mesajının Odaklandığı Merkez	322
1. Melekût	323
Araştırmaya Giriş	323
Arap Lisanında Melekût Kelimesinin Anlamı (Arapça’da ve Aramice’de)	329
Masih’in (aleyhisselam) Sözlerinde Melekût Kelimesi	332
1. Melekûtullah, Allah’ın Cenneti Anlamına Gelir	332
2. Göklerin Melekûtu el-Meäu’l-A’lâ Anlamına Gelir	334
3. Melekûtullah Allah’ın Evrendeki Mucizeleri Anlamına Gelir	336

4. Melekûtullah Allah'ın Kitabı Anlamına Gelir	337
5. Melekûtullah Allah'ın Dini Anlamına Gelir	339
5. Melekût'un Çeşitli Anlamları	341
Son Söz	341
Tarsus'lu Pavlus'a Göre Melekût'un Anlamı	345
Kiliseye Göre Melekûtun Anlamı	347
Risâletin İsrail Oğullarından Araplara İntikali	347
1. Musa Kelimullah'ın (aleyhisselam) Şahadeti	349
2. Yeşeya (aleyhisselam) Peygamberin Şahadeti	355
3. Meryem oğlu İsa'nın (aleyhisselam) Şahadeti	359
İşte Böylece Birinciler Sonuncu, Sonuncular da Birinci Olurlar	365
Masih'in (aleyhisselam) Risâleti Evrensel miydi...!?	375
Şimdi...	387
İslâm Mesajının Evrenselliği	390
Yabancı Dildeki Kısaltmalar	396
Yabancı Dildeki Kaynaklar	397
Kitabın Fihristi	406

